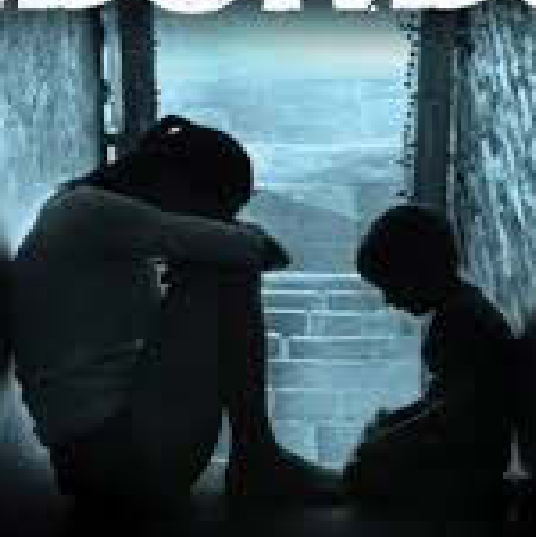
HANNAH GARDINER'I KİM ÖLDÜRDÜ?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-2

CARA HUNTER

kitapyolu.com

HANNAH GARDINER'I KİM ÖLDÜRDÜ?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-2

CARA HUNTER

OLİMPOS

Hannah Gardiner'ı Kim Öldürdü?
Cara Hunter
Orijinal Adı: In the Dark

© 2023. Olimpos Yayınları
© 2018. Shinkeopard Ltd
Originally published in the English language under the title:
DI Adam Fawley #2: In the Dark by Cara Hunter (Work 2)

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Zehra Uzun
Çevirmen: Merve Özcan
Düzelti: Merve Akıncı Almaz
Son Okuma: Nurçin Meringil
Kapak Tasarımı: Ülke Design
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mart 2023
ISBN: 978-625-6411-24-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No: 15 Kat: 4 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 44064

HANNAH GARDINER'I KİM ÖLDÜRDÜ?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-2

CARA HUNTER

OKURLARDAN ÖVGÜLER

★★★★★

"Bu kitap bu yıl okuyacağınız en iyi polisiyelerden biri olacak. Sürükleyici, çarpıcı, karmaşık, nefes kesici ve ters köşeli! ÖYLE GÜZEL Kİ!"

Abby, Netgalley

★★★★★

"Bu yıl okuduğum en iyi kitaplardan biri."

Elaine, Netgalley

★★★★★

"HARİKA! Ne muhteşem bir kitap. Elimden bırakamadım."

Caron, Netgalley

★★★★★

"Hayatınız boyunca tek bir kitap okuyacaksanız bu kitap olmalı."

Steve, Netgalley

★★★★★

"Cara Hunter favori yazarlarım arasına girdi."

Susan, Netgalley

★★★★★

"Bu kitaba BAYILDIM."

Penny, Netgalley

★★★★★

"Elimden bırakamadım... Kesinlikle okumalısınız!"

Aine, Netgalley

★★★★★

"Dedektif Fawley favori dedektiflerimden biri!"

Laura, Netgalley

★★★★★

"Öngörülemeyen ters köşesiyle kesinlikle tüm zamanların en sevdiğim kitaplarından biri!"

Karen, Netgalley

★★★★★

"Sizi sersemleten bir olay örgüsü var."

Claire, Netgalley

★★★★★

"Kitabı sadece uyumak için elimden bıraktım!"

Alison, Netgalley

★★★★★

"Son sayfaya kadar tahmin yürütmenize neden olan, heyecan dolu bir gerilim."

Sue, Netgalley

★★★★★

"Bu kitap beni en başından beklenmedik sonuna kadar sürükledi."

Janet, Netgalley

★★★★★

"Muhteşem."

Debra, Netgalley

★★★★★

"O ters köşe o kadar beklenmedikti ki! Bu kitabı kesinlikle öneriyorum. 10/10."

Gemma, Netgalley

★★★★★

"Üçüncü kitap için sabırsızlanıyorum."

Amanda, Netgalley

★★★★★

"Sizi sonuna kadar tahmin yürütmeye zorluyor."

Julia, Netgalley

YAZAR HAKKINDA

Cara Hunter Oxford'da, polisiye romanlarında anlattıklarına benzer bir caddede oturuyor. İlk kitabı olan *Daisy Mason Nerede?*, Richard ve Judy Kitap Kulübü'ne seçildi. *Hannah Gardiner'ı Kim Öldürdü?* Dedektif Adam Fawley serisinin ikinci kitabıdır.

"Burke ve Heath" için
Güzel günler için

GİRİŞ

Kadın gözlerini, gözbağı varmış gibi bir zifiri karanlığa açtı. Oda uzun zamandır havalandırılmadığı için rutubetliydi.

Diğer duyuları da aniden uyandı. İnsanın içine işleyen sessizlik, soğuk, koku. Küf ve henüz adını koyamadığı leş gibi bir şey. Parmaklarını kıpırdatınca kot pantolonunun altındaki kumu ve nemi hissetti. Yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başladı: buraya nasıl geldiğini, bunların neden yaşandığını.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Ani panik dalgasını bastırıp dik oturmaya çalışsa da vücudu buna izin vermedi. Ciğerlerine derin bir nefes çekip bağırdı, sesi duvarlara çarparak yankılandı. Boğazı parçalanana kadar bağırdı, bağırdı ve bağırdı.

Ancak kimse gelmedi. Çünkü kimse onu duyamıyordu.

Gözlerini tekrar kapayınca yanaklarından aşağı sıcak ve öfke dolu gözyaşlarının aktığını hissetti. Öfkeden ve suçlamadan kaskatı kesilmişti, suçlamaya giriştiği için başka hiçbir şey duyumsayamıyordu ama sonra dehşetle teninde keskin ufak ayakların gezindiğini hissetti.

"Ayların en zalimi nisandır," demişti biri, değil mi? Artık her kimse bu, dedektif olmadığı kesindi. Zulüm her an yaşanabilirdi. Bunu biliyordum, görmüştüm. Ne var ki soğuk ve karanlık bu hissi bir biçimde köreltirdi. Bu meslekte asıl gün ışığı, kuş cıvıltıları ve mavi gök ölümcüldü. Belki de bunu yapan karşıtlıktı. Ölüm ve umut.

Bu hikâye umutla başlıyor. 1 Mayıs'ta, baharın ilk gününde, yani gerçek ilkbaharda. Daha önce Oxford'da bulunduysanız bilirsiniz, bu yerde ya hep ya hiçtir. Yağmur yağdığında taşlar çiş rengini alır ama güneşli günlerde fakülteler bulutlardan yapılmış gibi görünür ve yeryüzünde daha güzel bir yer yoktur. Üstelik ben sadece alaycı, yaşlı bir polisim.

O mayıs sabahı şehir en uçuk, en asi hâlindeydi. Pagan, Hristiyan ve biraz çılgın denilebilirdi ve çoğu zaman hangisine daha çok uyduğunu söylemek zordu. Gün doğumunda, kilise korosundan çocuklar kule tepesinde şarkı söylüyorlardı. Tüm gece açık burger arabalarından laterna notaları yükseliyordu. Barlar sabahın altısında açılmıştı ve öğrenci nüfusunun yarısı hâlâ önceki geceden sarhoştu. Hatta Kuzey Oxford'ın ayık sakinleri bile saçlarına çiçek kondurmuştu (şaka yapmıyorum). Geçen sene orada yirmi beş binden fazla insan toplanmıştı ve aralarından bir tanesi ağaç kostümü giymiş bir erkekti. Sanırım durumu anladınız.

Öyle ya da böyle, 1 Mayıs, polis takviminde büyük bir gündü. Ne var ki üniformalılar daha rahattı. Erkenden işe koyulmak ölüm gibi gelse de nadiren bir bela çıkardı ve kahve ile domuz pastırmalı sandviç ikram edilirdi. En azından son görevimde öyleydi ama o zaman hâlâ üniforma giyiyordum. Dedektif değildim, hâliyle henüz Dedektif Amir olmamıştım.

Fakat bu yıl işler farklıydı. Bu yıl, öldürücü olan tek şey sadece işe erken başlamak değildi.

* * *

Mark Sexton eve vardığında neredeyse bir saat gecikmişti. Sabahın o saatinde yol açık olmalıydı ama M40'ta başlayan trafik Banbury Caddesi'ne kadar uzuyordu. Frampton Caddesi'ne döndüğünde bir inşaat kamyonu garaj yolunu tıkamıştı. Sexton söve söve Cayenne'i geri vitese takıp tekerlekleri bağırtarak çekildi. Ardından arabasının kapısını açıp sokağa adım attı, asfalttaki kusmuğa basmaktan kıl payı kurtulmuştu. Keyifsizce ayakkabılarını kontrol etti. Bu sabah bu lanet şehrin nesi vardı? Arabasını kilitleyip uzun adımlarla ön kapıya gitti, ceplerini karıştırarak anahtarlığını aradı. En azından yapı iskelesi yükselmişti. Satış beklenilenden daha uzun sürmüştü ama şansları yaver giderse Noel'den önce her şey hallolurdu. Woodstock Caddesi'nin dışında bir yer için açık artırmayı kaybettiğinden buna teklif vermek zorunda kalmıştı ama işi bittiğinde tam bir altın madenine dönüşmüş olacaktı. Emlak piyasasının geri kalanı havanda su dövüyor olabilirdi ama bu şehirde konu Çinliler ve Ruslar olunca fiyatlar hiç düşmüyor gibiydi. Londra'dan sadece bir saat uzaktaydı ve sadece üç sokak ötede erkekler için kaliteli bir özel okul vardı. Eşi yarı müstakil ev fikrinden hoşlanmamıştı fakat ona sadece bir bakmasını, evin çok büyük olduğunu söylemişti. Gerçek bir Viktorya Dönemi mimarisi olan dört katlı bir evdi bu ve bodrumunu modern bir şarap mahzenine ve sinema kompleksine dönüştürmeyi planlıyordu (elbette bunu henüz eşine söylememişti). Üstelik tek komşusu ihtiyar bir aptaldı ve bütün gece parti verecek hâli de yoktu. Evet, bahçesi biraz kötü durumdaydı ama her zaman bir çardak kurabilirlerdi. Peyzaj mimarı sütun formunda ağaçlardan bahsetmişti. Parçası bin pounddu ama hemen mahremiyet sağlıyordu. Ama bu bile ön cephedeki sorunu çözmezdi. 33 Numara'nın önünde, al-

tına konulan tuğlalarla ayakta duran külüstür Cortina'ya ve bir ağaca zincirlenmiş üç bisiklete, çürüyen palet yığınına ve içinden boş bira kutuları saçılmış siyah plastik poşetlere baktı. İki hafta önce geldiğinde de buradalardı. İhtiyara, onlardan kurtulmasını istediğine dair bir not yazıp kapısının altından atmıştı. Ama belli ki yapmamıştı.

Kapı açıldı. Mimarı Tim Knight onu elinde bir tomar planla karşıladı. Kocaman gülümseyerek müşterisini içeri davet etti.

"Bay Sexton, sizi tekrar gördüğüme memnun oldum. Bence ilerlememizden memnun kalacaksınız."

"Umarım öyle olur," dedi Sexton ağır bir alayla. "Bu sabah daha kötü olamaz."

"Üst katlardan başlayalım."

İki adam yukarı çıkarken adımları çıplak ahşapta gümbürdüyordu. Yukarıda, yerel radyo son ses açıktı ve odanın çoğunda yapı ustaları vardı. En üst katta iki sıvacı, ebeveyn banyosunda bir tesisatçı, kanatlarda da bir pencere ustası çalışıyordu. Bir iki tane işçi Sexton'a göz attı ama Sexton hiç oralı olmadı. Tabletini çıkarıp yapılan işleri not aldı ve pek çoğunu da sorguladı.

En arka taraftaki müştemilata geçtiler. Eski tuğla ardiye yıkılmış, yerine kocaman yüksek camlı ve metal bir alan inşa edilmeye başlanmıştı. Bahçenin bitiminde aşağı doğru meyleden ağaçların ötesindeki Crescent Meydanı'nın Georgia tarzı zarafetini şöyle böyle görebiliyorlardı. Sexton o evlerden birini alabilmeyi diledi ama burayı satın aldığından beri piyasası yüzde beş artmıştı, bu yüzden şikâyet etmiyordu. Mimara mutfak planlarını anlattırdı ("Yüce İsa, altmış bine çok da bir şey yaptıramıyorsunuz, değil mi? Lanet bir bulaşık makinesi bile koymuyorlar"), ardından bodrum merdivenlerinin kapısına doğru baktı.

Knight biraz kaygılı görünüyordu.

"Ah, ben de o konuya geliyordum. Bodrumda ufak bir aksilik çıktı."

Sexton'un gözleri kısıldı. "*Aksilik* derken ne kastediyorsun?"

"Dün Trevor beni aradı. Ortak duvarla ilgili bir sorun yaşamışlar. Düzeltmeden önce düzgün bir yasal antlaşma yapmamız gerekebilir çünkü ne yaparsak yapalım, komşuyu etkileyecek."

Sexton yüzünü ekşitti. "Of, kahretsin, lanet avukatları dâhil edecek bütçemiz yok. Nasıl bir problemmiş?"

"İşçiler yeni kabloları döşemek için sıvaları sökmeye başlamıştı ama tuğlaların bir kısmı epey kötü durumdaymış. Bayan Pardew'ün oraya en son ne zaman indiğini ancak Tanrı bilir."

Sexton, "Eski kafalı bunak," diye mırıldandığında Knight bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. Bu proje epey kazançlı bir işti.

"Her neyse," dedi. "Maalesef gençlerden biri neyle uğraştığını yeterince çabuk fark edememiş. Ama endişelenmeyin, yarın bir yapı mühendisi getireceğiz..."

Ancak Sexton çoktan adamı geçip ilerlemeye başlamıştı. "Bırak da kendi gözlerimle göreyim."

Birlikte aşağıya doğru inerlerken bodrumun ampulü güçsüz bir şekilde titreşiyordu. Tüm bodrum küf kokuyordu.

"Adımınıza dikkat edin," dedi Knight, "bazı basamaklar güvenli değil. Karanlıkta boynunuzu kırabilirsiniz."

"Fenerin var mı?" diye bağırdı Sexton biraz ileriden. "Hiçbir şey göremiyorum."

Knight'ın uzattığı feneri alıp açtı. Sorun hemen karşısındaydı. Eski sararmış sıvanın üzerindeki boya kabarmış, altındaki tuğlaların çoğu küften ufalanmıştı. Daha önce orada olmayan ve yerden tavana kadar uzanan bir parmak genişliğinde çatlak vardı.

"Tanrım, bütün evi yenilememiz mi gerekecek? Bilirkişi bunu nasıl gözden kaçırmış?"

Knight mahcup göründü. "Bayan Pardew duvar boyunca dolap koymuş. Bilirkişi arkalarını göremezdi."

"Daha da önemlisi, nasıl oldu da kimse lanet duvarımdan parçalar alan o küçük salağı takip et..."

Zemindeki işçi aletlerinden birini alıp tuğlalara vurmaya başlayınca mimar öne atıldı. "Bunu yapmamanızı öneri..."

Bir tuğla düştü, ardından bir tane daha ve büyük duvardan büyük bir parça koparak ayaklarının önünde toza döndü. Sexton'ın ayakkabıları bu sefer pislikten kurtulamamıştı ama bunu fark etmedi. Ağzı bir karış açık hâlde duvara bakakalmıştı.

Önünde belki beş santim kadar bir delik vardı.

Deliğin içindeki karanlıkta da bir yüz...

***

Yeni terfi alan Dedektif Çavuş Gareth Quinn, St. Aldate Polis Merkezi'nde ikinci kahvesini yudumlarken üçüncü tostunu yiyordu; pahalı kravatı kırıntılardan nasibini almasın diye omzunun üzerine atmıştı. O pahalı kravatın pahalı bir takım elbisesi de vardı elbette, ona, sıradan bir polisten daha şık bir hava katıyordu. Ve de daha zeki bir hava. Cinayet Büro neredeyse boştu, sadece Chris Gislingham ve Verity Everett gelmişti. Bugünlerde ekibin büyük bir dosyası yoktu ve Dedektif Fawley tüm gün bir konferansta olacaktı. Bu nedenle, mesaiye geç başlayıp akabinde her daim cazip olan evrak işlerini bitirmenin nadir zevkini tadıyordu.

O anda panjurlardan içeri sızan güneş ışığında tozlar uçuyor, Quinn'in gazetesi hışırdıyor, kahve kokusu yayılıyordu. Derken telefon çaldı. Saat 09.17'ydi.

Quinn uzanıp telefonu açtı.

"Cinayet Büro," dedi ve sonra ekledi, "Kahretsin. Emin misin?

Gislingham ve Everett başlarını kaldırdılar. Gislingham her zaman "yapılı" ve "sert" olarak tarif edilirdi ve bunun tek nedeni, göbek çevresinin biraz genişlemesi değildi. Gislingham, Quinn'in aksine, dedektif çavuş olmamıştı ve yaşı yüzünden artık olamayacaktı da. Ancak bu yüzden onu yargılamamak gerekirdi. Her Cinayet Büro'nun bir Gislingham'a ihtiyacı vardı; eğer boğulursanız ipin diğer ucunda onun olmasını isterdiniz. Everett'e gelince, bu kadını görünüşüne göre yargılamamanız gerekirdi: Otuz beş yaşında bir Miss Marple[1] gibi görünebilirdi ama en az onun kadar amansızdı. Ya da Gislingham'ın dediği gibi önceki hayatında kesinlikle bir tazıydı.

Quinn hâlâ telefonda konuşuyordu. "Komşudan hiç yanıt alamadınız mı? Tamam. Hayır, konuyla ilgileneceğiz. Üniformalılara bizimle orada buluşmalarını söyleyin ve en azından bir kadın polis memuru getirdiklerinden emin olun."

Gislingham çoktan ceketine uzanmıştı. Quinn telefonu kapatıp tostundan son bir ısırık aldı ve ayağa kalktı. "Santralden aradılar. Frampton Caddesi'nden biri aramış, komşu evin bodrumunda bir kız varmış."

"*Bodrumunda* mı?" dedi Everett fal taşı gibi açılmış gözlerle.

"Biri yanlışlıkla duvarı yıkmış. Görünüşe göre evde bir ihtiyar yaşıyormuş ama adamı uyandıramamışlar."

"Siktir."

"Evet, aynen öyle."

Evin önüne park ettiklerinde kalabalık çoktan toplanmıştı. Bazılarının, Sexton'ın gazabını üzerlerine çekmeden çalışmayı bırakmak için bir bahane bulmalarından memnun 31 numara-

1 Agatha Christie'nin yarattığı kurgusal dedektif. –*y.h.n*

daki işçiler olduğu açıktı; diğerleri de muhtemelen komşulardı. Ayrıca şapkalarında çiçekler ve ellerinde bira kutuları olan bir sürü sarhoş âlemci de vardı. Bu gerçeküstü atmosfere, bordüre konmuş, boynuzları nergislerle çevrili, çiçekli bir masa örtüsüne sarılı gerçek boyutlu plastik inek de yardımcı olmuyordu. Birkaç kişi de kaldırımda bahar dansı yapmaktaydı.

Quinn motoru kapatırken Gislingham, "Yok artık," dedi. "O şeyi izinsiz koydukları için onlara park cezası kesebilir miyiz?"

Hep birlikte dışarı çıkıp yolu geçerlerken karşı istikametten iki devriye arabası yanaştı. Kalabalıktaki kadınlardan biri Quinn'e ıslık çaldı ve Quinn dönüp ona bakınca kahla kahla güldü. Üç üniformalı arabalarından inip yanlarına geldi. Birinde koçbaşı vardı, kadın memursa Erica Somer'dı. Gislingham, Quinn ile kadının kaçamak bakışlarını yakaladı ve Quinn'in utangaçlığı karşısında kadının gözlerinin gülümsediğini gördü. Demek doğruymuş, diye düşündü. İkisinin arasında bir şeyler olduğundan şüphelenmişti. Geçen gece Janet'a da ikisini kahve makinesinin orada tesadüf olamayacak kadar çok kez birlikte yakaladığını söylemişti. Elbette Quinn'i suçlayamazdı; üniforma ve rahat ayakkabılar giymesine rağmen kadın göz alıcıydı. Sadece Erica'nın fazla umutlanmamasını umuyordu: Eğer Quinn bir köpek olsaydı ona Fido derdi.

"Burada yaşayan adamın ismini biliyor muyuz?" diye sordu Quinn.

"William Harper, Çavuş," dedi Somer. "Orada gerçekten bir kız olma ihtimaline karşı sağlık görevlilerini aradık."

"Ben ne gördüğümü biliyorum."

Quinn döndü. Adam, parası olsa satın alacağı bir takım elbise giyiyordu. Dar kesim, İpek dokuma, mor kareli gömlek ve pembe benekli kravatla göz kamaştıran bordo saten astar. Baştan ayağa "Şehirliyim" diye bağırıyordu. Bir de "Öfkeden Kuduruyorum".

"Baksanıza," dedi adam, "bu ne kadar sürecek? Saat üçte avukatımla görüşmem var ve trafik hâlâ kötüyse dönmek..."

"Pardon, beyefendi, isminiz nedir?"

"Mark Sexton. Yandaki evin sahibiyim."

"Yani bizi arayan siz misiniz?"

"Evet, benim. Mimarımla bodrumdayken duvarda bir delik açıldı. Orada bir kız var. Ne gördüğümü biliyorum ve bu gürühun aksine kafam da güzel değil. Knight'a sorun, o da gördü."

"Tamamdır," dedi Quinn ve koçbaşını taşıyan memura kapıyı işaret etti. "Hadi, halledelim şu işi. Kaldırımdaki kalabalığı da kontrol altına alın artık! Burası iyice *Gizemli Ada*'ya[2] dönmüş."

Quinn uzaklaşırken Sexton ona seslendi. "Hey! Lanet olası işçilerim ne zaman içeri girebilirler?"

Quinn ona aldırmadı ama Gislingham geçerken omzuna hafifçe vurdu. "Üzgünüm dostum," dedi neşeyle, "gösterişli tadilatın biraz bekleyecek."

Girişteki basamağa çıkan Quinn kapıya var gücüyle vurdu. "Bay Harper! Thames Valley Emniyeti'nden geliyoruz. İçerideyseniz lütfen kapıyı açın, aksi takdirde kırmak zorunda kalacağız."

Çıt çıkmadı.

"Pekâlâ," dedi Quinn, üniformalı memura başıyla işaret vererek. "Kır kapıyı."

Evin geri kalanının durumuna bakıldığında kapı, göründüğünden daha sağlamdı ama üçüncü darbede menteşelerinden ayrıldı. Kalabalıktan çakırkeyif biri tezahürat yaparken kalanlar olanları görmek için öne doğru geldiler.

Quinn'le Gislingham içeri girip kapıyı arkalarından kapadılar.

---

2 1973 Birleşik Krallık yapımı kült korku filmi. –*e.n.*

Evin içinde hiçbir hareket yoktu. Morris dansçılarının zillerini hâlâ duyabiliyorlardı ve havasız odada sinekler vızıldıyordu. Evin onlarca yıldır yenilenmediği açıktı; duvardaki kâğıtlar soyuluyordu, tavandaki çürükler meydana çıkmıştı. Zemine gazeteler saçılmıştı.

Quinn koridorda yavaşça ilerlerken eski döşeme gıcırdıyor, ayakkabıları kâğıtları sürüyordu. "Kimse yok mu? Bay Harper? Polis."

Derken bir ses duydu. Birisi inliyordu ve ses yakından geliyordu. Bir an için durup nereden geldiğini anlamaya çalıştı, sonra koşarak gidip merdivenlerin altındaki kapıyı açtı.

Üstünde sadece yelek olan yaşlı bir adam tuvalette oturuyordu. Omuzlarına ve başına ince telli siyah saç tutamları yapışmıştı. İç çamaşırı ayak bileklerindeydi; penisi ve testisleri bacaklarının arasından gevşekçe sarkıyordu. Quinn'i görünce ürkerek çekindi, kemikli parmaklar klozet kapağını kavradı, hâlâ mırıldanıyordu. Adam pislik içindeydi ve yerde bok vardı.

Somer kapıdan seslendi. "Dedektif Quinn? İhtiyacınız varsa sağlık görevlileri geldi."

"Şükürler olsun. Onları buraya gönder, olur mu?"

Somer yeşiller içindeki iki adamın geçmesi için geri çekildi. Bir tanesi, ihtiyar adamın önünde diz çöktü. "Bay Harper? Endişelenmenize gerek yok. Hadi size bir bakalım."

Quinn, Gislingham'a işaret etti ve birlikte mutfağa geçtiler.

Kapıyı açtıklarında Gislingham ıslık çaldı. "Biri müzeyi arasın."

Antika gazlı ocak, 1970'lerden kalma kahverengi ve turuncu fayanslar, metal lavabo. Hepsi birbirinden farklı dört sandalyeli Formika masa. Ayrıca her yer kirli çanak çömleklerle, boş bira şişeleri ve sineklerle, yarısı yenmiş yemek kutularıyla doluydu. Bütün pencereler kapalıydı ve ayaklarının altındaki muşamba ayakkabılarına yapışıyordu. Kış bahçesine

çıkan, boncuklu perdeli cam kapının yanı sıra bodruma inen bir kapı vardı. Kilitliydi ama çivide bir dizi anahtar asılıydı. Gislingham onları alıp kurcaladı, uyanı bulması için üç kere denemesi gerekti ama anahtar paslanmış olsa da takılmadan döndü. Kapıyı açıp ışığı yaktıktan sonra kenara çekildi ve ilk Quinn'in geçmesine izin verdi. Birlikte aşağı doğru yavaşça, adım adım ilerlediler. Bu sırada başlarının üstünde floresan lamba cızırdıyordu.

"Merhaba? Kimse var mı?"

Işık kötüydü ama seçebilecek kadar görebiliyorlardı. Bodrum boştu. Karton kutular, plastik poşetler, eski bir lamba ayağı, içi çöp dolu teneke küvet. Bunlar dışında hiçbir şey yoktu.

Orada dikilip birbirlerine baktılar, kalpleri o kadar hızlı çarpıyordu ki başka bir şey duyamıyorlardı. Sonra, "O neydi?" diye fısıldadı Gislingham. "Tırmalama sesine benziyor. Sıçan mı?"

Quinn gönülsüzce zemini taramaya başladı, katlanamadığı bir şey varsa o da lanet sıçanlardı.

Gislingham tekrar etrafa baktı, gözleri karanlığa alışıyordu, keşke arabadaki feneri getirseydi. "Orada ne var?"

Kutuların arasında ilerlerken bodrumun sandıklarından daha büyük olduğunu fark etti.

"Quinn, burada bir kapı daha var. Yardım eder misin?"

Kapıyı zorlasa da işe yaramadı. Üstte bir sürgü vardı. Quinn uğraştıktan sonra onu kaydırmayı başardı fakat lanet kapı hâlâ yerinden oynamıyordu.

"Kilitli olmalı," dedi Gislingham. "Anahtarlar yanında mı?"

Kötü ışıkta doğru anahtarı bulmak daha da zordu ama başardılar. Sonra omuzlarıyla kapıya yüklendiler, kapı ağır ağır açıldığında üzerilerine leş gibi kokan bir hava dalgası vurdu. Bu pis koku karşısında ellerini ağızlarına kapamak zorunda kaldılar.

Genç bir kadın beton zeminde ayaklarının dibinde yatıyordu, dizleri yırtık bir kot pantolon ve muhtemelen bir

zamanlar sarı olan yırtık pırtık bir hırka giyiyordu. Ağzı açık, gözleri kapalıydı. Teni, soluk ışıkta ölü gibi görünüyordu.

Ama başka bir şey daha vardı. Hiçbir şey onları buna hazırlayamazdı.

Kadının yanında oturmuş, saçlarını çekiyordu.

Bu bir çocuktu.

***

Peki, bütün bunlar olurken ben neredeydim? Özel Harekât Şubesi veya terörle mücadele gibi cesur ve etkileyici bir şey olduğunu söylemeyi çok isterdim ama iç karartıcı gerçek şu ki Warwick'te bir eğitim kursundaydım. "21. Yüzyılda Toplum Destekli Polislik". Komiserler ve onların kıdemlileri olarak ne kadar da şanslıydık, değil mi? PowerPoint'in donması ve erken başlayan mesai yüzünden Mayıs Sabahı görevindeki üniformalıların kesinlikle daha şanslı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama sonra çağrı geldi. Hemen ardından, telefonlarımızı kapamamız için ısrar eden çokbilmiş organizatör bıkkın bir şekilde kaşlarını çattı ve ben koridora çıkarken duyura duyura iç çekti. Kadın muhtemelen asla geri dönmeyeceğimden endişelenmişti.

Quinn, "Kızı, John Rad'e götürdüler," dedi. "Durumu çok kötü, belli ki uzun süredir yemek yememiş ve ciddi şekilde susuz kalmış. Odada bir şişe su kalmıştı ama sanırım çoğunu çocuğa içiriyordu. Sağlık görevlileri düzgün bir muayene yaptıktan sonra bize daha fazlasını anlatır."

"Ya oğlan?"

"Hâlâ konuşmadı. Ama, Tanrım, iki yaşından büyük olamaz. Ki zaten bize ne söyleyebilir? Zavallı çocuk, Gis'in ya da benim yanına yaklaşmamıza bile izin vermedi, bu yüzden Somer ambulansa girdi. Harper'ı olay yerinde tutukladık ama

onu evden çıkarmaya çalıştığımızda tekmelemeye ve hakaret etmeye başladı. Alzheimer, sanırım."

"Bak, bunu söylememe gerek olmadığını biliyorum ama Harper savunmasız bir yetişkinse bunu kitabına göre yapmalıyız."

"Biliyorum. Öyle yaptık. Sosyal Hizmetler'i aradım. Üstelik sadece herif için de değil. O çocuğun da yardıma ihtiyacı olacak."

Sessizlik oldu ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünden şüphelendim.

Başka hiçbir şey bilmeyen, orada, bodrumun karanlığında doğmuş bir çocukla karşı karşıya olmamız son derece muhtemeldi.

"Tamam," dedim. "Ben şimdi çıkıyorum. Öğlene gelmiş olurum."

***

BBC Midlands Today
1 Mayıs 2017 Pazartesi | Son güncelleme: 11.21

SON DAKİKA: Kuzey Oxford'daki bodrumda bir kadın ve çocuk bulundu

Kuzey Oxford'da Frampton Caddesi'nde bir evin bodrum katında genç bir kadın ve oğlu olduğu düşünülen küçük bir çocuğun bulunduğuna dair haberler geliyor. Yan binadaki inşaat çalışmaları bu sabah bodruma hapsedilen kadının bulunmasını sağladı. Kadının adı bilinmiyor ve Thames Valley Emniyeti henüz bir açıklama yapmadı.

Devamı geliyor.

***

Saat 11.27. Gislingham, Kidlington tanık odasında Harper'ı bir video bağlantısından izliyordu. Üzerinde şimdi gömlek ve pantolon vardı, kanepede kambur oturuyordu. Yanında, sert arkalıklı sandalyede oturmuş onunla pürdikkat konuşan bir sosyal hizmetler görevlisi vardı, Akıl Sağlığı ekibinden bir kadın da birkaç metre öteden izliyordu. Harper huzursuzdu; kıpırdanıyor, bir bacağını aşağı yukarı sallıyordu ama ses açık olmasa bile aklının başında olduğu barizdi. En azından şimdilik. Sosyal hizmetler görevlisine şüpheyle bakıyor, söylediklerini sert ve solmuş bir elle savuşturuyordu.

Kapı açıldı ve Gislingham dönüp baktığında Quinn'i gördü; Quinn masaya bir dosya bırakıp kenarına yaslandı. "Everett direkt hastaneye gitti, izni aldığımızda kızı sorgulayacak. Eric..." Yanakları kızardı. "Memur Somer, komşu sorgusunu organize etmek için Frampton Caddesi'ne döndü. Challow da olay yeri inceleme ekibiyle gitti."

Dosyaya bir not yazıp kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı. Hep böyle yapardı. Sonra başıyla ekranı işaret etti. "Bir şey var mı?"

Gislingham başını iki yana salladı. "Sosyal hizmetler görevlisi yarım saattir içeride. Adı Ross, Derek Ross. Onunla daha önce karşılaştığımdan eminim. Fawley'nin ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Quinn saatine baktı. "On iki gibi. Ama doktor ve Sosyal Hizmetler izin verirse işe koyulmamızı söyledi. Ayrıca bir avukat da geliyor. Sosyal hizmetler görevlisi adamın götünü kolluyor. Sanırım onu suçlayamayız."

"İşini sağlama alıyor," dedi Gislingham soğuk bir şekilde. "Adamın sorgulanmak için uygun olduğuna eminler mi?"

"Görünüşe göre bilinçli anları var ve o sırada onu sorgulayabiliriz ama aklı gitmeye başlarsa geri çekilmek zorunda kalacağız."

Gislingham bir an için ekrana baktı. Yaşlı adamın çenesinden en az on dakikadır tükürük akıyordu ama silmemişti. "Sence o mu yaptı? Becerebilir mi ki?"

Quinn'in yüzü asıktı. "Eğer o çocuk gerçekten orada doğduysa, evet, kesinlikle. Harper'ın şu an dokunaklı göründüğünün farkındayım ama iki üç yıl önce nasıldı? Tamamen başka biri olabilirdi. Yani bu suçu işleyen adam, oradaki ihtiyar herif değil."

Gislingham oda boğucu sıcaklıkta olmasına rağmen ürperince Quinn ona baktı. "Ne oldu? Şeytan mı dürttü?"

"Sadece düşünüyordum, adam bir gecede bu hâle gelmedi sonuçta, değil mi? Aylardır sürüyor olmalı. Hatta yıllardır... Kız bunu bilemezdi. Aklını kaybetmeye başladığını yani. Gözlerden uzak hâlde bodruma hapsedilmişti. Bahse varım, kızın orada olduğunu bile unutmaya başlamıştır. Önce yemek azalmıştır, sonra su –üstelik kızın düşünmesi gereken bir evladı var– avaz avaz bağırsa bile ihtiyar onu duymamıştır..."

Quinn başını iki yana salladı. "Tanrım. Tam zamanında yetiştik."

Ekranda, Derek Ross ayağa kalkıp görüntüden çıktı. Bir an sonra kapı açıldı ve karşılarında belirdi.

Gislingham ayağa kalktı. "Demek ihtiyarın sosyal hizmetler görevlisi sizsiniz?"

Ross başıyla onayladı. "Son iki yıldır falan."

"Demans hastası olduğunu biliyordunuz yani?"

"Birkaç ay önce resmi teşhis konuldu ama bundan çok daha uzun zaman önce başladığını düşünüyorum. Ancak ikimiz de bu hastalığın ne kadar öngörülemez olduğunu biliyoruz. Aklı düzensiz aralıklarla gidip geliyor. Son zamanlarda hızlanmaya

başlamış olabileceğinden endişeleniyordum. Geçen yıl birkaç kez düşmüştü ve ocakta elini yakmıştı."

"İçki de içiyor, değil mi? Üstünden kokusu yayılıyor."

Ross derin bir nefes aldı. "Evet. Son zamanlarda bu bir sorun olmaya başlamıştı. Ama yine de onun böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum... Böyle korkunç..."

Quinn ikna olmamıştı. "Hiçbirimiz gerçekte neler yapabileceğimizi bilemeyiz."

"Ama durumuna bakarsak..."

"Bakın," dedi Quinn, artık sesinde sert bir tını vardı. "Doktor onu sorgulayabileceğimizi söyledi ve bu konunun uzmanı o. Suçlamalara gelirsek o başka bir konu. Kraliyet Savcılığı o aşamaya geldiğimizde fikrini bildirecek. Ama o bodruma kilitlenmiş bir kızla çocuk vardı ve biz onların oraya nasıl girdiğini öğrenmek *zorundayız*. Anlıyorsunuz değil mi, Bay Ross?"

Ross tereddüt etse de başıyla onayladı. "Sorguya ben de katılabilir miyim? Beni tanıyor, bunun size yardımı dokunabilir. Biraz... zorlu biri olabiliyor. Siz de göreceksiniz."

"Anlıyorum," dedi Quinn belgelerini toplayarak.

Üç adam kapıya doğru ilerlerken Ross aniden durup Quinn'in kolunu kavradı. "Nazik davranın, olur mu?"

Quinn ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Onun kıza davrandığı gibi mi?"

***

Isabel Fielding'le görüşme,
17 Frampton Caddesi, Oxford
1 Mayıs 2017, 11.15
Görüşmedekiler, PM E. Somer

ES: Ne zamandır burada oturuyorsunuz, Bayan Fielding?

IF: Daha birkaç yıl oldu. Burası üniversite lojmanı. Kocam Wadham'da öğretim görevlisi.

ES: Peki Bay Harper'ı tanıyor musunuz? 33 numaradaki beyi?

IF: Şey, hakkında konuşacak kadar değil. Taşındıktan kısa süre sonra endişeli bir hâlde kapıya geldi ve arabasının brandasını görüp görmediğimizi sordu. Kayboimuş galiba. Şaşırdık çünkü arabasını kullandığı pek söylenemezdi. Biz de onun, bilirsiniz işte, biraz tuhaf biri olduğunu düşündük. Çok örneği var. Buralarda yani. Onun "gibilerden" çok var. Bazıları eskiden akademisyen olduğu için burada uzun yıllar yaşamışlar. Bence çoğu mor ve kediler aşamasına gelip her şeyi boş veriyor.

ES: "Mor ve kediler" ne demek oluyor?

IF: Hani şiirde geçiyor ya. "Kocadığımda mor giyeceğim," gibi bir şey diyor. Hiçbir şeyi umursamadığınız yaşa geldiğinizde.

ES: Yani Bay Harper da umursamıyor muydu?

IF: Etrafta boş boş dolaşıyor. Kendi kendine konuşuyor. Tuhaf kıyafetler giyiyor. Temmuzda eldiven takıyor. Sokağa pijamasıyla çıkıyor. Böyle şeyler. Ama genellikle zararsız biridir. *[duraksama]* Özür dilerim, yanlış ifade ettim. Demek istediğim...

ES: Sorun değil, Bayan Fielding. Ne demek istediğinizi anladım.

***

"Bay Harper, ben Dedektif Çavuş Gareth Quinn, yanımdaki de meslektaşım Dedektif Komiser Chris Gislingham. Derek Ross'u zaten tanıyorsunuz ve bu hanımefendi avukatınız olarak görev alacak."

Masanın diğer ucundaki kadın bir an için başını kaldırıp baktı ama Harper tepki vermedi. Kadının varlığını fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

"Pekâlâ, Bay Harper, bu sabah saat 10.15'te insan kaçırma ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılma şüphesiyle tutuklandınız. Uyarınız yapıldı, haklarınız açıklandı, siz de anladığınızı söylediniz. Şimdi sizinle kayıt altına alınan resmî bir görüşme yapacağız."

"Bu, görüşmeyi videoya aldıkları anlamına geliyor, Bill" dedi Ross. "Anlıyor musun?"

İhtiyar adamın gözleri kısıldı. "Elbette anlıyorum. Geri zekâlı değilim. Ayrıca bana *Doktor* Harper diyeceksin, evlat."

Quinn, Ross'a doğru bakınca adam başıyla onayladı. "Doktor Harper, 1998 yılına kadar Birmingham Üniversitesi'nde sosyoloji dersi verdi."

Gislingham, Quinn'in hafifçe kızardığını gördü; bir sabahta üç kez, bu bir rekor olmalıydı.

Quinn dosyasını açtı. "Birmingham'da çalışıyor olmanıza rağmen 1976'dan beri mevcut adresinizde oturuyorsunuz, öyle değil mi?"

Harper, bilerek aptal gibi davranıyormuşçasına Quinn'e baktı. "Birmingham tam bir bok çukuru."

"Buraya 1976'da taşındınız, doğru mu?"

"Yanlış. 11 Aralık 1975 taşındım," dedi. "Eşimin doğum gününde."

"Doktor Harper'ın ilk eşi 1999'da vefat etti," dedi hemen Ross. "2001 yılında tekrar evlendi ancak ikinci Bayan Harper ne yazık ki 2010 yılında trafik kazasında öldü."

"Salak dana," diye bağırdı Harper. "Sarhoştu. Zilzurna sarhoştu hem de."

Ross avukata baktı, adam utanmış görünüyordu. "Adli tabip, Bayan Harper'ın kaza ânında kanında yüksek seviyede alkol olduğunu tespit etti."

"Doktor Harper'ın çocuğu var mı?"

Harper uzanıp Quinn'in önünde masaya vurdu. "Benimle konuş, evlat. *Benimle* konuş. O salakla değil."

Quinn ona döndü. "Peki, çocuğunuz var mı?"

Harper yüzünü ekşitti. "Annie. Şişko dana."

Quinn kalemi eline aldı. "Kızınızın adı Annie mi?"

"Hayır," diye araya girdi Ross. "Bill'in kafası biraz karışıyor. Annie, 48 numaradaki komşusu. Görünüşe göre, son derece nazik bir kadın. Arada uğrayıp Bill'i kontrol ederdi ama 2014 yılında oğluna yakın olmak için Kanada'ya taşındı."

"Sıkıp istiyor, aptal dana. Ona, o şeyi evime sokmayacağımı söyledim."

Quinn, Ross'a baktı.

"Skype demek istiyor. Ama Bay Harper bilgisayar kullanmadığı için başarısız bir girişim oldu."

"Başka kimsesi yok mu?"

Ross'un bakışları boştu. "Bildiğim kadarıyla yok."

***

"Kesinlikle bir oğlu var ama ölsem ismini hatırlayamam."

Somer, son on beş dakikadır 7 numaranın kapısının önündeydi. Keşke çay ikramını kabul etseydi ama o zaman da tüm gün buraya sıkışıp kalabilirdi. Bayan Gibson henüz nefes bile almamıştı.

"Bir oğlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu notlarını karıştırarak. "Kimse oğlu olduğundan bahsetmedi."

"Eh, hiç şaşırmadım. Burada kimse, kimsenin 'işine karışmaz'. Ben küçükken böyle değildi. O günlerde birbirimize sahip çıkardık, herkes komşusunun kim olduğunu bilirdi. Bu genç şehirlilerin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Ama kesinlikle bir oğlu olduğundan eminsiniz, öyle mi?"

"Buldum! John! Önünde sonunda hatırlayacağımı biliyordum. Fakat bir süredir onu buralarda görmedim. Orta yaşlı bir adam. Kır saçlı."

Somer not aldı. "Peki, onu en son ne zaman gördünüz?"

Arkadaki koridordan bir ses geldi ve Bayan Gibson dönüp *şşt* diyerek kapıyı biraz daha kapadı. "Üzgünüm, tatlım. Lanet kedi, her fırsat bulduğunda ön kapıdan kaçmaya çalışıyor. Arka kapıda kedi kapısı var ama kedilerin nasıl olduğunu bilirsin, her zaman yapmamaları gereken şeyi yapmak isterler ve Siyamlar daha da beter..."

"Bay Harper'ın oğlu diyordunuz, Bayan Gibson?"

"Ah, evet, sen bahsedince hatırladım. Sanırım iki yıl kadar oldu."

"Peki, Bay Harper'ın bildiğiniz başka ziyaretçileri var mı?

Bayan Gibson yüzünü ekşitti. "O sosyal hizmetler görevlisi var. Pek bir işe yaramıyor ama."

***

Quinn derin bir nefes aldı. Harper ona baktı. "Mesele nedir, evlat? Söyle artık. Orada bir şey yapmaya çalışırmış gibi görünerek boş boş oturma."

Artık avukat bile utanmış görünüyordu.

"Doktor Harper, bu sabah polisin evinize neden geldiğini biliyor musunuz?"

Harper arkasına yaslandı. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen komşu, evdeki çöpler yüzünden şikâyet etmiştir. Aşağılık herif."

"Bay Sexton bizi aradı ama çöpler yüzünden değil. Bu sabah mimarıyla bodrumdaymış ve duvarda bir delik açılmış."

Harper önce Quinn'e, ardından Gislingham'a baktı ve bunu tekrarladı. "E, ne olmuş yani? Aşağılık herif."

Quinn'le Gislingham bakıştılar. İkisi de mühim anın geldiğini anlayacak kadar sorgu yapmıştı. Çok az suçlu (buna en iyi ve tecrübeli yalancılar da dahil) vücutlarını hiçbir işaret vermeyecek şekilde kontrol edebilirdi. İster göz kırpıştırma olsun ister ellerde ani bir hareketlenme, neredeyse her zaman bir şey vardı. O an hariç. Harper'ın yüzü boştu; hiçbir çekimserlik, hiçbir saklama çabası yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Ayrıca benim televizyonum bile yok."

Quinn adama baktı. "Efendim?"

Harper öne doğru eğildi. "Geri zekâlı. *Benim televizyonum bile yok.*"

Ross gergin biçimde Quinn'e baktı. "Sanırım Doktor Harper televizyon lisansına ihtiyacı olmadığını söylemeye çalışıyor. Onu bu yüzden buraya getirdiğinizi düşünüyor."

Harper, Ross'a doğru döndü. "Bana ne düşündüğümü söyleme. Lanet olası geri zekâlı. En basit boku bile beceremiyorsun."

"Doktor Harper," dedi Gislingham. "Bodrumunuzda genç bir kadın vardı. Bu yüzden buradasınız. Televizyon lisansıyla alakası yok."

Harper öne doğru atılıp Gislingham'ın yüzüne parmağını salladı. "*Benim televizyonum bile yok.*"

Quinn, Ross'un gözlerindeki endişeyi gördü; bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı. "Doktor Harper," dedi. "Bodrumunuzda genç bir kadın vardı. *Orada ne yapıyordu?*"

Harper arkasına yaslandı. Dedektiflere teker teker baktı. İlk defa kaygılı görünüyordu. Gislingham dosyasını açıp kızın

fotoğrafını çıkardı. Harper'ın yüzüne doğru tuttu. "Kız bu. Adı nedir?"

Harper, dedektife kötü kötü baktı. "Annie. Şişko dana."

Ross başını iki yana salladı. "O Annie değil, Bill. Onun Annie olmadığını biliyorsun."

Harper fotoğrafa bakmıyordu.

"Doktor Harper," diye ısrar etti Gislingham. "Fotoğrafa bakmanız gerek."

Harper, çenesinden aşağı akan salyaların arasından, "Priscilla," dedi. "Hep fıstık gibiydi. Lanet dana. Evde memeleri dışarıda dolaşıp dururdu."

Ross çaresiz göründü. "Priscilla da değil. Olmadığını biliyorsunuz."

Harper bakışlarını Gislingham'ın yüzünden ayırmadan uzanıp fotoğrafı, Gislingham'ın telefonuyla birlikte, masanın üzerinden attı. Telefon gürültüyle duvara çarpıp parçalara ayrılarak yere düştü.

Gislingham sandalyesinden yarı kalkarak, "Bunu neden yaptın?" diye bağırdı.

"Doktor Harper," dedi Quinn sıktığı dişlerinin arasından, "bu genç kadın şu anda John Radcliffe Hastanesi'nde, tam teşekküllü bir sağlık muayenesinden geçiyor. Konuşabildiği an, kim olduğunu ve evinizin bodrumuna nasıl kilitlendiğini öğreneceğiz. Şu anda olanları bize anlatma fırsatınız var. Bunu anlıyor musunuz? Durumun ne kadar *ciddi* olduğunu anlıyor musunuz?"

Harper öne doğru eğilip Quinn'in yüzüne tükürdü. "Siktir git. Beni duyuyor musun? *Siktir git!*"

Ürkütücü bir sessizlik oldu. Gislingham, Quinn'e bakmaya cesaret edemiyordu. Derken cebinden bir şey çıkardığını duydu ve başını kaldırdığında yüzünü sildiğini gördü.

"Artık durmamız gerektiğini düşünüyorum, memur bey," dedi avukat. "Siz ne dersiniz?"

"Sorgu 11.37'de bitti," dedi Quinn buz gibi sakin bir tavırla. "Doktor Harper derhâl tutuklanıp hücreye..."

"Tanrı aşkına," dedi Ross, "bunun için akıl sağlığının yerinde olmadığı belli değil mi?"

"Bay Harper," dedi Quinn sakin bir tavırla, abartılı bir dikkatle evrakını toplayıp birleştirirken, "kamuya ve kendisine tehlike oluşturabilir. Zaten her hâlükârda evi artık bir suç mahalli. Oraya geri dönemez."

Quinn ayağa kalkıp uzun adımlarla kapıya doğru ilerledi ama Ross hemen peşindeydi ve onu koridora kadar takip etti.

"Kalması için ona bir yer bulacağım," dedi, "huzurevi olabilir, ona göz kulak olabileceğimiz bir yer..."

Quinn öyle aniden döndü ki ikisinin arasında sadece birkaç santim mesafe kaldı. "*Göz kulak olacak* mı?" dedi hırlarcasına. "Bunca aydır bunu mu yapıyordunuz? *Ona göz kulak mı oluyordunuz?*"

Ross beti benzi kül kesilerek geriledi. "Bakın..."

Ancak Quinn geri adım atmadı. "Sizce kız ne kadar zamandır oradaydı? Kız ve çocuk? İki yıl, üç? Tüm bu süre boyunca o eve gidiyor, *ihtiyara göz kulak oluyordunuz*, haftalarca. Oraya giden tek kişi *sizdiniz*. Bana gerçekten *bilmediğinizi* mi söylüyorsunuz?" Parmağıyla Ross'un göğsüne delercesine dürttü. "Bana kalırsa, tutuklamamız gereken tek kişi Harper değil. Yanıtlamanız gereken *çok* ciddi sorular var, *Bay Ross*. Bu, mesleki ihmalden çok öte..."

Ross ellerini kaldırarak kendini müdafaa etti. "Kaç danışanım olduğuna dair *bir fikriniz* var mı? Ne kadar evrakla uğraştığıma? Bunlara trafiği de eklerseniz on beş dakika ziyaret edebiliyorsam şanslıyım. En fazla, yemek yediğinden ve kendi pisliğinde oturmadığından emin olabilirim. Bir de ev

teftişi yapmak için zamanım olduğunu düşünüyorsanız hayal dünyasında yaşıyor olmalısınız."

"Hiçbir şey *duymadınız* mı? Hiçbir şey *görmediniz* mi?"

"Quinn," dedi o sırada kapıda dikilen Gislingham.

"O lanet bodruma hiç inmedim," diye ısrar etti Ross. "Bodrumu olduğunu bile *bilmi*..."

Quinn'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Gerçekten benden buna inanmamı mı istiyorsunuz?"

"*Quinn*," dedi Gislingham telaşla. Quinn onu duymazdan geldiğinde omzuna uzanıp onu zorla döndürdü. Koridorda onlara doğru gelen biri vardı.

Fawley'di.

***

Frampton Caddesi'nde, Alan Challow ön kapıya giden yolda yürüdü ve üniformalı memurun girişi engelleyen bandı kaldırmasına izin vermek için bir an bekledi. Yılın şimdiye kadarki en sıcak günüydü ve koruyucu takımının içinde terliyordu. Yolun sonundaki kalabalık ikiye katlanmıştı ve havası değişmişti. Mayıs Sabahı avarelerinin çoğu gitmiş, işçiler de paydos etmişti. Komşulardan bir ikisi hâlâ bekliyordu ama izleyicilerin çoğu ya hastalıklı bir heyecan ya da sağlam bir hikâye arıyordu. Veya her ikisini de zira en az yarısı muhabirdi.

Arka taraftaki mutfakta Challow'un adli tıp ekibi odayı parmak izlerini almak için tozluyordu. Aralarından biri, Challow'a başıyla selam verip konuşmak için maskesini indirdi. Kadının dudağının üstü boncuk boncuk ter olmuştu. "Bu, bir maske taktığımız için sahiden minnettar olduğumuz anlardan biri. Burada en son ne zaman doğru düzgün temizlik yapıldığını ancak Tanrı bilir."

"Bodrum nerede?"

Kadın işaret etti. "Arkanda. Daha iyi ışık taktık. Ancak bu işleri sadece daha kötü yapsı." Kadın hüzünle omuz silkti. "Ama bunu zaten biliyorsun."

Challow yüzünü ekşitti; bu işi yirmi beş yıldır yapıyordu. Bodruma inen merdivenin üstüne asılmış lambadan kaçınmak için hafifçe eğildi ve aşağıya inerken çıplak tuğla duvarları titrek devasa gölgesi yansıdı. Zeminde iki adli tıp uzmanı onu beklerken birikmiş pisliğe doğru bakıyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Challow, "can sıkıcı olduğunu biliyorum ama bu birikintiyi merkeze götürmemiz gerek. Kız neredeydi?"

"İçeride."

Challow içeriye doğru ilerledi. Bir ark lambası pis zemine, kirli nevresimlere, leş kokulu pisliğe bulanmış öğütücülü klozete acımasız bir parlaklık veriyordu. Kolilerce atık vardı. Bir zamanlar su şişeleri olan bir karton palet gördü ama içinde sadece bir tane su kalmıştı. Çöp torbası paketler ve boş tenekelerle dolup taşıyor olsa da yemeğe dair hiçbir iz yoktu. Ve uzak köşeye minicik bir çocuk yatağı katlanmıştı.

"Pekâlâ," dedi Challow sonunda, sessizliği bölerek, "bunların da hepsini almamız gerek."

Memurlardan biri ortak duvardaki çatlağa doğru yürüdü. Bazı tuğlalar kırılmış, harç kazınmıştı.

"Alan," dedi bir an sonra Challow'a dönerek, "bak."

Challow kadının yanına gidip eğildi. Rutubetli sıvada kırmızı çizikler vardı.

"Tanrım," dedi. "Kendini tırnaklarıyla kazıyarak kurtarmaya çalışmış."

***

Derek Ross'u, Daisy Mason vakasından beri görmemiştim. Daisy'nin erkek kardeşini sorguladığımızda, sorguya o da ka-

tılmıştı; yani o zamanlar Ross'u çok görmüştüm. Üzerinden bir yıl geçmemişti ama onu görseniz beş yıl geçmiş sanırdınız. Saçları daha da seyrelmişti, kilo almıştı ve sağ gözünün altında tik oluşmuştu. Ama bunun Quinn'le alakalı olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Dedektif Quinn," dedim ona dönerek. "Neden gidip hepimize birer kahve almıyorsunuz? Makineyi kastetmiyorum tabii."

Quinn bana baktı, ağzı açılıp sonra tekrar kapandı.

"Efendim, ben..." diye söze başladı ama Gislingham dirseğine dokundu.

"Hadi gidelim, sana yardım edeyim."

Bu, ikisinin görebileceğiniz en iyi tasvirlerinden biriydi: Gis nerede durması gerektiğini gayet iyi bilirken Quinn hep şansını zorlardı.

Ross'u yandaki ofise götürdüm. Ekran şimdi sessizdeydi ama hâlâ sorgu odasını gösteriyordu. Kadın avukat ayaklanmış, gitmeye hazırlanıyordu ve Harper da dizlerini göğsüne çekmiş hâlde sandalyede yanlamasına oturuyordu. Çok ufak, çok yaşlı ve çok korkmuş görünüyordu.

Ross'un önüne bir bardak su koydum. Karşısındaki sandalyeye geçip biraz geri ittirdim. Kollarının altında geniş ter izleri vardı ve buradaki hava en iyi "nemli" olarak tarif edilebilirdi. İnanın bana, yakın oturmak istemezdiniz.

"Nasılsın?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Şöyle böyle," dedi temkinli biçimde.

Arkama yaslandım. "Bana Harper'dan bahset."

Birazcık gerildi. "Şüpheli miyim?"

"Önemli bir tanıksın. Bunu biliyorsun."

İçini çekti. "Evet, sanırım öyle. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Memurlarıma onu haftada bir kez ziyaret ettiğini söylemişsin. Bu ne kadar süredir böyle?"

"İki yıl. Belki biraz daha fazla. Dosyaya bakmam gerek."

"Uzun süre kalmıyormuşsun, öyle mi?"

Suyundan bir yudum aldı, birazı kumaş pantolonuna döküldüyse de fark etmiş gibi görünmüyordu. "Kalamıyordum, zamanım yok. Cidden, orada bir saat oturup hava hakkında saçmalamaktan daha çok istediğim bir şey yok ama yapılan bütçe kesintileri yüzünden..."

"Seni suçlamıyorum."

"Dedektifin suçladı ama."

"Bunun için özür dilerim. Ancak unutmamalısın ki kızın içinde bulunduğu durumu gördü. Çocuktan bahsetmiyorum bile. Bunca zamandır oraya gitmene rağmen kızın orada olduğunu bilmediğini anlamakta zorlanıyorsa onu suçladığımı söyleyemem. Dürüst olmam gerekirse ben de zorlanıyorum."

Çünkü biraz önceki sözlerime rağmen onu bir suçlu gibi sorgulamamak için kendimi zor tutuyordum. Ve ben suçlu olmadığından kesinlikle emin olana kadar Harper'ın, onunla ilgilenecek başka birine ihtiyacı vardı. Bu vakada bir suçlu bulmak yeterince zordu, ihtiyacım olan son şey içine edilmiş bir soruşturmaydı.

Ross elini saçlarının arasından geçirdi. Kalan saçlarının yani. "Bak, o evlerin kalın duvarları var. Hiçbir şey duymaman gayet normal."

"Hiç aşağıya inmedin mi?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Söylediğim gibi, bodrumu olduğunu bile bilmiyordum. O kapının dolap olduğunu sanmıştım."

"Peki ya yukarısı?"

Başını iki yana salladı. "Bill onu bildim bileli zemin katta yaşıyor."

"Merdivenlerden çıkıp inebiliyor muydu?"

"Mecbur kalırsa ama pek çıkıp inmiyordu. Annie gitmeden önce oturma odasına bir yatak koymuştu, arkadaki ardiyede de banyo var. Basit bir şey ama iş görür. Yukarının şu an ne hâlde olduğunu düşünmek bile beni korkuyor. Oraya biri çıkmayalı yıllar olmuştur. Muhtemelen Priscilla öldüğünden beri kimse çıkmadı."

"Temizlikçi bile mi? Kurum birini göndermedi mi?"

"Gönderdik ama Bill kadına bağırıp hakaret etti. O da bir daha gitmek istemedi. Ben biraz etrafı paspaslayıp gidere çamaşır suyu döküyordum. Ama kısıtlı zaman yüzünden yapabileceklerim sınırlıydı."

"Peki ya yemek? Alışveriş? Bunları da mı sen yapıyorsun?"

"Ehliyetini aldıklarında, ona düzenli süpermarket alışverişi yapmaları için yerel bir yaşlı yardım kuruluşuyla anlaşmıştım. Bu, on sekiz ay önceydi. Banka hesabında ödeme emri var. Epey parası var. Eh, 'epey' değil belki ama yeterince."

"Neden taşınmıyor? O ev bir servet değerinde olmalı. O durumdayken bile..."

Ross somurttu. "Yan evdeki ahmak üç milyondan fazla ödemiş. Ama Bill bakımevine gitmek istemiyor. Üstelik kireçlenmesi geçen aydan beri daha da kötüleşti. Doktor ona Alzheimer ilacı yazacak, düzgün şekilde aldığından emin olmak için izlenmesi gerekiyor. Ben hayatta yapamam. Ama o evde tek başına kalırsa bir kaza yaşanması an meselesi. Dediğim gibi, zaten kendini bir kez yaktı."

"Onu götürmek istediğini biliyor muydu?"

Derek derin bir nefes aldı. "Evet, biliyordu. Altı hafta önce onu karşıma alıp durumu açıklamaya çalıştım. Maalesef pek iyi karşılamadı. Saldırganlaştı, bana bağırıp bir şeyler fırlatmaya başladı. Ben de geri çekilmek zorunda kaldım. Bu hafta onunla tekrar konuşmayı planlıyordum. Witney'deki

Newstead House'ta yeni bir yer açıldı. İyi yerlerden biri. Fakat şimdi ne olacağını ancak Tanrı bilir."

Bir duraksama oldu. Suyunu bitirdi. Bardağını tekrar doldurdum.

"Hiç aklına," dedim temkinli biçimde, "taşınmak istememesinin nedeninin kız olabileceği geldi mi?"

Ross'un rengi attı ve bardağı bıraktı.

"Kız hâlâ evdeyken ayrılamazdı çünkü o zaman bulunurdu. Kızın gitmesine de tam olarak aynı nedenden izin veremezdi."

"Ne yapacaktı peki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Senden bir..."

Aniden dışarıdaki koridorda bir kargaşa duyuldu ve Gislingham hışımla kapıyı açtı.

"Patron," dedi, "sanırım..."

Ancak çoktan onu geçip ilerlemeye başlamıştım.

Yan odada iki polis memuru Harper'ı zapt etmeye çalışıyordu. Aynı adam olduğuna inanmak zordu. Memurların yüzlerini tırmalıyor, tekme atıyor, kadın memura avaz avaz bağırıyordu.

"Amcık!"

Kadının korktuğu yüzünden belliydi. Ayrıca onu tanıyordum, çaylak falan değildi. Yanağında çizik vardı ve üniformasının önü ıslaktı.

"Sadece ona bir bardak çay verdim," dedi kekeleyerek. "Çok sıcak olduğunu, onu yakmaya çalıştığımı söyledi. Çalışmıyordum –gerçekten– onu..."

"Biliyorum. Haydi git, biraz otur. O çiziğe de bir baktır."

Eli yüzüne gitti. "Fark etmemiştim bile."

"Basit bir çiziğe benziyor ama yine de baktır."

Başıyla onayladı ve ben onun peşinden dışarı çıkarken Harper tekrar kadının üstüne atıldı. *"Amcık!* Asıl onu tutuklaman lazım, seni geri zekâlı, beni yakmaya çalıştı. *Lanet dana!"*

Yan odaya gittiğimde Ross gözlerini ekrana dikmişti, bir an orada dikilip onu izlemesini izledim.

"Ee, hangisi gerçek Bill Harper?" diye sordum en sonunda. "Korkmuş bir çocuk gibi sinen mi yoksa biraz önce memurlarımdan birine saldıran mı?"

Ross başını iki yana salladı. "Hastalık yüzünden. İnsanı bu hâle getiriyor işte."

"Belki. Ya da hastalığın tek yaptığı, eskiden sahip olduğu otokontrolü kaybetmesine neden olmak. Belki de hep öfkeliydi ancak öfkesinin kontrolden çıkmasına izin vermiyordu. Nasıl yöneteceğini biliyordu. Hatta nasıl saklayacağını da..."

Ross bana bakmak için döndü ama birden bakışlarıma karşılık veremedi. Başka bir şey vardı, bana anlatmadığı bir şey.

Sessizliğin uzamasına izin verdim. Sonra bir adım yaklaştım. "Ne var, Derek?"

Bana bir bakış atıp gözlerini kaçırdı. Yüzü kızarmıştı.

"William Harper başka ne saklıyor?"

***

Dedektif Komiser Verity Everett, John Radcliffe Hastanesi'nde iki saatten fazladır bekliyordu. Çoğu insan hastanelerden nefret ederdi ama o polis olmadan önce hemşirelik eğitimi almıştı ve böyle yerler hiç sinirini bozmuyordu. Aksine, ortamı rahatlatıcı buluyordu; acil durumda bile buradaki insanlar ne yapmaları ve nerede olmaları gerektiğini bilirdi. Beyaz önlükler, beyaz gürültü, hepsi tuhaf bir biçimde sakinleştiriciydi. Bir tık fazla sıcak olan koridor, son zamanlardaki kötü uykularıyla birleşince, sert plastik sandalyede bile uyanık kalmakta zorlanması şaşırtıcı değildi. Aslında sızmış olmalıydı çünkü birinin koluna dokunmasıyla başı aniden geriye kaydı ve sıçrayarak dimdik oturdu.

"Dedektif Everett?"

Gözlerini açtı. Doktorun yüzü nazik ve de kaygılıydı.

"İyi misiniz?"

Başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Boynu ağrımıştı.

"Evet, iyiyim. Özgünüm. Bir an içim geçmiş."

Doktor gülümsedi. Çok yakışıklıydı. Idris Elba'nın stetoskoplu versiyonu gibiydi.

"Aslında daha uzun zamandır uyuyordunuz ama sizi uyandırmak için bir sebep yoktu."

"Kız nasıl?"

"Yeni bir haberim yok maalesef. Sağlık görevlilerinin şüphelendiği gibi, çok susuz kalmış ve çok yetersiz beslenmiş. Ciddi anlamda sorun yaratacak başka bir şey olduğunu düşünmüyorum ancak biraz evvel küçük bir sinir krizi geçirdi. Bu yüzden henüz tam kapsamlı sağlık muayenesi yapmamaya karar verdik. Şu aşamada faydadan çok zararı dokunabilir. Uyuyabilmesi için ona sakinleştirici verdik."

Everett plastik sandalyeden her yeri tutulmuş hâlde kalkıp kızın odasının içini gösteren cama doğru birkaç adım yürüdü. Kendini yüz yaşında hissediyordu. Camın ardındaki odada kız hâlâ yatakta yatıyordu, uzun siyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve battaniyesini sımsıkı tutuyordu. Gözlerinin etrafında koyu gölgeler vardı. Yüzü çökmüş olsa da Everett güzel olduğunu görebiliyordu. *Çok* güzeldi.

Doktora dönüp, "Peki ya oğlan?" diye sordu.

"Çocuk doktoru şu anda yanında. Anladığımız kadarıyla durumu şaşırtıcı derecede iyi. Her şeye rağmen."

Everett tekrar kıza döndü. "Bir şey söyledi mi? Adını? Ne kadardır orada olduğunu? Herhangi bir şey?

Başını iki yana salladı. "Maalesef."

"Onunla ne zaman konuşabileceğim? Bu gerçekten önemli."

"Biliyorum. Ancak önceliğim hastamın sağlığı. O yüzden beklememiz gerekecek."

"Peki iyi olacak mı?"

Doktor cama gelip Everett'in kaygılı yüzüne baktı. "Dürüst olmak gerekirse ben akıl sağlığından daha endişeliyim. Başına gelenlerden sonra ona en iyi gelebilecek şey uyku. Sonrasında ise... Eh, göreceğiz."

***

"Derek, konuş benimle. Eğer bir şey gördüysen, bize yardımı dokunacak herhangi bir şey..."

Başını kaldırıp bana baktı. Bardağı öyle fena sıkıyordu ki plastik aniden kırıldı. Su ellerine ve pantolonuna döküldü.

"Tamam," dedi nihayet, üstünü silerken. "Altı ay kadar önceydi. Aralıktı sanırım. Komşulardan biri onu terlikleriyle sokakta gördüğünü söyleyince ben de ayakkabılarını bulabilir miyim diye etrafa bakındım. Eşyalarını kaybetmeye, bir yere koyup orada unutmaya başlamıştı. Yatağın altında olduklarını düşünmüştüm."

"Öyle miydi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama bir kutu buldum. İçi dergi doluydu."

Başka bir ipucuna ihtiyacım yoktu. "Porno mu?"

Tereddüt etse de başıyla onayladı. "Sert şeyler. Kölelik. S&M. İşkence. En azından öyle görünüyordu. Üstüne pek kafa yorduğum söylenemez."

Harper'ın aksine. Tabii Ross bunu sesli söylemedi.

Sessizlik oldu. Bana söylemekten çekinmesi şaşırtıcı değildi.

"Sence nereden aldı?" diye sordum en sonunda.

Omuz silkti. "İnternetten değil, o kesin. Ama yeterince ararsanız, muhtemelen bu tür şeyleri kız dergilerindeki küçük

reklamlardan alabilirsiniz. O zamanlar hâlâ ara sıra mağazalara gidiyordu."

"Kutu hâlâ orada mı?"

"Muhtemelen. Bulduğum yere geri ittim. Eğer fark ettiyse de hiç konuyu açmadı. Ancak bu... Bu tür bir zevki olduğunu kabul etsek bile tuhaf dergilere bakmak ile bir kızı kaçırıp onu bodruma kilitlemek arasında çok büyük fark var."

Şahsen emin değildim. Demansın yarattığı hasarı da görmüştüm ve bu yüzden hastalığın ilk ortaya çıktığı ve hiç kimsenin, hatta Harper'ın bile hastalığa sahip olduğunu bilmediği o ayları bir kez daha merak ettim. İradesi ve fiziksel gücü yerindeydi ama karakteri gerilemeye ve sertleşmeye başlamıştı. Gerçekten tamamen farklı bir adama mı dönüşmüştü, yoksa eskisinden daha soğuk, daha zalim biri mi olmuştu?

Ayağa kalktım ve Ross'u yalnız bırakarak koridora çıktım. Gis su soğutucusunun başındaydı, beni görünce yanıma geldi.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Ross birkaç ay önce evde sert porno zulası bulduğunu söyledi. Haberi Challow'a ver, sadece bodrum ve zemin katı değil, her yeri kontrol etsinler. Orada başka şeylerin de olması muhtemel."

"Tamamdır."

"Bir de Harper'ın geçmişini incelemeye başlayalım. Çalıştığı üniversiteyle konuşun. 1998 çok uzak değil, onu hatırlayan birileri vardır."

***

Birmingham Üniversitesi İnsan Kaynakları Müdürü Louise Foley ile telefon görüşmesi
1 Mayıs 2017, 13.47
Telefon görüşmesi, DK C. Gislingham

CG: Resmî tatilde rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama bize William Harper hakkında bilgi verebileceğinizi umuyorduk. Sanırım doksanların sonlarına kadar Birmingham'da öğretim görevlisi olarak çalışmış.

LF: Evet, doğru. Ben o zaman burada değildim ama Doktor Harper'ın Sosyal Bilimler Fakültesinin üyesi olduğunu biliyorum. Uzmanlık alanı oyun teorisiydi. Görünüşe göre, rol yapma oyunları hakkında oldukça ünlü bir makale yazmış. Zamanının çok ötesinde olduğunu hatırlıyorum.

CG: Peki *Mastermind*'da[3] yapacakları dışında, bana başka ne söyleyebilirsiniz?

LF: 1998'de emekli oldu. Uzun zaman geçti, memur bey.

CG: Biliyorum ama tarih öncesi de değil, yanılıyor muyum? Sonuçta o zamanlar bilgisayarlarınız vardı. Bazı kayıtlarınız vardır.

LF: Elbette, ancak size söyleyebileceklerimin bir sınırı var. Kişisel verilerin korunmasına ilişkin iç politikamıza uymak zorundayım. Bunu herkesten çok siz anlarsınız. Doktor Harper'ın kişisel bilgilerini almak için izniniz var mı?

CG: Hayır ama eminim biliyorsunuzdur. İstenen bilgiler bir suçlunun yakalanması veya sürdürülmesiyle ilgiliyse aslında kişinin onayına ihtiyacım yok. Kişisel Verilerin Korunması Kanunu, madde 29(3). Bakmak istersiniz belki.

LF: Ne yaptı? Demek istediğim, bir şey yapmış olmalı. Park cezası için bunca zahmete girmezsiniz, değil mi...
[duraksama]

3 BBC yapımı bir yarışma programı –*y.h.n.*

Bir dakika... Haberlerdeki vaka değil, değil mi? Bodrumdaki kız? Adam aynı yaşlarda olmalı...

CG: Maalesef bu konuyu sizinle konuşma iznim yok, Bayan Foley. Belki de ilgili dosyaları e-postayla gönderebilirsiniz. Böylesi hepimize zaman kazandırır.

LF: Bunun için üniversitenin insan kaynakları direktöründen izin almam gerekiyor. Ancak şu an için net sorularınız varsa onları cevaplamaya çalışırım.

CG: *[duraksama]*
Pekâlâ. Belki de bana neden ayrıldığını söyleyerek başlayabilirsiniz.

LF: Efendim?

CG: Lise düzeyi matematiğim beni yanıltmıyorsa 1998'de elli yedi yaşındaydı. Akademisyenlerin olağan emeklilik yaşı nedir? Altmış beş mi, yetmiş mi?

LF: *[duraksama]*
Dosyaya baktığımda, tüm tarafların Doktor Harper'ın erken emekliliği konusunda hemfikir olduğu görülüyor.

CG: Doğrudur. Peki gerçek sebep ne?

LF: Ne demek istediğinizi anlamıyorum...

CG: Hadi ama Bayan Foley, bunun İK dilinde "ondan kurtulmamız gerek" olduğunu siz de en az benim kadar biliyorsunuz.

LF: *[duraksama]*
Maalesef şimdilik daha fazlasını söyleyemem. Müdürle konuşup size dosyayı göndermek için izin alacağım. Yalnız şu anda Çin'de olduğunu bilin. Ona ulaşmam biraz zaman alabilir.

CG: O zaman bir an evvel işe koyulun.

***

BBC Midlands Today
1 Mayıs 2017 Pazartesi | Son güncelleme: 14.52

Oxford'daki bodrumda bulunan kadın ile çocuk: Polis basın açıklaması yaptı

Thames Valley Emniyeti, bu sabah erken saatlerde Oxford'da Frampton Caddesi'nde bir bodrumda bulunan kadın ile oğlan çocuğu hakkında kısa bir açıklama yaptı. Genç kadının John Radcliffe Hastanesi'ne götürüldüğünü, onun ve çocuğun sağlık personelleri ve Sosyal Hizmetler tarafından incelendiğini doğruladı. Genç kadının kimliği açıklanmazken çocuğun onun oğlu olduğu rapor edilse bile bu bilgi henüz doğrulanmadı. Olaylara tanık olanlar, sağlık görevlileri kadını ambulansa bindirirken bilincinin yerinde olduğunu söyledi.

Komşular BBC'ye söz konusu evin bölgede en az yirmi yıldır yaşayan Bay William Harper'a ait olduğunu belirtti. Bay Harper'ın, bu sabah polis memurları eşliğinde sıkıntılı bir hâlde evden ayrıldığı görüldü.

***

Frampton Caddesi'ndeki 33 numaralı evin üst katlarında tüm perdeler çekiliydi. Toz parçacıkları havada uçuşuyordu ve örümcek ağları köşeleri sarmıştı. Bir şey merdiven halısını kemirmişti ve adli tıp uzmanı Nina Mukerjee, boncuğa benzeyen pisliklerin etrafından dikkatli adımlarla yürüyüp ana yatak odasının kapısında durdu. Yatakta çarşaf yoktu, sadece ortasında büyük bir rutubet lekesi olan çıplak şilte

vardı. Sağdaki duvarda, içinde hiçbir şey olmayan süslü bir cam vitrin gördü. Makyaj masasının üzerinde ruj, parfüm, açık bırakıldığı için taş gibi olmuş bir yüz kremi ve soluk kırmızı dudak izleri taşıyan bir yığın peçete bulunuyordu.

Kapıdaki kadına ikinci bir uzman katıldı. "Vay be," dedi, "*Mary Celeste* resmen."

"Veya Bayan Havisham. O film hep içimi ürpertir."

"İkinci eşi ne zaman öldü demiştin?"

"2010'da. Trafik kazası."

Adam etrafa bakındıktan sonra komodinin yanına gitti ve eldivenli parmağını tozla kaplı yüzeyde gezdirdi. "O zamandan beri buraya adım atmadığına bahse girerim."

"Yas bazen insanlara bunu yapar. Eşyaları bir türlü atamazlar. Büyükannem de böyleydi. Onu büyükbabamın eşyalarından kurtulması için ikna etmemiz yıllar sürdü. Aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ saygısızlık gibi geldiğini söylemişti."

Adam, komodinin üzerinde yüzüstü duran fotoğraf çerçevesini işaret etti. Fotoğrafı alıp baktıktan sonra meslektaşına doğru çevirdi. "Bu fotoğraftan aşağıda da var. Çekici kadınmış. Şahsen benim tipim değil. Ama çekiciymiş."

Priscilla Harper bir eli belinde, bir kaşını kaldırmış, doğrudan kameraya bakıyordu. Kendinden emin ve güçlü görünüyordu. Zor beğenen biri olduğu belliydi.

Nina gidip gardırobu açtı ve eşyaları rastgele çıkardı. Dekolteli kırmızı bir gece elbisesi, kürk yakalı kaşmir bir kaban, yakası fırfırlı uçuk yeşil bir bluz.

"Bu gerçek ipek. Pahalı şeyleri seviyormuş."

Adam gelip şöyle bir baktı. "Güvelerin yemesi yazık olmuş. Yoksa eBay'de güzel fiyata okuturdun."

Nina somurtarak ona baktı. "Çok sağ ol, Clive," dedikten sonra kıyafetleri yerlerine koydu. "Cinayet Büro gerçekten hepsini paketlememizi mi istiyor? Bütün hafta burada olacağız."

"Sanırım Fawley pornoyu istiyordu. Şimdilik yatağın altında kölelik eşyalarıyla dolu bir bavul olmadığından emin olalım yeter, kalanına sonra bakarız. Gidip yukarıyı kontrol edeceğim. Ama üst kat gayet boş görünüyor. Bir odada metal bir karyolayla bir yığın eski *Daily Telegraph* nüshası vardı, o kadar."

Nina komodinin yanına gidip çekmeceyi açtığında beyaz plastik şişelerin tıkırtısı duyuldu.

"Vay be, harbi sağlam zula," dedi Clive. Bir kanıt torbası açıp şişeleri çıkarmaya başladı. Etiketlerin tamamı Priscilla Harper adınaydı, çoğu uyku ilacıydı.

"Aşağıda hiç belge buldun mu?" diye sordu.

"Pornodan başka mı diyorsun? Mektuplar ve eski faturalarla dolu bir masa var ama pek işe yarayacaklarını sanmam. Her ihtimale karşı yine de alıyoruz. Bodrum artık temizlendi sayılır."

Nina ürperdi. "Duvardaki tırmak izleri aklımdan çıkmıyor. Bunu yaparken aklından ne geçiyordu kim bilir... Düşünmeye bile dayanamıyorum."

"Bence onları duyabiliyordu."

Ona doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzü ciddiydi. "Düşünsene. Komşu evde seksenlerden beri aynı yaşlı adam oturuyordu. Ama birkaç hafta önce aniden işçiler geldi. Yıllar sonra ilk kez insanlar vardı. Bu yüzden duvarı tırmaladı. Onları duyabiliyordu."

***

Öğleden sonra üçte, Harper'ı sorgularken karşılaştığımız sorunları göz önünde bulundurarak, kızla konuşana kadar onu bir daha sorgulamamaya karar verdim. Kız hâlâ sakinleştiricinin etkisindeydi. Hiç kimse çocuktan bir şey öğreneceğini düşünmüyordu ve adli tıbbın ön bulguları değerlendirmesi için birkaç saate ihtiyacı olacaktı. Bunların hepsi şu anda tepemde

amirin, kriz yaşayan bir basın ofisinin, çok fazla gergin enerjisi olan ama bunu yönelteceği hiçbir yeri olmayan koca bir ekibin olduğu anlamına geliyordu. Gislingham, 1990'larda Harper'la çalışan herkesi bulmaya çalışıyordu. Başka biri kuryelerle konuşup konuşamayacağımızı görmek için süpermarkete gitmişti ve Baxter, kıza benzeyen biri var mı diye Kayıp Şahıslar'ı inceliyordu. Tam onun kalemi bir işti –içindeki dehayı bulmak için fazla derine inmesi gerekmiyordu– fakat bir saat sonra ona baktığımda alnında derin bir çizgi vardı.

"İyi gitmiyor mu?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Nanay. Elimizde isim yok, nereden geldiğini orada ne kadar kaldığını bilmiyoruz. Kayıp ihbarı yapılıp yapılmadığını bile bilmiyoruz. Bir ay uğraşsam bile bir arpa boyu yol alamam. Yüz tanıma bile veritabanında olmayan birini bulamaz."

***

Gönderildi: Pzt. 01/05/2017, 15.45 GMT
Gönderici: AnnieGHargreavesMontreal@hotmail.com
Alıcı: D.Ross@SocialServices.ox.gov.uk

Konu: Bill

E-posta için teşekkür ederim. Bir yandan haberlere bakıyordum ve Kanada televizyonunda bile Frampton Caddesi'nin fotoğrafları vardı. Bill'i, Avusturya'da kızını yıllarca bodrumda tutan bir adamla karşılaştırıyorlar. Fakat Bill... böyle bir şey yapabilir mi? Hep biraz huysuzdu ama hiç şiddet yanlısı olmamıştı. Priscilla'yla hiç tanışmadım ama ondan sonra hiçbir kadınla ilişkisi olmadı. Olduysa da bana söylemedi. Tamam, bir psikiyatrist benim saf olduğumu ve onun gibi insanların bunu saklamakta çok başarılı olduklarını söyleyebilir ama bir işaret falan olmaz mıydı? Özür dilerim, çok

saçmaladım. Burada saat daha erken ve hâlâ inanamıyorum. Muhtemelen basına röportaj verirken orada öylece dikilip, "Çok sakin bir adama benziyordu," tarzında sıradan şeyler söyleyen insanlar gibi konuşuyorum. Yapabileceğim bir şey olursa haber ver.

***

Somer, Chinnor Place'te köşe başındaydı. Dikildiği yerden adli tıp ekibinin Frampton Caddesi'ndeki 33 numaralı evden kolileri çıkarıp kamyonete yüklediğini gördü. Yolun diğer ucunda iki televizyon kamyoneti vardı. Tekrar öne çıkıp üçüncü kez zili çaldı. Ev boş görünüyordu fakat bisikletlere, bira kutularına ve genel duruma bakılırsa muhtemelen öğrenci eviydi. Buna benzer çok az ev kalmıştı. Bu evler otuz yıl önce bile dinozor sayılırdı. Hiç kimse onları istemiyordu: çok büyüklerdi, bakımları çok zordu. Çoğu ya odalara bölünmüş ya da kurslar veya üniversite departmanları tarafından ucuza satın alınmıştı. Ama bu geçmişte kalmıştı. Artık gitgide Viktorya dönemi müteahhitlerinin inşa ettiği gibi yatılı çalışanlar için odaları olan aile evlerine dönüyorlardı. Mark Sexton, çok daha büyük bir trendin sadece son örneğiydi.

Somer son kez kapıyı çaldı ve tam arkasını dönüp gitmek üzereyken kapı nihayet açıldı. Delikanlı yirmi yaşlarında, kızıl saçlıydı ve esneyerek ensesini ovuşturuyordu. Yataktan yeni kalktığı belliydi. Koridorda bir dizi boş şişe vardı ve içeriden bayat bira kokusu geliyordu. Somer'a şöyle bir baktı ve komedi başladı.

"Kahretsin."

Somer gülümsedi. "Thames Valley Emniyeti'nden Memur Erica Somer."

Delikanlı yutkundu. "Moruklar yine gürültüyü mü şikâyet etti? Cidden, o kadar da yüksek..."

"Bunun için gelmedim, Bay..."

"Danny. Danny Abrahams."

"Peki, Danny. Sana yan caddedeki 33 numaralı ev hakkında birkaç soru soracağım. Orada yaşayan adamı tanıyor musun? Bay Harper'ı?"

Danny tekrar boynunu kaşıdı. Teni kabarmış ve kızarmıştı. "Şu kaçık herif mi?"

"Onu tanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Kendi kendine konuşarak etrafta öylece dolanırdı. Bir keresinde bize dörtlü lager[4] vermişti. İyi birine benziyordu."

Somer telefonunu çıkarıp kızın fotoğrafını gösterdi. "Peki ya bu genç kadını daha önce gördün mü?"

Delikanlı ekrana baktı. "Yok, hiç görmedim."

"Ev arkadaşlarından içeride olan var mı?"

"Emin değilim. Kimseyi görmedim. Muhtemelen kütüphanedelerdir. Finaller başladı."

Telefonunu cebine koyup ona bir kart verdi. "Aralarından Bay Harper hakkında bilgisi olan varsa lütfen bu numarayı arasın."

"Ne yapmış? Komşu kadınlara aletini mi göstermiş?"

"Neden böyle söyledin?"

Delikanlı domatese döndü. "Hiç. Sadece..."

"Mesajı iletirsen sevinirim."

Somer topuklarının üstünde döndü ve onu orada, bu konuşmanın amacını merak eder hâlde bıraktı. Bu cahillik anı yaklaşık bir buçuk dakika sürdü, sonra kapıyı kapayıp telefonunu çıkardı.

"Lanet olsun," dedi haber akışını aşağı doğru kaydırırken. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

***

4 Hafif bir Alman birası. –e.n.

ADLİ TIP BİRİMİ

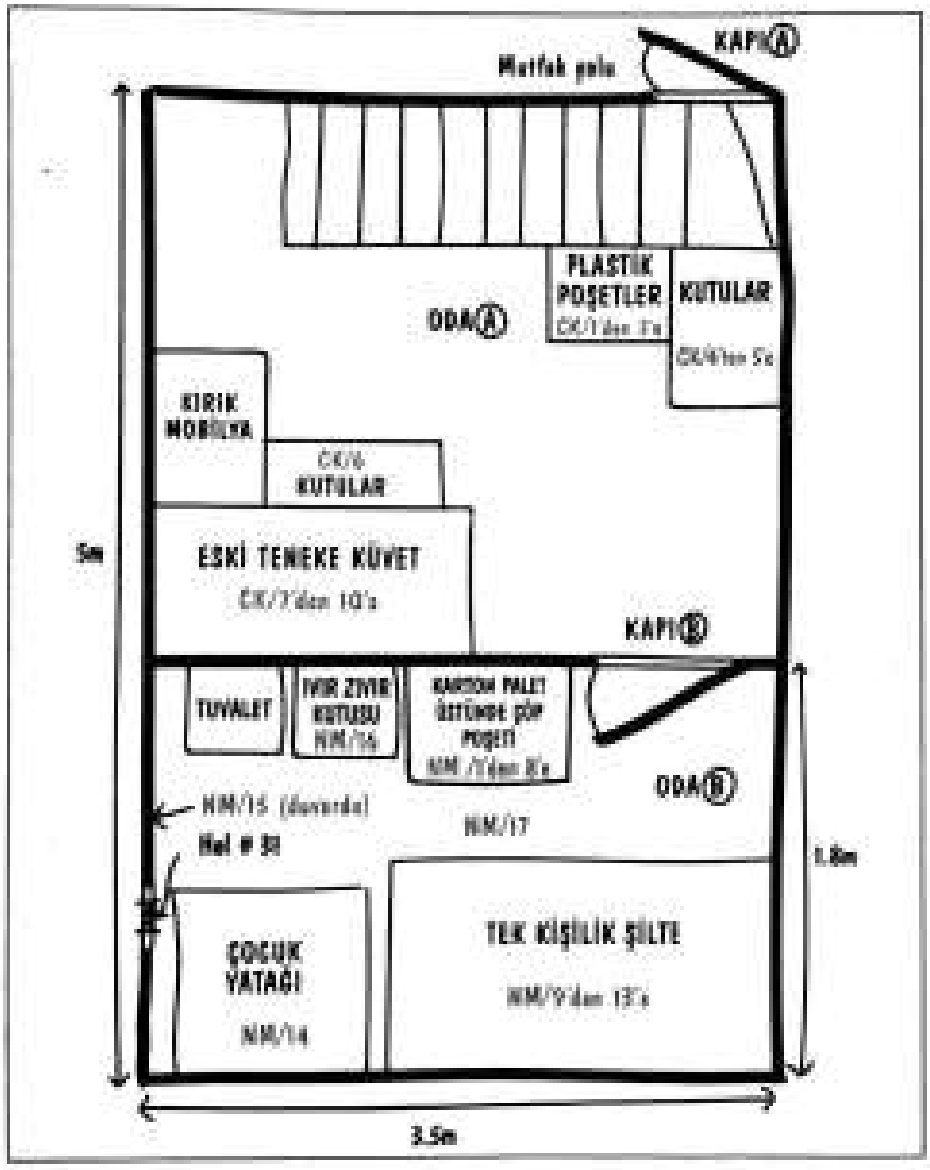
Suç Mahalli Krokisi

Adres: 33 Frampton Caddesi 022

Dosya Numarası: KE2308/17J **ÖLÇEKLENDİRİLMEMİŞ**

OYİ memurları: Alan Challow, Nina Maharjan, Clive Keating

Tarih: 01.05.2017 **Saat: 10.00**

İmzalayan: OYİ 1808 JJ GETKINS **Tarih: 1 Mayıs 2017**

Sayfa: 1/2 **GİZLİ (bittiğinde)** ATB/RVİ/03

ADLİ TIP BİRİMİ

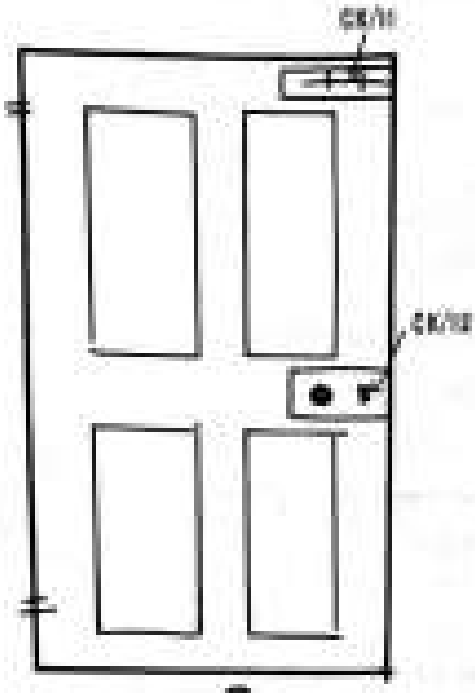
Suç Mahalli Krokisi

Adres: 33 Frampton Caddesi 6B2

Dosya Numarası: EE5908/12J **ÖLÇEKLENDİRİLMEMİŞ**

OYİ memurları: Alan Chelliw, Nina Mukerjee, Clive Keating

Tarih: 01.05.2017 **Saat: 10.00**

İmzalayan: OYİ 1808 JJ OSTWIND **Tarih: 1 Mayıs 2017**

Sayfa: 2/2 **GİZLİ (bittiğinde)** ATB/RVI/03

KANIT ANAHTARI

CK/1 – 3:	Bodrum, Oda A'daki merdivenin yanındaki naylon çuvallardan kimyasal parmak izi bulma amacıyla çeşitli boş paketler alındı.
CK/4 – 5:	Bodrum, Oda A'da merdivenin yanında bulunan bir kutuyu mühürleyen banttan kısmi parmak izleri alındı.
CK/6:	Bodrum, Oda A'da bulunan parlak karton kutu kapağından parmak izleri alındı.
CK/7 – 10:	Bodrum, Oda A'daki eski bir teneke küvetin içinden çıkarılan eşyaların birden fazla dış yüzeyinden parmak izleri alındı.
CK/11:	Bodrum Kapısı B'deki (dış, Oda A tarafı) emniyet mandalından kısmi parmak izi alındı.
CK/12:	Bodrum Kapısı B'deki (dış, Oda A tarafı) kilitleme düzeneğindeki anahtar takımından kısmi parmak izi alındı.
NM/1 – 5:	Bodrum, Oda B'deki bir çöp çuvalından kimyasal parmak izi bulma amacıyla boş paketler, yiyecek kutuları ve çeşitli kaplar çıkarıldı.
NM/6 – 8:	Bodrum, Oda B'deki bir çöp çuvalından çıkarılan boş plastik kaplardan parmak izleri alındı.
NM/9:	Bodrum, Oda B'deki tek kişilik şilteden çıkarılan beyaz lekeli koyu renkli yastık kılıfı (varsayımsal tükürük testi pozitif).
NM/10:	Bodrum, Oda B'deki tek kişilik şilteden çıkarılan çoklu beyaz lekeli (sperm ve tükürük için varsayımsal test pozitif) gri çarşaf.
NM/11:	Bodrum, Oda B'deki tek kişilik şilteden çıkarılan kırmızı lekeli beyaz yorgan (kan için olası test pozitif).
NM/ 12 – 13:	Bodrum, Oda B'deki tek kişilik şilteden alınan beyaz lekeli (sperm için olası test pozitif) kadın iç çamaşırı.
NM/14:	Bodrum, Oda B'deki çocuk yatağından alınan küçük kırmızı lekeli yatak parçası (kan için varsayımsal test pozitif).
NM/15:	Bodrum, Oda B'deki komşu duvardan alınan ıslak ve kuru kırmızı leke örnekleri (kan için varsayımsal test pozitif).
NM/16:	Bodrum, Oda B'den birkaç eski kitap da dahil olmak üzere çeşitli eşyaların bulunduğu bir kutu.
NM/17:	Bodrum, Oda B'den pili bitmiş el feneri.

***

Dedektif Komiser Baxter beni bulduğunda kantinde sandviç alıyordum.

"Sanırım bir şey buldum," dedi nefes nefese. Karısı ona merdiveni kullanması gerektiğini, yapabileceği tek düzenli egzersizin bu olduğunu söyleyip duruyordu.

"Kız hakkında mı?"

"Hayır, Harper hakkında. Kayıp Şahıslar'a bakmaktan vazgeçmiştim ama sonra hazır başlamışken Harper'ın adını sistemde aratmak faydalı olur diye düşündüm."

"Ee?"

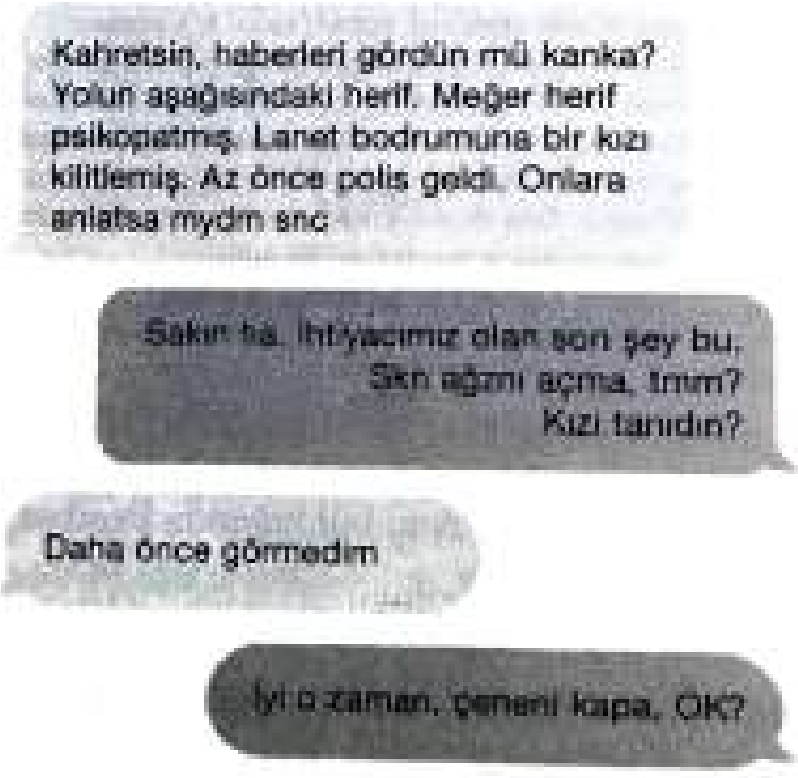
"Hiç hüküm giymemiş. Hız cezası bile yok. Arabasıyla hayat kadını aradıysa da suç üstü yakalanmamış. Ancak Frampton Caddesi'ndeki eve yapılmış iki ihbar buldum. Biri 2002'de, diğeri de 2004'te. Dava açılmamış, notlar da biraz şüphe uyandırıcı ama ev içi şiddet olduğu açık."

"İlgilenen memur kimmiş?"

"Jim Nicholls, iki seferde de o ilgilenmiş"

"Onu bulabilecek misin bir bak. Hatırladığım kadarıyla emekli olup Devon'a gitmişti. İK'da adresi vardır. Beni aramasını sağla."

***

***

"Bill Harper mı? Bir anda geçmişe gittim."

Russell Todd, Gislingham'ın telefonla aradığı, Harper'ın dördüncü eski meslektaşıydı ve şu âna kadar sonuçlar sırasıyla ölü, ölü ve unutkandı. Ancak Todd hem canlı ve sağlıklı hem de düşük çeneliydi.

"Onu hatırlıyorsunuz yani?" dedi Gislingham umutlanmamaya çalışarak.

"Ah, evet. Bir süreliğine epey samimiydik ama yıllar önceydi bu. Neden soruyorsunuz?"

"Bana onun hakkında ne anlatabilirsiniz?"

Diğer uçtan uzun bir iç çekme sesi geldi. "Hım," dedi Todd, "pek başarılı değildi. Akademik olarak yani. O böyle düşünmüyordu tabii. Aslında Brum'a düşmeyi muhtemelen onur kırıcı buluyordu ama eşi buralıydı, yani bu da sebep olmuş olabilir. Oxford'daki o evi satın almak bana her zaman klasik bir inkâr gibi gelmiştir. Ama yeterince akıllıydı. İşini biliyordu. Hatta yazdığı bir makale bayağı ses getirmişti."

"Rol yapma yazısı mı?"

"Ah, biliyorsunuz demek? Aramızda kalsın, o yazı biraz 'doğru zamanda doğru yerde' olayıydı. Demek istediğim, fikir çok orijinal değildi ama Bill bunu internet oyunlarına uygulama fikrini buldu. Artık ne deniyorsa onlara... 1997 yılından bahsediyoruz, internet daha yeni yeni yayılmaya başlamıştı. Aniden herkes Bill'i konuşuyordu."

Todd'un üslubu giderek daha küçümseyici hâle gelince, Gislingham belirgin bir akademik kıskançlık kokusu aldı. Akademisyenler birbirlerini hep sırtlarından bıçaklardı. Kaç kişinin Todd'u "üstün" gördüğünü merak etti.

"Her neyse," diye devam etti Todd. "Otuz yıl boyunca akademinin tozlu kıyılarında debelendikten sonra sevgili Bill

kendini aniden Stanford ve MIT gibi yerlerden teklif alırken buldu. Hatta Harvard söylentisi bile dolaşıyordu."

"Ee, ne oldu peki?"

Todd pek de hoş olmayan bir kahkaha attı. Gislingham'ın sinirini bozmaya başlamıştı. "Tam bir Shakespeare draması. Kahraman, tam zafer ânında yerle bir edildi. Ev satılığa çıkarılmıştı, bavullar toplanmıştı ve aniden, *bam*. Tüm dünyası başına yıkıldı. Belki de vücudunun başka bir bölümü daha uygun bir metafor olurdu. Yaşananlara bakılırsa..."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Gislingham.

Todd'un eğlendiği açıktı. "Evet, ne yazık ki Bill mercimeği fırına verirken yakalanmış. Elbette hepsi örtbas edildi ama Amerikalılar toz olmuştu bile. Evli bir adamın öğrencilerle yatıp kalkması orada *hiç* hoş karşılanmıyor. Yankiler böyle şeyler konusunda biraz tutucudur."

"Sonrasında onunla irtibatta kaldınız mı?"

"Maalesef. Eşinin vefat ettiğini duydum. Meme kanseriydi sanırım. Bir daha çalıştı mı, bilmiyorum. Eşinin biraz parası vardı, ihtiyaç duymamış olabilir."

"Peki tek seferlik miydi? Yani öğrencilerini taciz etmekle mi nam salmıştı?"

"Ah, hayır, sorun da buydu zaten. Karakterine çok aykırıydı. Yetkililer ibret olsun diye birini cezalandırmak istediyse evin her iki tarafında da seçebilecekleri çok daha fazla göze batan *dragueur*[5] vardı. Eskiden şimdiki gibi pantolon indiği anda dava açılmıyordu."

Tacizin serbest olduğu eski güzel günler; Gislingham telefona doğru, "Şerefsiz," diyerek ağzını oynattı.

---

5 (Fr.) çapkın, hovarda. –*e.n.*

"Hatta," diye devam etti Todd, "Bill bağnaz sayılırdı. Bilmem anlatabildim mi? Bu da asla bilemeyeceğimizi kanıtlıyor işte."

"Öyle," dedi Gislingham çenesini sıkarak. "Bilemeyiz."

***

Amerikan Sosyal ve Bilişsel Bilimler Dergisi
Cilt 12, sayı 3, Güz 1998

Zindanlar ve Küçük Hanımlar:
Dünya Çapında Ağda (WWW) Rol Yapma Oyunları

William M. Harper, PhD,
Birmingham Üniversitesi

Özet

Bu makale, World Wide Web olarak bilinen elektronik telekomünikasyon ağındaki çok katılımcılı rol yapma oyunlarının (RPG'ler) potansiyelini incelemektedir. Henüz çok az meraklının bu teknolojiye erişimi olmasına rağmen birden fazla oyuncunun bilgisayar bağlantıları aracılığıyla coğrafyalar ve saat dilimleri arasında gerçek zamanlı olarak etkileşime girmesine izin verme yeteneği mevcuttur. Makale "uzaktan oyun oynama"nın bilişsel ve psiko-sosyal etkilerinin yanı sıra, anonim bilgisayar "katılımcılarının" oyuncular arasındaki güven ve karar verme süreçleri üzerindeki etkisi gibi konuları araştırmaktadır. Ayrıca şiddetli "sanal" dünyaya uzun süre maruz kalmanın empati kaybı, kişiler arası saldırganlıkta artış ve kişisel mutlak kudret yanılsaması gibi olası nörolojik sonuçlarını incelemektedir.

***

Öğleden sonra dört civarıydı ve Everett hemşirelerden biriyle dikilmiş, cam bölmeden çocuğa bakıyordu. Odadaki panjurlar kapalıydı ve çocuk zeminin ortasındaki oyun kafesinde tek başına oturmuş, bir yığın oyuncağa bakıyordu. Tuğlalar, uçak, kırmızı ve yeşil tren. Arada bir elini uzatıp birine dokunuyordu. Siyah saçları bir kızın bukleleri gibi omuzlarına dökülüyordu. Odada onunla oturan bir kadın vardı ama en uzak köşedeki sandalyeyi seçmişti.

"Hâlâ kimseyi yanına yaklaştırmıyor mu?"

Kadın başını iki yana salladı. Formasının üzerinde KAD-ROLU HEMŞİRE JENNY KINGSLEY yazan bir yaka kartı vardı. "Zavallı kuzucuk. Doktor muayene etti ve bazı testler yaptık ama şimdilik teması en az seviyede tutuyoruz. Onu gereğinden fazla zorlamak istemiyoruz. Özellikle annesinin verdiği tepkiden sonra."

Everett'in bakışlarındaki soruyu gördü. "Onu temizledikten sonra annesine götürdük ama kadın çocuğu görür görmez avaz avaz bağırmaya başladı. Çocuk da kaskatı kesilip bağırmaya başladı. Kadını uyutmaları gerekti. Bu yüzden çocuğu aşağıya indirdik. Böyle bir stresin ikisine de faydası yok."

"Çocuk bir şey söyledi mi peki?"

"Hayır. Konuşabildiğinden bile şüpheliyiz. İçinde bulunduğu ortam –tanık olmuş olabileceği şeyler– düşünüldüğünde gelişiminin etkilenmiş olması pek şaşırtıcı değil."

Everett yine cama döndü. Çocuk başını kaldırınca birkaç saniyeliğine göz göze geldiler. Çocuğun gözleri koyu, yanakları al aldı. Sonra oğlan arkasını döndü, kolunu kaldırıp yüzüne koydu ve kafesin kenarına sokuldu.

"Bunu çok yapıyor," dedi hemşire. "Işığa alışıyor olabilir ama gözleri uzun süre karanlıkta kalmaktan zarar görmüş olmalı. Dikkatli olmakta fayda var. Bu yüzden panjurları kapadık."

Everett bir süre izledi. "İnsanın içinden gidip ona sarılmak ve sihirli bir değnekle her şeyi düzeltmek geliyor."

Jenny Kingsley üzüntüyle iç çekti. "Biliyorum. İçim parçalanıyor."

***

Saat 17.00'de ilk vaka toplantımız vardı. Afet odasına gittiğimde ekip toplanıyor, Quinn de elimizdeki birkaç bilgiyi iğneliyordu. Ev ile kızın birer fotoğrafı, cadde haritası. Normalde bu kadar basit bir şey Gis'in işi olurdu ama sanırım Quinn işe yarar bir şeyler yaparken görülmek istiyordu.

"Pekâlâ, millet," diye söze başladı, "Everett hâlâ John Rad'de kızla konuşmak için bekliyor ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

"Yani çocuğun Harper'dan olduğunu varsayarak mı ilerleyeceğiz?" diye sordu arkadaki dedektiflerden biri.

"Evet," dedi Quinn. "Temel varsayım bu."

"Peki neden DNA testi yapmıyoruz? Bu, kıza tecavüz ettiğini kesin olarak kanıtlar."

"Durum göründüğünden daha karmaşık," dedim araya girerek, "kız buna izin verecek durumda değil. Ama Sosyal Hizmetler'le konuştum, üstünde çalışıyorlar. Biz de bu sırada bodrumdaki nevresim takımını inceliyoruz. Şansımız yaver giderse bize ihtiyacımız olanı verir."

Quinn'i başımla onayladım.

"Tamamdır," dedi. "Frampton Caddesi'ndeki ev ev yapılan sorgulamadan henüz bir şey çıkmadı. Görünüşe göre Harper ünlü bir yerel deliymiş ama konuştuğumuz hiç kimse gerçekten tehlikeli olduğunu söylemedi. Komşulardan biri, John adında bir oğlu olduğu konusunda ısrar ediyor ama biz olmadığını biliyoruz. Yani ya kadın yanılıyor ya da..."

"O da ihtiyar delinin tekidir," diye mırıldandı biri. Bir başkası güldü.

"...ya da oğlu olmamasına rağmen Harper'ı eskiden ziyaret eden John adlı biri *var*. Biz de onun kim olduğunu bulmaya çalışacağız, sadece elemek için bile olsa... Bu 'John' oraya gidiyor olsa bile içeride dönenleri bilmeyebileceğini unutmayalım. Hemen sonuca varmak gibi bir lüksümüz yok."

"Şu sosyal hizmetler görevlisiyle yaptığın gibi mi?"

Kimin söylediğini yakalayamadım ama bu sefer kimse gülmedi. Quinn gözlerini ayaklarına dikmişti. Huzursuz bir sessizlik vardı ama bu defa onu düştüğü çukurdan ben kurtarmayacaktım. Onca insanın arasından kurtarıcısı Gislingham oldu. Adil olmak gerekirse ikisi son zamanlarda aralarını düzeltmiş gibi görünüyordu. Quinn Dedektif Çavuş olduktan sonra bir süre gerilla savaşı yaşanmıştı ama baba olmak Gislingham'ı yumuşatmıştı. Ya da yıpratmıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Birmingham Üniversitesi'yle konuştum," dedi Gislingham, "Harper'ın eski meslektaşlarından biriyle de. Harper doksanlarda öğrencilerden biriyle ilişki yaşamış. Ama hepsi bu kadar. Bana kalırsa hiçbir sapkınlık yok. Ancak yine de tam dosyayı bekliyorum. Bize daha fazlasını söyleyebilir. Doksanlarda, hiçbiri gerçek olmadığı için çevrim içi rol yapmanın insanlara şiddetin doğru olduğunu düşündürmesi hakkında yazdığı bir makale var. Adı, 'Zindanlar ve Küçük Hanımlar' ki bana sorarsanız bu epey korkutucu."

"Peki ya süpermarket? Onlarla konuşan oldu mu?"

"Ben," dedi arkadan bir dedektif. "Kuryelerle konuştular ama bize bir şey söyleyemediler. Her seferinde sadece poşetleri koridora bırakıyorlarmış. Harper pek konuşkan değilmiş."

"Yani bu temelde," dedi Quinn, "bir sonraki iş, birinin kızı tanıması ve/veya bu John denen herif hakkında bir şeyler bilmesi umuduyla ev ev yaptığımız sorgulamayı genişletmek."

Geri adım atıp astığı haritayı işaret etti ve tam olarak hangi sokakları gözden geçireceklerini konuşmaya başladı. Ancak ben dinlemiyordum. Panoya baktım, saatler önce aklıma dank etmesi gereken şeyi ilk kez fark ettim. Kalkıp haritaya doğru yürüdüm ve orada durdum. Odanın arkamdan sessizleştiğini duydum.

"Harper, Frampton Caddesi'nde kaç numarada oturuyordu?"

"Otuz üç," dedi Quinn kaşlarını çatarak. "Neden?"

Kalemi alıp otuz üçü işaretledim, sonra güneydoğuya bir çizgi çizdim.

"Tabii ya."

Quinn hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Ne oldu?"

"Harper'ın evi Crescent Meydanı'nın hemen arkasında. Tam adres 81 Crescent Meydanı."

Arkamı döndüm. Bazılarının nereye varmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı. O zamanlar bu ekibin tamamı burada çalışmıyordu gerçi. Ancak Gislingham çalışıyordu ve bağlantıyı kurduğunu gördüm.

"Bir saniye," dedi. "Hannah Gardiner orada yaşamıyor muydu?"

Ve bir anda herkes bağlantıyı kurdu. İsim herkesi harekete geçirmişti. Her ağızdan bir soru çıkıyordu.

"Kaybolan ve hiç bulamadıkları kadın değil mi?"

"Ne zamandı ki? İki yıl önce mi?"

"Kahretsin! Aralarında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Quinn sorgulayan gözlerle bana baktı. "Tesadüf mü?" dedi kısık bir sesle.

Tekrar haritaya, kızın fotoğrafına baktım ve Hannah Gardiner'ın yüzünün biz onu indirene kadar aylarca böyle bir panoda durduğunu hatırladım. Şu anda bu kızdan çok da büyük değildi.

"Tesadüflere inanmam," dedim.

* * *

Kanal: Mystery Central
Program: Çözülmemiş Büyük Suçlar
Bölüm: **Hannah Gardiner'ın Kayboluşu**
İlk gösterim: 09/12/2016

Oxford siluetinin panorama fotoğrafı, şafak, yaz

DIŞ SES

Müfettiş Morse'tan bu yana, dünyanın dört bir yanından izleyiciler, Oxford'ın rüya gibi kulelerini kusursuz cinayet için mükemmel bir mekân olarak görüyordu. Ancak seri cinayetlerle ilgili tüm bu karanlık öyküler, suç oranının düşük olduğu ve failli meçhul cinayetlerin neredeyse duyulmadığı bu güzel ve zefah şehirdeki gerçek hayatla çok az benzerlik gösterir.

Ne var ki 2015 yazında bunların hepsi değişmek üzereydi. Şehrin polisiye kuvvetleri, Morse'un şimdiye kadar karşılaştığı tüm vakalar kadar tuhaf bir gizem karşısında şaşkına dönmek üzereydi. Öyle bir gizem ki, İngiltere'nin en kötü namlı açıklanamayan suçlarından biri olmasa kaçınılmazdı.

Crescent Meydanı'nın geniş görüntüsü, parmaklıklara dayalı bisikletler, yolda yürüyen kedi, scooter'lı anne ve küçük çocuk

DIŞ SES

Öykü burada, şehrin en zengin ve çekici banliyölerinden biri olan, yeşillikler içindeki Kuzey Oxford'da başlıyor. Yirmi beş yaşındaki Hannah Gardiner, kocası Rob ve küçük oğulları Toby, 2013 sonbaharında burada bir dairede yaşamaya başlamıştı.

Gardinerların aile fotoğrafı, kademeli yakın çekim; bahçede topla oynayan temsili küçük çocuk

DIŞ SES

Hannah, Rob'la tanıştığında Londra'da gazetecilik yapıyordu. Rob, Oxford merkezli bir biyoteknoloji şirketinde çalışmaya başladıktan sonra aile, Toby'nin oynayabileceği ortak bahçe erişimli, güneş gören, birinci kattaki güzel bir daireye taşınmıştı.

Röportaj: Arka plan - iç

BETH DYER, HANNAH'NIN ARKADAŞI

Hannah, Oxford'a taşınacağı için çok heyecanlıydı. Çok mutlu olduğu bir dönemdi. Hayatı düzene girmişti. BBC Oxford'daki işi aldığında havalara uçmuştu. Hepimiz kutlamak için dışarı çıktık.

Hannah'nın BBC yerel haberlerde kameraya konuşurkenki görüntüleri

DIŞ SES

Hannah kısa sürede şehrin en tartışmalı hikâyelerinden bazılarını ele alarak ün kazandı.

Röportaj: Arka plan - BBC Oxford ofisi

CHARLIE CATES, BAŞ EDİTÖR, BBC OXFORD

Hannah zor meseleleri üstlenen ilk kişiydi hep. Oxford'da evsizlik üzerine birkaç çalışma yaptı ve infertilite tedavisinin şehirden şehre farklılık göstermesi hakkında ulusal düzeyde ilgi gören bir yazı dizisi yayımladı. İşi konusunda tutkuluydu ve doğru nedenlerle gazetecilik yapıyordu.

MDJ Property Developments ofislerinden bir kare

DIŞ SES

2015'in başlarında yerel gayrimenkul geliştiricisi Malcolm Jervis, şehrin birkaç kilometre dışında büyük bir site inşa etmek için teklif sunduğunda Hannah şimdiye kadarki en zorlu görevini üstlenmişti.

Protesto alanının hareketli kamera görüntüsü, pankartlar, slogan atan insanlar

DIŞ SES

Hem bölge sakinlerinin hem de çevreci protestocuların, Jervis'in yeni planına verdiği yerel direniş şiddetliydi. Önerilen inşaat sahasının yakınında bir protesto kampı kurmuşlardı.

Wittenham Clumps'la sonlanan tarlaların panoramik görüntüsü; hızla ilerleyen bulutlar ve gölgelerden oluşan atmosferik çekim

DIŞ SES

Pek çok insan, yeni sitenin el değmemiş kırsalın ortasında ve Wittenham Clumps olarak bilinen, özel tarihi öneme sahip bir alanın birkaç yüz metre uzağında olması yüzünden endişeliydi.

Castle Hill'deki oyuk görüntüsü

DIŞ SES

Tepelerden kilometrelerce uzanan Oxfordshire kırları görülüyordu ve bölge efsanelerle doluydu. Castle Hill geçmişte bir Demir Çağ hisarıyla nam salmıştı ve zirvenin yakınında yüzyıllarca Honey Pit adıyla bilinen bir oyuk mevcut.

Dolunaylı gecede bir kuzgun görüntüsü

DIŞ SES

Orada, hayalet gibi bir kuzgun tarafından korunan bir hazinenin gömülü olduğu söylentisi dolaşır.

Yakın çekim: ağaçta bir guguk kuşu

DIŞ SES

Ve çok uzak olmayan bir yerde, Guguk Kuşu Barınağı adında bir ağaç korusu görebilirsiniz. Efsaneye göre bir guguk kuşu bu koruya sıkışırsa yaz hiç bitmez.

[guguk kuşu sesi]

Kazının havadan çekilmiş bir görüntüsü

DIŞ SES

2015 ilkbaharında Castle Hill'de yeni bir arkeolojik kazı başladı ve haziran ayının başlarında korkunç bir bulgunun haberini ilk veren Hannah oldu.

Wittenham Clumps'ta çekilen BBC Oxford görselleri

HANNAH GARDINER

Birkaç metre arkamda, ağaçların ötesindeki sığ bir mezarda üç kadın cesedi bulunduğu haberini aldım. Kırılmış kafataslarıyla yüzükoyun bulunmuş-

lar ve kemiklerin konumuna bakılırsa muhtemelen elleri bağlıymış. Cesetlerin Geç Demir Çağı'na ya da MS 50 civarına ait olduğu düşünülüyor. Buradaki arkeologlar, bu son derece sıra dışı gömü pozisyonunun ne anlama gelebileceği hakkında tahminde bulunmayı reddediyor ancak pagan ritüelleri hakkında bilgi sahibi olan bazıları, bunun genellikle üç kız kardeş şeklinde tasvir edilen "Üçlü Tanrıça"yla ilgili olabileceğini öne sürüyor. Birkaç kuş da dahil olmak üzere hayvan kemiklerinin keşfi de önem teşkil edebilir. Ben BBC Oxford haberlerinden Hannah Gardiner.

Çukurdaki iskeletlerin fotoğrafı

DIŞ SES

Buluntuyu takip eden günlerde, kadınların aslında kurban edildiğine dair korkunç rivayetler dolaşmaya başladı ve bu da sadece yaklaşan Yaz Gündönümü'ne kadar ortalığı kasıp kavuran garip ve son derece hareketli atmosfere katkıda bulundu.

Canlandırma: Arka planda mutfak sahnesi olan bir takvim çekimi. Takvimde 24 Haziran Çarşamba günü daire içine alınmış

DIŞ SES

Gardiner ailesi için 24 Haziran 2015 sıradan bir gün gibi başladı. Rob, Reading'deki görüşmesine gitmek için erken kalkarken Hannah da güne erkenden başlamıştı.

Canlandırma: "Hannah" turuncu Mini Clubman arabasına biner ve küçük oğlunu araba koltuğuna oturtur. Koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştır ve lacivert kapitone bir yağmurluk giyiyordur.

DIŞ SES

Geçen hafta protesto kampında röportajlar yapmıştı ve Malcolm Jervis'i sahada onunla buluşup bir röportaj vermeye ikna etmeyi başarmıştı. Toby'nin bakıcısının sağlığı iyi olmadığı için Toby'yi de yanına almak zorunda kalmıştı. Wittenham'a gitmek için sabah 07.30 civarı evden çıktı, Rob ise on beş dakika önce yola koyulmuştu ve yakındaki Reading ilçesine giden bir trene binmek için Oxford'a ilerlemekteydi.

Canlandırma: "Rob" telefonda, endişeli hâlde bir aşağı bir yukarı yürüyor

DIŞ SES

11.15'te Rob, toplantı arasında Hannah'yı aradı ama cevap alamadı. Yani Rob öğleden sonra eve gelene kadar bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmemişti. Telesekreterde, Hannah'nın sahada buluşacağı kameramanın bıraktığı, neden gelmediğini soran bir mesaj vardı. Rob, Hannah'nın numarasını bir daha çevirdi ve yine cevap alamayınca polisi aradı. Elbette o saatlerde oğlu Toby'nin çoktan bulunduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Toby tek başına bulunmuştu.

Canlandırma: Çalılıkların arasında oyuncak ve çocuk arabası

DIŞ SES

Yoldan geçen biri, Money Pit'teki boş arabayı 09.30 gibi erken bir saatte fark etmişti. Ne var ki Toby'nin çalılıklara saklanmış hâlde korku içinde, oyuncak kuşuna sarılı hâlde bulunmasına daha bir saat vardı.

BBC görüntüleri: Clumps'taki mini araba, polisler ve suç mahalli bandı

DIŞ SES

Büyük bir arama yapılmasına rağmen Hannah'nın izine rastlanmadı. Polisin elinde hiçbir ipucu yoktu.

Röportaj: Arka plan - iç

BAŞKOMİSER ALASTAIR OSBOURNE,
THAMES VALLEY EMNİYETİ

Ne arabada ne de çocuk arabasında Hannah'ya ne olduğuna ışık tutacak bir adli kanıt bulundu. Wittenham bölgesinde ayrıntılı araştırmalar yaptık ama birkaç kişi o sabah Hannah'yla Toby'yi gördüğünü söylese de başına gelenleri öğrenmeye yaklaşamadık.

Canlandırma: Bilgisayar ekranlarının ve dosyalarının yakın çekimi

DIŞ SES

Rob Gardiner olası şüpheliler arasından hemen çıkarıldı ve daha sonra polis dikkatini Hannah'ya zarar verme ihtimali olabilecek kişilere çevirdi.

Hannah'nın dizüstü bilgisayarı incelenince, MDJ Property Developments adına şüpheli mali anlaşmaları ifşa etmek üzere olduğuna dair kanıtlar bulundu. Polis, Malcolm Jervis'le görüştü ama onun iyi bir mazereti vardı. O sabah geçikmiş, Wittenham'a ancak 09.45'te varabilmişti.

Canlandırma: Twitter akışı

DIŞ SES

Bu sırada, sosyal medyada Hannah'nın Clumplarla bağlantılı bir tür şeytani ritüelde öldürüldüğüne dair spekülasyonlar artıyordu. Polis doğaüstü güçlerin dahil olduğunu ima edecek hiçbir şey

olmadığını söyleyen birkaç bildiri yayımlasa da bu, dedikoduların önünü kesmemişti.

Protesto kampı, yurtlar, ağaçlara zincirlenmiş insanlar, çöplerin arasında köpekler, çıplak dolaşan küçük çocukların BBC görüntüleri

DIŞ SES

Bu hararetli atmosferde dikkatler elbette Yaz Gündönümü arifesini kutlamak için bölgeye gelen çok sayıdaki Yeni Çağ gezgini[6] tarafından iyice kalabalıklaşan protesto kampına dönmeye başladı.

Kamp ile vaka arasında sahiden de bir bağlantı vardı. Ancak bu, blog yazarlarının ve Twitter aktivistlerinin önerdiği bağlantı değildi.

Röportaj: Arka plan - iç

BAŞKOMİSER ALASTAIR OSBOURNE,
THAMES VALLEY EMNİYETİ

Hannah ortadan kaybolduktan üç ay sonra, Reginald Shore adında bir adam Warwick'te genç bir kadına cinsel saldırıya teşebbüsten tutuklandı. Polisin adamın evinde yaptığı aramada Hannah Gardiner'ınkine tıpatıp benzeyen bir bileklik bulundu.

DNA analizi daha sonra bunun gerçekten de Hanna'ya ait olduğunu kanıtladı ve çapraz sorgu sırasında Shore, yaz aylarında Wittenham kampında olduğunu itiraf etti. Devam eden görüşmelerde diğer tanıklar, mayıs ayı sonlarında kampı ziyaret ettiğinde Hannah'yla konuştuğunu doğruladı.

Bilekliğin fotoğrafı

6 1970'li yılların başlarında ortaya çıkan ve alternatif yaşam tarzını benimseyen topluluk. *–y.h.n.*

DIŞ SES

Shore bilekliği kampta bulduğunu ve kime ait olduğunu bilmediğini iddia etti. Birleşik Krallık Kraliyet Savcılığı delilleri değerlendirse de aleyhindeki davanın, özellikle de ceset yokken, jüri önüne çıkacak kadar güçlü olmadığı sonucuna vardı.

Reginald Shore'un sabıka fotoğrafı

DIŞ SES

Shore daha sonra başka bir genç kadına saldırı teşebbüsünden suçlu bulunarak üç yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ailesi, Hannah Gardiner davasının popülerliği nedeniyle hâkim tarafından verilen cezanın olması gerekenden daha ağır olduğunu iddia etti.

Shore, hapishanede bir yıldan daha az kaldı. 2016 yılında ileri evre akciğer kanseri teşhisi konulunca insani nedenlerle serbest bırakıldı.

Hannah Gardiner asla bulunamadı.

Gerçekten ne olduğunu bir gün öğrenebilecek miyiz?

Clumps bir gün sırlarını açıklayacak mı?

Ay ışığı altında Wittenham Clumps'ın karamsar fotoğrafı.

Dondurulmuş görüntü

son

Quinn, "Bize basının bilmediklerini anlat," dedi.

DVD'deki duraklat tuşuna basıp yüzümü ekibe döndüm. "Toby'nin çocuk arabasından bir şekilde kurtulup çalılıklara emeklediğinden şüphelendik. Bu yüzden bulunması

uzun sürmüştü. Ayrıca kafasında bir yara vardı ancak bunun bir darbeden mi yoksa düşmeden mi olduğunu kesin olarak belirleyemedik. Bu gerçeği hiçbir zaman medyaya açıklamadık."

Sessizlik oldu. Herkes aklında canlandırıyor, nasıl bir şey olduğunu hayal ediyordu. Benim ihtiyacım yoktu. Onu orada bulan bendim. Çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum.

"Peki size hiçbir şey söyleyemedi mi?" diye sordu dedektiflerden biri. "Ne olduğunu hatırlamıyor muydu?"

Başımı salladım. "Üç yaşında bile değildi, kafasına darbe almıştı. Tamamen sarsıntıya uğramıştı. Söylediği hiçbir şey mantıklı değildi."

"Yani Pit'te ne aradığı hakkında hâlâ bir fikrimiz yok mu?"

"Teorimiz, Hannah'nın Jervis'in kişisel asistanından gecikti̇ğine dair bir mesaj aldıktan sonra onu yürüyüşe çıkardığıydı."

Jake o yaştayken bunu yapardım. Sakinleşemediğinde ya da kötü bir rüya görüp yatağa geri dönmek istemediğinde... Bebek arabasının hareketlerine bayılırdı. Gecenin bir yarısı boş sokaklarda yürürdük. Sadece o ve ben, bir de nadiren sokakları dolaşan sessiz bir kedi.

Bu anıyı aklımdan uzaklaştırdım.

"Ama o mesajı kesinlikle aldığından eminiz, değil mi?" Quinn her zamanki gibi doğru soruyu sormuştu.

"Sayılır," dedi Gislingham, "gönderildiğini kesin olarak biliyoruz ama telefonu hiçbir zaman bulamadık, bu yüzden açıp açmadığını bilmenin bir yolu yok." İç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, her şey bir kâbustu. Bütün kaçıklar gizlendiği yerden çıktı, akıl alır gibi değildi. Psişikler, medyumlar; ne var ne yok hepsi. Hatta kendini *Oxford Mail*'e çıkarmayı başaran bir bunak bile vardı, bileziğin üzerinde pagan bir tasarım olduğunu söylüyordu, üç köşeli yıldız mı neymiş. Üç numaranın tüm davanın anahtarı olduğunu ve bekleyip göreceğimizi, sonunda haklı çıkacağını söyleyip dur..."

Evin fotoğrafını görünce sesi kesildi. "Kahretsin. Onuz üç olması gerekiyordu, değil mi?"

"Basına söylemediğimiz bir şey daha vardı," diye devam ettim. "Gardinerların ev hayatı, o programın inanmasını istediği kadar huzurlu değildi."

"Hatırlıyorum," dedi Gislingham. "Rob'un eski sevgilisi çok sinirliydi. Görünüşe göre, ilişkilerinin bitmesine neden olduğu için Hannah'ya kin güdüyormuş. Facebook'ta son derece nahoş şeyler vardı."

"Mazereti var mıymış?" diye sordu Quinn.

"Eski sevgilinin mi?" dedim. "Evet, doğrulandı. O gün Manchester'daymış. Şanslıymış, yoksa her şeyini araştırırdık."

Gislingham düşünceli göründü. "Bunca zaman sonra, o videoya tekrar baktığımda, benim için öne çıkan isim Beth Dyer. Röportajda Rob'un bir ilişkisi olabileceğine dair oldukça ağır ipuçları vermedi mi?"

"Verdi. Ancak gerçek kanıtı yoktu. Sadece 'biraz tuhaf görünüyor' veya 'saklayacak bir şeyi varmış gibi' diyebildi. Açıklanamayan telefon görüşmeleri falan yoktu, kontrol ettik. Ayrıca Rob'un kaya gibi sağlam mazereti vardı. O sabah treni Oxford'dan 07.57'de kalktı ve Hannah'nın 06.50'de hayatta olduğunu biliyorduk çünkü çocuk bakıcısına sesli mesaj bırakmıştı. Sabit hattı kullandığı için Crescent Meydanı'nda olduğunu anladık. Yani Rob'un karısını öldürmesi, arabayı Wittenham'a götürmesi, orada bırakması ve o trene binmek üzere Oxford'a geri dönmesi için yeterince zaman yoktu."

"Zaten," dedi Quinn, "Rob ya da eski sevgilinin Hannah'dan kurtulmak için bir nedeni olsa bile çocuk meselesi uyuşmuyor."

"Osbourne'un vardığı sonuç tam olarak buydu. Zamanlama tutsa bile Rob Gardiner'ın oğlunu orada yalnız bırakacağını düşünmek zordu."

Quinn, "Bu yüzden mi tüm oklar Shore'u işaret etti?" dedi.

Sessizlik oldu. Hepsi hâlâ bana bakıyordu. Davayı sonuçlandırmak için elimizden gelenin en iyisini nasıl yaptığımızı söylememi bekliyorlardı ama Kraliyet Savcılığı buna inanmamıştı. Yani adamımızı yakaladığımıza...

Ama söylemedim.

"Yani," dedi Quinn en sonunda, "o zaman bile şüphelerin vardı."

Dönüp TV ekranına baktım. Clumps'ın donup kalmış fotoğrafına. Soluk gökyüzündeki siyah kuşlara.

"O gün protesto kampında bulunan herkesi sorguladık. Adı Warwick saldırısıyla bağlantılı olarak ortaya çıkana kadar kimse Shore'u gördüğünden bahsetmedi bile ki bu, aylar sonraydı."

"Orada olmadığını göstermez."

"Doğru, ama orada olduğunu da kanıtlayamadık. Kesin olarak değil. O sırada kilometrelerce uzakta olduğunu iddia etti ama onu destekleyecek herhangi bir mazeret göstermedi. O yaz kampta olduğunu biliyoruz ve evinde bulduğumuz bilezik kesinlikle Hannah'nın..."

Quinn, "...ama gerçekten onun yaptığını düşünmüyorsunuz," dedi.

"Osbourne suçlu olduğuna ikna olmuştu ve vakadan o sorumluydu."

Sessizlik. Artık emekli olmuştu ama Al Osbourne, Thames Valley'nin efsanelerinden biriydi. Harika bir polis olmasının yanı sıra gerçekten iyi bir adamdı; inanın bana, bu ikisi her zaman bir arada bulunmaz. Ben dahil bu merkezde birçok kişi, kariyerlerindeki önemli terfileri ona borçluydu. Shore hiçbir zaman Hannah Gardiner davasından hüküm giymediyse de davanın kapandığına dair üstü kapalı bir anlayış hep vardı. Şimdi vakayı tekrar açmak epey sorun yaratacaktı.

Derin bir soluk aldım. "Bak, sana karşı dürüst olacağım. Shore hakkında şüphelerim vardı. Bana asla bir katil gibi gelmemişti ve ayrıca bu çok organize bir suçtu. Planlı olduğunu söylemiyorum; Hannah tamamen rastgele bir kurban olabilirdi. Ancak sonrasında çok dikkatli biçimde temizlenmişti. Ne adli tıp kanıtı ne DNA, hiçbir şey yoktu. Shore'un bunu becerebileceğini aklım almadı. Bir kere o kadar zeki değildi. Bu yüzden Warwick'te yakalanmıştı. Her zaman bir şeyi kaçırdığımızı düşünmüşümdür. Gözden kaçırdığımız ya da ortaya çıkarmadığımız bir gerçek ya da ipucu. Ne yazık ki bir türlü bulamadık."

"Şimdiye kadar," dedi Gislingham nazik bir sesle.

"Aynen," dedim ekrana dönerek. "Çünkü bu, gerçekten düşünmediğimiz tek olasılıktı. Hannah'nın Oxford'dan hiç ayrılmadığı, başına ne geldiyse burada gelmiş olabileceği..."

"Ama o zaman..."

"Biliyorum. Toby Wittenham, Clumps'a nasıl gitti?"

"Aynen," dedi Quinn sessiz odada. "Basın ofisini uyaracağım. Biz Gardiner davasıyla bağlantı kurduysak muhabirler de kurar. Bir adım önde olmamız lazım, millet."

"Çok geç," dedi Gislingham asık bir suratla telefonuna bakarak. "Bağlantıyı çoktan kurmuşlar."

***

Genç kadın pencereyi açtı ve sıcak havayı soluyarak bir süre orada dikildi. Duvarı saran hanımeli çoktan çiçek açmıştı. Arkasında, küçük çocuğun yemeğini yerken oyuncak ayısıyla gevezelik ettiğini ve mutfaktaki sesi kısık televizyondan gelen akşam haberlerini duyabiliyordu. Daha uzakta bir yerde, telefonda hararetle konuşan bir erkek sesi kulağına çalındı.

"Pippa!" diye seslendi ufak oğlan. "Televizyona bak! Dışında bisikletler olan ev o!"

Genç kadın mutfağa dönerken yere atılmış oyuncak pandayı aldı ve masadaki küçük oğlana katıldı. Ekranda bir gazeteci polis bandının önünde dikilmiş, arkasındaki manzarayı eliyle işaret ediyordu. Işıkları yanıp sönen birkaç polis arabası ve bir de ambulans vardı. Alt yazıda şöyle yazıyordu: *SON DAKİKA: Oxford'da bodrumda bulunan kadın: Hannah Gardiner vakasıyla ilgili yeni sorular gündeme geldi.* Hayır, lütfen hayır, diye düşündü. Aradan bunca zaman geçmişken olmaz. Tam her şey yolunda giderken olmaz. Kolunu küçük çocuğa dolayıp onun tatlı şampuan kokusunu içine çekti.

Küçük çocuk başını kaldırıp ona baktı. "Babama gösterelim mi?" diye sordu. Şakağında koyu pembe bir yara izi vardı.

"Hayır, Toby," dedi genç kadın endişeli bir ifadeyle. "Henüz değil. Onu rahatsız etmek istemeyiz. Şu anda olduğu yerde mutlu."

***

Oxford Mail
1 Mayıs 2017

OXFORD'IN KENDİ "FRITZL VAKASI": O OLAY BURADA NASIL YAŞANABİLİR?

Yazar: Mark Leverton

Kuzey Oxford sakinleri, bugün erken saatlerde Frampton Caddesi'ndeki bir evin bodrumunda genç bir kadın ve ufak bir oğlan çocuğunun bulunmasından sonra hâlâ şokta. Kadının ne zamandır orada olduğu henüz belli değil ancak Avusturyalı bir adamın, kızını evinin bodrumunda yirmi dört yıl hapsederek defalarca tecavüz etmesi ve yedi çocuğun

doğumuyla sonuçlanan kötü şöhretli "Fritzl Vakası"yla şimdiden paralellikler kurulmaya başlandı. Elisabeth Fritzl, ancak çocuklarından biri ağır bir şekilde hastalandığında keşfedilmişti. Josef Fritzl, kızı için sekiz kilitli kapının arkasına gelişmiş bir yeraltı hapishanesi inşa etmişti ancak Frampton Caddesi'nde henüz böyle bir yapı belirtisi yok. Birçok endişeli sakin, kızın kimsenin haberi olmadan nasıl orada saklandığını merak ediyor.

Civarda yaşayan üç çocuk annesi Sally Browne, "Korkunç bir şey," dedi, "bir insan böyle bir şeyi nasıl yapar ve kimse nasıl fark etmez? Görünüşe göre bir sosyal hizmetler görevlisi ya da eve gelen biri varmış, bu yüzden nasıl bilmediklerini anlamıyorum."

Diğer sakinler de Sosyal Hizmetler'in rolünü sorguluyor. Aynı şekilde, sosyal hizmetler görevlileri Fritzl'in evini de düzenli olarak ziyaret etmiş, Fritzl, kızının üç bebeğini de kapı önüne "terk edilmiş" hâlde bulduğunu iddia etmesine rağmen şüphe uyandıracak hiçbir şey görmemişlerdi. Bu da trajik Fritzl davasını akıllara getiriyor.

Frampton Caddesi'ndeki evin sahibinin, sakinler tarafından tek başına yaşayan yaşlı bir adam olan William Harper olduğu belirtildi. Bugün erken saatlerde polis tarafından götürüldüğü görüldüyse de konuştuğumuz hiç kimsenin Bay Harper'la ilgisi bulunmuyor.

Thames Valley Emniyeti de Sosyal Hizmetler departmanı da henüz bir açıklama yapmadı. Kızın ve çocuğunun John Radcliffe Hastanesi'nde tıbbi müdahale gördüğü söyleniyor.

Frampton Caddesi'nde yaşıyor veya bu olay hakkında bir şey biliyorsanız sizinle konuşmak isteriz. Bize e-posta veya tweet atabilirsiniz.

154 yorum

VinegarJim1955

Tory kesintilerinin sonucu bu işte. Düzgün bakım için para bulunamıyor

RickeyMooney
Kimsenin bir şey fark etmemesine şaşırmadım. Oradaki insanlar hiç kimseyi umursamıyor

MistySong
Çok korkunç. Böyle bir şey bu kadar sakin bir yerde nasıl olur, aklım almıyor. Yalnız yaşayan tüm kadın öğrenciler için endişeleniyorum

VinegarJim1955
Ama öğrenci değildi, değil mi? Değildir. Öyle olsaydı kaybolduğu an onu ararlardı ve tüm gazetelerde olurdu. Midemi bulandırıyor.

Fateregretful77
Eskiden bir sosyal hizmetler görevlisiydim ve bugünlerde baskı altında olduklarını biliyorum. Muhtaçlarla ilgilenmek için yeterli zaman vermiyorlar. Ayrıca Thames Valley Emniyeti'yle çalışmışlığım var ve bence harika iş çıkarıyorlar. İnsanları suçlamaya başlamadan önce edindiğiniz bilgileri bir teyit ettirin

***

Salı sabahı, saat 08.45. Kapıyı beyaz gömlek ve pamuklu etek giyen genç bir kadın açtı. Kadını görünce akla "temiz" ve "taze" gibi sözcükler geliyordu ve kendimi biraz yıpranmış ve pis hissetmeye başladım. Bugünlerde bu çok sık oluyordu.

"Buyurun?" dedi.

"Ben Dedektif Amir Adam Fawley ve bu da Dedektif Komiser Chris Gislingham. Thames Valley Emniyeti'nden geliyoruz. Bay Gardiner içeride mi?"

Ne düşündüğü yüzünden belliydi. "Aman Tanrım. Hannah, değil mi?" Elini ağzına götürdü. "Dün haberleri gördüğümde hemen anlamış..."

Gislingham'la bakıştık. "Peki siz kimsiniz?"

"Pippa. Pippa Walker. Çocuk bakıcısıyım. Dadı. Bilirsiniz."

Onu şimdi hatırladım. İlk soruşturma sırasında onu hiç görmemiştim ama adını duymuştum.

"Hannah'yı tanıyordunuz, değil mi? O zaman da çocuk bakıcısı mıydınız?"

Gözleri yaşlarla doldu ve başıyla onayladı. "Bana karşı gerçekten çok nazikti. Aklımdan hiç çıkmıyor. Eğer o kadar hastalanmasaydım o gün Toby'yi asla yanına almazdı ve her şey farklı olabilirdi."

"İçeri girebilir miyiz?"

"Özür dilerim, elbette. Böyle buyurun."

Onu koridordan oturma odasına doğru takip ettik. Uzun pencerelerden içeri giren güneş ışığı odayı aydınlatıyordu. Bahçeye bakan iki pencere, soluk sarı duvarlar, siyah beyaz çerçeveli fotoğraflar. Her yere dağılmış oyuncaklar, oyuncak ayılar, model arabalar, tren seti. Şöminenin üstü de fotoğrafla doluydu. Hannah ve Toby, Rob ve küçük bir üç tekerlekli bisiklete binen Toby, üçü bir yerlerde bir kumsalda. Gün ışığı ve mutluluk...

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi kız, dikkati dağılmış bir şekilde bir şeyler toplayarak. "Rob çalışma odasında. Gidip onu çağırayım."

O gittikten sonra arka pencereye gidip karşıya baktım. Frampton Caddesi'nin arkasını görebiliyordum. Ağaçların arasından William Harper'ın kulübesinin çatısı biraz görülebiliyordu. Uzun çimenlerde, ölü bir şeyi gürültülü bir şekilde gagalayan birkaç büyük siyah kuş ve yukarıdaki ağaçta, suikastçı gibi sinsi sinsi duran dört saksağan[7] vardı. Ben çocukken arada sırada bir tane görürdük ama şimdi lanet kuşlar her yerdeydi.

---

7 İngiltere'de halk arasında bir saksağan görmenin kötü, birden fazla saksağan görmenin iyi şans getirdiğine inanılır. –*y.n.*

"Vay be," dedi Gislingham bir pelüş kediyi eline alıp yere otururken. "Demek beni bekleyen durum bu, ha?"

Sırıttı, sonra patavatsızlık yapıp yapmadığını merak etti. Herkes böyle davranırdı. Kimse evladı ölmüş ebeveynlere ne diyeceğini bilemiyordu. Bu tür durumlarla başa çıkmam beni daha iyi yapmalıydı ama nedense asla yapmıyordu.

"Onu buldunuz, değil mi?"

Rob Gardiner kapı aralığında dikiliyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Onu son gördüğümden beri değişmişti. Koyu sarı saçları eskiden kısaydı ama şimdi atkuyruğu vardı ve sakallarını tüm boynunu saracak şekilde uzatmıştı. Sanırım teknoloji meraklısı tipler bu tarzı taşıyabiliyordu. Ancak karım burada olsaydı yüzünü çoktan ekşitmişti.

"Bay Gardiner? Ben Dedektif Amir Adam Fawley..."

"Biliyorum. Geçen sefer de siz gelmiştiniz. Siz ve şu Osbourne denen adam."

"Neden oturmuyorsunuz?"

"Polis bunu sadece kötü haber verecekse söyler."

Odanın içine biraz daha girince sandalyeyi işaret ettim. Tereddüt etse de oturdu ama koltuğun ucuna.

"E, buldunuz mu? Karımı yani?"

"Hayır. Karınızı bulamadık."

"Ama yeni bir ipucunuz var, öyle değil mi? Haberlerde söylendi. Bu herif –bodrumunda kız olan adam– Fritzl."

Genç kadın kapının önünde beklediği yerden gelip elini Gardiner'ın omuzuna koydu. Adam harekete tepki vermedi. Bir an sonra Gardiner hafifçe kıpırdanınca kadın elini çekti.

Kaçamak cevap vermenin gereği yoktu. "Evet, Frampton Caddesi'nde bulunan bir evdeki olası bağlantıyı inceliyoruz."

Gardiner ayağa kalkıp pencereye yürüdü. "Tanrım, o lanet evi buradan gerçekten *görebiliyorum*."

Aniden bana doğru döndü. "Nasıl oluyor da bu adamı daha önce bulamadınız? 2015'te yani, karım kaybolduğunda? O zaman onu sorgulamadınız mı?"

"O dönemde hiç nedenimiz yoktu. Her şey karınızın Wittenham'da kaybolduğunu gösteriyordu. Sadece Toby'yi orada bulduğumuz için de değil; arabada hiçbir yabancı DNA veya parmak izi yoktu."

"Peki ya onu gördüğünü söyleyen onca insan? Sadece uyduruyor, bundan besleniyorlar mıydı? Yani böyle insanlar var, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu vakada bunun olmadığından eminim. Birkaç tanıkla kendim konuştum."

Hâlâ odada ileri geri yürüyor, elini saçlarının arasından geçiriyordu; sonra aniden durup bana döndü. "Şimdi tutukladığınız şu adam, kesinlikle o mu? Hannah'yı kaçıran piç o mu?"

"Sorgu hâlâ sürüyor. Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim, gerçekten, ama anladığınızdan eminim. Emin olmamız gerekiyor ve şu anda emin değiliz. Bu yüzden buradayız. Karınız daha önce William Harper diye birinden bahsetmiş miydi?"

"O herifin adı bu mu?"

"Frampton Caddesi'nde birini tanıyor muydu?"

Derin bir nefes aldı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Onunla BBC aracılığıyla tanışmış olabilir mi? Belki bir haber için röportaj yapmıştır?"

Gardiner'ın yüzünde boş bir ifade vardı. "Dizüstü bilgisayarına bakabilirim ama isim hiç tanıdık gelmedi."

İki yıl önce o bilgisayarı incelemiştik. Her lanet dosyayı, her lanet e-postayı. İçinde Harper'a bir gönderme olsaydı bence onu bulur ve bu kadar yakında yaşadığı için takibini yapardık. Ancak yine de bakmaya değerdi.

"Bakın," dedi Gardiner, "Frampton Caddesi'ne gittiyse bunun tek nedeni oraya park etmek zorunda kalması olurdu.

Burası gerçekten tıklım tıklım oluyor ve bazen arabayı bırakabileceği en yakın yer orasıydı. O evlerin garajı olduğu için oralar genelde daha boş."

İşte o anda bulduk. Yanıtı... Hep kaçırdığımızı düşündüğüm gerçeği...

"O gün yüzde yüz oraya mı park etti, hatırlıyor musunuz?" Bu konuda çok hevesli görünmemeye çalıştım ama Gislingham'ın suratından onun da dikkat kesildiğini görebiliyordum.

Gardiner tereddüt etti. "Hayır ama önceki gece buraya park etmediğini kesin olarak biliyorum. Eve geldiğinde aşağı inip aldıklarını getirmesine yardım etmem gerekmişti. Ancak arabanın yerini tam olarak bilmiyorum."

Kalkmaya yeltendim ama konuşmayı bitirmemişti.

"Peki bu... bu... *sapık* kadınları *ve* çocukları mı kaçırıyor? Çocuklu kadınları?" Kızın kaygıyla ona baktığını gördüm. "Bu mu? Adamın 'olayı' bu mu? Çünkü haberlerde o bodrumda bir de çocuk olduğu söylendi. Ufacık bir çocuk... Tıpkı benim Toby'm gibi."

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyoruz, Bay Gardiner. Çocuğun orada doğmuş olması muhtemel. Ancak kız hâlâ bizimle konuşamayacak kadar kötü durumda. Bu yüzden de tam manasıyla ne olduğunu bilmiyoruz."

Yutkunup bakışlarını kaçırdı.

"Oğlunuz hayatta," dedim nazik bir sesle. "Hayatta ve güvende. Şu an önemli olan bu."

Ön kapıya vardığımızda Gislingham banyoyu kullanması gerektiğini söyledi ve kız ona yerini göstermeye gitti. Gardiner ve ben orada ne diyeceğimizi bilemeden öylece dikildik.

"Diğer vakadaydınız, değil mi?" dedi en sonunda. "Geçen yıl. Kaybolan şu küçük kız. Daisy bir şey."

"Evet."

"Onun da sonu mutlu değildi, değil mi?"

Bu bir soru değil yorumdu, belki ikisi de.

"Sizin de bir çocuğunuz vardı, değil mi? Yanlış mı hatırlıyorum?"

Bu sefer yanıt vermem gerektiğini biliyordum ama Gislingham'ın gelişi beni kurtardı.

"Tamamdır, patron," dedi pantolonunu düzelterek.

Gardiner'a döndüm. "Sizi soruşturma hakkında bilgilendirmeye devam edeceğiz. Hannah'nın dizüstü bilgisayarında Harper'a dair herhangi bir gönderme bulursanız lütfen bana bildirin. Elbette, herhangi bir şey olur olmaz..."

"Onu görmek istiyorum," dedi birden. "Onu bulursanız karımı görmek istiyorum."

Bunu sormasını istemiyordum. İstememesi için dua etmiştim.

Başımı iki yana salladım. "Bu gerçekten iyi bir fikir değil. En iyisi—"

"Onu görmek istiyorum," dedi sesi çatlayarak. "O benim *karımdı*." Tam orada, önümde ağlamamak için mücadele veriyordu.

Bir adım yaklaştım. "Ciddiyim. Bunu yapmayın. Onu olduğu gibi hatırlayın. Tüm o güzel fotoğraflardaki gibi. Hannah da böyle isterdi."

Bana baktı ve anlaması için onu zorladım. *Aklına unutamayacağın bir görüntü koyma. Biliyorum. Ben yaptım. Asla unutamayacağım.*

Yutkundu, ardından başıyla onayladı. İşte o zaman kızın yüzünde rahatlama ifadesi gördüm.

Arabaya geri döndüğümüzde Gislingham emniyet kemerini çekip taktı. "Sence kızla yatıyor mu, yatmıyor mu?"

Motoru çalıştırdım. "Yatılı olup olmadığını bile bilmiyorsun."

Her hâlükârda, iki yıl olmuştu. Zavallı herif hayatına devam etme şansını hak ediyordu. Unutmadan kendini geçmişten soyutlamanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Her güldüğünde kendini suçlu hissetmemenin.

Ancak Gislingham başını iki yana sallıyordu. "Eh, şimdi değilse de yakında olacak. Bence kadın kesinlikle istiyor. Aslında ben de onu yatağımdan kovmazdım."

Arabayı vitese aldım. "Evli ve mutlu bir adam olduğunu sanıyordum."

Bana sırıttı. "Bakmanın bir zararı yok, değil mi?"

St. Aldate's'e döndüğümüzde Baxter afet odasına temiz bir beyaz tahta getirdi ve vaka dosyasındaki orijinal zaman çizelgesini dikkatlice yazdı.

06.50	Hannah çocuk bakıcısına sesli mesaj bıraktı
07.20	Rob bisikletle evden çıktı
07.30?	Hannah evden çıktı
07.55	Jervis'in özel asistanından Hannah'ya mesaj geldi, röportajı 09.30'a çekti
07.57	Rob'un treni Oxford'dan ayrıldı
08.35	Çocuk bakıcısının ev arkadaşı hasta olduğunu söylemek için mesaj bıraktı
08.45 – 09.15	Hannah ve bebek arabası Wittenham'da görüldü
08.46	Reading istasyonunda Rob (Kamera görüntüsü)
09.30	Tanık Money Pit'te boş araba gördü
10.30	Toby Gardiner bulundu

Bitirdiğinde geri çekilip keçeli kalemin kapağını kapadı.

"Pekâlâ," dedi ekibin kalanına dönerek. "Wittenham'a hiç gitmediğini varsayarsak bu bizi nereye götürür?"

"Tüm o görülmelere dair devasa bir soru işaretine," dedi Quinn isteksizce.

Crescent Meydanı'ndan dönerken yol boyunca yardım etmek için gönüllü olan bütün o tanıkları düşünmüştüm. Her biri yanılmıştı.

"O gün orada bir sürü insan vardı," dedi Baxter ifadeleri incelerken. "Ebeveynler, çocuklar, köpekler. Uzaktan Hannah gibi görünen biri olması işten bile değil. Hiçbiri onu yakından görmemişti ve çok ayırt edici bir şey giymiyordu."

"Yani gördükleri bu kadın her kimse neden ortaya çıkmadı?" diye sordu Quinn. "Haftalarca basında ve internette her yerdeydi. Tanıklar için dört beş çağrı yapılmıştı. Eğer o gün oradaysanız ve biraz da onun gibi görünüyorsanız polisle irtibata geçmez miydiniz?"

Baxter ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Turist olabilirdi. Yabancı biri. Ya da sadece olaya karışmak, uğraşmak istemeyen biri."

"Şahsen," dedim, "havlamayan köpek daha çok ilgimi çekiyor."

Erica Somer'ın buna gülümsediğini gördüm ama diğerleri espriyi hemen anlamadı.

"Ah," dedi Everett bir an sonra. "*Sherlock Holmes*'taki gibi mi yani?"

Başımla onayladım. "Birinin başka bir genç kadını Hannah'yla karıştırdığını kolayca görebiliyorum. Asıl soru işareti, William Harper. Hannah'yı Frampton Caddesi'ndeki sokaktan kaçırıp arabasını ve oğlunu Wittenham'a bıraktıysa birileri onu gördüğünü hatırlamaz mıydı? Burada bebek arabasıyla yalnız bir ihtiyardan bahsediyoruz."

Baxter hâlâ dosya sayfalarını karıştırıyordu. "Tanıklardan biri, çocuklu büyükanne ve büyükbabadan bahsetmiş, dikkat çekmemiş olması muhtemel. Ama insanlara Hannah'yı görüp görmediklerini sorduk. Başka kimi gördüklerini sormadık."

"Doğru," dedim, "o zaman tanıklarla tekrar irtibata geçip onlara soralım. Harper'a benzeyen birini gördüklerini hatırlıyorlar mı bakalım."

Quinn başıyla onayladı ve bir not yazdı.

"Tamam," diyerek devam ettim. "Hannah 06.50'de hâlâ hayattaysa Gardiner'ın Wittenham'a gidip geri dönmesi için yeterli zaman olmadığını belirledik. Peki ya Harper? O bunu yapmış olabilir mi?"

Everett düşündü. "Hannah evden 07.30'da çıktıysa Harper'ı en geç 07.45'te görmüş olmalı. Harper onu evine çekmek için bir bahane bulup sonra da ona arkadan saldırmış olabilir. Hannah bilincini kaybettiğinde tek yapması gereken, onu bağlamak ve orada bırakmaktı. Bu çok uzun sürmezdi. 08.15'te Wittenham'a doğru yola çıktıysa 08.45'te orada olurdu. Yani evet, yapabilirdi."

"O zamanlar Harper hâlâ araba sürebiliyor muydu?" diye sordu Baxter. Dikkatinden çok az şey kaçardı.

"Sosyal hizmetler görevlisinin dediğine göre evet."

"Peki Oxford'a nasıl döndü? Arabası olmadan yani."

Gislingham omuz silkti. "Otobüsle? Sonuçta bütün bir günü vardı. Onu arayan kimse yoktu. Evde, nerede olduğunu soracak kimse yoktu. Cesetten kurtulmak için çokça vakti vardı."

Everett, "Onunla işini bitirdikten sonra," dedi kara kara. "Onu günlerce hayatta tutmuş olabilir, bilemeyiz ki."

"Hâlâ bir sorun var, değil mi, efendim?" Bu sefer konuşan Somer'dı. "Hannah'nın arabasında açıklanamayan bir DNA

yoktu. Harper arabayı kullanmış ve iz bırakmamış *olabilir* ama bu o kadar kolay değil."

Ödevini yapmıştı. Bu kadını birime almamız gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

"Tulum?" diye önerdi Gislingham. "Benzin istasyonlarının koltuğa koyduğu şu plastik korumalardan biri?"

Quinn'e döndüm. "Challow'u ara ve ona Frampton Caddesi'ndeki evi olası bir ceset için aramamız gerektiğini söyle. Harper'ın, izlerini gizlemek için giymiş olabileceği herhangi bir şey için de."

İnsanlar odayı sırayla boşaltırken Baxter'ı durdurdum.

"Son on yıldaki faili meçhul genç kadın ve küçük çocuk kayıplarını araştırmanı istiyorum."

Bana bakışından bir şey düşündüğünü görebiliyordum ama dile getirmedi. Çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini biliyordu. Onu sevmemin sebeplerimden biri de buydu.

"Başlangıç olarak Oxford ve Birmingham'a odaklan, sonra aramayı her seferinde 80 kilometre genişlet ve on yıl geriye git."

Başıyla onayladı. "Çocuklar için oğlanları *ve* kızları mı istiyorsun, yoksa sadece oğlanları mı?"

Neredeyse odadan çıkmıştım ama soru beni aniden durdurdu. Döndüm, hâlâ düşünüyordum.

"Sadece oğlanları. Şimdilik."

***

Yarım saat sonra Byran Gow'un karşısındaki sandalyeye oturduğumda sabah haberlerini okuduğunu hemen anlamıştım. Covered Market'taki bir kafedeydik. Kalabalık dışarıda ilerliyor, kahvecinin karşısındaki ve yan dükkânın önündeki eski kartpostal rafına bakmak için duruyordu. *Zaferi Hedefle, Guinness*

Size İyi Gelir, Sakin Ol ve Devam Et. Tanrım, o lanet şeyden nefret ediyordum.

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum," dedi Gow gazetesini katlarken. "Beni yakaladığın için şanslısın. Yarın Aberdeen'de bir konferansım var."

Bir an profil uzmanlarının topluluk adının ne olabileceğini merak ettim. "Kompozit" olabilirdi.

Boş tabağını itti. Gerçek bir İngiliz kahvaltısını asla geri çevirmezdi, hele bir de ben ödüyorsam...

"Konuşmak istediğin adam Harper, değil mi?"

Garson önümüze iki fincan bıraktığında altlıklara kahve döktü.

"Zor bir vaka," diye devam etti Gow kaşığını alıp şekere uzanırken. "Alzheimer, mahkûmiyet almayı çok zorlaştıracak. Ancak bunu bildiğini düşünüyorum."

"Burada olma nedenim bu değil. Kızı bulduğumuzda mesele epey basit görünüyordu..."

Gow bir kaşını kaldırıp kahvesini karıştırmaya döndü.

"Nedenin epey basit göründüğünden bahsediyordum. Başta çocuğun orada doğduğunu varsaydık, Avusturya'daki Josef Fritzl vakasında olduğu gibi."

"Fritzl'in tutsak ettiği kadın kendi kızıydı, yani bu vakayla arasında çok fark var. Psikolojik olarak diyorum tabii. Gerçi polislerden böyle ince ayrıntılara dikkat etmesini beklemiyorum. Ama söylediklerinden, artık basit olmadığına karar verdiğin anlaşılıyor."

"Hannah'nın kocasının söylediği bir şey aklıma takıldı. Bana Harper'ın çocuklu genç kadınları kaçırma olayı olup olmadığını sordu. Belki Hannah'yı bu yüzden kaçırmıştı. Ama sonra bir nedenden fikrini değiştirip Toby'yi bırakmaya karar verdi. Muhtemelen bize izini kaybettirmek için. Ancak bu doğruysa, bodrum vakasına tamamen farklı bir zaman çizgisi

koyar. Çocuğun Harper'dan olduğunu varsayıyorduk ama ya kız *oğlanla* kaçırıldıysa?"

"DNA testi yaptığınızı düşünüyorum?"

Başımla onayladım. "Normalde olacağından biraz daha zor oldu ama yaptık."

Gow kaşığını indirdi. "Yani bu sırada öğrenmek istediğiniz şey, bir seks avcısının küçük çocuklu genç kadınları kaçırmasının ne kadar yaygın olduğu."

Gow'un omzunun üstünden, bir ailenin, bir pastacının vitrininden içeri baktığını görebiliyordum. İki küçük sarışın oğlanın burunları cama dayanmıştı. Anneleri de belli ki hangisini istediklerine karar vermelerini sağlamaya çalışıyordu. Çikolata ejderhası ya da kırmızı Örümcek Adam veya Tank Motoru Thomas. Jake'in dokuzuncu doğum günü pastasını o dükkândan almıştık. Pastanın altın rengi tek boynuzu vardı. Tek boynuzlara bayılırdı.

"Hiçbir örneğiyle karşılaşmadım."

Gow'a döndüm, aklım hâlâ tek boynuzdaydı.

"Pardon?"

"Hem kadınları hem de çocukları hedef alan seks avcısı. Neredeyse duyulmamış bir şey. Yayımlanmış vaka dosyalarını araştırabilirim ancak tek bir tane bile hatırladığımı sanmıyorum. Kadınlar bir çocukla kaçırıldıysa bunun nedeni çocuğun yanlış zamanda yanlış yerde olması: Hedef olan, *kadın*dır. Pedofillerin genellikle evli veya uzun süreli ilişkide olduğunu ve kadınları kaçırmadığını benim kadar iyi biliyorsun. Çocukları kaçırıyorlar. Aslında," dedi kahvesini alarak, "akla yatkın tek bir olasılık var."

"Nedir?"

"Aynı adamı aramadığınız. Başka bir deyişle, iki farklı avcı var. Biri pedofil, diğeriyse cinsel sadist. Ama birlikte çalışıyorlar. Riski paylaşıp ganimeti bölüşüyorlar."

Bir leş kargası misali. İnsanın kanını dondurmaya yetiyordu. Ama William Harper'ın suç ortağı olsaydı pek çok soru işareti ortadan kalkardı. O gün neden kimsenin yaşlı bir adamı bebek arabasıyla yalnız görmediğini açıklardı. Hatta Harper'ın hiç orada olmadığı anlamına bile gelebilirdi. Bebek arabasını bırakan kişi tamamen farklı biri olabilirdi. Tamamen gözden kaçan biri. İsimsiz. Kimliği belirsiz. Bilinmez.

Gow fincanını masaya bıraktı. "Evde başka birinin olduğuna dair kanıt var mıydı? Orada yaşamasa bile ziyaret etmiş biri?"

Aklıma Derek Ross geldi, sonra bu düşünceyi uzaklaştırdım.

"Henüz yok. Komşuların çoğu kimseyi görmediğini iddia ediyor."

Gow somurttu. "Oxford'ın o kısmında mı? Eminim görmemişlerdir. Ben olsam bunu kanıt kabul etmezdim."

"Yaşlı bir hanım başka biri olduğu konusunda ısrarcıydı. Ama Harper'ın oğlu olduğunu söylediği ve oğlu olmadığını bildiğimiz için dikkate almadık."

Gow tekrar fincanını kaldırdı. "Yerinde olsam bunu kontrol ederdim. Yaşlı keçi sandığınız kadar deli olmayabilir."

***

Challow adli tıp ekibini mutfakta topladı. "Yapılacaklar listesi biraz daha uzamış gibi görünüyor. Umarım kimsenin ateşli bir randevusu yoktur. Emniyet, sonsuz bilgeliğiyle, bu ev ile 2015 yılındaki Hannah Gardiner'ın kayboluşu arasında bir bağlantı olabileceğini düşünüyor. Bu olasılığı tamamen eleyene kadar bir cinayet mahallinin ortasında olabileceğimizi düşünerek çalışmamız gerek. Ya da gömü alanında. Belki de ikisinde de..."

Nina derin bir nefes aldı. Hannah Gardiner vakasını hatırlıyordu. Arabayı o incelemişti. Torpido gözündeki nane

paketi, çocuk koltuğundaki meyve suyu lekeleri, buruşuk benzin fişleri... Biri yok olup gittiğinde katlanılmaz hâle gelen hayatın tüm döküntüleri...

Challow hâlâ konuşuyordu. "Bir mezar arıyorsak bodrum kötü bir başlangıç olur. Ağır aletler olmadan oradaki betonu kaldıramayız ve bu tür bir bozulma belirtisi yok. Peki, nereden başlamalıyız? Bahçeden mi?"

"Açıkçası, ben orası olduğunu düşünmüyorum," dedi Nina. "Çok açık, çok tehlikeli. Komşuların biri olsun görmeden o kadar büyük bir çukur kazamazsın."

İlerleyip boncuk perdeyi aralayarak kış bahçesine girdi. İçerideki cam yeşermişti ve hayatta kalan tek şey pencere camlarındaki çatlaklardan büyüyen sarmaşıktı. Saksı raflarında sadece çürümüş bitkiler vardı. Fosilleşmiş sardunyalar. Sararmış domatesler... Eski ve nemli toprak kokusu... Yerdeki hasır halı küften kararmış, ufalanmaya başlamıştı.

Pencereye doğru gidip bulanık camda bir alanı sildi, sonra bir an orada durup bahçeye baktı.

"O ne?" diye sordu göstererek. "Şu kameriye ya da kulübe ya da artık her neyse."

İki adam yanına geldi. Dışarıdaki çimenler diz boyundaydı; araları ısırgan otları ve kuzukulağı yapraklarıyla doluydu. Çoğu baş aşağı duran bir yığın kirli beyaz plastik bahçe mobilyası ve birinin kesmeye çalıştığı ve ardından düştüğü yerde bıraktığı ölü çalı yığınları vardı. Hemen altta, çitin yanında, neredeyse sarmaşıkla kaplanmış kiremit çatılı büyük bir tuğla kulübe görünüyordu. Pencerelerinin birkaçı kırıktı.

"Bahsettiğim şeyi görüyor musun?" diye sordu.

Oraya vardıklarında daha net biçimde görebildiler. Bahçenin eğimi göründüğünden daha dikti ve kulübe yükseltilmiş bir temel üzerinde duruyordu.

"Bence," dedi Nina, kapıyı açmak için kırık camdan içeri uzanarak, "ahşap döşemenin altında bir çukur bulabiliriz."

İçeride, eski boya kapları, raflarca otkıran ve paslanmış bahçe aletleri vardı. Eski bir eşek arısı kovanı saçakların altında çürüyordu ve bir çividen lekeli, eski bir iş tulumu sarkıyordu.

Challow ayağını yere vurunca alttan içinin boş olduğunu belirten yankı geldi. "Sanırım haklısın."

Halının bir köşesini kaldırdı. Toprak ve pislik dökülürken tahtakuruları dört bir yana koşuşturdu.

"Arada sırada," dedi Challow başını kaldırıp onlara bakarak, "şansımız yaver gidiyor."

Orada bir döşeme kapağı vardı.

***

"Artık onu görebilirsiniz. Ama ne kadar faydalı olacağından emin değilim."

Hemşire, aile odasının kapısını açık tutarak Everett'in ona katılmasını bekledi, sonra ikisi birlikte koridorda yürüdü. Yürüteçle yürüyen yaşlı bir adam; ellerinde dosya tutan iki doktor; el temizliği, sağlıklı beslenme ve felç belirtilerinin nasıl tespit edileceğiyle ilgili posterler... Oda uzak uçtaydı ve kız hastane elbisesiyle yatakta oturuyordu. Yüzü, göğsüne bastırdığı çarşaf kadar beyazdı. Bir şekilde beyazlatılmış görünüyordu. Sadece teni değil; gözleri, saçları bile. Üzerinde ince bir toz tabakası vardı âdeta. Ağzının çevresinde uçuklar göze çarpıyordu.

Everett'i gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve geriye doğru kaçtı.

"Ben dışarıda olacağım," dedi hemşire nazik biçimde, sonra kapıyı arkasından kapadı.

Everett bir an bekledi, sonra sandalyeyi gösterdi. "Oturmamın bir mahsuru var mı?"

Kız hiçbir şey demedi. Everett sandalyeyi yataktan uzaklaştırıp otururken kızın gözleri onu takip etti. Aralarında iki metreye yakın mesafe vardı.

"Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordu nazikçe.

Kız gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Korkunç bir şey yaşadığını biliyoruz. Sadece ne olduğunu öğrenmek istiyoruz. Bunu sana kimin yaptığını."

Kız çarşafa biraz daha sarıldı. Tırnakları kırık ve pisti.

"Zor olduğunu biliyorum... gerçekten. En son isteğim şeyse bu durumu daha da kötüleştirmek. Ancak sahiden yardımına ihtiyacımız var."

Kız gözlerini kapadı.

"Nasıl olduğunu hatırlıyor musun? O yere nasıl getirildiğini?"

O anda gözyaşları belirdi. Göz kapaklarının altından sızarak yavaşça yanaklarına döküldü.

Bir süre sessizce oturup hastane seslerini dinlediler. Ayak sesleri, servis masalarının şıngırtıları, konuşmalar. Asansörün varış sesi.

"Oğlunu gördüm," dedi en sonunda Everett. "İyi olduğunu söylüyorlar."

Kız gözlerini açtı.

"Çok güzel bir çocuk. Adı ne?"

Kız başını sallamaya başladı, bariz şekilde korkmuştu. Bir an sonra çığlık atıp yatakta tortop oldu. Hemşireler aceleyle içeri girdiler; Everett bir anda kendini koridorda, kapalı kapının yanlış tarafında buldu.

Kızı sakinleştirmek için yirmi dakika ve bir iğne gerekti. Doktor odadan çıktığında Everett koridorda sandalyede oturuyordu. Adam bir sandalye alıp yanına oturdu.

"İçeride ne oldu öyle?" diye sordu. "Ne yaptım?"

Doktor derin bir nefes aldı. "Psikiyatrist, travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını düşünüyor. Doğrusunu söylemek gerekirse yaşamasa şaşırırdım. Onunki gibi bir durumda olan insanların başlarına gelenlerle ilgili anılarını bastırması alışılmadık bir durum değil. Beyin hayatta kalma moduna geçiyor. Başa çıkmak için çok acı verici bir şeyi bastırıyor. Bu yüzden, çocuğu sorduğunuzda, onu yaşadıklarıyla yüzleşmeye zorladınız ve o da başa çıkamadı. Korkarım onun hakkında konuşabilmesi biraz zaman alacak."

"Ne kadar süreye ihtiyacı olacak sizce?"

"Bilemeyiz. Belki saatler. Belki haftalar. Belki de hiçbir zaman konuşamayacak."

Everett öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Kahretsin, batırdım, değil mi?"

Doktor nazikçe ona baktı. "Niyetiniz yanlış değildi. Kendinize çok yüklenmeyin."

Omuzunda doktorun elini hissetti. Tişörtünden teninin sıcaklığını. Sonra doktor gitti.

***

Döşeme kapağının altındaki çukur altmış santimden derin değildi ve içinde sadece toprak ve taş vardı. Challow yere uzanıp açıklıktan içeri bir fener tuttu.

"Evet, kesinlikle aşağıda bir şey var. Nina, sen inmek ister misin? Ölçülerim beni zorluyor."

Yerden kalktı ve Nina'nın çukura inişini, ardından elleri ve dizleri üzerine çöküşünü izledi. Feneri ona verdi, sonra Nina görüş alanından çıktı.

"Sıçanlara dikkat et," diye bağırdı Challow neşeyle.

Çukura inmiş olan Nina yüzünü ekşitti: *Bana bunu şimdi söylüyor.* Feneri soldan sağa gezdirdi ve sonra bunu tekrarladı.

Kaçışma sesleri ve karanlıkta ufak göz parıltıları vardı. Sonra fenerin ışığı, yüzünün sadece birkaç santim önesindeki bir şeyi aydınlatınca nefesi kesildi. Keskin, kara ve uzun zaman önce ölmüş bir şeye. Havaya kalkmış, incecik bir ayak. Cadılar Bayramı hayaletininki gibi kocaman gözler. Sonra yakından bakınca tekrar nefes almaya başladı. Sadece bir kuştu. Muhtemelen bir karga.

Ama daha ileride, belki yaklaşık iki metre ötede, fenere başka bir şey takıldı.

Bu sefer kafatası yoktu, kurumuş kemikler yoktu. Alt tarafı dürülmüş bir battaniyeydi. Korku, kendi hayal gücünden geliyordu. Battaniyenin içinde saklanan şeyi bilmesinden.

Yutkundu, boğazı kurumuştu ve nedeni sadece toz değildi. "Burada bir şey var," diye seslendi yukarı. "Koli bandıyla sarılmış. Ama boyutu tutuyor."

Başı toprak tavana sürterek geri geri emekledi ve dışarı çıktı.

"Bence döşeme tahtalarını kaldırmamız gerekiyor," dedi ellerini üstüne silerken.

Challow, "Tamam," deyip ayağa kalktı. "Yalnız ilerlerken onları etiketlediğimizden emin ol. Neyin nerede olduğunu kesin olarak bilmeliyiz, ayrıca bu alandaki bütün parmak izlerini de toplamalıyız."

"Patoloğu çağırsan daha iyi olmaz mı?"

"Yola çıktı bile."

***

Mark Sexton, Canary Wharf'taki ofisinde avukatıyla telefonda görüşüyordu. On üç kat aşağıda, Thames ağır ağır denize doğru akıyor, yaklaşık beş kilometre batıda Shard güneşte parlıyordu. Köşedeki televizyonun sesi kapalı olsa da alt yazıları görebiliyordu. Frampton Caddesi'ndeki evin fotoğraflarını da.

Üstelik görünen tek ev o değildi; yan kapı, yani *kendi* evi de görünüyordu.

"*Bilmediklerine* inanamıyorum. Demek istediğim, bir adli tıp incelemesi ne kadar sürer ki?"

Avukat tereddüt etti. "Benim alanım değil. Gerçi tanıdığım bir ceza avukatı var. Tabii ne tür bir avukat olduğunu tahmin edersiniz." Güldü.

Sexton'ın şaka kaldıracak hâli olmadığı ortadaydı. "Şu Thames Valley ahmaklarıyla tekrar konuş, tamam mı? İnşaatçılar, hafta sonuna kadar geri dönemezlerse ya kıçlarının üzerinde boş boş oturttuğum için benden para almak zorunda kalacaklarını ya da başka bir işe başlayacaklarını söylediler bile. Bu durumda da ne olacağını hepimiz biliyoruz. Birinin lanet mutfak uzantısında çalıştıkları için onları altı hafta boyunca bir daha görmeyeceğim demek."

"Bunun pek faydası olacağını sanmı..."

"Sor işte. Yoksa sana neden para ödüyorum?"

Sexton telefonu sertçe kapayıp yeniden TV ekranına baktı. Hannah Gardiner'ın ortadan kaybolmasının bir benzerinin yaşandığı açıktı: uzun saçlı bir medyum, üç numaranın vakanın kilit noktası olacağını nasıl tahmin ettiğini tüm dünyaya yeniden hatırlatıyor, iki yıllık başlıklardan oluşan bir montaj ekranda belirip kayboluyordu: *Kayıp kız, satanist tarikat tarafından mı kaçırıldı? Polis pagan ayini kanıtlarını reddederken Yaz Gündönümü gizemi derinleşiyor. İnsan kurban edilen alanın yakınında bir çocuk bulundu.*

Sexton başını ellerinin arasına koydu; bir bu eksikti.

***

Patolog, "Açmadan önce seni beklemeye karar verdik," dedi. "Üstelik bugün doğum günün bile değil."

Adı Colin Boddie'ydi. Evet, biliyorum, komik değildi. Ama komikti, elbette komikti. Şakaları o kadar çok duymuştu ki kendince patolog mizahı geliştirmişti. Onu tanımıyorsanız kulağa kaba gelebilirdi ama bu sadece bir tür kalkandı. Korkuyu uzakta tutmanın bir yolu. Ve burada buldukları şey –gün ışığına ve tüm meşgul profesyonel cihazlara rağmen– hâlâ kâbuslara özgüydü.

Biz bahçede yürürken yan evlerde oturan insanlar pencerelerinden dışarı sarkmıştı. Muhtemelen piçin teki kahrolasıca Twitter'a fotoğraf yüklemişti bile.

Kulübenin içinde yerde açık bir delik vardı. Etrafında da biz. Adli Tıp uzmanları, Gislingham ve Quinn. Şimdi de ben. Boddie dikkatle eğilip çürümüş battaniyeyle bandı kesti. Önce bir ucunu, sonra diğerini. Hepimiz ne göreceğimizi biliyorduk ama yine de midelerimiz kasılmıştı. Yüzüstü yattığı için yüzünü göremiyorduk. Bu ufak lütuflar için tanrıya şükürler olsun. Ama göğüs kafesinde hâlâ büzüşük canlı mor ve yeşil deri parçaları vardı. Pençe yapılmış eller. Bacaklarından geriye kemirilmiş ve beyazlamış kemik kalmıştı.

"Görebildiğiniz gibi kalıntılarda kısmi mumyalaşma meydana gelmiş," dedi Boddie düz bir sesle. "Vücudun iyi sarıldığı düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil ve zeminin altında hava akımı var. Battaniyenin alt tarafı pek iyi kapatılmamış gibi görünüyor; bu yüzden de ayak ve bileklerdeki küçük kemiklerin çoğu eksik. Muhtemelen sıçanların işi. Bu alanın her yerinde kemirgen istilası olduğu açıkça görülüyor."

Başımı kaldırdığımda Quinn'in yüzünü ekşittiğini gördüm.

Boddie, "Ceset kesinlikle bir kadına ait," diye devam etti. "Ayrıca, görebileceğiniz gibi, oldukça fazla saç da kalmış." Eğilip daha yakından baktı, keçeleşmiş tutamları plastik bir kalemle ayırdı. "Ölüm nedenine gelirsek, kafatası kemiğine

keskin olmayan bir cisimle sertçe vurulmuş olduğunu görebiliyorum. Ancak emin olmak için onu masaya yatırmam lazım."

Gislingham solgun bir yüzle, "Böyle bir şeyden hayatta kalmış olabilir mi?" diye sordu.

Boddie düşündü. "Bilincinin darbeyle kapandığına şüphe yok. Ama muhtemelen hemen ölmemiş. Bakın." Tekrar çömeldi ve çürümüş bileklere dolanmış bir şeyi işaret etti. "Bence bunun kablo kelepçesi olduğunu öğreneceksiniz. Bu, ilk darbeden biraz daha sonra öldüğüne işaret ediyor."

Everett'in söylediğini hatırladım: Harper'ın kadını bağlayıp orada bıraktığını ve kendisinin çocuktan ve arabadan kurtulduğunu... Çünkü döndüğünde kadının canlı olmasını istiyordu. Ona yapmak istedikleri için.

"Ne kadar süre hayatta kaldığını bilmenin bir yolu var mı?"

Boddie başını iki yana salladı. "Sanmam. Saatler olabilir. Hatta günler."

"Tanrım," dedi Gislingham âdeta fısıldayarak.

Boddie ayağa kalktı. "Çok çürümüş ama yine de burada ölmediğinden eminim. Bu battaniyede yani. Öyle olsa belirgin bir kan ve beyin dokusu yığını olurdu."

Bazen Boddie'nin sözcüklerle arasının bu kadar iyi olmamasını diliyordum.

"Bu arada, çırılçıplaktı. Böyle sarıldığı için kıyafetlerin bazı kısımları kalırdı ancak burada hiçbir şey yok."

Artık rengi atan tek kişi Gislingham değildi. Hepimiz aklımızda aynı sahnenin varyasyonlarını canlandırıyorduk. Ellerimiz bağlı uyanmıştık. Çıplaktık. Canımız yanıyordu. Zamanımızın sınırlı olduğunu biliyorduk.

"Katil bunu neden yaptı? Cinsellikle mi alakalı?"

"Ya cinsellik ya da onu aşağılamak istemiş. İki türlü de çok kötü bir şeye bakıyorsunuz."

Sanki bilmiyorduk.

"Tamamdır," dedi Challow aniden. "Eğer alanı boşaltırsanız fotoğrafçıyı geri getirip tüm bunları toplamaya başlayacağız."

***

BBC News
2 Mayıs 2017 Salı | Son güncelleme: 15.23

SON DAKİKA: Oxford'daki bodrum vakasında cinayet gelişmesi

BBC, dün sabah Kuzey Oxford'da bir kadınla küçük bir erkek çocuğun bulunduğu evde bir ceset keşfedildiğini öğrendi. Adli tıp uzmanlarının, bir kadına ait olduğuna inanılan insan kalıntılarını bahçeden çıkardığı görüldü. Polis memurlarının, iki yıl önce Yaz Gündönümü'nde Wittenham'da kaybolan ve daha sonra iki yaşındaki oğlu Toby'nin yakınlarda bulunduğu, yirmi yedi yaşındaki BBC muhabiri Hannah Gardiner'ın cesedini bulmuş olabileceği yönündeki spekülasyonlar artıyor.

Hannah, en son kocası Rob tarafından 24 Haziran 2015 sabahı Wittenham Clumps protesto kampına haber yapmaya gitmeden önce Crescent Meydanı'ndaki dairelerinde görülmüştü. Mini Clubman'inin bitişikteki otoparkta olması, birkaç görgü tanığı ifadesi ve Toby Gardiner'ın bulunması, polisin onun Wittenham bölgesinde kaybolduğuna inanmasına neden olmuştu.

Daha sonra Warwick'te cinsel saldırı nedeniyle hapse atılan ve bölgedeki protestoculardan biri olan Reginald Shore, Hannah'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili kapsamlı bir şekilde sorgulanmış ancak hiçbir hüküm giymemişti. Şimdilerde vaka hakkında bir kitap yazan oğlu Matthew bu sabah şunları söyledi: "Babam, Thames Valley Emniyeti'nin, Başkomiser Alastair

Osbourne liderliğinde yürüttüğü cadı avının kurbanı oldu. Şimdi babamın mahkûmiyetinin bozulması ve Bağımsız Polis Şikâyet Komisyonu'nun Hannah Gardiner vakasının ele alınış biçimini araştırması için çağrılarımızı yineleyeceğiz. Hannah Gardiner'ın ailesi gerçeği bilmeyi hak ediyor ve bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi bizzat yapacağım."

Thames Valley Emniyeti yorum yapmayı reddetti ancak "zamanı gelince" bir açıklama yapılacağını doğruladı. Başkomiser Osbourne, Aralık 2015'te görevinden emekli oldu.

***

Boddie beni akşam sekizde aradı. Bir yanım eve gitmek bir yanım da iş yerime Çin yemeği söylemek istiyordu. Ancak yolum morga düştü. Bu iş bazen böyle gidebiliyordu. Yolda haber vermek için Alex'i arasam da sonradan bu akşam eski üniversite arkadaşlarıyla dışarı çıktığını hatırladım. Sanırım bu akşam her şekilde Çin yemeği yiyecektim.

Hastaneye park ettiğimde saat 20.45'ti ve hava kararıyordu. Bulutlar batıdan akın ediyordu ve girişe doğru yürürken ilk yağmur damlalarını hissettim.

Morgda, ceset metal bir masanın üstüne dikkatle yatırılmıştı.

"DNA analizi için kemiklerin birazını gönderdim," dedi Boddie ellerini lavaboda yıkarken. "Adli Tıp uzmanları analiz için battaniyeyi aldı."

"Ölüm nedeni hakkında bilgi var mı?"

Boddie cesedin yanına gidip kafatasındaki girintileri gösterdi. "Kesinlikle iki ayrı darbe var. Birincisi ona buradan vurup muhtemelen bilinçsiz bıraktı. Diğeri de buraya... Görebiliyor musun? Hasar çok daha büyük. Onu asıl öldüren bu darbe

olmuş ve silahın kesinlikle bir tür kenarı varmış. İlk darbe fazla kanatmaz ama ikincisi kesinlikle kanatır."

Hah, sanırım Çin yemeğini es geçecektim.

Doğruldu. "Hannah Gardiner'ın diş kayıtlarını zaten istemişsinizdir diye tahmin ediyorum?"

Başımla onayladım. "Challow da evi inceliyor ama henüz bir şey bulamamışlar."

"Yani, inan bana, orada ölmüş olsaydı bunu bilirdiniz."

Dışarıda rüzgârın uğultusu artıyordu. Cama ilk yağmur damlaları vurdu.

"Yalnız gel demiştin," dedim bir an sonra. "Neden?"

"Kemikleri kaldırmaya başlayana kadar görmedim." Yan sehpaya uzanıp metal bir tepsi aldı. "Bunu kafatasının altında buldum."

Kurumuş, gri, plastik bir şerit. Koli bandı.

"Yani ağzı bağlanmıştı."

Başıyla onayladı. "Bağlanmış *ve* tıkanmıştı. Neden başka birini getirmemen gerektiğini düşündüğümü anlamışsındır."

Yüz ifademden anlamadığımı gördü.

"Hadi ama Fawley, elleri bağlı, yüzüstü ve kafatası kırık? Bunun ne kadarını basına vereceğini dikkatlice ölçüp biçmen lazım. Çünkü muhabirler çok hızlı bir şekilde bağlantıyı kuracak ve sonuç tıpkı Wittenham Clumps'ta buldukları cesetler gibi olacak."

"Kahretsin."

"Aynen. Sen ne düşünüyorsun bilmiyorum ama elimizdeki şey yeterince korkunç. İnsan kurban edildiğini haykıran daha fazla manşete gerçekten ihtiyacımız yok."

***

Chris Gislingham evinin kapısını ayağıyla iterek açtı. Ellerini kullanırdı ancak her birinde üç alışveriş poşeti vardı. Bebek bezleri, ıslak mendiller, bebek pudrası... Bu kadar küçük, çaresiz bir yaratık nasıl bu kadar çok şeye ihtiyaç duyabiliyordu?

"Ben geldim," diye seslendi.

"Buradayız."

Gislingham poşetleri mutfağa bırakıp karısı Janet'ın kucağında oğullarıyla oturduğu oturma odasına girdi. Hem bitkin hem de mutlu görünüyordu. Gislingham'ın son birkaç aydır alıştığı bir şeydi bu: Dün gece ikisi de pek uyumamıştı. Oğlunu öpmek için eğildiğinde, bebek pudrası ve bisküvi kokan Billy gözlerini kocaman açmış babasına bakıyordu. Babası başını hafifçe okşadıktan sonra kanepede yanlarına oturdu.

"Güzel bir gün müydü?" dedi.

"O nazik ev hemşiresi yine bizi görmeye geldi, değil mi, Billy? Çok güzel büyüdüğünü söyledi." Annesi bebeğin alnını öptüğünde Billy tombul elini annesinin saçlarına doğru uzattı.

"Kız kardeşinle alışverişe gideceğini sanıyordum? Bugün değil miydi?"

"Billy'nin biraz burnu akıyordu, ben de gitmemeye karar verdim. Riske girmeye değmezdi. Başka zaman giderim."

Gislingham eşinin en son ne zaman evden çıktığını hatırlamaya çalıştı. Son zamanlarda daha çok göze çarpıyordu. Endişelenmeli miydi, yoksa daha zamanı var mıydı, merak etti.

"Senin de temiz havaya ihtiyacın var, biliyorsun," dedi sesini yumuşak tutmaya çalışarak. "Belki hafta sonu ördekleri besleyebiliriz? Senin de hoşuna gider, değil mi, Billy?" Oğlunu gıdısından gıdıkladığında küçük çocuk zevkle güldü.

"Bakalım," dedi Janet savuşturarak. "Havanın durumuna bağlı."

Gislingham kravatını gevşeterek, "Hava demişken, burası Barbados gibi, yanıyor," dedi. "Kombiyi kapadığımızı sanıyordum?"

"Öğleden sonra biraz serinlediği için açtım."

Riske girmeye değmez. Söylemesine gerek yoktu. On yıl boyunca denedikten ve neredeyse trajediyle sonuçlanan erken doğum yüzünden Billy'yi korumak, Billy'yi sıcak tutmak, Billy'nin ağırlığını ve boyunu ve kuvvetini ve her ufak gelişmeyi izlemek umursadığı tek şeydi. Hayatında başka bir şeye yer yoktu. Buna yemek pişirmek de dahildi.

"Yine pizza mı?" dedi Gislingham.

Janet, "Buzdolabında," dedi dikkati dağınık biçimde, bebeği hafifçe düzelterek. "Gitmişken biberonu ısıtır mısın?"

Gislingham kalkıp mutfağa gitti. Buzdolabındaki şeylerin çoğu ya püreydi ya ezilmişti ya da süttü ancak arka taraftan, donduğu yerden bir pizza kutusunu çıkardı ve mikrodalgaya koydu, ardından da biberon ısıtıcısını açtı. Beş dakika sonra oturma odasına döndüğünde Janet gözleri kapalı hâlde kanepeye yaslanmıştı.

Gislingham ufak oğlunu eşinin kollarından alıp omuzuna yasladı. "Hadi Billycik, gidip beraber birer içecek alalım, ne dersin?"

***

Alex gece yarısı içeri girdi. Oturma odasının ışıkları kapalı olduğu için yatakta olduğumu sandı ve bu yüzden, o yalnız olduğunu düşünürken onu birkaç saniyeliğine izledim. Çantasını kapının yanına bıraktı, bir an durup aynada kendine baktı. Karım güzel bir kadındı, hep güzeldi. Bir odaya girdiğinde insanların dikkatini çekmediği görülmemişti. Koyu renk saçlar, bazı ışıklarda menekşe, bazılarında neredeyse turkuaz olan

gözler. Topuklu ayakkabıyla benden daha uzundu ve merak ediyorsanız diye söylüyorum, bu beni rahatsız etmiyordu. Ancak güzelliği onu asla mutlu etmemişti. Şimdi de ellerini yüzüne koymasını, gözlerinin kenarlarındaki çizgileri düzeltmesini, çenesini kaldırmasını; başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirmesini izledim. O anda aynada beni görmüş olmalıydı çünkü aniden döndü, yanağında hafif bir pembelik vardı.

"Adam? Ödümü patlattın. Karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?"

Kadehimi alıp Merlot'tan kalanı bilirdim. "Sadece düşünüyorum."

Gelip karşımdaki kanepenin kolçağına oturdu. "Zor bir gün müydü?"

Başımla onayladım. "Frampton Caddesi vakasındayım."

Başıyla yavaşça onayladı. "Haberleri gördüm. Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Daha kötü. Bu öğleden sonra evde bir ceset bulduk. Hannah Gardiner olduğunu düşünüyoruz. Ancak basın bunu henüz bilmiyor."

"Kocasına söylediniz mi?"

"Henüz değil. Kimliğin doğrulanmasını bekliyorum. Emin olmadan her şeyi ona tekrar hatırlatmak istemiyorum."

"Kız nasıl?"

"Everett'e göre travma geçiriyor. Konuşmuyor. Kendi ismini biliyor gibi görünmüyor, bir çocuğu olduğunu da. Onu görünce avaz avaz bağırmaya başlamış."

Sessizlik oldu. Alex gözlerini indirip ellerine baktı. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Çocuğu olan biri bunu nasıl unutabilirdi ki? Bir çocuk kaybetmiş biri nasıl başka bir tane istemezdi? Konuyu tekrar açacak mıydı acaba? Acısı, ihtiyacı ve düşünceleri yanıttı.

"Senin akşamın nasıl geçti?" diye sordum söylenmemiş sözlerin üstüne.

"İyiydi. Sonunda sadece ben ve Emma kaldık."

"Onu tanıdığımdan emin değilim."

"Tanımıyorsun. Onu yıllardır görmedim. Belediyede çalışıyor. Aile Yerleştirme ekibinde."

Artık gözlerime bakmıyordu.

"E, ne yapıyor? Çocuklara evler mi buluyor? Evlat edinme, koruyucu aile gibi?"

"Hı hı."

Hâlâ bana bakmıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Alex, bu, üniversite mezunlar toplantısı değildi, değil mi? Sadece sen ve bahsettiğin Emma vardı."

Şimdi çantasının sapıyla oynuyordu. "Bak, sadece biraz daha bilgi almak istedim. Neleri içerdiğini öğrenmek istedim."

"Ne düşündüğümü bilmene rağmen. Karar vermiş olmamıza..."

Bakışlarını yüzüme çevirdi. Gözleri yaşlarla doluydu. "*Biz* karar vermedik. *Sen* karar verdin. Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum ama ya *benim* hissettiklerim? Jake varken başkasının olmamasının pek önemi yoktu ama onu kaybettiğimizde..." Sesi çatladı ve kendini tutmak için çabaladı. "Onu kaybettiğimizde... dayanılmazdı. Sadece o öldüğünden değil, *benim* de bir parçam öldüğünden. O parça başka birini öncelikli tutan bir anneydi. Onu geri istiyorum. Bunu anlayamıyor musun?"

"Elbette anlıyorum. Beni ne sanıyorsun?"

"O zaman neden düşünmeyi bile reddediyorsun? Emma bana çalıştığı çocukları anlattı. Sevgiye muhtaç, onlara sağlayabileceğimiz bir tür istikrara ve desteğe gereksinim duyan..."

Ayağa kalktım, kadehle şişeyi alıp mutfağa gittim, bulaşık makinesini doldurmaya başladım. Beş dakika sonra başımı kaldırdığımda kapıda dikildiğini gördüm.

"Bir çocuğu Jake'ten daha fazla severiz diye mi korkuyorsun? Eğer olay buysa bunu anlıyorum, gerçekten."

Doğrulup tezgâha yaslandım. "Konu bu değil. Olmadığını biliyorsun."

Yaklaştı ve sanki reddedilmekten korkuyormuş gibi elini çekinerek koluma koydu. "Senin hatan değildi," dedi şefkatle. "Oğlumuz... Oğlumuzun ölmesi kötü ebeveynler olduğumuz anlamına gelmez."

Geçen yıl ona aynı şeyi defalarca söylemiştim. Buraya, bunları bana söyleme ihtiyacını hissettiği noktaya nasıl geldiğimizi merak ettim.

Dönüp onu kollarımın arasına aldım, soluk alışverişini ve kalbinin atışını hissetmek için onu kendime sımsıkı bastırdım.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Hayır, ciddiyim, *seni* seviyorum. Bu yeterli. Beni tamamlaması ya da bana hayatta bir amaç vermesi için başka bir çocuğa ihtiyacım yok. Sen, ben, iş, bu. Bu yeterli."

Daha sonra yatakta, eşimin nefes alışını dinleyip perdelerin ardından ışığını hâlâ kaybetmemiş lacivert gökyüzüne bakarken, acaba yalan mı söyledim, diye düşündüm. Belki bilerek değil ama eksik bırakarak. Çocuk evlat edinmek istemiyordum ama sahip olduğum hayat yeterli olduğundan değil, bu düşünce ödümü kopardığından. Tüm varlığını devasa bir şans oyununa yatırmak gibi geliyordu. Sevgi güçlü bir dürtüydü ancak kan bağı daha güçlüydü. Annem ve babam bana biyolojik ebeveynlerim olmadıklarını hiç söylememişlerdi ama ben biliyordum, yıllardır biliyordum. On yaşındayken babamın çalışma masasındaki evrakları bulmuştum. Bazı sözcüklere bakmam gerekmişti ancak çözmüştüm. Birden her şey yerli yerine oturmuştu. Onlara benzememem ve büyüdükçe ikisi

gibi de düşünmemem. Kendi hayatımda bir uyumsuz gibi hissetmem. Bana söyleyecekleri anı aylarca, hatta yıllarca bekledim ama sonra asla söylemeyeceklerini anladım. Bunları Alex'e anlatırsam hemen bizim farklı davranacağımızı söylerdi. Modern, açık ve dürüst olacağımızı. Davranışların aynı şekilde gelişmek zorunda olmadığını. Evlat edinilen çocukların çoğunun mutlu ve uyumlu, hayatlarının başarılı olduğunu. Belki de öyleydi. Ya da belki benim gibi sadece bundan bahsetmiyorlardı.

Sabah yedide uyandığımda yanım boştu. Alex mutfaktaydı, üstünü başını giyinmişti ve çıkmaya hazırdı.

"Erken kalkmışsın."

"Arabamı bırakmam gerekiyor," dedi kahve makinesiyle uğraşır gibi görünürken. "Muayene zamanı geldi. Unuttun mu?"

"Akşam seni almamı ister misin?"

"Çok meşgul olmayacak mısın? Vaka falan?"

"Muhtemelen. Ama alabileceğimi varsayalım, bir sorun çıkarsa sana e-posta atarım."

"Tamam." Ufacık gülümseyip yanağını öptü ve anahtarlığını aldı. "Sonra görüşürüz o zaman."

***

"Cesedin kimliği hâlâ belirlenemedi. Görünüşe göre diş kayıtlarında bir gecikme var. Kulübede bulunan tulumda kan görünmüyor ancak her ihtimale karşı DNA testi yapacaklar. Ama muhtemelen uzak bir ihtimal. Harper, Hannah'nın arabasını sürerken böyle bir şey giydiyse muhtemelen ondan yıllar önce kurtulmuştur."

Quinn ofisimde bana bilgi veriyordu. Tableti her zamanki gibi elindeydi. O şeyi almadan önce nasıl idare ettiğini bilmiyordum.

"Ev hastaneye tekrar gitti. Jim Nicholls'tan haber yok. Muhtemelen tatilde ama yine de deniyoruz. Ayrıca Başkomiser ne zaman bir basın toplantısı düzenleyebileceğimizi iki kez sordu. Ona bilgi vereceğini söyledim." Bir duraksama oldu, ardından, "Matthew Shore'un kitap yazdığını biliyor muydun?" dedi.

"Hayır. Ama bize söyleme ihtimali düşük, değil mi?"

"Osbourne'la konuştun mu?"

Başımı salladım. "Dün gece denedim ama aldığım tek cevap sesli mesaj oldu."

"Matthew Shore'la konuşmaya çalışmamıza değer mi? Demek istediğim, eğer kendi araştırmasını yapıyorsa bir şeyler bulmuş olabilir. Tüm bunlara bizden daha yakın zamanda baktı."

Artık sinirimi bozmaya başlamıştı. "Bak Quinn, unut gitsin. Güven bana, eğer bir şey bulduysa bunu zaten bilirdik. Zor bir adam ve onunla şimdi konuşursak bunu bize karşı kullanmanın bir yolunu bulur. Anladın mı?"

Tekrar listesine bakıyordu, onu bana bakmaya zorladım. "Quinn? Beni duydun mu?

Quinn başını kaldırdı, ardından tablete indirdi. "Elbette. Sorun değil. O zaman geriye sadece Harper kalıyor. Gözaltı memuru az önce geldi ve gardiyandan onu bir numaralı sorgu odasına getirmesini istedim."

Kahvemi bitirip yüzümü ekşittim; o makineye ne yaparlarsa yapsınlar sonuç asla değişmiyordu. "Gis'i bul ve sorgu odasına gönder."

Koltuğun arkasından ceketimi alırken Quinn bana baktı. Onu cezalandırmıyordum ama cezalandırıyor olabileceğim konusunda endişelenmesine aldırmadım. Bir iki günlüğüne.

***

Doktor William Harper'la görüşme,
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
3 Mayıs 2017, 09.30
Görüşmedekiler, DA A. Fawley, DK C. Gislingham, Bayan J. Reid (avukat), Bayan K. Eddings (Akıl Sağlığı ekibi)

AF: Doktor Harper, ben Dedektif Amir Adam Fawley. Pazartesi sabahı bodrumunuzda bulduğumuz genç kadın ve çocukla ilgili soruşturmayı ben yürütüyorum. Bayan Eddings Akıl Sağlığı ekibi adına, Bayan Reid de avukatınız olarak burada. Çıkarlarınızı korumak için buradalar. Anlıyor musunuz?

WH: Ne boktan bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

AF: Bayan Reid'in rolü hakkında mı aklınız karıştı?

WH: Aptal gibi mi görünüyorum? Avukatın ne olduğunu biliyorum.

AF: O hâlde söylediğim diğer şeylerden, kız ve çocuktan mı bahsediyorsunuz?

WH: Kaç kere daha söylemeliyim? Ne boktan bahsettiğinizi bilmiyorum.

AF: Bodrumunuzda genç bir kadın veya çocuk olmadığını mı söylüyorsunuz?

WH: Eğer varsa onları hiç görmedim.

AF: Peki oraya nasıl geldiklerini düşünüyorsunuz?

WH: Hiçbir fikrim yok. Çingenelerdir muhtemelen. Domuz gibi yaşıyorlar. Bodrum onlara lüks gelmiştir.

AF: Dr. Harper, kadının Roma topluluğundan geldiğine dair hiçbir kanıt yok. Öyle olsa

bile sizin haberiniz olmadan bodruma nasıl girmiş olabilir?

WH: Nereden bileyim! Tüm lanet yanıtlar sende gibi görünüyor.

AF: Bodrumun kapısı dışarıdan kilitliydi.

WH: Senin için bilmece olmuş o zaman, değil mi? Bilmiş piç.

[duraksama]

AF: Doktor Harper, dün öğleden sonra Thames Valley adli tıp ekibi evinizde detaylı bir inceleme yaptı ve kulübe zemininin altına gizlenmiş bir ceset buldu. Ceset yetişkin bir kadına ait. Bana oraya nasıl girdiğini söyleyebilir misiniz?

WH: Hiçbir fikrim yok, bana sorma.

JR: *[araya girerek]*
Bu ciddi bir konu, Bay Harper. Dedektifin sorularını yanıtlamanız gerekiyor.

WH: Siktir git, çirkin dana.

[duraksama]

AF: Açık konuşalım, kulübenizin zemini altında neden gömülü bir ceset olduğunu ya da genç bir kadın ile bir çocuğun bodruma nasıl kilitlendiğini açıklayamadığınızı mı söylüyorsunuz? Bizden buna inanmamızı mı istiyorsunuz?

WH: Neden kendini tekrar ediyorsun? Zihinsel özürlü falan mısın?

CG: *[bir fotoğrafı ileri iter]*
Doktor Harper, bu, Hannah Gardiner isimli genç kadının fotoğrafı. İki yıl önce kayboldu. Onu daha önce gördünüz mü?

WH: *[fotoğrafı kendinden uzağa iter]*
Hayır.

CG: *[ikinci bir fotoğrafı ileri iter]*

Peki ya bu kız? Bu, bodrumunuzda bulduğunuz kız. Bu da dün size gösterdiğim fotoğraf.

WH: Hepsi aynı. Lanet danalar.

CG: Özgünüm, kızı tanıdığınızı mı yoksa tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?

WH: İnsanı yalvartan cansız danalar. O orospu Priscilla. Ona dedim, geldiğin yere geri dön, seni lanet dana.

KE: Özür dilerim, Dedektif, sanırım yine aklı karışıyor. Priscilla rahmetli eşi olur.

AF: Lütfen fotoğraflara bakın, Doktor Harper. Bu genç kadınlardan birini daha önce gördünüz mü?

WH: *[öne arkaya sallanmaya başlar]* Lanet danalar. Kindar küçük sürtükler.

KE: Sanırım artık dursak daha iyi olur.

***

Gönderildi: Çar 03/05/2017, 11.35 **Önem: Yüksek**

Gönderici: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk

Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk

CC: Colin.Boddie@ouh.nhs.uk

Konu: Vaka no JQ2114/14R Gardiner, H

Bu e-postayı, diş kayıtlarının ulaştığını doğrulamak için yolluyorum. Frampton Caddesi'ndeki ceset kesinlikle Hannah Gardiner.

***

"Adam? Ben Alastair Osbourne. Haberleri gördüm."

Önce ben onu arasam da beni geri araması hâlâ içimi korkuyla dolduruyordu.

"O, değil mi? Hannah Gardiner?"

"Evet, o. Üzgünüm, efendim."

Bazı alışkanlıklar zor bırakılıyordu. Saygı gibi...

"Harper denen adamın baş şüpheli olduğunu varsayıyorum?" diye devam etti. "Şu âna kadar?"

Şu âna kadar. Onu eleyene *kadar.* Başka bir şüpheli bulunana *kadar.* Veyahut hâlâ varlığından haberdar olmadığımız o suç ortağı bulunana *kadar.*

"Şimdilik, evet."

"Rob Gardiner'ın durumu nasıl?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Yani, bunu bekliyordur muhtemelen ama yine de şok olacaktır."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Sana bir özür borcum var, Adam."

"Hayır..."

"Var," dedi vurgulayarak. "Shore konusunda hiçbir zaman ikna olmamış ve aramayı Wittenham'ın ötesine genişletmek istemiştin. İkisinde de seni reddettim. Hatalıydım. Ve şimdi bu canavar aynı şeyi tekrar yapmış gibi görünüyor..."

"Bir teselli olacaksa efendim, o kız Hannah ölmeden çok önce Harper'ın bodrumunda olabilirdi."

***

Everett gürültüyü koridorun yarı yolundan duyabiliyordu. Çocuk kanadındaki oyun alanındaydı: oyuncaklar, oyunlar ve neşeli ana renklerle boyanmış fil, zürafa ve maymun resimleri. Ama şimdi duvarlardan bir an için vahşi ve ürkütücü bir şekilde kan gibi görünen bir şey akıyordu. Oğlan çocuğu odanın ortasında avaz avaz bağırıyordu. Oyuncak trenlerden

biri parçalanmıştı ve diğer üç çocuk sandalyelerin arkasına sinmiş ağlıyordu. Ufak bir kızın yanağında bir kesik vardı. Bir yardımcı hemşire, elleri ve dizleri üzerinde muşambadaki koyu kırmızı lekeyi siliyordu.

Başını kaldırıp baktı. "Sadece meyve suyu, cidden. Yemin ederim, onları sadece beş dakika yalnız bıraktım. Jane bugün gelmedi ve başımız kalabalıktı..."

"Sanırım daha önce hiç başka bir çocukla karşılaşmadı," dedi Everett. "Onlarla ne yapacağını hiç bilmiyor."

Hemşire Kingsley kıza doğru koşturdu. "Amy'nin bu kesiği nasıl oldu?"

"Ağlama seslerini duyar duymaz buraya koştum. Amy yerde, oğlan da onun üstündeydi."

Oğlan şimdi sessizdi ama yüzü kıpkırmızıydı ve yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kingsley ona doğru çekingen bir adım attı ama oğlan geri kaçtı.

Yardımcı hemşire yorgun bir şekilde, "Dün gece burası tam bir kâbustu," dedi. "Yorgunluktan tükenene kadar, neredeyse bir saat boyunca ağlayarak burayı birbirine kattı ve sonra da yorgunluktan yatağın altına kıvrıldı. Çıkması için onu kandırmaya çalıştık ama ikna olmadı. Sonunda onu orada bıraktık."

Jenny söyleyecek söz bulamayıp başını sallamakla yetindi. "Sosyal hizmetlerle konuşacağım. Yüreğim sızlıyor, gerçekten sızlıyor ama hasta çocukların uyumaya ihtiyacı var."

Oğlan bir an ona baktı, sonra aniden dört ayak üzerine inip emekleyerek bir köşeye gitti. Üç kadın, oğlanın elini duvara sürüp meyve suyunu parmaklarından emmesini sessizce izledi.

"Yüce İsa," dedi Everett bir an sonra. "Sizce bunu mu yapması gerekti?"

Jenny Kingsley ona baktı. "Bodrumda mı demek istiyorsun?"

"Düşünsenize. Su bitmek üzere, duvarlar nemli..."

Hemşire asistanı elini ağzına götürdü. Sonra o sessizlik içinde Everett'in telefonu öttü.

Mesaj gelmişti. Fawley'den.

Doktorlardan oğlanı tekrar muayene etmelerini iste. Cinsel istismar olasılığını elememiz gerekiyor.

***

THAMES VALLEY EMNİYETİ
Görgü Tanığı İfadesi

Tarih: *25 Haziran 2015.*
Ad: *Sarah Wall* **Doğum Tarihi:** *13/11/66*
Adres: *32 Northmoor Close, Dorchester-on-Thames*
Meslek: *Serbest muhasebeci*

Çarşamba sabahı, Wittenham Clumps'ta köpeğimi gezdiriyordum. Oraya sık sık gittiğim için müdavimlerin çoğunu tanırdım. Çarşamba gününe göre her zamankinden daha fazla insan vardı. Bir önceki gece Yaz Gündönümü arifesiydi, bu nedenle kamptan gelen yolcuların çoğu hâlâ etraftaydı. Ve birkaç kişi daha vardı. Öğrenciler... Çocuklu birkaç aile... Büyükanne ve büyükbabalar... Birkaç tane bebek arabası da hatırlıyorum. Castle Hill'e doğru giderken tanıdığım birkaç koşucuyu ve benim gibi köpek gezdiren başka birini gördüm. Sohbet etmek için durduk. Sabah 9'dan hemen önce olmalı. Sonra bir telefon aldım. Bir müşteriyle ilgilenebilmek için geri dönmek zorunda kaldım. Yolda giderken bebek arabalı genç kadını gördüm. Oldukça uzaktaydı, sırtı bana dönüktü ama atkuyruğu yapılmış koyu renk saçları ve siyah ya da lacivert bir ceketi vardı, bir de sırt çantası. Ondan sonra hangi yöne gittiğini görmedim. Ama otoparkın yanından geçerken orada kesinlikle turuncu bir Mini Clubman vardı. Oldukça ayırt ediciydi, rengi yani.

İmza: *Sarah Wall*

THAMES VALLEY EMNİYETİ
Görgü Tanığı İfadesi

Tarih: *25 Haziran 2015*
Ad: *Martina Brownlee* **Doğum Tarihi:** *9/10/95*
Adres: *Oxford Brookes, öğrenci yurdu*
Meslek: *Öğrenci*

Bütün gece ayaktaydık ve hâlâ biraz çakırkeyiftim ama onu kesinlikle gördüm. Yoldaydı. Çocuk uyuyordu ve kadın ona doğru eğilmişti. Onunla konuşacak kadar yakın değildim ama o olduğuna kesinlikle eminim. Ceketi tanımıştım. Zara'dan. Kankalarımdan birinde var. Saatin kaç olduğundan emin değilim. 08.45 olabilir.

İmza: *Martina Brownlee*

THAMES VALLEY EMNİYETİ
Görgü Tanığı İfadesi

Tarih: *25 Haziran 2015*
Ad: *Henry Nash* **Doğum Tarihi:** *22/12/51*
Adres: *Yew Cottage, Wittenham Caddesi, Appleford*
Meslek: *Öğretmen (emekli)*

Çoğu sabah Wittenham Clumps'ta yürürüm. Dün 09.25 gibi oradaydım. Otoparkta kesinlikle turuncu bir Mini Clubman vardı ama geldiğini görmedim. Castle Hill'e doğru yol aldım ve Şiir Ağacı'nın —ondan gerige kalanların— etrafından dolaştım. Biraz ileride Money Pit dedikleri alanda parlak renkli bir şey fark ettim. Bir bebek arabasıydı. Yeşil. Sanki bir anne baba bırakmış gibi orada öylece duruyordu. Birkaç dakika bekledim ama etrafta kimse yoktu, bu yüzden geri döndüm. Ziyaretçi merkezinin kapısını çaldım ve onlara ne gördüğümü bildirdim. Keşke biraz daha etrafa bakmak aklıma gelseydi. Gelseydi, o zavallı küçük çocuğu bulabilirdim. Otoparkın yanından geçerken siyah bir Jaguar'ın geldiğini gördüm ve artık Malcolm Jervis olduğunu bildiğim bir adamı arka koltukta oturuyordu, kapısı açıktı. Cep telefonunda birine bağırıyordu. Yanına yaklaşmadım.

İmza: *Henry Nash*

St. Aldate's'te Quinn, Hannah Gardiner'ın dosyasını inceliyordu. Üniformalılar bütün sabahı o gün Wittenham'da bulunan tanıkların izini sürerek geçirmiş ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Hiç kimse bebek arabalı yalnız bir yaşlı adam hatırlamıyordu ve hiç kimse bir dizi benzer dijital görüntüden William Harper'ı ayırmamıştı. Quinn artık Hannah evinden çıkıp arabasını almaya gittikten sonra Crescent Meydanı'nda veya Frampton Caddesi'nde onu gören herhangi birini arıyordu. Onu öldüren sahiden Harper'sa o sırada sokakta olmalıydı ve haziranın ortasında, sabahın o saatinde hava aydınlık olurdu. Yani onu gören birileri olmalıydı. İşe giden veya çocuğunu okula bırakan biri mesela. Ama dosyaya göre kimse görmemişti. Kimse... Tanıklar için yeni bir temyiz başvurusunda bulunmak üzere not alırken telefon çaldı. Arayan Challow'du.

"Parmak izi sonuçları çıktı."

Quinn kalemini aldı. "Dinliyorum."

"Mutfak ve alt kattakilerin çoğu Harper'a ait ama Derek Ross'tan da birkaç tane var ve bu bize anlattıklarıyla örtüşüyor. Ayrıca, hiçbiri ulusal parmak izi veritabanında olmayan, tanımlanamayan başka birkaç parmak izi daha var."

"Ya bodrum?"

"Yine Harper ve bazılarının kıza ait olduğunu varsayıyorum. Elbette bunu kontrol edeceğiz. Bu sefer Ross yok ama mutfaktaki tanımlanamayan izlerden biriyle eşleşenler var. Ama iç kapının sürgüsünde çok net iki parmak izi vardı. Veritabanı, Gareth Sebastian Quinn isimli son derece şüpheli birine ait olduğunu söylüyor."

"Haha, çok komik."

"Ciddiyim, o sürgüde seninki dışında parmak izi yok, yani silinmiş olabilir. Ayrıca kulübede, bodrumdaki tanımlanamayan parmak izleriyle eşleşebilecek birkaç kısmi parça

bulduk ama en iyi ihtimalle yalnızca beş puanlık bir eşleşme, bu yüzden Kraliyet Savcılığı'ndan bununla ilerlemesini isteme zahmetine bile girme."

Quinn sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ama her iki olaya da başka birinin karışmış olması mümkün, değil mi?"

"Hemen heyecanlanma. O parmak izlerinin ne kadar eski olduğunu bilmenin imkânı yok. Masum bir tesisatçı olabilir. Klozeti monte eden herif olabilir. Veya tıkanan lavaboyu açan... Muhtemel cinayet mahalli için evin geri kalanını incelemeye başladık ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık."

"DNA'dan bir şey çıkmadı mı?"

"Henüz değil. Endişelenme, ilk senin öğrenmeni sağlarım."

Quinn telefonu kapadıktan sonra bir an bu son yorum üstüne düşündü. Kulağa geldiği kadar iğneli miydi yoksa paranoyaklaşmaya mı başlıyordu? Challow'la ilgili sorun, iğnelemenin onun varsayılan modu olmasıydı; bu yüzden aslında ne zaman önemli bir konuya değindiğini söylemek zordu. Siktir et, diye düşündü ve telefonu kaldırıp Erica'yı aradı.

"Fawley 7 numaradaki o kadınla tekrar görüşmemizi istiyor, adı neydi? Gibson, evet, ondan bahsediyorum. Harper'ın oğlu olduğunu sandığı herif hakkında daha iyi bir tarif bulabilecek miyiz bakalım. Bunu ayarlayabilir misin?" Dinledi, ardından gülümsedi. "Ve hayır, *Memur Somer*, aramamın tek nedeni bu değildi. Bu gece bir şeyler içmek ister misin diye merak ediyordum. Elbette vakayı tartışmak için." Tekrar gülümsedi, bu sefer daha genişti. "Evet, o da var."

***

"Sadece iki benzer vaka bulabildim. Bunun için on beş yıl geriye gitmem gerekti."

Eğilmiş Baxter'in omzunun üstünden ekrana bakıyordum. Oda boğucuydu. Sıcaklık aniden yükselmişti ve istasyondaki eski havalandırma sistemi hava durumuna göre çalışacak şekilde tasarlanmamıştı. Burada bulunan tüm bilgisayarlar da yardımcı olmuyordu. Baxter bir mendille ensesini sildi.

"İşte," dedi klavyeye dokunarak, "Bryony Evans, yirmi dört yaşında, 29 Mart 2001'de iki yaşındaki oğlu Ewan'la kaybolduğu bildirilmiş. En son Bristol'daki evinin yakınında bulunan süpermarketin önünde görülmüş."

Fotoğraf biraz bulanıktı, muhtemelen bir partide çekilmişti; arka planda Noel süsleri vardı. Yirmi dörtten daha genç görünüyordu. Saçları bukle bukleydi. Gülümsüyordu ama gözleriyle değil.

"Görünüşe göre ailesi, kaybolmasından birkaç hafta önce ruh hâlinden endişelenmeye başlamış. Depresyonda olduğunu, iş bulmak için uğraştığını ve çocukla evde sıkışıp kaldığını söylemişler. Doktora gitmesini istemişler ama o ısrarla gitmemiş."

"İntihar olduğunu mu düşünmüşler?"

"Avon ve Somerset de aynı fikirdeymiş gibi görünüyor. Kapsamlı bir inceleme yapılmış –dosyada kırk küsur ifade var– ama kimse kaçırılmaya dair herhangi bir kanıt bulamamış. Hiçbir cinayet belirtisi yok. Jüri şüpheli ölüm kararı vermiş."

"Ceset bulunamaması oldukça nadir bir durum, hele ki bunca zaman sonra. Hele ki intiharsa..."

Baxter düşündü. "Bristol sahil kenarında. Denize yürümüş olabilir."

"Çocuk varken mi? Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Mümkün. Tamam, *pek değil*. Ama mümkün."

"Peki ya diğeri?"

"Ah, bu seferki buraya daha yakın."

Başka bir dosya açtı. 1999. Joanna Karim ve oğlu Mehdi. Kadın yirmi altı, oğlu beş yaşındaydı. En önemlisi de Abing-

don'da yaşıyorlardı. Baxter ilgimin ateşlendiğini görünce söndürmek için acele etti.

"Sen fazla heyecanlanmadan söyleyeyim, bu, çekişmeli velayet davalarından biri. Koca İranlı. Olayla ilgilenen soruşturma görevlisiyle konuştum, çocuğun neredeyse kesinlikle babası tarafından Tahran'a kaçırıldığını söyledi. Karısından da kurtulduğundan şüpheleniyorlardı ama suçlama yapmak için yeterli kanıt bulamamışlar ve zaten o piç kurusu da ülkeyi çoktan terk etmiş. Yani evet, çifte kaybolma gibi görünüyor ama bence aslında tamamen iki ayrı suç."

Yanına oturdum. "Tamam. Bunlar birbiriyle bağlantılı olmasa bile o bodrumda hâlâ tanımlanamayan parmak izlerimiz var."

"Ama Challow'un dediği gibi tesisatçı da olabilir."

"Bahis oynamayı seviyorsun, değil mi, Baxter?"

Yanakları kızardı, bildiğimden habersizdi.

"Şey, ben tam olarak *bahis* demezdim..."

"Futbol var, at yarışı var. Çok da iyi olduğunu duydum."

"Eh, biraz kazandım," dedi ihtiyatlı bir biçimde. "Ara sıra."

"Peki sence ihtimal nedir? O parmak izlerinin tesisatçıya ait olma ihtimali?"

Yüz ifadesi değişti. Artık utangaç değildi, hesap yapıyordu.

"Yirmi beşte bir. Bu da ödül sayılır."

***

"Dedektif Gislingham? Ben Louise Foley."

Kim olduğunu çıkarması biraz zaman aldı. Ki bu da gözden kaçmamıştı.

Kadın, "Birmingham Üniversitesi'nden hani?" dedi kuru bir sesle. "Hatırladınız mı? Benden Doktor Harper'ın dosyasını paylaşmamı istemiştiniz?"

"Ah, doğru, evet. Bir saniye, bir kalem alayım. Tamam. Anlatın."

"Bölüm başkanıyla konuştum ve ilgili belgelerin bir kopyasını size göndermem için bana yetki verdi. Onları bugün size e-postayla göndereceğim."

"Başlıkları verebilir misiniz? Bilirsiniz, temel konuları?"

Fazlasıyla abartılı bir biçimde iç çekti. "Umduğunuz kadar müstehcen değil. Bir öğrenciyle ilişkisi olmuş ama kız hiç şikâyette bulunmamış. Hiçbir *zorlama* yokmuş. Gerçekten de, kızın bazı arkadaşları, bunun Harper'dan ziyade kızın kovalaması olduğunu öne sürmüş. Ancak yine de Doktor Harper o sırada evliymiş ve bu tür ilişkiler üniversite yönetmeliklerine göre yasak olduğundan erken emekli olmasının herkesin yararına olacağına karar vermişler. Bunların hepsini dosyada bulabilirsiniz."

"Tamamdır," dedi Gislingham kalemini çalışma masasına atarak. "Son bir soru daha. Kızın adı neymiş?"

"Cunningham. Priscilla Cunningham."

***

Crescent Meydanı'ndaki dairenin tüm pencereleri açıktı. Hafif esinti uzun beyaz tülleri havalandırırken birkaç kapı ötedeki bahçede oynayan çocukların sesi geliyordu. Tramplenin gürültüsü, ciyaklamalar, seken bir top... Bütün çocuklar erkek gibi görünüyordu.

Pippa Walker çalışma odasının kapısına gitti ve bir an orada durup izledi. Son bir saattir bunu üçüncü kez yapıyordu. Rob Gardiner çalışma masasında dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Yer eski not defterleri, yapışkanlı notlar ve kâğıt yığınlarıyla kaplıydı. Başını kaldırıp kıza baktı, sinirliydi.

"Yapacak işin yok mu senin? Toby'yle oynamak gibi mesela?"

"Uyuyor. Saatlerdir buradasın. Bunların hepsini daha önce muhakkak incelemişsindir zaten."

"Bir daha inceliyorum. *Oldu* mu?"

Kadın hafifçe duruşunu değiştirdi. "Bugün çalışacağını sanıyordum."

"Çalışacaktım. Fikrimi değiştirdim. Seni alakadar etmez gerçi."

"Sadece senin için endişeleniyorum, Rob. Tüm bunları tekrar kurcalamak iyi bir fikir değil."

Dudağını ısırdı ama iş işten geçmişti.

Rob ona sert sert baktı. "Karım iki yıldır kayıp. Cesedi az önce olabilecek en kötü hâlde bulundu ve polis, aralarında bunu yapan piçin mahkûm edilmesine yardımcı olabilecek herhangi bir şey olması ihtimaline karşı notlarına tekrar bakmamı istedi. Yani *tüm bunları tekrar kurcalamamı* onaylamıyorsan çok üzgünüm ama ben o pisliğin hapishanede çürüdüğünü görmek istiyorum. Bundan hoşlanmıyorsan o zaman git de başka bir şey yap. Değişiklik olsun diye kitap falan oku."

Kadının yüzü kızardı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim, istemediğimi biliyorsun..."

"Açıkçası ne demek istediğin zerre kadar umurumda değil. Sadece beni yalnız bırak."

Ayağa kalkıp kapıyı Pippa'nın yüzüne çarptı.

***

Ekip toplantısı akşam beşteydi. Uzun sürmedi. Özetle:

- Harper'ın ilişki yaşadığı öğrencisi ikinci karısı olmuştu. Ve evet, o sırada evliydi ama bu onu psikopat değil, ahlaksız bir pislik yapıyordu.

- Bodrumdaki parmak izleri, henüz bilinmeyen başka bir failin daha olduğunu gösteriyor olabilirdi. Kim olabileceğine dair hiçbir ipucumuz yoktu.
- Evde cinayet mahallini tespit etmemize yetecek adli delil yoktu, yani başka bir yerde ve başka biri tarafından öldürülmüş olma olasılığı hâlâ vardı.
- DNA sonuçları hâlâ bekleniyordu. Challow'dan alıntı yapacak olursak, "Ben mucize yaratan biri değilim."
- Kız hâlâ sakinleştirici etkisindeydi ve konuşmuyordu / ya da konuşamıyordu. Oğlan da aynı şekildeydi.
- Basın toplantısı yarına kadar ertelenmişti çünkü onlara ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Eğer sinirli görünüyorsam öyle olduğum içindi. Sakin olun ve ortalığı velveleye vermeyinmiş. Tabii canım.

***

Elspeth Gibson çok çay içiyordu. Erica Somer iki fincan içmişti bile ama bu çay saati yakın zamanda bitecek gibi görünmüyordu. Adli tıp uzmanının saatine bakıp durduğu da dikkatinden kaçmamıştı. Kedi berjerin koluna oturmuş onlara bakıyordu, patilerini de yaşlı teyzeler gibi üst üste atmıştı. Her zaman oturduğu yeri başkasına kaptırmaktan bir hayli rahatsız olduğu açıktı.

"Yani Doktor Harper'la konuşurken gördüğünüz adamın kesinlikle ellili yaşlarda olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ah, evet, tatlım. Giyim kuşamından belliydi. Artık kimse öyle şeyler giymiyor."

"Tam olarak nasıldı?"

"Ah, bilirsin işte. Boyun bağı. Tüvit ceket. Gençler bu tür şeyleri ölse giymez artık, yanılıyor muyum? Hepsi tişört ve ağı dizlerine kadar inen kot pantolonlar tercih ediyor. Ve dövme." Ürpererek yeniden demdiğe uzandı.

Adli tıp uzmanı hemen fincanının ağzını kapadı. "Ben daha içmeyeyim, teşekkürler."

Somer eğilip tabletteki elektronik yüz belirleme sistemine baktı. Belki de giysiler en iyi ipucuydu. Yoksa bu, Oxford'daki hemen hemen her orta yaşlı erkeğin fotoğrafı sayılırdı. Uzunca, hafif kır saçlı, hafif tombul. Aslında "hafif" kısmı ağır basıyordu.

"Peki bu adam hakkında dikkat çekici başka bir şey var mıydı? Yara gibi örneğin? Belki yürüyüş biçimi?"

Bayan Gibson şöyle bir düşündü. "Hayır," dedi en sonunda. "Olduğunu söyleyemem."

"Peki ya sesinde farklı bir şeyi var mıydı?"

"Şey, onunla sadece bir iki kez konuştum ve üstünden epey zaman geçti. Ancak soruyu doğru anladıysam kesinlikle eğitimli birine benziyordu. Kesinlikle sıradan değildi."

"Hiç aksanı yok muydu?"

"Sen bahsedince aklıma geldi. Hafif Birmingham ağzı vardı. Bence bundan kurtulmaya çalışmıştı. Ancak insanlar bir şeye kızdığında genellikle kendilerine engel olamazlar..."

"Kızdığında mı? Pardon, Bayan Gibson, anlayamadım."

"Size söylemedim mi? Bir seferinde tartıştıklarını duydum. Sinirli olduğu açıkça belliydi."

"*Tartıştıklarını* mı duydunuz? Daha önce bundan bahsetmemiştiniz. Ne zamandı?"

Bayan Gibson demlik elinde durdu. "Tanrım, en az üç yıl önce olmalı. Belki daha fazla. Benim yaşıma geldiğinizde zaman çok hain oluyor. Bir bakmışsınız, birkaç ay önce olduğunu sandığınız şeylerin üzerinden yıllar geçmiş..."

Somer biraz öne doğru eğildi. "Ne hakkında tartışıyorlardı? Hatırlıyor musunuz?

Bayan Gibson'ın kafası karışmış gibiydi. "Size açıklayabileceğimden emin değilim. Onları sadece o sırada yanlarından geçtiğim ve kapının eşiğinde oldukları için duydum. Bu John denen adamın, ihtiyarın vasiyeti hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bu yüzden oğlu olduğunu düşünmüştüm. İşte tam o anda aksanını duydum. Sadece bir veya iki kelimeydi ama sanırım kocam oralı olduğu için bir tık fazla dikkat kesilmiştim. Çok tuhaf, daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

"Peki adının kesinlikle John olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ah, evet, tatlım. Bu konuda şüphem yok. Biraz daha çay alır mısın?"

***

Onu alacağımı söylememe rağmen Alex beni gördüğüne yine de şaşırmıştı. Çevre yolundan görünen binada çalışıyordu. Çatısında sivri uçlu şey olanda. Merkezdeki heriflerden biri oraya Minas Morgul diyordu. Kulelerle alay edercesine Botley Caddesi'ne tepeden bakıyordu. Ama harika bir manzarası vardı, geniş de bir otoparkı. Ben de o otoparkta oturmuş kapıyı izliyordum.

Alex tanımadığım iki kişiyle dışarı çıktı. Otuzlu yaşlarındaki kadın yeşil bir takım elbise giyiyordu, adamsa Alex'in yaşlarındaydı. Uzun boyluydu. Esmerdi. Benden pek farkı yoktu. Yeşilli kadın bir süre daha onlarla konuştuktan sonra arabasına doğru gitti. Alex ve adam geride kaldı. Havadan sudan konuşmadıkları belliydi. Alex'in yüzü heyecanlı, adamınkiyse düşünceliydi. Kafaları olması gerekenden biraz daha yakındı. Adam ellerini çok fazla kullanıyordu. Kendini, statüsünü, uzmanlığını pekiştiriyordu. Bu meslekte vücut dilini okumakta, insanları sesleri çıkmazken değerlendirmekte uzmanlaşırdın.

Vedalaşmalarını izledim. Adam Alex'e dokunmadı. Ama Alex onları izlediğimi biliyordu tabii. Belki adam da biliyordu.

"O kimdi?" diye sordum Alex kapıyı açıp içeri girince.

Bana baktı, sonra emniyet kemerini bulmak için döndü. "David Jenkins. Aile ekibinde."

"Konu neyse epey hararetli görünüyordu."

Bana "kıskandığını söyleme" bakışı fırlattı. "Sadece tavsiyesini alıyordum, hepsi bu."

Bunun daha iyi olduğunu sanmıyordum ama Gis gibi ben de ne zaman duracağımı biliyordum.

Trafiğe çıkınca çevre yoluna yöneldim.

"John Rad'de dursak sorun olur mu? Kıza bakmak istiyorum."

"Olur, sorun değil. Zaten bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim."

"İlerleme kaydetmiş olsaydık gelemezdim. Yapacağım yararlı bir şey olsaydı yani."

Bana baktı, ardından gözlerini boş arazilere çevirdi.

"Özür dilerim. Demek istediğim bu değildi."

Elini sallayarak geçiştirdi ama başını çevirmedi. O da ne zaman durması gerektiğini biliyordu.

Hastaneye vardığımızda içeri gelmeye karar vererek beni şaşırttı.

"Emin misin? Hastanelerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Burada kalıp zaman öldürmekten iyidir."

Üçüncü katta, Everett ile *Acil Servis*'ten fırlamış gibi görünen bir doktor tarafından karşılandım. Belki de artık o diziye başka bir şey diyorlardı.

"Titus Jackson," dedi elimi sıkarken. "Korkarım size Dedektif Everett'e söylediğimden fazlasını anlatamam. Genç kadın kesinlikle doğum yapmış ama yakın zaman içinde hiçbir cinsel

şiddet belirtisi göstermiyor. Vajinada veya başka bölgede bir zedelenme yok."

"Hâlâ uyutuluyor mu?"

"Hayır. Ancak henüz hiçbir şey söylemedi."

"Onu görebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Sadece birkaç dakika ve lütfen teker teker girin. Zihinsel olarak epey kırılgan bir durumda. Biri çok yaklaştığında son derece geriliyor, özellikle de erkekler yaklaştığında. Lütfen bunu aklınızda tutun."

"Daha önce tecavüz mağdurlarıyla ilgilendim."

"Bundan şüphem yok ama bu durum onlardan biraz farklı."

Başımla onayladım. Haklı olduğunu biliyordum. "Peki ya çocuk?"

"Pediatrideki meslektaşlarım sizin istediğiniz gibi bir muayene daha yaptılar, cinsel istismarı düşündürecek bir bulgu yok. Ama eminim ki insanların çocuklara yaptığı bazı şeylerin fiziksel iz bırakmadığını söylememe gerek yoktur."

"Haklısınız. Son derece farkındayım."

Alex'e döndüm.

"Sorun değil," dedi beni anlayarak. "Burada bekleyeceğim."

"Size bekleme odasını gösterebilirim," dedi Everett. "Hemen koridorun ilerisinde."

Kızın odasına vardığımda muhtemelen herkesin yaptığı şeyi yaptım. Camın önünde durup ona baktım. Sonra utandım. Bir röntgenci gibiydim. Burada olduğu için nasıl hissettiğini merak ettim. Bu dört duvar, onun için başka bir hapishane miydi? Bu sefer önemseniyordu ama yine de dört duvar arasındaydı. Gözleri açıktı ve oda, Tanrı bilir ne zamandır görmediği ağaçlara, çimlere ve yeşil şeylere baksa da gözlerini tavana dikmişti. Boş, birbirine benzer fayanslara.

Kapıyı tıklattığım anda irkildi ve hemen doğruldu. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim ama daha fazla yaklaşmamaya özen gösterdim. Bu sırada gözleri beni takip etti.

"Ben bir polis memuruyum. İsmim Adam."

Buna bir tür tepki vermişti ama ne olduğunu tanımlayabileceğimden emin değildim.

"Sanırım meslektaşımı gördün. Dedektif Everett. Verity."

Bu sefer kesinlikle tepki vermişti.

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz. Korkunç zamanlar geçirdin."

Dudağı titredi ve battaniyeyi kavradı.

Ceketime uzanıp bir kâğıt parçası çıkardım.

"Bu konuda bir şey söylemediğini biliyorum ve belki de söyleyemiyorsun. Sorun değil. Anlıyorum. Ama belki yazmak istersin? Hatırladığın herhangi bir şeyi... Bize yardım edebilecek herhangi bir şeyi?"

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama korkmuyordu. En azından bence korkmuyordu. Cebimden bir kalem çıkarıp yavaşça yatağa yürüdüm, tepki verirse çekilmeye hazırdım. Ama irkilmedi; sadece izledi.

Kâğıtla kalemi yakınına, komodinin üzerine yavaşça koydum ve sonra tekrar kapıya çekildim.

Onlara dokunmadan beş dakika geçti. Yani tam beş dakika boyunca sabır göstermiştim ki sabır benim yeteneklerimden biri değildi. Ama riskler yeterince yüksekse gösterebiliyordum ve bu sefer yüksekti.

Elini uzatıp kâğıdı kendine doğru çekti. Sonra kaleme uzandı. Sonra, sanki sık sık yapmadığı için nasıl yapıldığını unutmuş gibi kalemi eline alıp yazdı. Yavaştı ve bir kelimeden fazla yazmış olamazdı. Daha sonra kâğıdı bana uzattığında gözlerindeki gerginliği görebiliyordum. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Beş harf.

Vicky

Koridora geri döndüğümde Everett beni bekliyordu. Yüzümdeki ifadeye tepki verdi.

"Bir şey mi söyledi?"

"Hayır," diye yanıtladım ona kâğıdı göstererek. "Ama bir isim aldık."

"Sadece bu mu? Başka bir şey yok mu?"

Dilimin ucuna, şu ana kadar öğrenebildiğinden daha fazlası demek geldi. Ancak kendimi tam zamanında durdurdum ve sonra da kızmama kızdım. Sonuçta Ev'in hatası değildi.

"Maalesef hayır. Sordum ancak üzülmeye başladı. Sonra da senin o doktor arkadaşın gelip beni kovdu. Nazik bir biçimde elbette."

Yanılıyor olabilirdim ama sanırım yanakları kızarmıştı.

"Dinle, eve gidiyorum ama Baxter'ı arayıp ondan Kayıp Şahıslar'dan Vicky isimli kızları kontrol etmesini isteyebilir misin?" Etrafa bakındım. "Ve karımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Aşağı indi. Oğlanı görmek istedi."

Hastanelerden tek nefret eden Alex değildi. Parkta salıncaktan düşüp alnında yumurta büyüklüğünde bir şişlik oluştuğunda Jake'i buraya getirdiğimi hatırlıyordum. Üç yaşında olmalıydı. Belki dört. Bir saat kadar acil serviste otururken akla gelebilecek her türlü feci beyin hasarı senaryosu kafamda dönüp durmuştu. Sonra saatlerdir mesaide olduğu belli olan bir hemşire ona şöyle bir bakıp biraz Calpol vermiş ve bizi eve yollamıştı. Şişlik kısa sürede geçtiyse de yaşadığım panik öyle olmadı. Daha sonra, çok sonra, Jake kendine zarar ver-

meye başladığında buraya tekrar gelmiştik. Gelmek zorunda kalmıştık. Hemşirelerin kaçamak bakışlarına, doktorların bizi kenara çekmesine, açıklamalara ve yalan söylemediğimizi, her şeyi bildiği ve kontrolü altında olduğunu doğrulaması için kendi doktorunu aramalarına katlandık. Sanki böyle dehşet verici bir şey "kontrol altında" olabilirmiş gibi. Bütün bunlar olurken Jake'in yüzü bembeyaz, gözleri tedirgindi.

"Özür dilerim, babacığım."

"Her şey yolunda," diye fısıldardı Alex onu nazikçe sallayıp saçlarını öperken, "her şey yolunda."

Sanırım nihayetinde bu, durumu açıklıyordu: Çocuk servisinin kapısını iterek açıp köşeyi dönerek odaya girdiğimde kafamda o anının canlanmasını.

Alex'in oğlana sarılışı.

Koyu saçlar.

Kollarının arasına kıvrılmış vücudu.

Şefkat.

Ne kadar süre orada dikildiğimi bilmiyordum. Hemşirenin sessizce bana katılması ve izlemesine yetecek kadar uzundu.

"Mucize gibi," dedi yumuşak bir sesle, uzun bir süre sonra.

Ona doğru döndüm. Jake olmadığını biliyordum. Elbette değildi. *Bunu biliyordum.* Ancak bir an için, ufacık bir an...

"Doğruca eşinizin kollarına gitti. Başka biri olsa avaz avaz bağırır, karşı koyardı. Ama eşinize... Eh, kendiniz de görebiliyorsunuz zaten."

Gözlerim Alex'inkilerle buluşunca bana gülümsedi. Eli yavaşça oğlanın uzun siyah buklelerini okşuyordu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı, "her şey yolunda."

Konuştuğu kişi oğlan mıydı bilmiyordum. Belki de bendim.

***

Wyrd Düngası

(Anglosakson bir sözcük olan "wyrd" kader ya da kıyamet anlamına gelir)

Ürkütücü, paranormal ve açıklanamayan olaylar hakkında bir blog

GÖNDERİLDİ: 03/05/17

Ölüm ve kuzgun – Wittenham bilmecesi derinleşiyor

Çoğunuz, Hannah Gardiner'ın 2015'te ortadan kaybolmasıyla ilgili garip vakayı hatırlarsınız. Hatırlamıyorsanız, yazımı buradan okuyabilirsiniz. O zaman da dikkatimi çekmişti çünkü Hannah, Wittenham'da kurban kalıntılarının bulunduğu haberini sadece birkaç ay önce vermişti. Sonra ortadan kayboldu, küçük oğlu ve peluş kuşu (buna dikkat edin) Money Pit'te bulundu. Efsaneye göre, orada devasa bir kuzgun gizemli bir hazineyi koruyor (bunu da unutmayın; tekrar değineceğim). Daha önce gitmeyenler için söyleyeyim, Wittenham harika bir yerdir. Ley hatlarıyla[8] çevrili ve orada neredeyse atalarınızın seslerinin varlığını hissedebilirsiniz. Bu nedenle, bağlanarak çukura atılan ve sonra kafataslarının arkası ezilen bu kadınlar da dahil olmak üzere, orada gerçekleşen tüm insan kurban etme eylemlerine hiç şaşırmadım.

Şimdi tüm bunları yeniden gündeme getirmemin nedeni, kaynaklarımın bana bu antik cesetler ile Hannah'nın cesedinin bulunduğu konum arasında gerçekten ürkütücü benzerlikler olduğunu söylemesi. Söylentilere göre Hannah da

8 Ley hatları, dünyayı çepeçevre saran manyetik alan noktalarını birbirine bağlayan hatlardır. Dünya üzerindeki tüm kutsal yapıların bu hatlar üzerine inşa edildiği düşünülür. –*y.n.*

bağlanmış ve kafatasının arkasına aldığı bir darbe nedeniyle ölmüş. Ürkütücü, değil mi? Hatta cesedin yakınında ölü bir kara kuş da varmış. Tesadüf mü? Sakın inanmayın. Polis hiçbir şeyi doğrulamadı ama sizce doğrularlar mı?

Kuzgunların ne alakası var dediğinizi duyar gibiyim. Şöyle ki, korkutucu İrlanda tanrıçası Morrigan kargalar ve kuzgunlarla yakından ilişkilidir, özellikle kıyamet ve şiddetle ölüm kâhini rolüyle (onunla ilgili yazımı buradan okuyabilirsiniz, burada onu diğer enkarnasyonu olan "üç Morrigna" hâlinde görüyoruz; üç korkunç kız kardeş Badb ("karga"), Macha ve Nemain). Kelt dini hakkında fikri olan herkes kuzgunların ayinlerde merkezi bir role sahip olduğunu da duymuştur. Kuzgun ötüşlerinin yeraltı dünyasından mesajlar getirdiği düşünülürdü ve sık sık, özellikle doğurganlık için, tanrılara adak olarak öldürülürlerdi. Ayrıca kuzgunlar, Karanlık Çağ'dan kalma insan gömü alanlarında bulunur ki Wittenham'daki o mezarlarda da kuş iskeletleri vardı. Hannah Gardiner'ın ölmeden önceki haftalarda hangi eski tanrıları rahatsız ettiğini ve hangi kurban mezarlarına saygısızlık edildiğini kim bilir? Ne gördüğünü ve neden susturulması gerektiğini kim bilir? Bize bunu sadece oğlu söyleyebilir ama babası bugüne kadar onunla röportaj yapılmasına izin vermedi.

Bence önümüzdeki birkaç gün içinde bu hikâye hakkında daha çok şey duyacağız. Takipte kalın millet...

@WyrdDunyasiBlog

Yorum yaz

***

"Sadece birkaç günlüğüne."

"Hayır. *Kesinlikle olmaz.* Bu delice bir fikir, Alex, öyle olduğunu biliyorsun. Bunu neden düşündüğünü bile bilmiyorum."

Ama biliyordum, elbette biliyordum. Bana öfkeli ile yakaran arası bakışlarla bakıyordu.

"Adam, ufacık bir çocuktan bahsediyoruz. Korkmuş, yapayalnız, şaşkına dönmüş bir oğlandan. Henüz en kötüsünün ne olduğunu bilmediğimiz çok korkunç şeyler yaşadı ve *kendi annesi* onu reddediyor. Başa çıkamaması şaşılacak bir şey mi? Yıllardır karanlıkta ve şimdi de..." etrafı, servisi, tekerlekli sedyeleri ve insanları işaret etti– "tüm *bunlar.* Sadece güvenli bir yerde birkaç günlüğüne huzur ve sükûnete ihtiyacı var. Buradaki duygu yoğunluğundan uzakta."

"Sosyal Hizmetler *bunun için* var. Tanrı aşkına, bu bizim görevimiz değil. Hatta bir yer bile bulmuş olabilirler."

"Bulmamışlar. Hemşireler söyledi. Gerçekten zorlanıyorlarmış; çok fazla çocuk var ve onları almaya istekli yeterince insan yok. Hem bu sadece acil bir yerleştirme... Sadece *birkaç gün* için..."

"Bu doğru olsa bile yoldan geçen herhangi birine vermezler; yönetmelikler ve kurallar var. Onaylanmamız gerekiyor. Böyle bir şey de aylar sürebilir..."

Bir elini kaldırdı. "Emma'yla konuştum. Kurallara tamamen uygun olmadığını söylüyor ama bizim için bir istisna yapabilirmiş. Senin bir polis olman ve beni uzun süredir tanıması sayesinde bunu 'özel yerleştirme' adı altında kaydedebilirmiş. Çünkü bu sadece *birkaç günlük* bir düzenleme. Annenle babanın yakında geleceklerini biliyorum ama muhtemelen o zamana kadar gitmiş olur, öyle olmasa bile annenle baban durumu anlayacaktır, anlayacaklarını biliyorum."

Artık yalvarıyordu ve buna katlanamayacağımı biliyordu. Aslında o da yalvarmaya katlanamıyordu.

"Peki ya iş? İzin almam gerekir ki Harrison'ın kabul edeceğini sanmıyorum. Kabul etse bile şu anda izin alamam. Alamayacağımı biliyorsun..."

"Ben alabilirim," dedi hızlıca. "Çok fazla işim yok ve evden çalışabilirim. Eskiden olduğu gibi..."

Jake varken.

Sözler odada usulca yankılandı.

"Güzel bir odamız var," dedi kısık sesle, bana bakmadan. "O odada ihtiyaç duyabileceği her şey var."

Ama bu, durumu daha da kötü yaptı. Başka bir çocuğun Jake'in yatağında yattığını, onun eşyalarını kullandığını düşünmek katlanılmazdı.

Sertçe yutkundum.

"İstemiyorum. Özür dilerim ama istemiyorum işte. Lütfen zorlama."

Elini koluma koydu ve beni dönüp çocuğa bakmaya zorladı. Oyun odasının köşesindeki masanın altında oturmuş başparmağını emerek bana bakıyordu. Tıpkı Jake gibi. Katlanılmazdı.

Alex yaklaştı. Vücudunun ısısını hissedebiliyordum. "Lütfen Adam," diye fısıldadı. "Onun için olmasa bile benim için?"

***

Quinn gözlerini açıp tavana baktı, sonra dönüp elini Erica Somer'ın çıplak sırtından aşağı kaydırdı. Her zaman harika bir poposu olduğunu düşünmüştü. Ona bakmak için başını çevirdi ve gülümsedi. Saçı başı dağınıkken harika görünüyordu ve Quinn yeniden sertleşmeye başladığını hissetti. Üniformalıyken aşırı kontrollü, üniformasını çıkardığında ne kadar vahşi olma-

sıyla ilgili bir zıtlıktan geliyordu bu. Onu bir hâlden diğerine geçirmenin verdiği muazzam zevkten bahsetmiyordu bile...

Erica bir dirseğinin üzerinde doğrularak, "Aklıma ne geldi," dedi. "Birmingham'daki o akademisyenle konuşan sen miydin, yoksa Gislingham mıydı?"

Quinn parmağını sırtında aşağı yukarı gezdirdi. O anda, açıkçası, dava sıktır olup gidebilirdi. Onu yatırıp üzerine çıkmaya çalıştı ama Erica onu itti.

"Hayır, cidden, sana daha önce soracaktım ama aklımdan çıktı."

"Bekleyemez mi..."

"Hayır, önemli. Sen miydin, Gis miydi?"

Quinn pes edip sırtüstü yattı.

"Gis. Adamın tam bir göt olduğunu söyledi."

"Ama Harper'ın ilk karısı Birminghamlıydı, değil mi?"

"Evet, öyleydi sanki. Neden sordun?"

"Yedi numaradaki Bayan Gibson. Harper'ı ziyaret eden herifin Birmingham aksanı olduğunu söyledi. Ben de Harper'ın oğlu olduğu konusunda yanılıyorsa bile acaba yine de akrabası olabilir mi diye merak ettim. Ama Harper'ın değil, eşinin? Belki yeğeni falandır?"

Quinn doğruldu. "Aslında haklı olabilirsin. Yarın ilk iş kontrol et, o yaşta erkek akrabası varsa bulmak uzun sürmez."

"Benim yapmamı mı istiyorsun? Gis'e vermek istemiyor musun?"

Uzanıp saçlarından bir bukleyi parmaklarının arasına aldı; önce nazikçe döndürdü, sonra gitgide daha sıkı tutarak yüzünü kendisine doğru çekti.

"Hayır," dedi kısık bir sesle. "Senin fikrin. Neden övgüyü sen almayasın? Ancak benim için yapmanı istediğim bir şey var. Lanet Gislingham bunu kesinlikle yapamaz."

"Elbette," dedi bilmiş bir biçimde, elini çarşafın altına sokarken, "amirim böyle emrediyorsa..."

"Ah, evet," dedi boğuk bir sesle, dilini teninde hissetti, "kesinlikle emrediyor."

***

Gece yarısı. Hemşire odasından sarı bir ışık hüzmesi ve mırıltılar geliyordu.

Vicky yatağında kıvrılmış yatıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve ses çıkarmamak için yumruğunu ağzına bastırmıştı. Bu arada da hemşirelerden birinin komodinin üzerine koyduğu fotoğraftan gözlerini bir an olsun ayırmıyordu.

Oğlunun fotoğrafı.

***

Perşembe sabahı erkenden gelmiştim ama afer odasına girdiğimde Quinn çoktan gelmiş, görev listesini hazırlıyordu. Ve ıslık çalıyordu. Susana kadar gözlerimi dikip ona baktım.

"Özür dilerim, patron. Sadece keyfim yerinde, hepsi bu."

Bunca ay onunla çalıştıktan sonra bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ama en azından dünkü gömleğini giymiyordu. Bu kadın kimse, evine tekrar davet edilecekti kesin.

"Basın toplantısı öğlen," dedim, "soruşturmanın devam ettiğine dair saçma sapan sözlerden başka söyleyebileceğim bir şey varsa hemen öğrenmek isterim. Özellikle de DNA konusunda. Harper ne oldu?"

"On beş dakikada bir gözleniyor. Gözaltı memuru çoğunlukla uyuduğunu söyledi. Ya da öylece oturup kendi kendine mırıldanıyormuş. Doktoruyla konuştuk. Temkinli olmak adına bu öğleden sonra gelmeyi teklif etti."

"Tamamdır. Güzel. Kızla konuşmak için tekrar hastaneye gidiyorum. Şanslıysak bize olanları anlatır belki. Veya en azından Harper'ı teşhis eder. Ondan sonra ona suçlamada bulunabiliriz. Baxter, Kayıp Şahıslar'da bir şey buldu mu?

"Henüz değil. Ancak bunların hepsi..."

"...kayıp ilanı verilip verilmemesine bağlı, biliyorum. Evet. Bunu biliyorum, Quinn. Başka bir şey var mı?"

"Birkaç ihtimal ama kesin bir şey yok. Haber veririm. Kızı gördükten sonra buraya döneceksin, değil mi?"

"Aslında hayır, kısa süreliğine eve gidebilirim."

Bana baktı; bir şey olduğunu biliyordu.

"Oğlan bir süre bizimle kalabilir. Vicky iyileşene kadar. Sosyal Hizmetler ona bir yer bulmakta zorlanıyor."

İyileşene kadar mı? Ne saçma bir sözdü bu?

Quinn gözlerini bana dikti. "Ve eşinin bununla sorunu yok?"

"Aslında o önerdi. Dün gece John Rad'de benimleydi ve çocuk onu gerçekten çok sevdi. Harrison'dan onay aldım, yararlı olabileceğini düşünüyor. Eğer çocuk Alex'e güvenmeye başlarsa onunla konuşur belki. Konuşabiliyorsa tabii."

Fawley'nin ilk polis yasası ne mi? Yalancılar abartır. Ben de Quinn'e bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğüme dair üç neden vermiştim.

Kahretsin.

"Doğru," dedi Quinn bir kereliğine sağduyunun daha iyi yol olduğuna karar vererek.

"Her şey yolunda giderse eve gidip onu yerleştireceğim. On ikiye kadar dönmüş olurum. Bu arada sen de bilgi topla, tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Tamamdır, patron. Sorun değil."

***

Çavuş Jim Nicholls (emekli) ile telefon görüşmesi
4 Mayıs 2017, 09.12
Telefon görüşmesi, Dedektif G. Quinn

JN: Adam Fawley'yi aramıştım ama santral orada olmadığını söyledi.
GQ: Sorun değil, benimle konuşabilirsiniz. Konunun ne olduğunu biliyorum.
JN: Frampton Caddesi'ndeki ihbarlarla ilgiliydi, değil mi? Yaklaşık on yıl önceki?
GQ: Aslında biri 2002'de, diğeri de 2004'te.
JN: Tanrım, sahiden o kadar zaman geçmiş mi? Geçmiş olmalı. Emekli olalı en az beş yıl oldu. Thames Valley'den en son ne zaman biriyle konuştuğumu hatırlayamıyorum.
GQ: İhbarlar hakkında ne hatırlıyorsunuz? Notlarda pek bir şey yok. Suçlamaya dair bir bahis olmadığı da açık.
JN: Hiç suçlama yapılmadı. İkisi de istememişti. Ve evet, hatırlıyorum. Her zaman karşılaştığımız aile içi şiddetlerden değildi. Hem de hiç.
GQ: Devam edin.
JN: Şey, ilk dikkat çeken adresti. Frampton Caddesi. Yani tam olarak Blackbird Leys sayılmaz, yanılıyor muyum? Teşkilatta olduğum süre boyunca kimsenin oraya aile içi şiddet için çağrıldığını hatırlamıyorum.
GQ: Bilmiyorum, bu tipler muhtemelen bu konuda biraz daha dikkatlidir, hepsi bu.
JN: Ancak sadece bu da değildi. Gittiğimizde orada bulduğumuz şey. Arayan komşu bütün akşam ara ara bağırdıklarını ama artık gece yarısını geçince bizi aradığını söyledi.
GQ: Sonra?

JN: Kapıyı karısı açtı. Sizi bilmem ama ben teşkilattayken kapıyı genellikle erkekler açar ve çoğu bizi içeri almadan bizden kurtulmaya çalışırdı. Hiçbir şey olmamış gibi davranırlardı. Bilirsiniz. Ancak bu sefer farklıydı. Biraz kızarmıştı ama iyi görünüyordu. Üzerinde ipek bir sabahlık vardı. Aslında oldukça güzeldi.

GQ: Ne söyledi?

JN: Utanmış bir şekilde geldi ve kocasıyla yatak odasında her zamankinden biraz daha "coşkulu" davranmış olabileceklerini söyledi. Yandaki yaşlı komşunun biraz tutucu olduğunu ve kolayca şoke olabildiğini söyledi. Göz kırptı.

GQ: Kocası ne söyledi?

JN: Olay burada ilginçleşti. Ben bu işin peşini bırakacaktım ama kadın üniformalılardan biri, bugünlerde onlara nasıl seslenmemiz gerekiyorsa artık, Harper'la konuşmak için ısrar etti. Bayan Harper tekrar içeri girdi ve biraz bekledikten sonra Harper göründü. Yüzünün bir tarafı morarmıştı ve gözü de morarmaya başlıyordu.

GQ: Yani kadın mı adama vuruyormuş?

JN: Bunu söylemedi. Aslında, o öğleden sonra kapıya çarptığını söyledi. Sanki buna inanacakmışız gibi. Ve gürültünün tam olarak karısının söylediği gibi olduğunu iddia etti. Özetlersek, eşinin hikâyesini yüzde yüz destekledi. Hatta aynı sözcükleri kullandı. Komşumuz biraz tutucu gibi şeyler.

GQ: Ama siz ona inanmadınız, öyle mi?

JN: Tabii ki inanmadım. Çocuk değilim. Hiçbir kelimesine inanmadım. Ne o zaman ne de aynı şey bir yıl sonra olduğunda. İkincisinde merdivenlerde kaydığını söyledi ama o

morluklar bu şekilde oluşmaz. Karısının bir şeyle onu dövdüğünü düşündüm. Belki kızartma tavası.

GQ: Veya bir çekiç?

JN: Aklıma gelen ilk şey değildi. Neden bunu söylediniz?

GQ: Boş verin. Unutun gitsin. Yani karısının onu dövdüğünü asla açıkça söylemedi, öyle mi?

JN: Hayır. İkinci seferinde eşi kulak kabartmadan benimle konuşma fırsatı vermek için onu tek yakaladım ama aşırı tutkulu bir oynaşma olduğu konusunda saçmalamaya devam etti. Sahiden bu sözcüğü kullanmıştı. Oynaşma.

GQ: Tanrım.

JN: Dürüst olmak gerekirse ihtiyar piçe üzülmüştüm. Yani kadın çok seksi falandı ama, Tanrım, ona tırnağımın ucuyla bile dokunmak istemezdim. Hatta bence başkalarıyla da takılıyordu. O araba kazasını hatırlıyorum. Priscilla öyle unutacağınız türde bir isim değil. Evet, hız sınırının üstündeydi ama bilmeme ihtimaliniz olan bir şey de arabada başka bir adam olduğuydu ve ne yaptıkları da epey açıktı. Külotu arka koltuğun altındaydı. Yine de devran döndü şimdi.

GQ: Pardon?

JN: Haberleri gördüm. Aynı Harper, değil mi? Bodrumunda kız olan herif? Öyle olmalı.

GQ: Evet, aynı kişi. Sadece boşlukları doldurmaya çalışıyoruz.

JN: Belki de şimdi sıranın kendisine geldiğini düşünmüştür.

GQ: Sıranın mı?

JN: Bilirsiniz. İntikam. Artık karısından hıncını çıkaramayacağı için genel olarak kadınlardan

çıkarıyordur. Elbette burnumu sokmak istemem ama.

GQ: *[duraksama]*
Hayır. Bu çok faydalı oldu. Teşekkürler.

JN: Yardım edebildiysem ne mutlu. Fawley'ye benden selam söyleyin, olur mu? Bu arada, oğlu nasıl, Jake? Fawley eskiden onu çok şımartırdı ama onları kim suçlayabilir ki? Onca sene çabaladıktan sonra. Çok da güzel çocuk. Tıpkı annesine benziyordu.

***

"Vicky bu sabah nasıl?"

Titus Jackson kalemini beyaz önlüğünün cebine soktu.

"İlerleme yavaş, Dedektif, ama en azından geriye gitmiyoruz. Sanırım tekrar onunla görüşmek istiyorsunuz?"

"Suçlama olmadan William Harper'ı ancak belirli bir süre tutabiliriz. Ama bundan önce ne olduğundan emin olmam gerek."

"Anlıyorum."

Benimle koridorda yürüdü ve kapıya vardığımızda durup bana döndü, aklında bir şey olduğu açıktı.

"Hemşire Kingsley, sizin ve eşinizin küçük çocuğun koruyucu ailesi olduğunuzu söyledi?"

"Koruyucu aile değiliz."

Sanırım bir tık fazla hızlı yanıt vermiştim çünkü alnındaki çizgilerin biraz derinleştiğini gördüm.

"Sadece ona birkaç günlüğüne uyuyabileceği bir yer veriyoruz. Sosyal Hizmetler zorlanıyor."

"Çok cömertsiniz."

"Ben değil..." Durdum ama iş işten geçmişti.

Beni inceledi. "Siz bundan emin değil misiniz?"

Derin bir soluk aldım. "Dürüst olmam gerekirse, hayır." Gözlerinin içine baktım. Nazik gözleri vardı. "Oğlumuzu kaybedeli bir yıldan biraz fazla oluyor. On yaşındaydı. İntihar etti. Depresyondaydı. Elimizden gelen her şeyi yaptık... ama..."

Boğazıma bir taş oturmuştu.

Jackson uzanıp bir an için koluma dokundu. "Sözle ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm."

Kendimi konuşmaya zorladım. "Eşim gerçekten zorlandı, şey, ikimiz de zorlandık. Ama özellikle de o. Başka bir çocuk istiyor ama bilirsiniz, yaşı..."

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Evlat edinmeyi düşünmem için beni zorluyor ama ben hiç de emin değilim. Şimdi de gidecek hiçbir yeri olmayan küçük bir oğlan var..."

Sessizce beni izledi. Yargılamıyordu. "Peki bunları konuştunuz mu? Eşinizle yani?"

"Dün gece eve vardığımızda tek konuşmak istediği planlar ve düzenlemelerdi. Ne zaman başka bir konu açsam tek söylediği, bunun sadece birkaç gün için olduğuydu. Sonrasında daha biz anlamadan annesine geri döneceğiydi."

"Umalım ki doğru olsun."

"Neden? Aksini mi düşünüyorsunuz?"

"Vicky ilerleme kaydediyor ama yavaş ve çocuğu da düşünmemiz gerekiyor. Dün onu tekrar görmesi için yukarı çıkardık ama yüzünü duvara döndü."

"Onları bulan memurlar, yiyecek ve suyu kendine almak yerine çocuğa verdiğini düşündüklerini söyledi. Bunun mutlaka bir anlamı olmalı."

Hüzünle başını iki yana salladı. "Onun ölmesini istememek başka bir şey; ona karşı normal annelik duygularına sahip olmak tamamen başka bir şey. Kadın ve o çocuk arasında bir

engel var, Dedektif. Bir bağ değil. Nedenini anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yok."

Kapı koluna uzandı. "İçeri girelim mi?"

***

Kuşkusuz bu sefer beni tanımıştı. Yatakta oturdu, yüzünde bir tebessümün gölgesi vardı.

"Nasılsın Vicky?"

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

"Sormak istediğim birkaç soru ve sana söylemem gereken bazı şeyler var. Olur mu?"

Tereddüt etti, ardından elini sandalyeye doğru uzattı.

Yavaşça öne doğru ilerleyip oturdum. Yatakta geriye doğru büzüştü ama sadece birazcık.

"Bize başına ne geldiğini söyleyebilecek durumda mısın?"

Bakışlarını benden uzağa çevirip başını salladı.

"Tamam, sorun değil. Anlıyorum. Ancak bir şey hatırlarsan, geçen akşam yaptığın gibi, benim için yazabilirsin. Tamam mı?"

Tekrar bana baktı.

"Sana söylemek istediğim bir diğer şey de gazetelere bir fotoğrafını koyacağımız. Dışarıda seni tanıyan, seven ve muhtemelen bunca zamandır seni arayan biri olmalı. Bütün gazetelerde ve internette seninle ilgili yazılar var..."

Sustum çünkü mecburdum; gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve başını iki yana sallıyordu. Sonra Jackson öne çıkınca Vicky getirdiğim gazeteyi kaptı ve üstüne kocaman harflerle yazı:

HAYIR HAYIR HAYIR

***

BBC News
4 Mayıs 2017 Perşembe | Son güncelleme: 11.34

SON DAKİKA: Hannah Gardiner kayıp vakası tanıkları için yeni çağrı

Thames Valley Emniyeti, Hannah Gardiner'ın Haziran 2015'te ortadan kaybolmasına ilişkin yeni bir tanık çağrısı yayımladı. Hannah'nın 24 Haziran sabahı Wittenham Clumps'ta kaybolduğu düşünülüyordu ancak polis onu o sabah Oxford'da; özellikle de Crescent Meydanı'ndaki dairesinin yakınında veya bölgede gören veya onunla konuşan herkesin ifade vermesini istiyor. Bu, Hannah'nın cesedinin dün sabah Frampton Caddesi'ndeki bir evin bahçesinde bulunduğuna dair yerel raporları doğruluyor gibi görünüyor. Ayrıca aynı sabah Wittenham Clumps'ta bir bebek arabasıyla yürüyen tüm genç kadınlardan, henüz yapmamışlarsa, polisle iletişime geçmelerini istediler.

Thames Valley, bahsi geçen Frampton Caddesi'ndeki evin bodrumunda bulunan genç kadın ve küçük çocuğun kimliğini hâlâ açıklamadı. Bugün ilerleyen saatlerde bir basın toplantısı gerçekleşecek.

İki vaka hakkında bilginiz varsa lütfen 01865 0966552 numaralı telefondan Thames Valley Emniyeti Afet Odası'na ulaşın.

***

"Her şey hazır mı?"

Kendi sesimden cidden nefret ediyordum. Sahte neşeden... Bu, hemşirelerin sizden bir hastane önlüğü "giymenizi" veya

pantolonunuzu "çıkarmanızı" istediklerinde kullandıkları ses tonuydu. Alex'in bana imalı bakışlarından birini atmadığına inanamıyordum ama çocuğa odaklandığı için fark etmiş görünmüyordu.

Oğlan aramızda dikiliyordu, kolunu Alex'in bacağına dolamıştı, diğer elinde de onunla bodrumda bulduklarını söyledikleri pis oyuncak vardı. Elinden bırakmadığı oyuncak. Aşina olduğum kıyafetleri giyiyordu. Alex'in bunca yıl sakladığı kıyafetleri. Bunu da hiç düşünmek istemiyordum. Oğlan başını çevirip Alex'e baktı, Alex de uzanıp oğlanın saçlarını okşadı.

"İhtiyacımız olan her şeyi aldık, yani evet, sanırım hazırız." Sesi en az benimki kadar gergin geliyordu. Ancak başka bir nedenden dolayı. Mutluluğu etrafına yayılıyordu.

Bir elimi oğlana uzattığımda geri kaçtı ve Alex hemen araya girdi: "Endişelenme. Sadece biraz mesafeye ihtiyacı var."

Çömeldi. "Seni kucağıma alacağım. Sorun olur mu?"

Görünüşe göre olmazdı çünkü hiç direnmedi ve üçümüz arabaya doğru ilerledik. Bindiğimizde onu hâlâ bizde olduğunu bilmediğim çocuk koltuğuna kemerlerle sardı.

Motorun sesine tepki vermesini beklemiştim ama son derece sakin görünüyordu. Trafiğe girdiğimizde söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım. Ama Alex önce davrandı.

"Keşke ismini bilseydim," dedi. "Ona bütün hafta 'oğlan' veya 'çocuk' diye hitap edemeyiz."

Omuz silktim. "Umarım Vicky bir iki gün içinde bizimle konuşabilir. Bize ismini söyler böylece."

"Tabii ona bir isim *verdiyse*," dedi Alex, dönüp arkadaki çocuğa bakarak. "Her şeyi engelleyecek kadar travma geçirmişse onunla hiç bağ kurmamış olabilir. Çocuğa isim vermek, sürecin bir parçası. İlişki sinyalini böyle verirsin. Bence onun kendisine ait olduğunu bile derinden inkâr ediyor. Açıkçası,

onu kim suçlayabilir ki? Tecavüzcünün çocuğunu sevmeye çalışmak zor olmalı..."

"Ne olduğunu bilmiyoruz, Alex. Kesin olarak değil. Sen bir avukatsın. Hemen bir sonuca varmamak gerektiğini daha iyi bilirsin."

Patronluk taslamak istememiştim ama kulağa öyle gelmişti. Gözleri bir an için benimkilere kilitlendi ama bakışlarını ilk kaçıran o oldu.

Trafik tek şeride düşünce durduk. Bu kesimdeki yol çalışmaları aylardır devam ediyordu âdeta.

"'Bütün hafta' dedin."

"Efendim?" dedi.

"Biraz önce, bütün hafta ona 'oğlan' diyemeyiz dedin. Sadece birkaç günlüğüne olacağını sanıyordum."

Bana bakmıyordu. "Öyle. Muhtemelen. Ama annen ve babanın gelişi–"

"Onlar *gelecek ay*..."

"Bence onları uyarmalıyız, ne olur ne olmaz."

"Uyarmak mı?"

"İnatçı olma, Adam. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Biliyordum. Sadece bilmemeyi diliyordum.

***

"Bodrumda bulunan genç kadın ve çocukla ilgili olarak şu aşamada söyleyebileceğim tek şey, soruşturmanın devam ettiği."

Basın toplantısı tıklım tıklımdı ki genel stres ve sinir seviyeme, toplantıyı Kidlington medya merkezinde yapacağımızı unutmuş olmam ve buraya yalnızca on dakika kala gelmem de katkı sağlamamıştı. Sıra sıra yüzlere baktığımda tanımadığım çok sima gördüm. Şüphesiz, ulusal muhabirlerdi; Daisy Mason davasından beri medyanın bu kadar ilgisini çekmemiştik. Bu

hiç de şaşırtıcı değildi, zira sekiz yaşında bir kız çocuğu kendi bahçesinden kaçırılmıştı. Ancak şu anda tekerlekler dönüyordu ama benim gidecek yolum kalmamıştı. Ön sıradaki muhabirlerden biri, eğer tüm söyleyeceklerimiz bunlarsa neden onları buraya kadar yorduğumuzu bilmediğini mırıldandı.

"Peki ya DNA?" diye sordu arkadaki bir kadın. "O çocuğun babasının kim olduğunu henüz belirleyemediğinize inanamıyorum. Şimdilerde sonuçları birkaç saatte alabildiğinizi sanıyordum."

"Testler kesinlikle gelişti ama yine de zaman alıyor. Ayrıca DNA bize çok az şey söyleyebilir. Genç kadının kendisiyle konuşmamız gerekiyor ama hâlâ bizimle konuşacak durumda değil. Son derece endişeli olduğunu tahmin edebileceğinizden eminim."

"Artık fotoğraf paylaşacak mısınız?" diye sordu *Oxford Mail*'den bir adam. "Komşular elinizde olduğunu, insanlara gösterip onu tanıyor musunuz diye sorduğunuzu söyledi."

"Şu anda fotoğrafı yayımlamayacağız."

"E, peki ya isim? Çocuğun bir karesi? *Herhangi* bir şey?"

"Soruşturma kritik evrede. Eminim dikkatli davranmamızı..."

"Evet, evet. Hepsini daha önce duydum."

"Peki," dedi arkadan bir kadın. "Hannah Gardiner davasındaki bu yeni tanık çağrısı nedir? Bu, iki davayı bağladığınız anlamına geliyor, değil mi?"

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım. Hangi lanet tanık çağrısı?

"Aklınızdan çıktıysa, Dedektif," dedi kadın, "çağrı burada." Bana gülümsedi, ardından tabletinin ekranını kaydırdı. "*"Thames Valley Emniyeti, Hannah Gardiner'ı 24 Haziran 2015 sabahı Oxford, Crescent Meydanı civarında ve özellikle de bölgeden herhangi biriyle konuşurken gören herkesin, St. Aldate's afet*

odasıyla iletişime geçmesini istedi' falan filan." Tableti kaldırdı. "Bu sizin ekibinizden, değil mi?"

"Evet..."

"Yani iki vakayı *bağlıyorsunuz*. Bu da o bahçede bulduğunuz cesedin Hannah'ya ait olduğu ve Harper denen adamın onu öldürdüğünden şüphelenildiği anlamına geliyor. Doğru, değil mi? Demek istediğim, burada son derece bariz bir şeyi kaçırmıyorum, değil mi?"

"Yorum yapma yetkim..."

"Bir yerde," dedi öndeki yaşlı adam, "ceserle birlikte ölü bir kuzgunun gömüldüğünü ve bir çeşit pagan ayini olduğunu okudum. Yorum yapmak ister misiniz, Dedektif? Yoksa bu da 'yayımlamadığınız' bir ayrıntı mı?"

"Evet, buna mutlaklukla yorum yapmak isterim. Satanizm veya putperestlik ile Hannah Gardiner vakası arasında hiçbir zaman bağlantı yoktu, şimdi de yok."

"Peki lanet bir kuş var mıydı, yok muydu?"

Kadın adamın sözünü kesti. "Yani vakayı tekrar açıyorsunuz," dedi hemen. "Bunu yazabilir miyiz?"

"Vakayı tekrar açmıyoruz çünkü hiç kapanmadı..."

"O zaman bunu *evet* olarak alıyorum."

"...ve soruşturmanın bu aşamasında, size söylediklerimden daha fazlasını söyleyemeyiz. Bunu kurbanların ailelerine borçluyuz..."

"Peki ya haksız yere suçlananların aileleri? Onlara ne borçlusunuz, Dedektif Amir Fawley?"

Ses arkadan bir yerden gelmişti. Sesin sahibi ayağa kalkarken insanlar dönüp baktı ve onu tanıdıklarında bir uğultu yayıldı.

Matthew Shore.

Buraya nasıl girmişti?

"Peki benim için bir yanıtınız var mı? Sonuçta Hannah Gardiner vakasında çalışmıştınız, değil mi?"

"Bu bir basın toplantısı, Bay Shore."

"Ben de bir basın mensubuyum." Kartını kaldırdı. "Bakın, burada böyle yazıyor. Tekrar soruyorum –sanırım bu tesadüfen üçüncü sefer olacak– peki benim babam? Kanıtınız olmadığı hâlde mağdur ve taciz ettiğiniz adam..."

Harrison'ın stres seviyesinin yükseldiğini hissettim. Bu basın toplantısı, BBC haber kanalında canlı yayınlanıyordu ve Sky'dan bir herif telefonunu çıkarmış, videoya alıyordu.

"Bakın, Bay Shore, burası ne yeri ne de zamanı."

"Peki ne zaman şu boktan doğru zaman ve yer gelecek? Thames Valley Emniyeti'yle aylardır konuşmaya çalışıyorum. Tek yaptığınız beni başınızdan savmak."

"Hannah Gardiner davasıyla ilgili babanızı asla suçlamadık. Çektiği ceza tamamen farklı bir suç içindi."

"Evet ama yüzü aylarca laner gazetelerde yayımlanmasaydı üç yıl cezayı bırakın, asla mahkûm bile olmayacaktı. Bunun adil bir yargılama olmasına imkân yok..."

Harrison boğazını temizledi. "Bu, yorum yapabileceğimiz bir konu değil, Bay Shore. Krallık Savcılığı'na başvurmanız gerekiyor."

"Bunu yapmadığımı mı sanıyorsunuz?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Sizden hiçbir farkları yok. Bu lanet ülkede adalet yok. Mesuliyet yok. Hepiniz birbirinizin pisliğini temizliyorsunuz..."

Harrison ayağa kalktı. "Hanımlar ve beyler, çok teşekkür ederiz. Başka açıklamalar uygun zamanda yayımlanacak. İyi günler."

*

Dışarıda ilk gördüğüm kişi Quinn'di. Arka tarafta izlemiş olmalıydı. Yüzünü ekşitti. "Shore'un nasıl içeri girdiğini öğrenmek istiyorum. Gis'in bunu araştırmasını sağlayacağım."

"Benim tek bilmek istediğim sikik tanık çağrısını kimin yayımladığı! Sen miydin?"

Tereddüt etti, ret mi etse kabul mü etse karar vermeye çalıştığı açıktı.

"Ne yaparsak yapalım muhabirler vakaları birbirine bağlayacaktı. Bu yüzden tüm bu yeni reklamın birinin hafızasını tazeleme ihtimaline değeceğini düşündüm."

Ki bu çok iyi bir noktaydı. Ancak bunu söyleyecek ruh hâlinde değildim.

"Gardiner'a Hannah'nın ailesini uyarmak için zamanı olacağına söz verdiğimi bilmene rağmen mi? Böyle bir şeyi önce benimle konuşman gerektiğini çok iyi bilmene rağmen mi?

"Ama bana..."

"Göz kulak olmanı söyledim..."

"Aslında 'bilgi topla' demiştin..."

"... Bana sormadan önemli kararlar ver *demedim*. Tanrı aşkına, sadece John Rad'deydim, lanet Ay'da değil. Arayabilirdin, mesaj atabilirdin."

Kıpkırmızı olmuştu ve Gislingham'ın birkaç metre ötemde dikildiğini çok geç fark ettim. Quinn'i düşük rütbeli dedektiflerin önünde azarlamamalıydı. Bunu yapmamalıydı.

Quinn sesini alçaltarak, "Seni rahatsız etmememi tercih edeceğini düşündüm," dedi. "Çocuk ve eşiniz ve diğer her şey yüzünden."

Ve diğer her şey yüzünden.

Aklınıza çoktan "klasik aktarım" geldi ve yanılmıyorsunuz. Ama bunu bilmek ve eyleme geçmek aynı şey değildi. Ve o anda, Quinn'le asıl sorunumun bana çok fazla benzemesi olup olmadığını merak ettim ki bu ilk değildi. Elbette gösterişli elbise anlayışı ve sürekli birileriyle sevişip durması hariç.

"Tamam," dedim en sonunda. "Gidip Gardiner'la görüş ve özür dile."

"Sadece arasam olmaz mı?"

"Hayır. Arayamazsın. Challow'u da şu kahrolası DNA sonuçları için sıkıştır." Sonra derin bir soluk aldım ve arkama döndüm. "Ne istiyorsun, Gisingham?"

Utanmış göründü. "İçeri daldığım için kusura bakma, patron ama haber çağrısından sonra afet odasına bir telefon geldi. Beth Dyer'dandı."

* * *

Quinn haklıydı, uzun sürmemişti. Öğle yemeği vaktinde Erica Somer, Bayan William Harper'ın hem kız hem de erkek yeğenini bulmuştu. Ancak Quinn'i aramak için afet odasına gittiğinde Fawley'yi bulmuştu. Ayakta panoya bakıyordu. Fotoğraflar. Harita. İki genç kadın ve iki genç oğlanın görselleri. Yaşayanlar ve ölüler. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Dalgın.

"Özür dilerim, efendim," dedi, hâlâ yanında biraz huzursuz hissediyordu. "Dedektif Quinn'i..."

Fawley ona bakmak için döndü ama onun kim olduğunu anlaması birkaç saniye aldı.

"Memur Somer."

"Evet, efendim."

Quinn'e söyleyebileceği bir şey değildi ama Fawley açık ara karakoldaki en yakışıklı adamdı. Bundan tamamen habersiz görünmesi de yalnızca çekiciliğini artırıyordu. Quinn ise tam tersiydi. Yarasalarınkine benzer bir tür seks yankı sistemiyle çalışıp sürekli sinyaller gönderiyor ve nasıl döndüklerini inceliyordu. Öte yandan Fawley ise tamamen kendi kendine yeten biriydi. Somer, Quinn'in özgüvenine sahip değildi ama genellikle erkeklerden bir tür tepki alırdı. Fawley hariç.

Fawley, "Vicky'yi düşünüyordum," dedi. "Nasıl bir aileden geliyor ki iyi olduğunu bilmelerini istemiyor."

"Evden kaçmış olabilir. Kimsenin kayıp ilanı vermesinin nedeni de bu olabilir."

Tekrar kızın fotoğrafına bakmak için döndü. "Muhtemelen haklısın." Sonra arkasını döndü. "Özür dilerim, sesli düşünmemi dinlemek için buraya gelmedin. Mesele nedir?"

Bir parça kâğıt çıkardı. Bir çıktıydı.

"Dün gece," dedi, "aniden aklıma bir fikir geldi. Harper'ın ilk karısı Birminghamlıysa o zaman hâlâ orada bir ailesi olabilir. Ve Bayan Gibson'ın Harper'ın oğlu olduğunu düşündüğü 'John'un da Birmingham aksanı varsa..."

Bağlantıyı kurmuştu. "O zaman eşinin akrabası olabilir."

"Evet, efendim. Bu yüzden kontrol ettim ve ihtimalleri buldum." Ona kâğıdı verdi. "Nancy Harper'ın bir kız bir de erkek yeğeni varmış. Noreen, bir doktorun resepsiyonisti ve Berwick'te yaşıyor. Ancak Donald Walsh, Banbury'deki küçük bir özel okulda tarih öğretmeni. Elli üç yaşında. Görünüşe göre tarife uyuyor."

Fawley çıktıya baktı. "İyi iş çıkarmışsın, Somer. Yani senin teorin John yerine Don olduğu mu?"

"Öyle düşünüyorum, efendim. Bayan Gibson'ın bu ismi yanlış duymuş olması çok olası. İşitme duyusunun harika olduğunu düşünmüyorum."

"Peki, bu Donald Walsh'un adresi var mı?"

"Evet, efendim. Evini aradım ama açan olmadı. Bence biri oraya gitmeli. Çok yakın zaten. Onu bulamasak bile komşulardan bir şeyler öğrenebiliriz. Oxford'a ne sıklıkta geliyor, Harper ile bağlantıda mı..."

"Bu yüzden mi Dedektif Quinn'i arıyordun? Ayarlamaları yapmak için mi?"

Somer kızarmamaya çalıştı ama işe yaradığından emin değildi. "Evet, efendim. Birini ayarlayabilmesi için."

"Eh, bir iki saat kadar dönmeyecek. Dedektif Everett hâlâ hastanede. Dedektif Gislingham'ı bulup ona benim onayladığımı söyleyebilirsin."

"Ne demek istiyorsunuz? *Ben* mi gideyim?"

Artık biraz sinirlenmiş görünüyordu. "Gislingham'la, evet. Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Güzel. Bulduklarınızı bana bildirin."

***

Beth Dyer ile telefon görüşmesi
4 Mayıs 2017, 14.12
Aramayı yapan DK A. Baxter

AB: Bayan Dyer, ben Thames Valley'den Dedektif Komiser Andrew Baxter. Sanırım basın toplantısından sonra karakolu aramışsınız?
BD: Ah, evet. Döndüğünüz için teşekkür ederim.
AB: Bize söyleyecek bir şeyiniz mi vardı?
BD: Evet. Şey, eh, biraz zor.
AB: Yardımı dokunacaksa, anlattıklarınızın gizli kalması için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Ne var ki bu daha çok ne söyleyeceğinize bağlı.
BD: Televizyondaki şu polis, Dedektif Amir Fawley. Bulduğunuz cesedin Hannah olduğunu söyledi.
AB: Bunun resmen doğrulandığını sanmıyorum…
BD: Ama o, değil mi?
AB: *[duraksama]*
Evet, Bayan Dyer. Öyle olduğuna inanıyoruz. Bay Gardiner'a bilgi verildi.
BD: Nasıl karşıladı?
AB: Korkarım bu konuda konuşamam, Bayan Dyer. Başka bir konu var mıydı?

BD: Özür dilerim, kulağa korkunç gelmiş olmalı. Şu anda biraz dağılmış vaziyetteyim. Sorun da bu... Bu yüzden aradım. Rob hakkında.

AB: Anlıyorum. Bayan Gardiner ilk kaybolduğunda bize kocasının bir ilişkisi olabileceğini düşündüğünüzü söylemiştiniz sanırım?

BD: Evet, söyledim. Ama konu bu değil. Şey, doğrudan değil.

AB: Yani bir ilişkisi var mıydı yok muydu?

BD: İlişkisi olduğunu sanmıyorum. O zaman için. Ancak kısa süre sonra başladı. O bakıcı, dadıyla. Artık kendisine ne diyorsa. Pippa bir şey. Onları yaklaşık üç hafta önce Summertown'da Toby'yle gördüm. Kesinlikle birlikte olduklarını düşünüyorum; kız ona sülük gibi yapışmıştı. Erkekler çok saf olabiliyor.

AB: Peki bunun Bayan Gardiner'ın ortadan kaybolmasıyla ne ilgisi var?

BD: Oraya geliyorum. Olaydan sonra, siz, yani polis, onun Wittenham'da kaybolduğunu söylediniz. Ancak şimdi onun Oxford'dan hiç ayrılmadığını söylüyorsunuz.

AB: Durum öyle görünüyor.

BD: Peki arabası oraya nasıl gitti? Toby oraya nasıl gitti?

AB: Bayan Gardiner'ın ölümünden kim sorumluysa, o gün orada olması gerektiğini bildiği için arabayı Wittenham'a götürmüş olmalı. Orada olduğunu düşünmemizi sağlamak için. Bir tuzak olarak.

BD: Peki ama onun Wittenham'da olacağını kaç kişi biliyordu?

AB: Alanda bir röportaj ayarlamıştı. Bir BBC ekibi vardı. Birkaç insan biliyor olmalı.

BD: Ama Harper denen adam. Frampton Caddesi'ndeki. Onu öldürdüğünü düşündüğünüz kişi. Nereden bilebilir?

AB: Maalesef soruşturma hakkında yorum yapamam.

BD: Rob biliyordu, değil mi? Nereye gittiğini biliyordu. Bunu yapan Rob ise, Toby'nin orada olması daha mantıklı olurdu.

AB: Bana ne söylemeye çalıştığınızdan pek emin değilim, Bayan Dyer. Bay Gardiner'ın, karısını öldürdüğünü ve iki yaşındaki oğlunu orada tek başına bıraktığını mı ima ediyorsunuz?

BD: *[tedirgin]*
Bakın, o zamanlar size söylemediğim bir şey var. Birkaç hafta öncesinde Hannah'yı görmüştüm. Yüzünde bir iz vardı. Bir morluk. Makyaj yapmıştı ama hâlâ görebiliyordum.

AB: Ona nasıl olduğunu sordunuz mu?

BD: Toby'nin yaptığını söyledi. Yaramazlık yapmaya başladığını ve kazara yüzüne oyuncak arabayla vurduğunu.

AB: Bu size mantıklı geldi mi?

BD: Sanırım öyle olmuş olabilir. Toby biraz hiperaktifti; DEHB olabileceğini düşündüm ama Hannah bana saçmaladığımı söyledi. Ama son birkaç hafta boyunca kesinlikle endişeliydi. Bir konuda endişeli olduğuna eminim. Ayrıca o gün Rob konusunda çok tedbirliydi. Sanırım problemleri vardı. Bir çocuk daha istediğini biliyorum ama Rob istekli değildi.

AB: Neden bunu bize iki yıl önce söylemediniz, Bayan Dyer?

BD: Basın, kampta bir başka şüpheliniz olduğunu söyleyip duruyordu. Ve Hannah'yı orada bir sürü insan görmüştü; bu yüzden Rob olamayacağını düşündüm. Ama o adamı suçlamadığınız zaman, düşündüm ki…

AB: Evet?

BD: Şey, dürüst olmak gerekirse onu sadece terk etmiş olabileceğini düşündüm. Rob'u yani. Sırf kurtulmak için kendini ölmüş gibi gösterdiğini. Böylece kimse onu aramayacaktı. Bir keresinde bu konuyu işleyen bir televizyon programı izlemiştim. Suç programlarından biriydi. Hannah'nın ailesi İspanya'da yaşıyordu, bu yüzden oraya gitmiş olabileceğini düşündüm.

AB: Bu bana pek olası gelmiyor, Bayan Dyer. Çocuğunu terk etmesi. Pasaportu yok, belgeleri yok...

BD: Biliyorum. Kulağa çılgınca geliyor.

AB: Ayrıca sizinle irtibat kurmaz mıydı? Hemen değilse bile bir süre sonra, ortalık yatıştığında?

BD: *(duraksama)*

AB: Sonuçta onun en yakın arkadaşıydınız, değil mi? Yoksa yanlış bir izlenime mi kapıldım?

BD: *(sessizlik)*

AB: Bayan Dyer?

BD: Şey, eğer bilmeniz gerekiyorsa, iyi şartlarda ayrılmadık. Size bahsettiğim zaman onu son görüşüm değildi. Ondan sonra tartıştık. Rob'un peşinde olduğunu iddia etti. Kendi doğum günü partisinde onunla flört ettiğimi.

AB: Bu doğru muydu?

BD: Benimle flört eden Rob'du. Tabii ki ona tam tersi olduğunu söyledi. Neden öyle söylemesin ki, değil mi? Ama öyle değildi ve hiçbir şey olmadı. Eğer o... Eğer o...

(duraksama)

Bakın, bunu Hannah'ya yapmazdım. Tamam mı?

AB: Anlıyorum.

BD: Ayrıca kaç yıldır ceset bulamadınız. Sanırım bunun, onun bir yerlerde yaşadığı anlamına geldiğine inanmak istedim. Ama artık inanamam. Çünkü artık onun öldüğünü biliyorum ve Rob'un bunda parmağı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

***

Nefret ettiğim bir şey varsa o da televizyonda kendimi izlemekti. Şimdi bile, yarım düzine basın toplantısı yaptıktan sonra bile hâlâ buna dayanamıyordum. Bu yüzden ekibin geri kalanı haberleri izlemek için toplandığında bahane uydurup St. Aldate's'teki kafeye gittim. Bu, okulda bir türlü beceremediğim şu doğrusal programlama şeylerinden birinin yanıtı gibiydi: Genellikle bir koltuk bulabileceğiniz kadar büyük; kalabalıkların, ana turist trafiğinden uzak olduğu için kapmadığı bir yer. İşte bu yüzden, Çinli bir turist kafilesinin kaldırımdan bana doğru geldiğini, elinde parlak kırmızı bir şemsiye tutan bir kadının ardında kendinden emin bir şekilde tamamen yanlış yöne doğru yürüdüğünü görmek beni bir an için eğlendirdi. Çünkü kendilerine hangi mimari şaheser vadedilmişse onu Abingdon Caddesi'nde bulamayacaklardı.

Kasadayken telefonum çaldı. Challow.

"Haberleri mi yoksa iyi haberleri mi istiyorsun?"

Baristaya beşlik uzatırken sessizce küfrettim; Challow'un akıl oyunlarıyla uğraşacak havada değildim.

"Dur tahmin edeyim. DNA sonuçları."

"Üzgünüm. Hâlâ bekliyoruz."

"Sanırım bu haberlerdi, iyi haberler değil?"

"Ayrımı yapamadın mı?"

"Tamam, söyle gitsin hadi."

Challow kuru kuru güldü. "Neden gelip kendin görmüyorsun?"

***

"Adam? Sen misin?" Hoparlördeki ses kesilip dursa da hemen tanımıştım.

"Bir dakika, baba. Araba kullanıyorum."

Kenara çekip telefonu aldım.

"Buradayım. Bir sorun mu var?"

Hafifçe ofladığını duyabiliyordum. "Neden her zaman bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Özür dilerim, sadece..."

"Seni haberlerde gördük."

"Ah, tamam. Doğru."

"Çok iyi iş çıkardın."

Bir şekilde hep tepemi attırmayı beceriyordu.

"Bu bir tür 'ekrana çıkma' durumu değil baba, *benimle* ilgili değil."

"Bunu biliyorum, Adam," diye yanıtladı. Sesi benimki kadar huysuzdu. "Çok iyi bir iş *çıkardın demek istedim* sadece. Sakindin. Otoriterdin."

Şimdi de kendimi bok gibi hissediyordum. Her zamanki gibi.

"Seninle gurur duymadığımızı düşündüğünü biliyorum, oğlum, ama gurur duyuyoruz. Polis teşkilatı senin için ilk tercihimiz olmazdı ama sen övgüye değer bir kariyer yapmayı bir şekilde başardın."

Bu, kötü bir sözcüktü: "bir şekilde". Sonra kendime bunu hayal ettiğimi, olası tüm olumsuz çıkarımları yakalamayı bırakmam gerektiğini söyledim. Böyle demek istediğinden bile emin değildim.

"Bak, baba, araman harika oldu ama gitmem gerek. Laboratuvara gidiyorum."

"Annen selam söyledi. Seni görmeyi dört gözle bekliyor. Ve Alex'i elbette."

Sonra da telefon kapandı.

***

Saatler ilerledikçe bulutlar toplandı ve öğleden sonra gökyüzü kasım ayıymışçasına karardı. Usul usul yağan yaz yağmurunun damlaları Crescent Meydanı'nın ortasındaki ağaçlara dökülüyordu. İki sincap çimlerde birbirini kovalıyordu.

Dairede Pippa kanepeye kıvrılmış, telefonunda Candy Crush oynuyordu. Rob'un diğer odada konuştuğunu duyabiliyordu. Hannah'nın ebeveynleriydi. Onlarla hiç tanışmamıştı ama nasıl insanlar olduklarını biliyordu. Gervase ve Cassandra... İsimleri bile kendileri gibiydi.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Rob kapı aralığında belirdi. İşe gitmek üzere giymişti ama belki de onun fikrini değiştirebilirdi. Bacaklarını uzattı ve çıplak ayaklarını esnetti.

Rob onu görmezden gelerek, "Ofisten aradılar," dedi. "Bir tür kriz varmış. Gitmeyi dert etmiyorum. Kafamı dağıtmama yardım eder."

"Nasıl gitti? Telefon görüşmesi?"

Buna biraz sinirlendi. "Yani, ne bekliyorsun? Eğlencesine konuşmadık ki. 'Hava nasıl? Ah, bu, arada kızınız ihtiyar bir sapığın kulübesinde gömülü bulundu.'"

Araba anahtarlarını almak için yaklaştı. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Eh, beklemesi gerekecek," dedi kapıya doğru ilerlerken. "Dört gibi orada olacağımı söyledim."

"Hamileyim."

Döndü. Kadına baktı. Kadının elinde hâlâ telefon vardı.

"Hamilesin." Sesi duygusuzdu. "Bu olamaz."

"Elbette *olabilir*, Rob." Hafifçe kızardı. "Sana söylemek istiyordum. Asla uygun zamanı bulamadım."

"Hap kullandığını söyledin."

"Kullanıyordum. Kullanıyorum. Bazen oluyor. Bilimle uğraşıyorsun. Bilmen gerekir."

"Bu doğru," dedi, sesi tehlikeli bir biçimde yumuşaktı. "Ben 'bilimle uğraşıyorum'. Tam da bu yüzden karnındaki çocuğun benden olmadığını biliyorum."

"Elbette senin... öyle olmalı..."

"Neden?" dedi yumuşak bir sesle yaklaşarak. "Çünkü başka biriyle yatmadığın için mi?"

"Hayır," diye kekeledi kadın artık korkarak, "elbette yatmadım."

"Yalan," dedi tepesinde dikilerek, her sözcüğü bir bıçak darbesi gibiydi, "*yalan söylüyorsun.*"

Pippa, Rob'un sesindeki şiddetten irkildi. "Anlamıyorum."

Rob ürkütücü bir biçimde gülümsedi. "Anlamıyor musun? Henüz çözemedin mi? *Çocuk sahibi olamam*. Bu senin için yeterince açık mı?"

Pippa'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Pippa gözlerini telefona indirdi, daha çok Rob'a bakmaktan kaçınmak için yapmıştı ama bu, yanlış bir hamleydi. Rob uzanıp telefonu odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra Pippa'yı bileğinden sertçe yakalayıp ayağa kaldırdı. "Seninle konuşurken yüzüme bak."

Yüzü o kadar yakındı ki teni tükürükle kaplandı.

"Canımı yakıyorsun..."

"Peki kimdi o zaman? Kimin piçini bendenmiş gibi göstermeye çalışıyorsun? Rastgele bir öğrencinin mi? Sayacı okuyan adamın mı? *Kimin*?"

Onu omuzlarından tutup sarstı. "Burada, *benim dairemde* mi yapıyordun?"

"Hayır, elbette hayır. Yapmam. Bir kez oldu, hiçbir önemi yoktu..."

Güldü. Kötücül bir biçimde. "Tabii ya."

"Onu sevmiyorum... *Seni* seviyorum..."

Kan akana kadar dudağını ısırdı. O anda gözyaşları belirdi. Ona yakarıyordu.

Rob kahkaha attı. "*Seviyor* musun? Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorsun."

Onu kanepeye sert bir şekilde ittikten sonra kapıya doğru yürüdü ve orada arkasına baktı. Bir süre Pippa'nın hıçkıra hıçkıra ağlayışını izledi.

"Döndüğümde seni burada görmek istemiyorum."

"Yapma," diye ağladı. "Peki ya Toby? Onu kim alacak? Ona kim bakacak?"

"Kendi evladıma mükemmel bir şekilde bakabilirim. Anahtarları bırak ve git. Bir daha seni asla görmek istemiyorum."

***

29 Lingfield Caddesi, Banbury. Yarı müstakil. Düzgün çakıllı araba yolu. Sardunyalar.

Gislingham motoru durdurup, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Somer bir an düşündü. "Tıpkı olduğu gibi görünüyor: bir öğretmenin evi."

Gislingham yavaşça başını salladı. "*Çözülmemiş Suçlar*'ın gelecek bölümünde gösterileceğini sanmam ama yavaş atlar hakkında ne derler bilirsin."

Somer kapıda ona döndü ama Gislingham centilmenlere yakışan bir hareket yaptı. "Önden buyurun."

Somer hafifçe gülümsedi ve ardından kendine, çoğu erkek poposuna bakmayı seviyor diye Gislingham'ın da onlardan biri olması gerekmediğini hatırlattı.

Kapıya varınca durup zili çaldı. Sonra ikinci ve üçüncü kez. Gislingham ön pencereye doğru ilerledi ve gözlerini kısarak içeri baktı. Tüllerin arasındaki boşluktan oda için fazla büyük olan bir kanepe ve koltukları, kenarları düzgün hizalanmış bir yığın dergiyle sehpayı gördü.

"Yaşam belirtisi yok," dedi. Somer yanına gidip içeri baktı. Temiz ama sıkıcıydı. Sade ama zarafetsizdi. Kayıtlardan resmi bir Bayan Walsh olmadığını biliyorlardı ama gayriresmi bir Bayan Walsh da olmama ihtimalinden şüphelenmeye başlamıştı.

Gislingham uzak duvardaki dolabı işaret ederek, "Belli ki süs eşyası seviyor," dedi. "Şu ufak tuhaf raflar, kitaplar için değil mi?"

Somer hafifçe kaş çattı. "Daha önce benzer bir şey gördüğümden eminim." Başını iki yana salladı. Ancak hatırlayamıyordu.

"Okula baksak mı?" diye sordu Gislingham. "Yarıyıl tatilindeler sanırım. Ama belki de o sosyetik özel okulların tatilleri bizimkilerden farklıdır?"

Somer omuz silkti. "Yanlış kişiye sordun. Ama evet, neden olmasın? Sadece on dakika mesafede."

Arabaya dönerlerken, karşıdaki evden bir bebek arabası ve ufak bir çocukla mücadele eden bir kadın çıktı.

"Walsh'u tanıyıp tanımadığını soracağım," dedi Somer ona doğru bakarak. "Uzun sürmez."

Gislingham arabaya bindi ve yan cebinden gazetesini çıkardı. Bir cep telefonu çalmaya başladığında onun kendisine ait olmadığını anlaması biraz zaman aldı. Torpido gözüne uzanıp Somer'ın telefonunu çıkardığında ekranda "Gareth" yazdığını gördü. Çağrıya cevap verirken hinlikle sırıttı.

"Merhaba? Memur Somer mı?"

Çıt çıkmadı. Üç, dört, beş kalp atışı.

"*Gislingham?*"

"Evet, kimsiniz?"

"Ben Quinn. Bunu çok iyi biliyorsun."

"Pardon, dostum, senin aramanı beklemiyordum."

Yine çıt çıkmadı. Bu sessizlik "bok beklemiyordun" anlamına geliyordu.

"Sadece nasıl gidiyor diye sormak için aramıştım," dedi Quinn en sonunda. "Walsh'la yani. Senin de gittiğini bilmiyordum."

"Henüz adamı bulamadık. Ona aradığını söyleyeyim mi?"

Quinn tereddüt etti. "Hayır, uğraşma. İstediğimi aldım."

Tabii aldın, diye düşündü Gislingham kapatırken. Nah aldın.

Petersham Koleji geleneksel görünüşlü bir okuldu, en azından önden bakınca öyleydi. İki Viktorya tarzı bahçe, yemek salonu, şapel ve vitray pencerelerle tamamlanmıştı. Gislingham, "Ziyaretçiler" olarak işaretlenmiş bir alana park etti ve "Bekçi Kulübesi" yazan büyük sarı tabelayı takip etti.

"O zaman sadece bir tane var," dedi Somer. "Adam hastalandığında ne yapıyorlar acaba?"

"Pardon, anlayamadım."

Başını iki yana salladı. "Gramer polisi şakası. Unut gitsin." İki yılını şehir içindeki kapsamlı bir okulda İngilizce öğretmeye çalışarak geçirmişti. Ama sonrasında günlerini uyuşturucu, bıçak ve rastgele şiddetle uğraşarak geçirecekse, en azından bunu profesyonel olarak yaparak para kazanabileceğine kanaat getirmişti.

Bekçi erkek değil, kadındı. Bordo ceketli ve pilili etekli orta yaşlı bir kadın.

Gözlüğünün üzerinden onlara bakarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Rozetlerini gösterdiler. "Bay Walsh'u görebilir miyiz lütfen? Donald Walsh?"

Çalışma masasına eğilip yönü gösterdi. "Odası yeni bloklardan biri olan Coleridge Binası'nda. En soldaki kemerli yoldan gidin. Bana ne hakkında olduğunu söylemek isterseniz onu arayıp geldiğinizi haber verebilirim."

Somer gülümsedi, bir skandal duyabilmek için can attığı açıktı. "Hiç gerek yok. Teşekkür ederiz."

Bahçede ilerlemeye başladılar. Yanlarından elleri ceplerinde iki delikanlı geçti. Sesleri biraz abartılıydı, tıpkı ceketleri gibi. Her merdivenin altında, öğretmenlerin isimlerinin listelendiği bir pano ve "içeri"yi veya "dışarı"yı gösteren küçük bir ahşap tabela vardı. Pislik olsun diye Gislingham bir iki tanesinin yerini değiştirdi.

"Vay canına, burada kendilerini önemsiyorlar, değil mi?" dedi yanlarından geçtikleri deri koltuklara, kitap raflarına, aşırı büyük taş şöminelere bakarak. "Yine de insanların, çocuklarını böyle yerlere göndermek için neden bu kadar para ödediğini anlayamıyorum. Eğitim eğitimdir. Gerisi sadece ambalaj."

"Amaç o zaten," dedi Somer. "İstedikleri şey aslında ambalaj."

Ama kemerli yolun ötesinde çok farklı bir öykü yatıyordu. Personel otoparkının etrafına yayılmış prefabrik binalar ve oldukça uyumsuz bir şekilde Romantik Dönem şairlerinin adının verildiği 1970'lerden kalma iki ağır ek blok. Gislingham, Coleridge Binası'nın kapısını iterek açarken Somer, çocuklarını buraya yazdırmak isteyen ebeveynlerin bu kısma getirmediklerine bahse varım, diye düşündü. Sert yankılar ve dezenfektan kokusu. Walsh'un odası üçüncü kattaydı ve asansör yoktu, bu yüzden kapıya vardıklarında ikisi de biraz nefes nefeseydi. Kapıyı açan adam kareli gömlek, örgü kravat

ve iyi parlatılmış bir çift ayakkabı giyiyordu. Elspeth Gibson'ın tarif ettiği adama çok benziyordu.

"Buyurun?"

"Thames Valley Emniyeti'nden Dedektif Chris Gislingham ve Memur Erica Somer. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Adam şaşkın şaşkın baktıktan sonra odaya göz attı. "Aslında etüt yapıyorum. Daha sonra gelebilir misiniz?"

"Oxford'dan geldik," dedi Gislingham. "Yani hayır, 'daha sonra gelemeyiz.' İçeri girebilir miyiz?"

İki adam bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktı, ardından Walsh yana çekildi. "Elbette."

Odanın içi çalışma odasından ziyade sınıfa benziyordu. Burada deri koltuk yoktu; sadece bir çalışma masası, bir sıra sert arkalıklı sandalye, eski tip bir kara tahta ve birkaç çerçeveli poster vardı. İngiliz Ulusal Operası'ndan *Madam Butterfly*; Ashmolean'dan Japon eserleri sergisi. Sıralardan birinde de kucağında alıştırma kitabı olan kızıl saçlı bir çocuk vardı. On bir, belki on iki yaşındaydı.

"Pekâlâ, Joshua," dedi Walsh belki biraz fazla haz alarak. "Görünüşe göre *deus ex machina*[9] hızır gibi yetişerek seni Tahıl Yasaları'nın yürürlükten kaldırılması adlı eziyetten kurtardı."

Kapıyı açık tutup çocuğa işaret etti. "Git bakalım. Ama sabah ilk iş o taslağı göreceğim."

Oğlan kapı eşiğinde durup Gislingham'a baktı ve sonra gitti. Merdivenlerden inerken ayaklarından çıkan sesi duyabiliyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Walsh hiçbirinin gözden kaçırmadığı bir güç oyunuyla masasının arkasına yürürken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

---

9 (Lat.) Bir roman ya da tiyatro oyununda kahramanın tepeden inme ve doğaya aykırı şekilde son anda tehlikeden veya ölümden kurtulması; beklenmedik zamanda yetişen yardımcı güç. –*e.n.*

"Neden burada olduğumuzu muhtemelen tahmin ediyorsunuzdur," diye başladı Gislingham.

Walsh önce ona, sonra Somer'a baktı. "Dürüst olmak gerekirse hayır."

"Enişteniz hakkında. Aslında net olmak gerekirse teyzenizin kocası. William Harper."

"Ah," dedi Walsh. "Eh, şaşırdım diyemem. Gerçi neden sizi gönderme ihtiyacı hissettiklerini bilmiyorum."

"Bu ciddi bir konu, Bay Walsh."

"Elbette. Bunu ima etmek istemediğimi biliyorsunuz. Sadece benimle iletişime geçmelerini sağlayın, ben de işleri hallederim. Sanırım ilgilenecek başka kimse yok. Şimdi yok."

Gislingham adama baktı. "Kimden bahsediyorsunuz, Bay Walsh?"

"Avukatlarından. Birkaç tane tuttuğunu varsaymıştım. Oxford'dan bir firma, değil mi?"

"Sizi anlayamıyorum."

"Vasiyet hakkında," dedi Walsh. "Bu yüzden gelmediniz mi?" Bill ölmedi mi?"

Somer ve Gislingham bakıştı.

"Haberleri görmediniz mi? Gazeteleri?"

Walsh sahte bir çaresizlikle gülümsedi. "Korkarım gazete okuyacak zamanım yok. Bu işe kendinizi ne kadar adamanız gerektiğini biliyor musunuz?"

Somer bunu çok iyi biliyordu aslında. Ama bunu ona söyleyecek değildi.

"Bakın," dedi, "otursanız iyi olacak."

***

"Bir meslektaşımın henüz bu hafta başına geldiği gibi, bazen şansımız yaver gidebiliyor."

Laboratuvarda, Challow'un yanında durmuş, el yazısıyla yazılmış kâğıtlarla dolu metal bir masaya baktım. Bazıları el değmemiş, diğerleri nemden yol yol çizgilenmiş, birkaçı kâğıt hamuru hâline getirilmiş ve tamamen okunamaz durumdaydı.

"Nedir bu? Bir çeşit günlük mü?"

Challow başıyla onayladı. "Nina bodrumdaki kutuları karıştırırken buldu. Muhtemelen yaşlı adam bulamasın diye yan tarafa sokulmuştu. Bazı eski kitaplar varmış ve kız boş sayfaları yırtmış. Kutularda birkaç eski kalem de varmış. Şu turuncu Biclerden. Görünüşe göre, Harper hiçbir şeyi atmaya kıyamayan tiplerdenmiş." Sayfaları işaret etti. "Kurtarabildiğimizi kurtardık ama sanırım üst kattaki tuvalet yakın zamanda taşmış. Aslında ağır bir zatürre geçirmemesine şaşıyorum, kim bilir o lanet olası yerde kapana kısılmış hâlde ne kadar kaldı."

Daha net görebilmemiz için bir tepe lambasını yaktı ve aşağı çekti.

"Hâlâ sağlam olan sayfaları yazıya döktüm ve taramalarını sana gönderdim. Geri kalanını deşifre etmek için elimden geleni yapacağım. Şaşırmamak elde değil. Günümüzde teknolojinin yapabildikleri harika."

"Teşekkür ederim, Alan."

"Keyifli okumalar. Bir daha düşündüm de, lafın gelişi yani."

***

Kapı nihayet açıldığında Quinn tam pes etmek üzereydi. Ama pek fazla açılmamıştı. Sadece çıplak ayakları, uzun sarı saçları, daha da uzun bacakları ve altında hiçbir şey olmadığı belli olan bir kadın geceliği görebilmişti. Boktan bir gün birdenbire güzelleşmeye başlamıştı.

"Bay Gardiner içeride mi?"

Kadın başını iki yana salladı. Ya her zaman biraz morarmış görünen yüzlerden birine sahipti ya da ağlıyordu.

Quinn rozetini çıkarırken en tatlı gülümsemesini takındı. "Dedektif Çavuş Gareth Quinn. Bay Gardiner ne zaman döner?"

"İşte. Geç döner sanırım."

Kız kapıyı kapatacakken Quinn bir adım öne çıktı. "Belki içeri girip ona bir mesaj bırakabilirim? Sadece karısıyla ilgili haberlerin yayımlanması konusunda özür dilemek istiyorduk."

Kız omuz silkti. "Siz bilirsiniz."

Arkasını döndüğünde Quinn onu takip etmek için kapıyı daha fazla itti ve elinde bir kadeh şarap olduğunu fark etti. Büyük bir kadeh.

Kız çoktan ortadan kaybolmuştu ve Quinn kendini oturma odasında yalnız buldu. Kanepede farklı renklerde ponponlarla süslenmiş bir el çantası ve alçak bir masada bir şarap şişesi vardı. Neredeyse boştu. Quinn odayı incelemeye başladı. Yakalanırsa her ikisi de iç cebinde olmasına rağmen kâğıt ve kalem aradığını söyleyebilirdi. Oldukça pahalı bir televizyon, birkaç kitap, çoğunlukla tıbbi ders kitapları, çerçeveli siyah beyaz çıktılar. Quinn hiçbir zaman bir kadının evine taşınmasına izin vermemişti ama burada kıza ait pek bir şey olmaması onu şaşırttı. Koridora döndü.

"İyi misiniz?" diye seslendi.

Sessizlik olduktan sonra kız, açık ağzından giysilerin döküldüğü tıka basa dolu bir bavulla yatak odasından çıktı ve onu oturma odasının zeminine attı. Şimdi üzerinde kot pantolon vardı ve yüksek topuklu bilekte biten botlardan giyiyordu. Botunun üst kısmı ile kot pantolonu arasında bir santim soluk ten görünüyordu. Kanepeye tüneyip çantanın kapağını kapamaya çalışırken uzun saçları yüzüne dökülüyordu.

"Geldim," dedi Quinn hızla öne çıkarak. "Size yardım edeyim."

Başını kaldırıp ona baktı, birkaç saniye daha fermuarla mücadele ettikten sonra pes etti. "Pekâlâ." Koltuğa yığılıp yüzünü başka tarafa çevirdi ve Quinn'in kızın gerçekten ağladığını anlaması birkaç dakikasını aldı.

Fermuarın son birkaç santimini çekti ve bavulu dik bir şekilde koydu. "İyi misiniz?"

Kız başını sallayıp parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Quinn'e hâlâ bakmıyordu.

"Araca falan ihtiyacınız var mı?"

Hıçkırık olabilecek küçük bir iç çekmenin ardından başıyla onayladı. "Teşekkürler."

On dakika sonra Quinn bavulu arabasının bagajına koydu ve Banbury Caddesi'nde ilerlemeye başladılar.

Kıza baktı.

"Onun için hiç kolay değil. Bilirsin, tüm bu..."

Kız ona bakmak için döndü. "Evet, doğru," dedi. "Karını döşeme tahtalarının altında bulma olayı. Ancak bu *iki yıl* önceydi."

Elbette ki bu süre hiçbir şeydi. Fakat muhtemelen onun yaşında değil.

"Nereye gideceksin?" diye sordu bir süre sonra.

Kız omuz silkti. "Bilmiyorum. Eve değil, orası kesin."

"Neden?"

Kız ona ters bir bakış atınca üstelememeye karar verdi.

"Son birkaç gün senin için de kolay geçmemiştir."

"Yok canım," diye mırıldandı pencereden dışarı bakarken. Ama gözlerinde yaşlar vardı.

Otobüs durağına arabasını park edip bavulu çıkarmak için bagaja gitti. Kız çantasını omzuna atmak için uzandığında, muhtemelen daha önce fark etmiş olması gereken şeyi gördü.

"O nasıl oldu?" diye sordu kısık sesle.

Kız kızarıp manşetini indirdi. "Önemli değil. Kolumu kapıya çarptım."

Quinn bir elini kaldırınca kız direnmedi. Morluk çirkindi ve yeniydi. Narin tene kazınmış parmak izleri.

"Bunu o mu yaptı?"

Bakışlarıyla buluşmadan başıyla onayladı.

"Onu ihbar edebilirsin, biliyorsun."

Başını şiddetle iki yana salladı; tekrar ağlamamak için mücadele ediyordu.

"İstemeden oldu," dedi, sesi o kadar alçaktı ki onu duymak için eğilmek zorunda kalmıştı. Bir Londra otobüsü yanlarından hızla geçti ve Quinn insanların onlara merakla baktığını gördü.

"Gel sana bir kahve ısmarlayayım."

Kız yine başını iki yana salladı. "Kalacak bir yer bulmam lazım."

"Endişelenme. Sana kalacak bir yer bulabileceğimizden eminim."

Sonra bavulu alıp tekrar bagaja itti.

***

St. Aldate's'te danışmadaki kadın rahatsız görünüyordu. Nöbetçi polisin arka ofisten çıkıp ön tarafa geçmesi için gereken beş dakika içinde cep telefonunu üç kez kontrol etti.

"Evet? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Lynda Pearson. Doktor Lynda Pearson. William Harper'ı görmek için geldim. Hastam olur."

"Ah, evet, sizi bekliyorduk. Oturabilir misiniz? Uzun sürmez."

İç çekti. Bunu daha önce duymuştu. Sıralanmış sandalyelere doğru gitti ve keten çantasından telefonunu çıkardı. Buraya sıkışıp kaldığı sürece en azından faydalı bir şeyler yapabilirdi.

"Doktor Pearson?"

Başını kaldırdığında kendisine küçük gelen bir takım elbise giymiş yapılı bir adam gördü. Gömleğinin düğmeleri hafifçe gerilmişti. Kelleşmeye başlamıştı, biraz soluksuzdu. Yüksek tansiyona giden yolun yarısındaydı. Kırk yaşında görünüyordu ama muhtemelen en az beş yaş daha gençti.

"Dedektif Komiser Andrew Baxter," dedi. "Sizi nezarethaneye götürebilirim."

Kadın eşyalarını toplayıp Baxter'ı merdivenlerden aşağıya takip etti. "Bill nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla iyi. Onu stres verici hiçbir duruma sokmamak için elimizden geleni yapıyoruz. Sevdiği yemekleri falan yediğinden emin oluyoruz."

"Muhtemelen burada evde beslendiğinden daha iyi besleniyordur. Son birkaç ayda çok kilo kaybetti. Derek Ross onu gördü mü?"

"Sadece ilk getirildiğinde. Sizi aramamızı öneren Ross'tu."

Nezarethaneye ulaştıklarında Baxter masadaki gardiyana başıyla selam verdi. "Doktor Pearson, William Harper'ı görmeye geldi."

Harper'ın hücresine doğru yürürlerken Lynda Pearson, yaşlı adamı buruşmuş bir gömlekle pencere parmaklıklarına asılı hâlde bulacaklarına dair korkunç bir önseziye kapıldı. Ama bu muhtemelen yıllardır izlediği tüm polisiye dizilerini abartan yorgun beyninin oyunuydu çünkü kapı açıldığında Harper iki ayağı yerde, yatağında uysal bir şekilde oturuyordu. Zayıf görünüyordu ama yanaklarında daha önce olmayan bir renk vardı. Yatağın yanındaki tepsinin üzerindeki tabak ve bardak boştu.

"Nasılsın Bill?" dedi tek sandalyeye otururak.

Adam gözlerini kısarak ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Polisler çağırdı. Seni kontrol etmemi istediler. İyi olduğundan emin olmamı."

"Eve ne zaman gidebilirim?"

Pearson, Baxter'a baktı. "Korkarım henüz değil, Bill. Polisin sorması gereken daha fazla sorusu var. Biraz daha burada kalabilirsin."

"Öyleyse," dedi ani ve net bir sesle, "yetkili memuru görmek istiyorum. İfade vermek istiyorum."

***

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Walsh, üç cümle içinde hem hayret hem de sinir duygularını tatmıştı. İlki habere verdiği tepkiydi, ikincisiyse Gislingham'ın St. Aldate's'e kadar onlara eşlik etmesini istemesine.

"Bunu neden istiyorsunuz? Sorumluluklarım var: dersler, notlar, uygulamam gereken müfredat etkinlikleri. Son derece uygunsuz bir zaman."

"Anlıyorum efendim ama sizden birtakım örnekler almamız gerekiyor. DNA, parmak izleri..."

Gözlerini dikip onlara baktı. "Ne halt etmek için? Yıllardır o eve adım atmadım."

"Gerçekten mi?" dedi Somer. "Enişteniz le aranız iyi değil miydi?"

"Saygıdeğer hanımefendi, birkaç dakika önce meslektaşınızın da doğru şekilde söylediği gibi, biz aslında *akraba* değiliz."

Gislingham'ın gözleri büyüdü. Eğer bu Somer'ın gözüne girmek için gösterilen bir çabaysa büyük bir yanlış hesap vardı.

"Bay Walsh," dedi soğuk bir tavırla, "son yıllarda o evi çok az kişinin ziyaret ettiğini zaten belirledik ve siz de onlardan birisiniz. Sizi soruşturmalardan elememiz gerekiyor..."

Gözleri kısıldı. "Soruşturmalar mı? Gerçekten onun yaptığı şeye karıştığımı mı düşünüyorsunuz? Sizi temin ederim ki onun neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herkes kadar ben de şok oldum."

Somer bir an için adamı inceledi. "*Oldum*?"

Adam sinirlenmiş göründü. "Ne?"

"Az önce, 'Ben de şok *oldum*,' dediniz." Bu da bildiğiniz anlamına gelir; biz buraya gelmeden önce biliyordunuz. Siz de herkes gibi haberleri gördünüz."

"Bakın," dedi derin bir nefes alarak. "Bir okulda çalışıyorum. Çok *pahalı* bir okulda. İnsanların çocuklarını böyle bir yere göndermek için her yıl ne kadar ödediğini biliyor musunuz?"

Tahmin edebilirdi. Muhtemelen Somer'ın kazandığından daha fazlaydı.

"Şu anki konumumda ihtiyacım olan son şey, böyle... *böyle* bir şeyle ilişkilendirilmek."

Bahse girerim istemezsin, diye düşündü Somer. Üstelik piramidin o kadar aşağısındasın ki, ek blokta, çöp kutusu manzaralı bir odada sıkışıp kalmışsın.

"Tedbirli olmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi, "ama Oxford'a dönerken bize eşlik etmeniz gerekiyor. Bir süredir Frampton Caddesi'nde bulunmamış olsanız bile henüz tanımlanamadığımız parmak izleri var ve uzun süredir orada duruyor olabilirler. Hem eminim ki 'böyle bir okul' polise yardım etmek için elinizden gelen her şeyi yapmanızı bekler." Somer onu kıstırmıştı ve adam da bunu biliyordu.

"Pekâlâ," dedi üzgün bir tavırla. "Kendi arabamı kullanabilirim herhâlde?"

Gislingham arabada ona döndü. "Vay canına, resmen yakasına yapıştın."

"Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde, "bugünlerde kamu sektöründe öğretmenlerin öğrencilerle yalnız kalmasıyla ilgili yönergeler olduğuna eminim. Sanırım kapıyı açık bırakmaları isteniyor."

"Ne yani? Çocukla arasında bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, illa olması gerekmez. Yine de bence biraz soruştursak iyi olur. Hatırladığım kadarıyla bu, son on yılda öğretmenlik yaptığı üçüncü okul. Bir şey çıkabilir. Çıkmayabilir de..."

"Kontrol etmeye değer."

Başıyla onayladı. "Yine de bunu nasıl yapacağımıza gerçekten dikkat etmemiz gerekiyor." Öğretmensen, bunun gibi bir söylenti kariyerini mahvedebilir. Tamamen yanlış olduğu kanıtlansa bile."

Tanıdığı birinin başına gelmişti. Sessiz, kendi hâlinde ve sonradan ortaya çıktığı gibi son derece saf bir adam, onuncu sınıf öğrencisinin kendisine vurduğunu iddia ettikten sonra işinden kovulmuştu. En son markette kasiyerlik yaptığını duymuştu.

Gislingham motoru çalıştırdı ve birkaç dakika sonra Walsh'un gümüş renkli Mondeo'sunun personel otoparkından çıktığını gördüler.

"Bu arada," dedi Gislingham, Walsh onlara doğru gelirken, "denyo makine falan derken neden bahsediyordu?"

Bir an için aklı karıştı. "Ah, *deus ex machina*'dan mı bahsediyorsun? Yunan trajedilerinde geçer. Bir yazar olay örgüsünü aşırı karmaşık hâle getirdiğinde onu düzeltmenin tek yolu bir tanrının müdahalesidir."

Gislingham sırıttı. "Harika bir fikirmiş. Ondan bir tane de bize lazım."

"Zaten var diye biliyordum," dedi Somer soğuk bir şekilde. "Dedektif Amir Adam Fawley adıyla gizli görevde."

Gislingham bir kahkaha patlattı, ardından vites atarken elinin tersi kadınınkine değdi.

Sadece bir an için...

***

Bunu, herkesin bilmesini istediğim için yazıyorum. Eğer burada ölürsem, buradan asla çıkamazsam herkesin bana ne yaptığını bilmesini istiyorum.

Bir kiralık odaya bakmaya gidiyordum. Öğrencilerden biri okulu bırakmıştı, bu yüzden birkaç aylığına boş bir odaları vardı ve eski yerimden daha iyi olmalıydı. Ne var ki karşıya geçerken topuğumu kırmıştım; duvarda oturmuş, ayakkabımı tamir etmeye çalışırken dışarı çıktı. Benden duvarından inmemi isteyeceğini sandım ama ayakkabıma baktı ve tamir edebilecek bir yapıştırıcısı olduğunu söyledi. Sadece bir dakika sürer, dedi. Ona baktığımda gülümsüyordu. Kravatı vardı, bunu hatırlıyorum. Psikopat gibi görünmüyordu. Kibar görünüyordu. Nazik. Sanki birinin amcası gibi. Bu nedenle tamam deyip onu eve doğru takip ettim.

Kulübeden yapıştırıcıyı alması gerektiğini söyledi. Ayrıca çayı yeni demlemişti, içer misin diye sordu. Böyle yapmış olmalıydı. Çayla.

Tadının biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm *[yazı okunmuyor]*

... yüzüstü yerde yatıyordum. Bağırmaya başladım ama kimse gelmedi. Adam asla gelmedi.

Sonunda tuvaletimi yapmam gerekince ağlamaya başladım çünkü kot pantolonumun ıslandığını hissedebiliyordum ve bu çok korkunçtu. Dizlerimin üstünde emekleyebileceğimi çözmem ne kadar sürdü bilmiyorum. Karanlıkta bir şeylere çarpsam da yatağı, tuvaleti ve ıvır zıvır kutularını buldum. Yaşlı insanlar gibi kokuyordu hepsi. Oda yer altında olmalıydı çünkü sürekli çok soğuk...

[bir sayfa okunamaz durumda]

... dışarıda olduğunu duydum. Bir anahtar sesi, sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi ve ardından bir ışık yandı. Kapının altından görebiliyordum. Sonra onu kapının önünde, nefes alıp verirken duydum. Nefes alıyor ve dinliyordu. Kılımı bile kıpırdatmadım ve sonunda gitti. Ama kapının altındaki ışık hâlâ duruyordu.

Yine aşağıya inecekti, değil mi.

Bana tecavüz etmesini istemiyordum. Daha önce kimseyle yatmamıştım ve onun ilk olmasını istemiyordum.

Neden kimse gelmiyordu?

[iki sayfa okunamaz durumda]

...yine burada. Su getirmişti ve biraz içmeme izin verdi ama çoğu bluzuma aktı. Aç olduğumu söyledim ama önce ona nazik davranmam gerektiğini söyledi. Ona vurmaya çalıştım ama beni tokatladı. Önünde sonunda düzgün davranacağımı çünkü davranmazsam yemek yiyemeyeceğimi söyledi. Ona suyu tükürdüm, o da sen bilirsin dedi. Umurumda değil, istersen

tuvaletten iç. Yola geleceksin, seni küçük hain orospu. Hepiniz geliyorsunuz.

Acaba birileri beni arıyor mu? Odalarını kiralayan insanlara sormazlardı. Annem nerede olduğumu bilmiyordu, bilse de umursamazdı. Muhtemelen bu kadar aptal olduğum için hak ettiğimi söylerdi. Hep böyle derdi zaten.

Kimsenin haberi olmadan burada ölebilirim

Ölmek istemiyorum

Ne olur...

[Üç sayfa hasarlı]

Bana tecavüz etti.

Bana TECAVÜZ etti.

Ne kadar oldu bilmiyorum çünkü burada yatıp iki gözüm iki çeşme ağladım. Lütfen, eğer bunu okuyorsanız paçayı kurtarmasına izin vermeyin. Ona yaptıklarının bedelini ödetin.

Daha fazla su getirdi ama sanırım içinde yine bir şeyler vardı çünkü kendimi garip hissetmeye başladım. Sanki neler olup bittiğini biliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Bir dakika orada oturmuş bana gülümserken sonrakinde külotumu çıkarıyordu; sonra korkunç, buruş buruş elleriyle bana dokunuyor, parmaklarını içime sokuyor ve sevip sevmediğimi soruyordu. Bağlarımı çözmedi. Sanırım bağlı olmam hoşuna gidiyor. Önce sırtüstüyken yaptı, sonra beni ters çevirdi ve yine yaptı. Tüm süre boyunca yüzüm kir içindeydi

ve sanki beni içten içe parçalıyormuş gibi acıyordu.

Sonrasında hastalandım. Bacaklarımdan aşağıya kan akıyordu.

Ama biraz su ve yemek bıraktı

Ve ışığı açtı

[birkaç sayfa eksik]

...ne zamandır burada olduğumu merak ediyorum ama sayamıyorum çünkü saatimi ve telefonumu aldı. Bugün regl oldum, yani en az üç hafta olmalı. Ona bunun için bir şeylere ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da bana tuvalet kâğıdı getirdi. Acımasız piç bana külotumu bile vermedi. Kirli olduklarını söyledi. Zaten her hâlükârda bana külotsuz bakmaktan hoşlanıyordu. Yani "vajina"ma.

Orada oturup tuvalet kâğıdını bacaklarımın arasına sıkıştırmamı izledi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki kandan hoşlanıyordu. Sanki onun sapkın, berbat zihninde her şeyi daha da iyi hâle getiriyordu. Kanaman varken sevişemememiz ne yazık, dedi ama istersem arkamdan yapabilirmiş. Sanki bir tür ilişkimiz olduğunu sanıyordu. Hiçbir şeyin bu kâbusu daha da kötüleştirebileceğini düşünmemiştim ama bu kötüleştirdi.

[birkaç sayfa hasarlı]

...daha nazik artık. Bir aile olabileceğimizi söyledi. Her zaman bir çocuk istemiş ve erkek olmasını umuyormuş. Pantolonumu geri almama izin verdi ve hatta onları yıkamaya çalıştı. Işığı

açmama da izin veriyor. Ve daha fazla yemek veriyor. Ama bir doktora görünmem gerektiğini söylediğimde gerçekten pis bir şekilde güldü ve doğru yerde olduğumu söyledi. Bir süre sonra tekrar sorduğumda, 19. yüzyılda kadınların tarlada bebek doğurup doğruca işe döndüğünü söyledi. Genç ve güçlüydüm ve bana bakacaktı. Bana ve bebeğe.

Ama bana kızmış olmalı çünkü bundan sonra ışığı tekrar kapadı. Karanlıkta yattım. İçimde çocuğunu hissettim. Beni için için yiyordu.

[bir ya da daha çok sayfa kayıp]

Şimdi orada uzanmış, bana bakıyor. Ağlayınca yüzü buruşuyor ve kızarıyor. Bana onu beslemem gerektiğini söyledi ama ben ona sırtımı döndüm. Madem bebek istedi, kendisi besleyebilirdi. Süt aldı ve çocuğa biraz içirmeyi başardı.

Kirli çarşafları alıp bana temizlerini verdi. Her şeyin temiz ve hijyenik olduğundan emin olduğunu söyleyip durdu, ben de umursamadığımı söyledim. Ölmek umurumda değildi artık. Hem de hiç. Bebek için yaşamam gerektiğini söyledi ve ben de yüzümü duvara dönüp ağladım.

Çok genç olduğum ve doğum çok kolay olduğu için şanslı olduğumuzu söyledi. Ben de "Şanslı mı? Burada tutsak tutulduğum için şanslı mıyım? Her gün tecavüze uğradığım için şanslı mıyım?" dedim. Bana bunun böyle olmadığını ve bunu bildiğimi, terbiyemi takınmamı söyledi. Hamile olduğum için hoşgörülü davrandığını ama artık bazı şeylerin değişmesi gerekeceğini söyledi.

Bebeğe bakmam gerektiğini ve böyle yaparsam beni rahat bırakacağını, bunun benim yararıma olduğunu söyledi. Çocuğu yukarı çıkarmasını ve kendisinin bakmasını söyledim ama yapmadı. Benim olduğunu söyledi. Benim ve onun. Adının Billy olduğunu söyledi.

Ben ona isim vermeyeceğim.

Burada değil.

Karanlıkta değil.

Şimdi bana bakıyor. Bebek. Mavi gözleri var. Aynı benimki gibi koyu saçları. Onun benim olduğunu düşünmeye çalıştım. Sadece benim olduğunu, o korkunç yaşlı sapıkla hiçbir ilgisi olmadığını.

Pek ağlamıyor. Sadece battaniyede yatıp bana bakıyor. Artık üç aydan büyük. Yaşlı adam bana hâlâ "iyi" davranıyor. Daha iyi yiyecekler alıyorum. Tamponlar. Hatta birkaç kıyafet getirdi. Onları bir bağış dükkânından falan almış olmalıydı ama daha kötüleri de olabilirdi. Çocuk için de kıyafetler almış. Bir tişört ve birkaç tulum.

Belki de bebek doğurmam sonunda iyi bir şeye yarar. Bir bebeği sonsuza kadar burada tutamaz, değil mi? Ya hastalanırsa? Ölmesine izin vermez. Beni umursamıyor ama bebeğe bir şey olmasına izin vermeyecek.

Oğluna bir şey olmasına izin vermeyecek

Billy'aine bir şey olmasına izin vermeyecek

[bir ya da daha çok sayfa kayıp]

YEMEK KALMADI VE SU BİTMEK ÜZERE

BUNU DAHA NE KADAR SÜRDÜREBİLİRİM BİLMİYORUM

KOMŞU EVDEN İNSANLARI DUYABİLİYORUM AMA NE KADAR ÇOK BAĞIRIRSAM BAĞIRAYIM KİMSE GELMİYOR

KİMSE GELMİYOR

***

Baxter 15.30'da beni nezarethaneden aradı. Kafam sözcüklerle doluydu. Kızın sözleri ve zihnimde yarattığım görüntüler. Ona ne yapmış olabileceğini biliyordum ama bu farklıydı; okumak, zihnimde canlanmasını izlemek. İçimde dikkatli davranmam gerektiğini bildiğim bir öfke vardı. Ve büyük bir acıma.

Hattın diğer ucunda Baxter bekliyordu. "Patron?"

"Pardon, dalmışım. Ne oldu?"

"Harper. Aklı başında. İfade vermek istediğini söyledi."

Ona kadar sayma zamanı.

"Tamamdır. Avukatını aradınız mı?"

"Korkarım en az bir saat sürecek ve bekleyebileceğimizden emin değilim. Durumu yüzünden. Avukatı buraya geldiğinde onu tekrar kaybetmiş olabiliriz. Ancak doktoru burada, senin için uygunsa sorumlu yetişkin olmaya istekli."

"Bana uyar. Onu bir numaralı sorgu odasına çıkarın. Quinn orada mı?"

"Görmedim."

"Sen olacaksın o zaman. On dakikaya oradayım."

Odaya girdiğimde Harper doğrudan gözlerimin içine baktı. Bu kesinlikle bir ilkti. Sırtı dikti ve çevresinin farkında gibi görünüyordu. Doktor, ak saçları ve beklenmedik şekilde güzel

gözleri olan, becerikli görünen bir kadındı. Baxter'ın yanına oturup karşıdaki Harper'a baktım.

"Sanırım ifade vermek istiyorsunuz, Doktor Harper?"

Baxter'ın bana baktığını hissettim, sesimden bir şeylerin değiştiğini anlamıştı.

Harper tereddüt etse de başıyla onayladı.

"Bunun resmî bir görüşme olduğunun ve hâlâ gözetimimiz altında olduğunuzun farkında mısınız?"

Yine başıyla onayladı.

"O zaman, kayda geçsin, ben Dedektif Amir Adam Fawley. Odada Doktor Harper'ın yanı sıra Doktor Lynda Pearson ve Dedektif Andrew Baxter bulunuyor. Pekâlâ Doktor Harper, bize söylemek istediğiniz nedir?"

Önce bana, sonra Baxter'a baktı. Ancak hiçbir şey söylemedi.

"Doktor Harper?"

Hepimize şöyle bir baktı, bu sefer daha yavaştı. "O, değil mi?" dedi.

"Anlamadım?"

"*Onun* hakkında konuşmamı istiyorsunuz."

Baxter konuşmak için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bunu Harper'ın anlattığı şekilde duymak istiyordum. Kızın dilinden duymuştum; şimdi de onunkinden duymak istiyordum.

Önündeki su bardağına uzandı, sonra bana baktı. Gözleri ıslaktı ve küçük kırmızı damarlar seçiliyordu. "Hiç zamanı geri alabilmeyi diledin mi? Sadece bir saatliğine bile olsa?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bir an nefes alamadım sanırım. Beklediğim her neyse, bu değildi. Öfke hâlâ yerli yerindeydi ancak şu an en çok hissettiğim şey kayıptı. Hannah'ın değil, Vicky'nin değil, hatta çocuğun bile değil. Kendi kaybım. Çünkü bir saat fazlaydı bile; sadece beş dakika alabilmek için her şeyimi verirdim. Jake'in öldüğü gece çöp

kutularını ayırmak için harcadığım beş dakika. Bu beş dakika, ona ulaşmak için çok geç kaldığım anlamına geliyordu. İpini kesemediğim, ciğerlerine tekrar hayat veremediğim... Sadece beş dakika.

Beş dakika.

Kahrolası beş dakika.

Aniden, "Kız bana musallat oldu, bilirsin," dedi. "Onu fahişe gibi gösteren şu kırmızı elbisesi. Penisimin etrafını saran küçük, soğuk elleri. O olmayacağını, onun *orada* olmadığını biliyordum. Ama durmak bilmiyordu. Gecelerce... Beni rahat bırakmıyordu."

Öne eğildim. "Kimden bahsediyorsunuz, Doktor Harper?"

"Bir delilik ânıydı. Böyle diyorlar, değil mi? 'Delilik ânı'. Ne var ki geri dönemiyorsun. Sonrasında yani. Yaptıklarınla yaşaman gerekiyor."

Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini ovuşturdu. "Son birkaç aydır kendimde olmadığımı biliyorum. Alkol. Şuur kayıpları. Bir şeyler görme. Bir yerde uyanıp oraya nasıl gittiğimi hatırlamama."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kolları iki yana düştü. "Şu bok parçası Ross beni huzurevine yatırmak istiyor. Kafayı sıyırdığımı söylüyor. Belki de haklı."

Lynda Pearson'ın ona baktığını gördüm ve sanırım nedenini biliyordum. Küfür adeta bir uyarı sinyali gibiydi. Kaydığının bir sinyali. Onu kaybettiğimizin...

Karton klasörümü hızla açıp kızın fotoğrafını çıkardım. Challow'un bulduklarını okuduğumdan beri yüzüne ilk kez bakıyordum.

"Hakkında konuştuğunuz genç kadın bu mu?"

Boş bir ifadeyle bana baktı. Gözlerini kırpıştırdı.

"Bu genç kadının adı Vicky. Evinizin bodrumunda bulundu. Küçük bir oğlanla."

Önüne ikinci bir fotoğraf koydum. Onu uzağa itti. "Priscilla hep lanet bir danaydı."

"Bu sizin eşiniz değil, Doktor Harper. Bu, Hannah Gardiner isimli genç bir kadının fotoğrafı. Cesedi kulübenizde bulundu. İki yıldır kayıptı."

Fotoğrafları ona bakacak şekilde yan yana koydum. "Bana bu kadınlar hakkında ne anlatabilirsiniz?"

"Ne düşündüğünü biliyorum ama yanlışın var. Ben kötü bir adam değilim. Muhtemelen *o* size öyle olduğumu söyledi. Muhtemelen size bir sapık olduğumu söyledi." Artık ağzından tükürük damlıyordu. "Basının çok sıkıntılı olduğu şu *sübyancılardan* biri olduğumu. Böyle söyledi, değil mi? İğrenç, sapık bir sübyancı olduğumu ve hapse atılmam gerektiğini."

"Bunu kim söyledi?" diye sordu Baxter. "Vicky'ydi, değil mi? Ona yaptığın o iğrenç şeylerden birini yaparken..."

Harper geriye çekildi. "Neden bahsediyor?" Pearson'a döndü, artık sesi daha yüksekti. "*Neden bahsediyor?*"

Vicky'nin fotoğrafını işaret ettim. "Doktor Harper, bu kıza tecavüz ettiğinize dair kanıtımız var..."

Kısık sesle sızlanarak ileri geri sallanmaya başladı. "Benim hatam değil, benim hatam değil."

"...ona tecavüz ettiğinize ve üç yıl boyunca bodrumunuzda kilitli tuttuğunuza..."

Kulaklarını kapadı. "Oraya inmiyorum... Artık değil... Orada bir şey var... Duyuyorum... Geceleri... Ağlayıp tırmalıyor..."

Öne eğilip onu bana bakmaya zorladım. "Aşağıda ne duydunuz, Doktor Harper? *Ne duydunuz?*"

Ama Pearson bana dönüp başını salladı. "Üzgünüm, Dedektif, artık devam edebileceğimizi sanmıyorum."

Dışarıda, koridorda Pearson beni durdurdu.

"Bilmeniz gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Daha önce söylerdim ama o fotoğrafı ilk kez görüyorum, basında bir şey yoktu."

"Üzgünüm, ne dediğinizi anlamıyorum." Ona soğuk davranıyorsam, şey, bu pek de sürpriz olmayacaktır.

"O kız," dedi. "Vicky. Priscilla'nın kopyası gibi. Saçları, gözleri, her şeyi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, hatta bir anlama geldiğinden bile emin değilim ama bu, bilmeniz gereken bir şey."

"Bayan Harper da sizin hastanız mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Özele giderdi. Yine de onunla birkaç kez görüştüm. Pek kolay bir insan olmadığını söyleyebilirim."

"Kayıtlarımıza göre, evdeki karışıklık için iki kez polis çağrılmış. Her iki durumda da saldırganın Bayan Harper olduğu anlaşılıyor. Kocasına saldırdığı..."

Başıyla onayladı. "Şaşırdım diyemem. Söylentilere göre, ona hayatı zindan ediyordu. Bill'in bana, hamile kalmaya çalıştıkları için kısırlık testi yaptırdığını söylediğini hatırlıyorum. Ancak yıllar sonra eşinin gizlice spiral taktırdığını öğrendi. Öfkeden kudurmuştu. Hem yalan olduğu hem de baba olma fırsatını kaçırdığı için. Nancy'yle çocuk istediler ama hiç olmadı."

Yavaşça başımla onayladım. "Herkes öfkelenirdi. Bu tür bir oyuna."

İç çekti. "Bunun öncesinde de ondan nefret ettiğini düşünüyorum. İlişkilerinin Nancy'ye yaptıkları yüzünden. Ona meme kanserinin her hâlükârda olacağını anlatmaya çalıştım ama o kendini suçlamaya, Priscilla'yla aralarında geçenlerin onu öldürdüğünü söylemeye devam etti. Görünüşe göre, Priscilla'ya Nancy'yi asla terk etmeyeceğini söylediğinde, Priscilla eve gidip Nancy'ye neler olduğunu anlatmış. Nancy'nin hiçbir

fikri yoktu, güven dolu biriydi. Bill'in sadakatsizlik yapacağı aklından bile geçmezdi. Bir yıldan kısa bir süre sonra teşhis kondu ve sonrası sadece altı ay sürdü. Garezin çoğu buradan kaynaklı. Priscilla hayattayken bastırmak zorunda kaldığı tüm o öfke Alzheimer'ın etkisiyle açığa çıkıyor. Ve sonra ona çok benzeyen birinin fotoğrafını gösterdiniz. Bu yüzden verdiği tepkiye pek şaşamayız."

"Peki, onunla gerçekten karşılaşmış olsaydı nasıl tepki verirdi? Vicky'yi evinin dışında görmüş olsaydı?"

Doktorun rengi attı. "Aman Tanrım! Böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir anlık delilik derken kastettiği bu muydu?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Hüzünle başını iki yana salladı. "Zavallı, zavallı kız. Zavallı çocuk. Oğlanın nasıl olduğunu biliyor musunuz?"

Bir şey söyleyebilirdim ama söylemedim. "Emin ellerde. En azından şimdilik."

***

Afet odasında, Somer bilgisayarlardan birinde oturmuş görsel yığınlarını aşağı kaydırarak inceliyordu. Dedektiflerden biri arkasından geçerken bakmak için eğildi. "Mobilya arıyorsan Wayfair'i deneyebilirsin. Kız arkadaşım çok güveniyor. Lanet şeylerin hepsinin parasını ben ödediğim için biliyorum."

Somer hâlâ ekrana dik dik bakıyordu. "Benim için değil. İzini sürmeye çalıştığım belirli bir dolap türü var."

Dedektif omuz silkti. "Sen bilirsin. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. *Hepimiz* seninle yatmaya çalışmıyoruz, senin sandığının aksine."

Yanakları alev alev olmuş bir hâlde neyi yanlış yaptığını merak ederek onun uzaklaşmasını izledi. Veyahut sahiden yanlış bir şey yapıp yapmadığını. Sonra onu görebilse kız

kardeşinin ne söyleyeceğini tam olarak bilerek iç çekti. Fakat Kath geldiği ilk günden itibaren okuldaki en güzel kızdı: Güzelliğinin bedelini ödemeye erkenden alışmıştı. Somer ise aksine, çocukluğunu "şirin" olduğunu işiterek geçirmişti ve serpilip güzelleştiğinde, nasıl baş edeceğini bilmediği bir ilgi deryasının ortasında kalmıştı. Bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi, hiçbir ilerleme kaydedemediğini hissediyordu.

Bilgisayara geri döndü ve birkaç dakika sonra ekrana bakarak arkasına yaslandı. Ardından, Cinayet Büro sunucusunda oturum açtı ve Frampton Caddesi'nde çekilmiş fotoğraflara tıkladı.

"Buldum," dedi kısık sesle.

***

Donald Walsh, William Harper'ın yarım saat önce oturduğu sandalyede oturuyordu ve bundan tamamen bihaberdi. Yan odada Everett ekrandan izliyordu. Walsh'un tam performans modunda olduğu açıktı. Her otuz saniyede bir saatini kontrol ederek, giderek artan sinirli bir ifadeyle etrafına bakarak harika bir gösteri sergiliyordu. Kapı açıldı ve Gislingham, Somer'a katıldı. Yüzünden her şey okunuyordu.

"Bir şey mi buldun?"

"Evet. Walsh'un parmak izleri hem bodrumdaki hem de mutfaktaki tanımlanamayan izlerle tam olarak eşleşiyor. *Ayrıca*, ki asıl ilginç kısmı bu, kulübede bulduklarımızdan bazılarıyla da eşleşiyor. Ama sadece boya kutuları ve bahçe malzemelerinde."

"Onu sorgulayacak mısın yani?"

Gislingham başıyla onayladı. "Açıklaması gereken şeyler var kesinlikle."

Ekranda kapı açıldı ve Quinn belirdi, Gislingham'ın orada olmasını beklediğinden etrafa bakındı.

"Eyvah," dedi Gislingham, "gitsem iyi olur."

Everett, Quinn'e katılıp oturmasını ve sandalyesini geri itmesini izledi.

Quinn, "Bay Walsh," diye söze girdi. "Ben Dedektif Çavuş Gareth Quinn. Dedektif Komiser Gislingham'ı zaten tanıyorsunuz. Kayıtlara girmesi için, uyarılarınızın yapıldığını..."

"Kusura bakmayın ama bu, akıl almaz bir bürokratik aşırı tepki. Bu saçmalıklarla *hiçbir* alakam yok."

Quinn tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Taşıdığı dosyayı açtı. "Frampton Caddesi'ndeki otuz üç numaralı evde bulduğumuz bazı parmak izlerinin sizinkilerle eşleştiğine dair onay aldık."

Walsh omuz silkti. "Şaşırdım diyemem. Birkaç kez ziyaret ettim. Ama yakın zamanda değil."

"En son ne zaman gittiniz?"

"Tam olarak emin değilim. Belki 2014 sonbaharında. O ekim ayında Oxford'a bir konferansa geldim ve Bill'i görmek için birkaç dakikalığına uğradım. Dürüst olmak gerekirse Priscilla öldükten sonra gitmeyi neredeyse bıraktım."

Gislingham tek kaşını kaldırdı, kadın hakkında duyduklarından sonra bu pek doğru gelmiyordu. "O zaman Priscilla'yla iyi anlaşıyorsunuz, öyle mi?"

"Bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim, korkunç bir kadın olduğunu düşünüyordum. Acımasız bir sürtüktü ve yuva yıkan biriydi ama ikincisinin bugünlerde oldukça eski moda bir kavram olduğunun farkındayım. Teyzemin son yıllarını tam bir cehenneme çevirmişti. Sadece o dışarıda olduğu zamanlarda gitmeye özen gösterirdim."

"Peki bu ne sıklıkla oluyordu dersiniz?"

"Nancy hayattayken yılda iki üç kere giderdim. Bill, Priscilla'yla evlendikten sonra muhtemelen en fazla yılda bir kere."

"Öyleyse Priscilla öldükten sonra neden gitmeyi tamamen bıraktınız? Bu, Doktor Harper'la aranızı düzeltmez miydi?"

Walsh arkasına yaslandı. "Bilmiyorum, öyle gelişti. Burada bir art niyet yok, memur bey."

Ancak Gislingham pes etmedi. "Şunu açıklığa kavuşturmama izin verin. Tam da ona bakacak birine ihtiyaç duyduğu anda onu görmeye gitmeyi bıraktınız, öyle mi? Tek başına, başta idare ediyor ama sonra bunama belirtileri göstermeye başlıyor..."

"Bu durumdan haberim bile yoktu," dedi hemen Walsh.

"Eh, nasıl bilebilirsiniz ki? Gidip onu görme zahmetine girmiyordunuz."

Walsh bakışlarını kaçırdı.

"Ama bu kadarla sınırlı değil, yanılıyor muyum?" dedi Quinn. "İkiniz tartışmıştınız. Duyduklarımıza göre büyük bir anlaşmazlık varmış."

"Saçmalık."

"Biri sizi görmüş."

Walsh ona kibirli bir bakış attı. "Yolun aşağısındaki o yaşlı hanımdan bahsediyorsanız, benim fikrime göre güvenilir bir tanık değil."

Sessizlik oldu. Walsh parmaklarıyla bacaklarına vuruyordu.

Tam o anda kapı çalındı ve elinde bir deste kâğıtla Erica Somer kapıda göründü. Quinn'in dikkatini çekmeye çalıştı ama Quinn ona bakmaktan özenle kaçınıyordu.

"Dedektif? Biraz konuşabilir miyiz?"

"Bir sorgunun ortasındayız, Memur Somer."

"Biliyorum, Dedektif."

Quinn'in aksine Gislingham bunun önemli olduğunu görebiliyordu. Ayağa kalkıp kapıya gitti. Everett ekrandan

izliyordu. Gislingham nihayet odaya dönene kadar Quinn'in giderek daha çok sinirlendiğini gördü. Ve bu sefer Somer da içeri girmişti. Quinn başını kaldırmadı. Somer karşı köşedeki sandalyeye oturduğunda Quinn, Somer'ın bakışlarına karşılık vermedi.

Gislingham kâğıtları masanın üstüne koydu, ardından kâğıtlardan birini Walsh'a bakacak şekilde çevirdi. Bir fotoğraftı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Bay Walsh?"

Walsh kâğıda bakıp hafifçe kıpırdandı. "Hayır, bildiğimi söyleyemem."

"Bence çok iyi biliyorsunuz. Bundan bir tane de sizde var."

Walsh arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olmuş yani? Bunun olanlarla ne alakası var? Sadece bir dolap."

Gislingham tek kaşını kaldırdı. "Pek sayılmaz. Çok özel bir süs eşyasını koymak için tasarlanmış, çok özel bir dolap bu. Tesadüfe bakın ki o süsten Doktor Harper'da da var. Bunu biliyoruz çünkü tam burada," ikinci sayfayı gösterdi, "mülkiyet sigortasında yer alıyor. İşin tuhafı, bunların hiçbirini evde gördüğümü hatırlamıyorum. Ama *sizin* oturma odanızda tıpkı bunun gibi bir dolap gördüğümü *hatırlıyorum*."

Gislingham aniden Quinn'in kendisine çok sert baktığını fark etti. Quinn'in nefret ettiği bir şey varsa o da hazırlıksızlık yakalanmaktı.

"Pekâlâ, Bay Walsh," dedi Gislingham hızlıca, "neden hepimize bir sürü zaman kazandırıp bu şeyin tam olarak ne için kullanıldığını söylemiyorsunuz?"

Walsh'un dudakları ince, sinirli, küçük bir çizgi hâlini aldı. "Büyükbabam bir diplomattı ve savaştan sonra birkaç yıl Japonya'da kaldı. Bu süre zarfında hatırı sayılır bir *netsuke* koleksiyonu yaptı."

Quinn kalemini indirip başını kaldırdı. "Pardon?"

Walsh tek kaşını kaldırdı. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi?" dedi alaycı bir şekilde.

Ama alaycılık Quinn'le başa çıkmak için nadiren işe yarardı. "Madem öyle," diye yanıtladı, "neden beni aydınlatmıyorsunuz?"

"*Netsuke*, minyatür oymalara denir." Ses Somer'a aitti. "Geleneksel Japon kıyafetinin bir parçasıdır. Biraz tahta düğmeye benzerler."

Walsh, Quinn'e gülümsedi. "Meslektaşınız sizden daha bilgili görünüyor."

Quinn ona kinle baktı. "Dedenizin bu koleksiyonunun değeri ne kadardı?"

"Ah, muhtemelen birkaç yüz pound," dedi Walsh önemsemeyerek. "Daha çok prensip meselesiydi. Manevi değeri vardı. Büyükbabam onları Nancy'ye bıraktı ve o öldüğünde aileye geri dönmeleri gerektiğini düşündüm."

"Doktor Harper kabul etmedi mi?"

Walsh'un yüzünde bir öfke kıvılcımı parladı. "Hayır. Etmedi. Onunla konuştum ama Priscilla'nın onları çok sevdiğini söyledi. Geri vermeyeceğini açık bir şekilde belirtti."

Bahse varım vermezdi, diye düşündü Quinn.

"Anlıyorum," dedi, "ama Priscilla öldükten sonra bir kez daha denemeye değer diye mi düşündünüz?"

"Sizin de çok güzel ifade ettiğiniz gibi, evet. Onu görmeye tekrar gittim."

"O da sizi başından savdı. Tekrar. Bu konuda tartıştınız."

Gislingham soğuk bir tavırla gülümsedi. Her zaman şöyle derdi: Konu suçsa nedeni ya aşk ya da paradır. Bazen ikisi de.

Walsh'un artık tepesi atmıştı. "*Hiçbir* hakkı yoktu. O eşyalar benim ailemin bir parçası, bizim mirasımız..."

"Peki şimdi neredeler?"

Walsh aniden durdu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Dedektif Gislingham'ın biraz önce söylediği gibi, evde şu netsuke süslerinden hiç yok. Öte yandan sizin onları sergilemek için özel tasarım bir dolabınız var gibi görünüyor."

Walsh kızardı. "Onu Bill'in mantıklı olacağını düşündüğüm zaman almıştım."

"Yani, evinizi ararsak bu sigorta belgesinde yer alan eşyaların hiçbirini bulamayacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle evet," diye çıkıştı. "Frampton Caddesi'nde değillerse nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer durum buysa kayıp olduklarını bildirmek isterim. Resmî olarak."

Quinn dosyasında bir sayfa çevirdi. "Not edildi. O zaman artık parmak izi meselesine dönebiliriz."

"Ne?" Walsh ona boş bir ifadeyle baktı, dikkati dağılmıştı.

"Bahsettiğim parmak izleri. Evin birkaç farklı yerinde parmak izlerinizi bulduk. Bazıları mutfakta..."

"Gayet normal, orada çok fazla zaman geçirmiş olmalıyım..."

"Bazıları da bodrumdaydı."

Walsh ona baktı. Yutkundu. "Bodrum derken neden bahsediyorsunuz?"

"Genç kadının ve çocuğun bulunduğu bodrumdan bahsediyorum. Belki oraya nasıl geldiklerini anlatmak istersiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Oraya indiğimi bile sanmıyorum. Ayrıca kesinlikle ve kati surette o genç kadın hakkında *hiçbir şey* bilmediğimin not edilmesini istiyorum. Veya çocuğun." Dedektiflere tek tek baktı. "Ayrıca, avukatımla konuşana kadar başka soru yanıtlamayacağım."

"Elbette böyle bir hakkınız var," dedi Quinn. "Tıpkı bizim de sizi tutuklama hakkımız olduğu gibi ki şimdi, şüpheye mahal vermemek adına, tam da bunu yapacağım. Görüşme 18.12'de sonlandırılmıştır."

Quinn öyle hışımla kalktı ki Gislingham daha ayağa kalkamadan kapıdan çıktı. Somer koridora çıktığındaysa onu

kolundan tutup kenara çekti. Yüzündeki ifadeyi görünce Somer'ın gülümsemesi soldu.

"Bunu sakın bir daha yapma," diye tersledi Quinn. "Anlıyor musun?"

Somer kolunu çekip kurtardı. "Neyi yapmayayım?"

"Beni bir şüphelinin önünde aptal gibi gösterdin. Tanrı aşkına, lanet *Gislingham*'ın önünde..."

"Özür dilerim. Yardım etmeye çalışıyordum..."

Yüzünü Somer'ınkine yaklaştırdı. "Buna yardım diyorsan unut gitsin. Aslında her şeyi unut, bitti."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Ama Quinn çoktan gitmişti.

***

Sabah altı buçukta ekip toplantısı vardı. Bu sefer ben liderlik ediyordum. Oda tıklım tıklım doluydu ve çok sıcaktı. Fakat çıt çıkmıyordu. Haberler yayılmıştı.

"Pekâlâ," dedim beni merakla izleyen ekibime. "Challow'un ekibinin, Frampton Caddesi'ndeki bodrumdaki kutulardan birinde bir şey bulduğunu muhtemelen biliyorsunuzdur. Vicky'nin esir tutulduğu sırasında yazdığı bir günlüktü."

Bir adım öne çıkıp projektörü açtım.

"Bazı parçalar eksik veya hasarlı ama başına gelenlere dair şüphe yok. Önemli sayfaların deşifresini görebilirsiniz. Ancak uyarıyorum, okuması bir hayli acı verici."

Onlar okurken sessizce bekledim. Şaşkınlık mırıltıları, sallanan başlar. Kadınlardan bazıları gerçekten zorlanıyordu ve Gislingham'ın "Billy"ye geldiği anı tam olarak anladım. Kendime ona bakma izni vermedim ama kaskatı kesildiğini, iç çektiğini duydum.

"Resmî kanıt için DNA'yı bekleyeceğiz," dedim sonunda, "ama bugün mesai bitiminde William Harper'ı tecavüz ve hürriyetten yoksun kılmayla suçlamayı planlıyorum. Artık elimizde ona dava açmaya yetecek kadar kanıt var."

Sessizlik oldu.

"Efendim," dedi Somer tereddütle, "Cinayet Büro dedektifi falan olmadığımı biliyorum ama bunu başka türlü yorumlamamız mümkün mü? Harper'la tanışmadım ama Walsh'la tanıştım ve ben burada bahsettiği kişinin Walsh olduğunu düşünüyorum. Kapıyı açan adam bana daha çok Walsh gibi geldi."

Gislingham hemen, "Aslında haklılık payı var," dedi. "Kravat, havalı konuşma tarzı. Bana da Walsh gibi geliyor. Harper yeleğiyle sokağa çıkan biri."

"Bu en az üç yıl önceydi. Harper o zaman çok farklı bir adamdı." Ama bunları söylerken bile sorgulamaya başlamıştım.

"Evet, efendim, ama bakın," dedi Somer ayağa kalkıp deşifreyi göstererek. "Ona, 'Acımasız sürtük,' diyor. Walsh, Priscilla'ya tam olarak böyle hitap etti. Onu bu öğleden sonra sorguladığımızda."

Harper karısına lanet dana demişti ama acımasız sürtük diyen Walsh'tu. Sözcükler önemliydi. İnce ayrıntılar önemliydi. Ekrana yürüdüm. Somer projektörden gelen ışığın altında durunca Vicky'nin sözleri ürkütücü bir şekilde yüzünde gezindi.

"Buradaki referans," dedi hâlâ tereddüt ederek, "doktorla Vicky'nin 'doğru yerde' olması. Evet, bu, kendisi hakkında konuşan Harper olabilir ama Harper hakkında konuşan Walsh da *olabilir*. Doktora derecesi olmasına rağmen gerçek bir doktor olmaması hakkında."

Gislingham sertçe, "Ne olursa olsun, bu oldukça iğrenç bir şaka," dedi. "Tıbbî yardım almadan doğum yapmak üzere olan bir kıza yapılmamalı." Konuya duyarlıydı: Oğlu, son

teknoloji ekipman ve yenidoğan uzmanlarından oluşan bir ekip sayesinde hayatta kalmış bir adamdı o.

Durup yazıyı okudum. Tekrar okudum. Diğerlerini arkamda duyabiliyordum. Mırıltılarını, ucunun nereye çıkacağını anlamaya çalışmalarını.

Arkamı dönüp onlara baktım. "Walsh hakkında ne biliyoruz?"

Quinn, "Aslında bir hayli bilgimiz var," deyince odanın enerjisi değişti. "Bodrumdaki bazı kutuların yanı sıra mutfakta ve kulübedeki bazı eşyalarda da parmak izlerini bulduk..."

"Peki, Walsh bunu nasıl açıklıyor?"

Quinn başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yapmadığını söylüyor. Bodruma hiç inmemiş. Daha fazla soruya yanıt vermeden önce avukatıyla konuşmak istedi. Hâlâ kadının gelmesini bekliyoruz. Geldiğinde, ona Harper'a ilk karısından miras kalan *netsuke* koleksiyonunu da soracağız. Bunun gibi şeyler." Fotoğraflarla dolu bir sayfa kaldırdı. Fildişi bir tavşan, birbirine dolanmış iki kurbağa, kıvrılmış bir yılan, bir kafatasının etrafına kıvrılmış bir karga. Güzel, ufak ve mükemmel.

"Walsh onları geri istemiş," diye devam etti, "ama Harper vermemiş. Ne var ki evde onlardan hiçbir iz yok. Yatak odasında, Walsh'un olduğunu söylediği yerde bir dolap var ama içi boş."

"Peki, bu koleksiyon değerli mi?"

Quinn başıyla onayladı. "Olabilir. Walsh bize bunların sadece birkaç yüz pound değerinde olduğunu söyledi ama ben nadir örneklerin yüz bin veya daha fazlası edeceğini biliyorum. Her birinin." Somer'ın ona baktığını ve Quinn'in o bakışlardan kaçmak için harcadığı çabayı gördüm.

"Aslında efendim," dedi Somer, Quinn yerine bilhassa bana seslenerek, "Walsh'un evine gittiğimizde duvarında bir

vitrin gördüm. Oldukça farklı bir tasarımı vardı: İnsanların *netsuke* koleksiyonları için satın aldığı türden bir şeydi."

Bir şeyden emindim: Telaffuzu Quinn'inkinden çok daha iyiydi.

"Bana sorarsan," Quinn, Somer hiç konuşmamış gibi devam etti, "Walsh, Harper'ın aklını kaybetmeye başladığını fark etti ve fırsatı değerlendirip koleksiyonu çalmaya başladı. Ross gibi başka biri daha etrafta dolanıyorsa belli olmasın diye ya tek seferde ya da aşamalı olarak. Bu da o eve söylediğinden çok daha sık gittiği anlamına gelebilir. Yani o gün, Vicky'nin kaçırıldığı gün orada olabilir."

Baxter, "Ama oraya sık sık gitseydi biri onu görmez miydi?" dedi. "Onu gördüğünü söyleyen tek bir komşu var, o da uzun zaman önceymiş."

"Bunu kesin kabul etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Hele ki Oxford'ın o kısmı için. Ayrıca gece gitmiş de olabilir. Birinin onu karanlıkta fark edeceğinden şüpheliyim."

"Doğru," dedim tüm odaya hitap ederek. "Gislingham, Walsh'un evini arayın. Ayrıca unutmayalım, Banbury kadar yakın bir yerde yaşıyor. Eğer gerçekten bir cinsi sapıksa Frampton Caddesi çok iyi bir güvenli yer olurdu: Yeterince uzak ama çok da uzak değil. Sadece yaşlı bir komşu kadın, kalın duvarlı ve penceresiz bir bodrum..."

Gislingham, "Tanrım, Loony Lock-up'tan bile daha iyi," diye şaka yapınca tüm gerginliği silen bir kahkaha tufanı koptu. Bu, aramızdaki bir şakaydı. *Prime Suspect* çıktığından beri her TV seri katilinin kendi özel işkence odası vardı âdeta. Alex'in bir seferinde keyifsiz bir alayla söylediği gibi, şu anda faaliyette olan herhangi bir seri katili yakalamak için gereken tek şey, ülkenin demiryollarının düzenli incelenmesiydi.

"Bir şey daha," diye devam ettim. "Harper'la görüştüğümde bana artık bodruma inmediğini, oradan sesler geldiğini

duymaya başladığını söyledi. Tam olarak, 'Ağlayıp tırmalıyor' sözlerini kullandı. Gerçekten korkmuş görünüyordu. Eğer Walsh, Harper'dan habersiz Vicky'yi oraya kilitlemişse bu mantıklı olurdu. Yaşlı adamın kafası karışıyor, içki içiyor. Walsh'un, kızı ondan habersiz eve almış olması inanılmaz değil. Muhtemelen anahtarı vardır."

"Evet," dedi Gislingham, "ama Harper, doğru olmasa bile böyle bir şey söylemez mi? Bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia edecek elbette."

"Teorik olarak evet ama bu Harper'ın kafası daha da karışmaya başladığında, ifadenin sonlarına doğru oldu. Rol yaptığını sanmıyorum. Harper hakkında canımı sıkan başka bir şeyi de açıklar. O kızı kaçırmak, kilitli tutmak... Böyle bir suç birdenbire ortaya çıkmaz. Buna yol açan bir şey her zaman vardır: Zamanla yükselen, yalnızca geçmişe bakıldığında bariz olan bir şey. Ancak Harper'da hiçbir şey yok. En azından, bizim bulduğumuz bir şey yok."

Baxter, "Evde porno vardı," dedi.

"Evet," dedi Quinn. "Peki ya o aslında Walsh'unsa? Kabul edelim, bir öğretmen için kendi evinde saklamaktan daha güvenli bir yer olurdu."

"Doğru," dedim. "Öyleyse emin olmak için parmak izi alalım. Zamanla yükselme hakkında söylediğim her şey, hepsi Harper kadar Walsh için de geçerli. Eğer sorumlu oysa buna yol açan bir şey vardır. Yeterince dikkatli bakarsak bir iz bulabiliriz."

Gislingham, "Okuldaki odasında bir çocuk vardı," dedi. "Piç herif bizi görünce tedirgin oldu."

Somer başını kaldırdı. "Ayrıca orası son on yılda öğretmenlik yaptığı üçüncü okul. Kayıtlara baktım. Bir nedeni var mı diye kontrol etmeye değer."

Bu kadın işinde iyiydi. Hem de çok iyiydi.

"Pekâlâ Somer, Banbury tarafına bakabilir misin? Hem okulda hem de evde yerel güçle bağlantı kurmak için Gislingham'la çalış."

Quinn'in ona, sonra bana ve sonra uzağa baktığını gördüm. Sinirlenmişti ama umurumda değildi.

"Kızdan haber var mı?" diye sordu arkadaki dedektiflerden biri.

"Hâlâ bir şey söylemedi," dedi Everett. "Fakat sabah hastaneye tekrar gideceğim."

"Peki ya çocuk?"

Everett bana baktı, sonra da karşıdaki dedektife. "Durumu iyi. Daha iyi."

Everett'i başımla kısaca onayladım. Teşekkür hareketiydi. Sağduyusu için.

"Tamam," diyerek devam ettim. "Pekâlâ, Hannah Gardiner. Tanık çağrısına rağmen henüz kimse Hannah'nın o sabahki hareketleri hakkında yeni bir bilgi vermedi..."

"Olağan kaçıklar dışında," diye söylendi arkadaki dedektiflerden biri.

"...Ama iki önemli yeni bilgimiz *var*. Birincisi, Hannah arabasını sık sık Frampton Caddesi'ne park ediyormuş. Dolayısıyla artık Walsh'a olası bir şüpheli olarak bakıyorsak o gün nerede olduğunu, onunla sokakta karşılaşıp karşılaşmayacağını acilen kontrol etmemiz gerekiyor. Okullar iyi kayıt tutar, şansımız yaver gidebilir."

Gürültü artınca sesimi yükselttim. "*Ama* –ve burada büyük bir *ama* var millet– tamamen farklı bir yöne işaret eden ikinci bir bilgimiz var. Baxter, Beth Dyer'la konuştu. Kadın ona Hannah ve Rob arasındaki ilişkiye oldukça farklı bir bakış açısı sağlayan bir şey söyledi. Bayan Dyer'ın ne yazık ki iki yıl önce bizimle paylaşmayı uygun bulmadığı bir şey. Belki

de bu, Frampton Caddesi'nde neden hiçbir cinayet mahalli izi bulamadığımızı açıklar."

Baxter ayağa kalkıp takıma bakmak için döndü. "Beth, Hannah'yı kaybolmadan birkaç hafta önce yüzünde bir morlukla gördüğünü söyledi. Hannah, Toby'nin kazara yaptığını söylemiş ama Beth ona inanmamış. Rob olduğunu ve ikisinin sorun yaşadığını düşünmüş. 2015'te bundan bahsetmekten kaçınmış olsa da bugün bana anlattı. Ve beni etkileyen bir şey daha söyledi. Hannah'yı öldüren kişi, arabasını nereye bırakacağını nasıl bildi, dedi. O gün nereye gittiğini bilen çok insan yoktu. Bu nedenle ne Walsh ne de Harper bilebilirdi. Ancak Rob bilirdi. Bu yüzden Beth, Rob'un yaptığını düşünüyor. Bunu ve morlukları."

Aklıma bir şey gelince başımla onayladım. "Jill Murphy 2015'te benzer bir şey söylemişti." Vakadaki dedektif çavuştu ve çok da iyiydi. "Hep Beth'in Rob'a karşı hisleri olduğunu düşünmüştü."

"Evet, şey," dedi Baxter, "sanırım hâlâ var. Bu da elbette, tüm bunları sadece ondan intikam almak için uydurduğu anlamına gelebilir. Başımıza ilk kez gelmez."

"Öyle bile olsa Rob Gardiner'a tekrar bakmamız gerekiyor. Vakaya bakıldığında onun katil olması çok daha güçlü bir ihtimal; arabadaki DNA eksikliğini açıklamanın en kolay yolu."

Ockham'ın usturası. Her zaman eldeki tüm açıklamaların en basitine inan. Osbourne hâlâ Thames Valley'deyken çok sık söylediği için buna Osbourne'un usturası derdik. Shore'a bu kadar kafayı takmamızın bir nedeni de buydu: En kolay cevaptı.

"2015'te, Hannah'nın Wittenham'da görülmesi yüzünden ve zamanlama tutmadığı için Gardiner'ı elemiştik. Ancak şimdi Oxford'dan hiç çıkmadığını biliyoruz. Bu yüzden zaman çizelgesini yırtıp baştan başlamamız gerekiyor."

Öne ilerleyip Baxter'ın panoya iğnelediği zamanlamaları gösterdim. "Gardiner'ın burada çok sağlam bir mazereti var, 07.57, treninin Oxford'dan kalktığı zaman, peki ya ondan öncesi? Önceki gün?

Quinn zaman çizelgesindeki ilk kaydı işaret ederek, "Dur bir dakika," dedi. "Hannah o sabah 06.50'de sesli mesajı bıraktığında kuşkusuz hayattaydı..."

"Dinledin mi?"

"Şey, hayır..."

"Ben dinledim. O zaman. Tekrar tekrar. Arkadaşlarına da dinlettik. Kalitesi harika değil ama hepsi o olduğunu düşündü. Ama ya değilse? Ya başka biriyse? Beth Dyer başından beri haklı mıydı yoksa? Ortada gizemli bir kadın mı vardı? Gardiner'a mazeret sağlayan, hiç bilmediğimiz bir kadın?"

Şüpheli oldukları belliydi ama fikirlerimi destekledim. "Tek söylediğim tekrar analiz ettirmeniz. Son iki yılda bile konuşma tanıma yazılımı büyük ölçüde gelişti. Ayrıca Pippa Walker'ı da buraya getirelim. Geçmişte o aramayla ilgili aklına gelmeyen bir tuhaflık varsa diye."

"Denemeye değer," dedi Gislingham. "Özellikle de şimdi, Gardiner'la araları bozukken."

Sorarcasına ona baktım, o da bir an için hazırlıksız yakalanan Quinn'i işaret etti. Quinn bir an durup Gislingham'a bakış attıktan sonra, "Bu öğleden sonra onu Gardiner'ın dairesinde gördüm," dedi. "Gardiner'la kavga etmişler, Gardiner da onu kapı dışarı etmiş. Bileğinde morluk vardı. Rob'un yaptığını söyledi."

"Pekâlâ, onu getirip ifade vermesini sağlayalım. Onu nerede bulacağını bildiğini tahmin ediyorum?"

Quinn ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Hazır yeri gelmişken, Gardiner'ın herhangi bir şiddet geçmişi var mı diye de bakalım. Eski karısıyla konuşalım..."

"Denedim," dedi Baxter. "Aramalarıma dönmüyor. Bir üniformalı evine gittiğinde de kimse cevap vermemiş."

"O zaman eski kız arkadaşlarını, üniversiteden tanıdığı insanları bulun. Hadi ama, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Tekrar zaman çizelgesine döndüm. "06.50'deki aramayı elersek Gardiner'ın tüm mazereti yerle bir olur. Hannah'yı ayın 23'ünde öldürmüş, o gece onu gömmüş ve ertesi sabah trene yetişmek için arabayı erkenden Wittenham'a götürmüş olabilir."

"Ama bu durumda nasıl geri döndü?" diye sordu Quinn.

"Bisikleti var," dedi Somer ona bakmadan. "Şu katlananlardan. Reading istasyonundaki kamera kayıtlarında yanındaydı. Wittenham da sadece on beş kilometre uzaklıkta. Ne kadar sürede gidebilir ki? Kırk dakika mı?

"Peki ya oğlan?" diye sordu biri. "Yani Gardiner'ın birinin onu bulabileceği yere attığını mı söylüyorsun? Bunu kendi evladına yapar mı?

Güzel soruydu. "En azından görünüşte olası olmadığını kabul ediyorum. Ancak unutmayalım, Hannah'nın Wittenham'daki röportajı aslında o sabah çok daha erken bir saatte yapılacaktı. Rob, Jervis'in gecikmiş olabileceğini bilemezdi. Çocuğun çok daha hızlı bulunacağını düşünmüş olabilir."

"Ama o zaman karısının cep telefonunu almamış olması gerekir. Yani o zamana kadar telefondan çoktan kurtulmuş olması gerekir."

"Gayet mantıklı ama imkânsız değil."

Gislingham, "Yine de kahrolası bir psikopat olman gerek," diye mırıldandı. "Bunu ufacık bir çocuğa yapabilmen için..."

"Mesele de bu," dedim. "Belki de tam olarak böyle düşünmemizi istiyor. Bunu kendi çocuğuna ancak bir psikopatın yapabileceğini. Her iki durumda da hiçbir yere varmayacağından emin olana kadar hiçbir soruşturma hattını kapamayı

göze alamayız. Şayet bu size klişe gibi geliyorsa, bir klişenin nasıl klişeye dönüştüğünü hatırlayın."

"*Doğru olduğu için*," diye melodik biçimde mırıldandılar. Bunu daha önce duymuşlardı. Somer hariç. Aniden sırıttı fakat defterine not alıyormuş gibi yaparak gülümsemesini sakladı. Harika bir gülümsemesi vardı; tüm yüzünü aydınlatıyordu.

"Peki ya ceset, efendim?" Yine Baxter'dı. "Eğer onu Rob öldürdüyse nasıl Harper'ın kulübesinde bulundu?"

"İki bahçe sırt sırta. Yani Harper'la Gardiner'ın bahçeleri. Ve aradaki çit oldukça güçsüz. Onu aşmak çok da zor olmaz."

"Biraz zorlama olmadı mı, patron?" diye araya girdi Everett. "Rob Gardiner'ın, karısının cesedini *tam olarak* kızı bulduğumuz bodrumun bahçesine gömmesi? Bunun gerçekleşme ihtimali nedir ki?"

Baxter'a görmezden geldiği bir bakış attım.

"Doğru bir nokta, Ev. Dahası haklısın, tesadüflere inanmam. Genellikle... Ancak tesadüf olasılığını tamamen elersek her şeyi uydurmak için kanıtları saptırma riskimiz oluşuyor. Sizi bilmem ama bu iki suç hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek bana o kadar farklı görünüyorlar. Bu yüzden ikisini ayrı ayrı inceleyelim. En azından şimdilik."

İnsanlar ayağa kalkıp önlerindeki kâğıtları düzeltmeye başlarken Everett'i çağırdım.

"Vicky'nin günlüğünde kendisi hakkında söylediklerinin kimliğini belirlememize yardımcı olup olmayacağına bakar mısın?"

"Pek bir şey yok patron..."

"Yeni bir ev aradığından ve şehre geleli çok olmadığından bahsediyor. İş bulma kurumuna gidip iki ya da üç yıl önce kayıt yaptıran ve sonra herhangi bir açıklama yapmadan aniden ortadan kaybolan Vicky adlı kızları sor. Kiralama acentelerine de bak."

İkna olmasa da profesyonel davrandı. "Tamamdır, patron. Elimden geleni yaparım."

"Ne oldu?" diye sordum. Çünkü bir şey vardı. Eklemek istediği ama vazgeçtiği bir şey.

"Sadece fotoğrafını gazeteye vermek istediğinizde nasıl kötü bir tepki verdiğini hatırladım. Nedenine dair bir fikriniz var mı?"

Başımı salladım. "Şu an için hiçbir fikrim yok."

***

Janet Gislingham, kocası işten döndüğünde kanepede uyuyordu ve ancak uyanıp oğlunu kontrol etmeye gittiğinde onun evde olduğunu fark etti. Billy, peluş oyuncaklar ve bir yaşına kadar giyebileceği plastik poşetlerinden hâlâ çıkarılmamış kıyafetlerle dolu mavi-beyaz odasında, mavi-beyaz battaniyelerinin arasında mışıl mışıl uyuyordu. Janet'in aklına gelmeyen, satın almadığı veya her ihtimale karşı ödünç almadığı hiçbir bebek eşyası kalmamış. Beşiğin üzerinde, Gislingham'ın kendisi kadar futbol âşığı kardeşinin ilk yeğeni için yaptığı, ünlü Chelsea futbolcularının fotoğraflarının olduğu dönence asılıydı. Drogba, Ballack, Terry ve Lampard sıcak havada ağır ağır dönüyordu.

Gislingham beşiğin başında dikiliyordu ve Janet onun uzanıp bebeklerinin ipek gibi saçlarını nazikçe okşamasını izledi. Billy, babasının elinin altında hafifçe kıpırdanarak uykusunda minik sesleri çıkardı, küçük ellerini açıp kapadı. Adamın yüzündeki sevgi, kayıp kadar acı vericiydi.

"Chris?" dedi hâlâ bir eli kapıdayken. "Her şey yolunda mı?"

Ama kocası yanıt vermedi, hatta kıpırdamadı bile. Bebeğin ufak mırıltıları dışında çıt çıkmıyordu. Kocasının varlığını hissedip hissetmediğinden bile emin değildi.

"Chris?" Bu sefer sesi daha yüksekti. "İyi misin?"

Gislingham irkildi ve karısına bakmak için döndü.

"Elbette iyiyim," dedi her zamanki gülümsemesiyle. "Nasıl olmayayım?"

Ancak kocası kendisine doğru gelip ona sarıldığında yüzünde gözyaşlarını hissedebildi.

***

Eve vardığımda saat dokuzu geçiyordu. Walsh'la bir saatten fazla zaman geçirmiştim ama hikâyesi hiç değişmedi: Bodruma hiç inmemişti, ne Hannah ne de kız hakkında bir şey biliyordu ve evden hiçbir şey çalmamıştı. Parmak izleriyle ilgili tek açıklaması, Harper'a yıllar önce ıvır zıvır ayırması için yardım ettiği ve alt kata götürülenlerin o kutular olabileceğiydi. Başka bir deyişle açmazdaydık. Onu bir geceliğine nezarethaneye koymuştuk ama elimizdekilerden çok daha iyi bir şey bulamazsak kefalerle serbest bırakmak zorunda kalacaktık.

Bu meslekte beklenmedik işleri başarmakta ustalaşırdın. Yerlerinde olmayan ufak şeyleri fark etmede... Ama 21.15'te evimin kapısını açtığımda bir şeylerin değiştiğini anlamak için süper hassas güçlere ihtiyacım yoktu. İçinde zambak olan, aylardır görmediğim uzun cam vazo. Kısık seste çalan Bryan Ferry. Hatta –ki bu gerçek bir şoktu– yemek kokusu...

"Merhaba?" diye seslendim çantamı koridora bırakarak.

Alex ellerini kurulama bezine silerek mutfak kapısında belirdi. "On dakikaya hazır," dedi gülümseyerek.

"Beklemeseydin keşke. Mikrodalgaya pizza atardım."

"Beklemek istedim. Aniden değişiklik olsun diye bir şeyler pişirmek istedim. Şarap?"

Mutfakta ocağın üzerinde bir tencere güveç vardı. Eskiden çok yaptığı bir İspanyol tarifiydi. Valensiya'daki bir hafta sonunun anıları. Merlot'yu kadehe doldurdu ve kendi

kadehini tutarak bana döndü. Düğün hediyesi olan bir setin son parçalarından biriydi.

"Günün nasıldı?"

Bu da farklıydı. Alex pek havadan sudan "konuşmazdı".

Biraz şarap içtim ve direkt başıma vurduğunu hissettim. Sanırım öğle yemeği yemeyi unutmuştum.

"Korkunç. O kızı esir alan ve istismar eden kişi Harper'ın yeğeni gibi görünüyor. Kızın oradayken yazdığı bir günlük bulduk. Başına gelenler korkunç."

Başıyla onayladı. Aslında ona bunların hiçbirini söylememem gerekirdi ama bu evde kurallara uymuyorduk. Tıpkı havadan sudan konuşmadığımız gibi. "Ben de bundan korkuyordum," dedi. "Peki Hannah?"

"O da iyi gitmiyor. En yakın arkadaşı bize Rob'un onu dövüyor olabileceğini söyledi. Rob yeniden şüpheli konumuna girdi."

Yüzü asılmıştı. Muhtemelen en az benimki kadar asıktı.

Güvece geri döndü. Sarımsak, kekik, biraz ançüez. Midem altüst oldu. Orada şarabımla dikilip karar vermeye çalıştım. Ona Vicky'nin oğlan hakkında yazdıklarını söylemeli miydim? Karıma kendisinin haklı, benim de haksız olduğumu; çocuğun annesinin bir zamanlar ondan nefret ettiğini, belki de hâlâ nefret ettiğini söylemeli miyim? Kısa hayatının tamamını onu hiç istemeyen biriyle hapsedilmiş olarak geçirdiğini? Peki söylersem bu, durumu daha da kötüleştirir miydi? Her çocuğun hak ettiğini düşündüğü, hâlâ içinde olan ancak artık kimseye veremeyeceği sevgiyi ona vermek için onu daha da kararlı hâle getirir miydi?

"Daha vakit var," dedi hâlâ tencereyle ilgilenirken, "yukarı çık istersen."

"Sorun değil, üstümü değiştirmekle uğraşmayacağım."

"Onu demek istemedim. Çocuğa bakmak istersen diye."

Burada olduğunu biliyordum. Elbette biliyordum. Yemek, müzik, gülümseme, çiçekler. Hepsinin nedeni oydu. Fakat bunu bilmek ve yukarı çıkıp onu görmek...

"Sorun değil, derin uykuda," dedi tereddüdümü yanlış anlayarak. Belki de bilerek... "Hemen uykuya daldı. Sanırım tamamen tükenmiş durumda."

Beni şöyle bir inceledi. Bu bir sınavdı. Ve ben Alex'i hayal kırıklığına uğratmaya hiçbir zaman katlanamamıştım.

Henüz hava kararmamasına rağmen koridorun ışığı yanıyordu ve yatak odasının kapısı aralıktı. Köşeyi dönüp yastığın üstündeki başını görene kadar yavaşça ilerledim. Koyu bukleler, Jake'in o yaşlarda sevdiği oyuncak ayı... Oğlan bir fındık faresi gibi kıvrılmıştı, kirli oyuncak hâlâ elinde duruyordu. Eskiden tam şimdi durduğum yerde dikilip Jake'i dinlediğim gibi onun da nefes alışverişini dinledim.

***

Telefon ancak altı kez çaldıktan sonra Quinn yanıt verdi.

"Benim," dedi Somer. "Arabada mısın? Trafiği duyabiliyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Sorunu çözmek. Konuşmak."

"Konuşacak hiçbir şey yok. Bir süre güzel vakit geçirdik ama insan yediği kaba pislemez."

"Ben yediğim kaba pisleme..."

"Tabii canım."

"En azından profesyonel davranmalıyız," dedi. "Bu soruşturmanın büyük kısmını hâlâ sen yürütüyorsun ve ben de hâlâ soruşturmanın bir parçasıyım."

"Bir *parçası* mı? Bana kalırsa devralmaya çalışırken gayet iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Of, hadi ama, bu hiç adil..."

"Bak ne diyeceğim? Sikimde bile değil. Tek umursadığım, piç kurusu Walsh'u ait olduğu yere, parmaklık ardına koymak. Buna yardım edebilirsen iyi. Tek ilgilendiğin kendi işe yaramaz kariyerini yapmaksa o zaman siktirip gidebilirsin."

Uzanıp telefonu kapadı. Beş dakika sonra oturduğu siteye girdi ve Audi'yi yeraltı otoparkına park etti. Dairesi en üst kattaydı ve manzarası, bir emlakçının mübalağalarını bile haklı çıkaracak kadar güzeldi. Güneş ufkun hemen altındaydı ve hava beyaz gül rengindeydi. Balkonda, kanalın üzerinden Port Meadow'a bakan Pippa dikiliyordu. Bir elinde şampanya kadehi vardı. Kapı sesini duyunca arkasını dönüp ona doğru geldi. Quinn'in bornozunu giymişti ve saçları ıslaktı.

"Kalacak bir yer bulmayı başaramadın mı?" dedi hissettiği kuşkuyu sesine yansıtmamaya çalışarak.

Başını iki yana salladı.

"Sana verdiğim tüm numaraları denedin mi?"

Omuz sikti; anlık öncelikler listesinde pek üst sıralarda yer almadığı açıktı. "Oxford'ı bilirsin. Hep tıka basa dolu."

"Bak, burada kalamazsın. Yönetmelikler var, biliyorsun..."

"Burası harika," dedi sözünü keserek. Bir koluyla etrafı gösterdi. "Bu oda, *kocaman*."

Quinn ceketini kanepenin arkasına attı. "Evet, ama dairenin kalanı epey ufak."

Ayrıca misafir odası da yoktu. Ancak bunu söylemedi. Yine de Pippa aklından geçenleri tahmin etmişti. "Bak, daha sonra arayabileceğim birkaç arkadaşım var. Bir yer bulacağımdan eminim. Başına dert açmak istemiyorum. Hele de bana bu kadar cömert davranmışken." Şarap şişesine doğru gitti ve bir kadeh

doldurup Quinn'e verdi. "Sadece cava[10]; Walton Sokağı'ndaki o şirin tekelden aldım. Ama yine de köpüklü, değil mi?" Tekrar pencereye gitti. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Şey, on sekiz ay falan oldu."

"Tek başına mı?"

Bunu sormasına pek gerek yoktu; banyosunu, çekmecelerini, gardıroplarını karıştırmak için saatleri olmuştu.

Quinn kadehini sehpanın üstüne koydu. "Neden giyinmiyorsun? Ben de bu arada akşam yemeğini hallederim."

Gözleri kocaman açıldı. "Yemek mi *pişireceksin*?"

Quinn sırıttı. "Tabii ki hayır. Sipariş vereceğim."

Ve aniden ikisi de gülmeye başladı.

***

Sabah Alex uyanmadan evden çıktım. Hep birlikte kahvaltı etmeye hazır olduğumu sanmıyordum. Ya da kahvemi yaparken tezgâhın üstünde duran parlak Cheerios kutusunu görmeye. Kulağa korkakça geliyorsa muhtemelen öyle olduğu içindi.

Challow'dan telefon aldığımda otoparkta yürüyordum.

"Cinayet Büro'ya kendimi nasıl affettirebilirim?"

"DNA?"

"Bugün ilerleyen saatlerde alacaksınız."

"Şükürler olsun."

"Frampton Caddesi'nden aldığımız ekstra parmak izi testlerini de gönderiyorum."

"Ve?"

"Harper'ınkiler odaların çoğunda var, bunda şaşırtıcı bir şey yok. En üst katta pek bir şey yok ama sanırım birileri oraya çıkmayalı çok olmuş. Ayrıca Walsh'unkini ilk kattaki

10 İspanyol köpüklü şarabı. –*e.n.*

merdiven tırabzanında bulduk, faydalı olabilir de olmayabilir de. Senin bakış açına göre demek istiyorum yani... Ayrıca şu vitrin, tertemiz yapılmış. Üstünde hiçbir iz yok. İlginç bir bulgu daha var."

"Nedir?"

"Parmak izi olmayan tek şey vitrin değil. Pornoda da yok. Harper ve Derek Ross'un parmak izleri kutunun üstünde mevcut. Ancak pornoda hiçbir şey yok. Seni bilmem ama bana garip geldi. Gerçekten garip."

***

Quinn uyandığında işe çoktan geç kalmıştı ve boynunda bir ağrı vardı. Avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu ve şakaklarında şiddetli bir ağrıyla doğruldu. Sonra sabahlığını giyip oturma odasına gitti. Yağlı bir pizza kutusu, yarısı yenmiş bir dilim sarımsaklı ekmek, iki boş şarap şişesi. Duşun sesini duydu. Banyo kapısına gidip kapıyı tıklattı. "On beş dakika içinde çıkmam gerekiyor ama daha sonra ifadeyi vermen için gelip seni alacağım."

Yanıt gelmedi. Mutfağa gidip kahve makinesine bastı. Görünüşe göre kız ondan önce davranmıştı. Tezgâhın üstünde boş bir kupa ve onun yanında da kızın telefonu vardı.

Bir an için ona baktı. Sonra ekranını açtı.

***

Christine Grantham ile telefon görüşmesi
5 Mayıs 2017, 10.32
Aramayı yapan DK A. Baxter

AB: Bayan Grantham, 2000'lerin başında Bristol Üniversitesi'nde bulunan birkaç kişiyle

görüşüyoruz. Sanırım o dönemde oradaydınız, değil mi?

CG: Evet, oradaydım.

AB: Sanırım Robert Gardiner'ın da arkadaşıydınız?

CG: Demek bu yüzden aradınız. Merak etmiştim.

AB: Kız arkadaşıydınız, değil mi?

CG: Evet, biz süreliğine.

AB: Nasıl biriydi?

CG: Asıl soru bu değil, yanılıyor muyum? Karısının cesedini buldunuz ve aniden bana onu soruyorsunuz. Tesadüf olamaz.

AB: Sadece tam resmi görmeye çalışıyoruz, Bayan Grantham; boşlukları doldurmaya...

CG: Eh, "boşluklar" doğru sözcük aslında. Konu Rob olduğunda. Hep bir şey sakladığını hissetmişimdir. Son derece münzevi biriydi; muhtemelen hâlâ öyledir.

AB: Hiç sizi rahatsız eden bir şey yaptı mı?

CG: Bana vurup vurmadığını mı soruyorsunuz? Çünkü soru buysa yanıt hayır. Son derece şefkatli biridir. Evet, güçlü görüşleri var ve aptallara tahammül edemiyor ve bu onu bazen biraz yıpratıcı biri yapıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman bunu yaptığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

AB: Geçmişi hakkında ne biliyorsunuz?

CG: Norfolk'ta bir yerden geliyor sanırım. Ama ailesi zengin değil. Bulunduğu yere gelmek için çok çalışması gerekti. Her zaman bunun onun hakkında çok şey açıkladığını düşünmüşümdür. Gerilimini yani...

AB: Hiç Hannah'yla tanıştınız mı?

CG: Hayır. İrtibatta kalmadık.

AB: Peki ilişkiniz neden bitti?

CG: *[duraksama]*
Bunu size söylemek istediğimden emin değilim.

AB: Bu bir cinayet soruşturması, Bayan Grantham...
CG: *[duraksama]*
Şey, aile kurmak istiyordum...
AB: O istemiyor muydu?
CG: Hayır, mesele bu değildi. Kesinlikle çocukları olsun istiyordu. Sadece... Kendisi çocuk sahibi olamıyordu.

***

"Yani bu kadını tanımıyor musunuz?"

Everett şehrin ortasındaki iş bulma kurumundaydı. Kanepeler, bilgisayar terminalleri, çalışma masası gibi görünmemeye çalışan masalar... Sarı ve yeşil renklerde parlak oda bölücüler, üstlerinde de, "Yardım etmek için buradayım" ve "Çalışmaya hazırım" şeklinde cıvıl cıvıl mesajlar veren, hatırka dişlerle gülümseyen modellerin fotoğrafları vardı. Bu, içeride kayıtsızca dolaşan, pek bir şeye hazır görünmeyen insanlarla oldukça acı verici bir tezat oluşturuyordu. Everett'in önünde oturan kadın neredeyse bezmiş görünüyordu.

Tekrar Everett'in telefonundaki fotoğrafa baktı ve sonra başını sallayarak cihazı ona geri verdi. "Sayıları çok fazla. Gelen giden çok oluyor. Üç yılı bırakın, üç hafta önce buraya gelmiş olsa bile muhtemelen onu hatırlamazdım."

"Peki ya kayıtlarınız? O zamanlar buraya gelen, Vicky veya Victoria isimli kızları arayabilir misiniz? Ocak 2014'ten sonrası diyelim?"

"Tamam. Bunu yapabilirim."

Bilgisayarını açtı. Hamur yapıştırıcıyla ekrana tutturulmuş yıpranmış bir karton parçası vardı. *Burada çalışmak için kaşık olmanız gerekmez ama yardımcı olur.* Boncuk gözlü ve parlak mavi akrilik saçlı plastik bir trol de vardı. Everett okuldan beri bunlardan birini görmemişti.

Kadın klavyeyle işi bittikten sonra öne eğildi.

"Dosyada, Ocak 2014'te bir Vicky ve üç Victoria görüyorum. Vicky şu an hâlâ geliyor ve üç Victoria'nın da işi var; biri Nando's'ta, biri Oxford Brookes'ta, biri de bir temizlik firmasında. Ama bu uzun sürmez. Çoğu için aşırı ağır bir iş."

"Bizim Vicky'nin bu veri tabanına girmeden hak talep etmesinin bir yolu var mı?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır. Burada bir yerde olurdu."

"Belki başka bir adla?"

"Sanmam. Bize iki kimlik çeşidi göstermesi zorunlu. Pasaport, ehliyet gibi şeyler."

Everett iç çekti. Dijital bir dünyada hiçbir iz bırakmamak nasıl mümkündü?

***

Quinn dairesine çıkan son birkaç basamağı tırmandı ve kapıyı açtı.

"Pippa? Burada mısın?

Ancak tek duyduğu kendi sesiydi. Dün akşamki yemeğin donmuş kalıntıları hâlâ masanın üstündeydi ama köşeye yığılı çantalar gitmişti. Kızın dairede bulunduğuna dair tek işaret, geniş ekran televizyonun köşesine astığı siyah dantelli külotu.

"Lanet olsun," dedi yüksek sesle. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

***

Baxter'ın yüzüne baktığımda ilk düşüncem, onu hiç bu kadar heyecanlı görmediğimdi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, patron, ama az önce Christine Grantham'la telefonda görüştüm. Üniversitedeyken Rob Gardiner'la çıkmış."

"Ah, öyle mi?"

"Rob'un bize söylemediği bir şey varmış. Büyük bir şey."

***

Banbury'de yerel Adli Tıp ekibi Lingfield Caddesi'ndeydi. Bir saatten fazla sürdü ancak sonunda kayıp *netsuke*yi bir havluya sarılmış ve gevşek bir döşeme tahtasının altına gizlenmiş olarak buldular. Onları paketleyen memur, Somer onları etiketlerken *netsuke*lerden birine daha yakından baktı. Bir su samuruydu, dişlerinin arasına minik bir balık kıstırılmıştı. Neredeyse kürkündeki suyu hissedebiliyordunuz. Somer'a, "Bu komik küçük şeyler gerçekten bunca zahmete değer mi?" diye sordu.

"Kesinlikle, bunların değerinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Walsh muhtemelen Harper hakkındaki haberleri görünce onları sakladı. İzini sürmemizin an meselesi olduğunu biliyordu."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Senin farkın işte. Bana bir sürü plastik ıvır zıvır gibi görünüyor. Gevrek kutularından çıkan şeyler gibi." Torbanın ağzını kapatırken sırıttı. "Yaşımı belli ettim. Muhtemelen onları hatırlamıyorsundur."

Somer gülümsedi. "Aslında hatırlıyorum."

"Tamamdır, hepsi bu kadar. Senin için fotoğraflarını çektireceğim."

"Teşekkür ederim. Sigorta şirketine gönderecek bir şeye ihtiyacım olacak. Böylece bu şeylerin tam olarak nereden geldiğini kanıtlayabiliriz."

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Gislingham, diğer Adli Tıp uzmanlarından biriyle belirdi. Aralarında plastiğe sarılı bir bilgisayar taşıyorlardı.

"Şansınız yaver gitti mi?" diye sordu Somer.

Gislingham yüzünü ekşitti. "Üst katı ve çatı katını elden geçirdik ama hiçbir şey bulamadık. Bilgisayarın bir şifresi bile yok. Tarayıcı geçmişinde tehlikeli fotoğraflar ya da porno olmadığı kesin. Eğer pedofilse bunu komik bir şekilde gösteriyor."

"Tek cihazın bu olduğundan emin miyiz? Dizüstü bilgisayarı veya tableti yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Makinenin durumuna bakılırsa adamımız pek de elektronik alet meraklısı biri değil. Şuna bir bak. En az on beş yıllık. Çocuklar her ihtimale karşı içini kurcalayacak. Yine de bana sorarsan çıkmaz sokak."

Somer iki saat sonra okulda tüm günün konusunun bu olup olmayacağını merak ediyordu. Belki de "tuğla duvar" bu seferlik daha iyi bir benzetmeydi. Okul sekreterinin ofisinde oturmuş, kadının kendini açıkça aşan bir bilgisayarla uğraşmasını izlerken, daha önce birçok kez olduğu gibi, okul ve hastane idarecilerini böylesi pasif-agresif paradigmalar hâline getiren unsurun ne olduğunu merak etti. Meslek mi insanları bu hâle getiriyordu, yoksa bu tür insanlar mı aslında bu mesleklere çekiliyordu? En son çalıştığı okuldaki sekreter şu an baktığı kadının bir kopyası olabilirdi. Aynı sımsıkı toplanmış saçlar, aynı bluz ve birbirine pek uymayan mavi tonlarında etek ve hırka, aynı zincirli gözlükler...

"Tarihi tekrar söyler misiniz?" diye sordu kadın klavyedeki tuşlara tek tek basarken.

"24 Haziran 2015," dedi Somer üçüncü kez, diğer ikisindekiyle aynı gülümsemeyle, ama artık çenesi ağrımaya başlamıştı.

Kadın gözlüklerinin üstünden ekrana baktı. "İşte buldum. Takvime göre, Bay Walsh'un o sabah üçüncü sınıflarla blok dersi varmış."

"Peki ne zaman başlamış?"

"On otuz."

"Ondan önce?"

Kadın ona baktı. "Yok. Söylediğim gibi blok dersi varmış. Başka bir şey yok."

"Peki o gün kesinlikle burada mıydı? Hasta falan olabilir mi?"

Kadın yüksek sesle iç çekti. "Bunun için devamsızlık kayıtlarını kontrol etmem gerek."

Somer gülümsemesini tazeledi. Tekrar. "Lütfen."

Klavyede birkaç tıklamadan sonra telefon çaldı. Kadın ahizeyi kaldırdı. Kabul süreciyle ilgili son derece ayrıntılı bir sorgu olduğu açıktı. Somer orada oturup kendine sakin kalmasını öğütlerken müdür ofisinin kapısı açıldı.

Bazen, sadece bazen, üniformanın faydaları oluyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi adam ona doğru gelerek. "Richard Geare, müdürüm." Somer'ın gülümsediğini görünce (bu sefer gerçekti) o da gülümsedi. "Siz sormadan söyleyeyim, yazılışı aynı değil. Sanırım ebeveynlerim bilmiyordu. Kendime çocuklara karşı itibarımı artırdığını söylüyorum ama bunun gerçek olduğundan emin değilim. Muhtemelen kim olduğunu bile bilmiyorlar. Elbette Tom Hiddleston olsaydı durum farklı olabilirdi ama onun için de on yıl geç kaldım."

"Polis Memuru Erica Somer," dedi elini sıkarak. "Bayan Chapman bazı bilgiler almam için bana yardım ediyordu."

"Ne hakkında?"

"Öğretmenlerinizden biri hakkında. Donald Walsh."

Geare ilgili göründü. "Peki nedenini sorabilir miyim? Bir sorun mu var?"

Somer hâlâ telefonda konuşan ama müdüre işaret vermeye çalışan sekretere baktı. "Ofisinize gitsek daha iyi olur belki?"

Oda, geleneksel görünmeye büyük özen gösteren bir okul için şaşırtıcı derecede moderndi. Pürüzsüz uçuk gri duvarlar, beyaz şakayıklarla dolu bir vazo, koyu renk ahşaptan ve çelikten yapılmış bir çalışma masası.

"Beğendiniz mi?" dedi etrafı incelediğini görünce. "Partnerim benim için tasarladı."

"Zevkli kadınmış," dedi Somer ve oturdu. Geare de aynısını yaptı.

"Aslında erkek. Ama evet. Hamish çok zevklidir. Pekâlâ, size nasıl yardım edebilirim?"

"Haberleri gördüğünüzden eminim. Oxford'da bir bodrumda bulunan kız ve ufak çocuğu?"

Geare kaşlarını çattı. "Bunun Donald Walsh'la ne ilgisi var acaba?"

"Bulundukları ev, Bay Walsh'un enişte sine ait. Teyzesinin kocasına."

Geare parmak uçlarını birleştirdi. "Ve?"

"Evi kimin ne zaman ziyaret ettiğini belirlemeye çalışıyoruz. Bayan Chapman, 2015'teki belirli bir tarih için bana yardım ediyordu. Bay Walsh'un o gün okulda olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Yani o kız o kadar süredir bodrumda kalmış, öyle mi?"

Somer bir anlığına tereddüt etti ama bu, Geare'ın anlamasına yetti.

"Emin değiliz," dedi.

Yine kaşlarını çattı. "Biraz kafam karıştı. Kızın kaçırıldığı gün olduğunu düşünmüyorsanız, neden belirli bir gün hakkında bilgi arıyorsunuz?"

Somer hafifçe kızardı. "Aslında bu, Hannah Gardiner'ın kaybolduğu tarih. Belki vakayı hatırlarsınız. Bir bağlantı ola-

bileceğine inanıyoruz. Eğer yoksa da bu ihtimali elememiz gerekiyor."

"Yani o bağlantının Donald Walsh olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Korkarım."

Sessizlik oldu. Adamın düşündüğünü görebiliyordu.

"Açıkçası bu bilginin hiçbir şekilde kamuya açılmasını istemeyiz."

Geare tek elini salladı. "Elbette. Bunu anlıyorum. Sadece az önce söylediklerinizi tanıdığım Donald Walsh'la bağlaştırmaya çalışıyordum."

"Peki tanıdığınız adam nasıl biri?"

"Özverili, çalışkan. Dürüst olmam gerekirse biraz tutucu ki bu da onu arada sırada uzlaşılmaz biri gibi gösterebiliyor."

Somer, asıl sorunun Geare'ın cinselliği olup olmadığını merak ederken başıyla onayladı.

"Merak ediyorsanız diye söylüyorum," dedi, "eşcinsel olduğumu asla saklamadım. Ne okul çalışanlarından ne de ebeveynlerden." Öne eğildi, birden ciddileşmişti. "Bakın, Memur Somer –Erica– işe başlayalı sadece dokuz ay oldu ve yapmak istediğim pek çok değişiklik var. Bu okul bir müze gibi görünebilir ama onu bir müze gibi yönetmeye hiç niyetim yok. Bu oda," dedi, "buranın nasıl bir okul olmasını istediğimi, personel odasındaki sert koltuklardan daha iyi gösteriyor. Bu nedenle ebeveynleri okulun geri kalanını gezdirmeden önce buraya getiriyorum."

"Belki onları da değiştirmelisiniz."

"Personeli mi?"

Gülümsedi. "Koltukları."

"Listede. Ama evet," dedi daha ciddi bir tavırla, "personelde de bazı değişiklikler olursa bu beni şaşırtmaz."

Somer kapıya doğru bakmaktan kendini alamadı ve bakışlarını geri çevirdiğinde Geare keyifsizce gülümsüyordu. "Bayan Chapman zaten bu dönemin sonunda emekliliğe ayrılmayı planlıyor. Bazen aynı anda çok fazla değişiklik yapmamak en iyisidir, yanılıyor muyum? Ama öğretim kadrosunun bir kısmı kendi isteğiyle ayrılmayı seçebilir. Herkes gelecek vizyonumu paylaşmıyor."

"Peki Walsh onlardan biri mi?"

"Şöyle diyelim, gidecek başka bir yeri olsaydı herhâlde çoktan gitmişti. Veyahut umursamayacak kadar parası olsaydı."

"Ben de size bunu soracaktım, üstü kapalı olarak elbette. Bay Walsh'un son on yılda üç farklı işi olmuş. Burası, o süre içinde en uzun çalıştığı yer. Bu konuda bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Önceki iki okulu neden bıraktığını biliyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "Kişisel verileri koruma yasası yüzünden ne kadarını söyleyebileceğimden emin..."

"O yasa cinayet soruşturmaları için geçerli değil, efendim. Ama içinizi rahatlatacaksa kontrol etmekten çekinmeyin. Dürüst olmak gerekirse Bay Walsh'un menfaati için de büyük resmi mümkün olduğu kadar görmemiz gerek. Bunlarla alakası olmadığını ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi olur. Neden bahsettiğimi bildiğinizden eminim."

Geare suskunlaştı.

"Genç kadınları içeren herhangi bir olay olup olmadığını öğrenmek özellikle faydalı olurdu. Herhangi bir cinsel taciz belirtisi. Ya da..."

"Ya da çocuklarla münasebet mi?" Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Bir şey söylememenin tek nedeni, doğru sözcükleri arıyor olmamdı. Hepsi bu. Donald Walsh zor bir adam. Bazen biraz sert. Çocuklardan hoşlanmadığı açıkken neden öğretmenliği seçtiğini sık sık merak ediyorum. İronik

bir durum, onun zekice diyeceğine şüphe yok ama çocuklar onun küstahça davrandığını düşünüyorlar. Bu da onları Walsh'a karşı temkinli davranmaya itiyor, dolayısıyla Walsh çocuklarla bağ kurmakta zorlanıyor. Bir ekibin parçası olmakta da pek iyi değil. 'Teşrikimesai' yapmıyor. Bu bir Donald sözü bu arada. Şahsen ben 'ekip çalışması' derdim."

Kapı tıklatıldı ve sekreter başını içeri uzattı. "Bay Geare, randevunuz geldi."

Somer ayağa kalkıp elini sıktı. "Teşekkür ederim. Bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey olursa lütfen bizimle iletişime geçin."

Gislingham otoparkta bekliyordu. Walsh'un ofisindeki bilgisayar, adli tıp ekibinin minibüsüne yüklenmekteydi.

"Birkaç öğretmenle konuştum," dedi, Somer arabaya binip kapıyı kapatırken. "Ondan pek hazzetmiyorlar ama tehlikeli biri olduğunu da düşünmüyorlar."

"Richard Geare de aynısını söyledi. Aşağı yukarı."

Gislingham ona baktı. "Richard Geare mi? *Ciddi misin?*"

Somer başını iki yana salladı. "Zavallı adam. Herkesin ağzından çıkan ilk şey bu olmalı."

"Peki öyle mi?" diye sordu Gislingham emniyet kemerini takarken.

"Ne öyle mi?"

Sırıttı. "Yani *Subay ve Centilmen*[11] mi?"

Somer gülümsedi. "Bir bilsen."

***

11 Başrollerini Richard Gere ve Debra Winger'in paylaştığı 1982 yapımı film. *–e.n.*

Crescent Meydanı'nındaki 81 numaralı evin birinci katında perdeler açıktı. Robert Gardiner'ın etrafta dolaşırken cep telefonuyla konuştuğu görülebiliyordu. Bir noktada aniden eğilip oğlunu omuzlarına aldı. Quinn bir an oturup izledi, sonra arabasından indi ve caddenin karşısına geçti.

Rob kapıyı açtığında, "Dedektif Çavuş Quinn," dedi

Gardiner kaşlarını çattı. "Ne istiyorsunuz? Bir şey mi oldu? Birini mi tutukladınız?"

"Cinayet için, hayır. Henüz değil. Bakıcınız hakkındaydı. Pippa?"

Gardiner'ın gözleri kısıldı. "Ne olmuş ona?"

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki numarasını verebilir misiniz? Telefonunuzda olmalı..."

"Kayıtlıydı ama sildim. Hayır, ezberimde yok, üzgünüm."

"Peki ya ailesinin adresi?"

"Maalesef, o da yok."

"*Gerçekten* mi?" dedi Quinn, şüphesi artık açıktı. "Çocuğunuza bakıyordu. Geçmişini araştırıp referans almadınız mı?"

"Onu Hannah tuttu, ben değil. North Parade'deki Çiftçi Pazarı'nda tanışmışlar. Tezgâhlardan birinde. Çanak çömlek veya artisan kahve çekirdeği mi satıyormuş ne. Her neyse, sonrasında birkaç kez buluşmuşlar ve Hannah'ya dadılık eğitimi aldığını ama parasının bittiğini söylemiş. Hannah ona acıyıp bir şans verdi. Öyle biriydi işte. Her zaman insanların iyi yanını görürdü." Quinn'e açık bir düşmanlıkla dik dik baktı. "Pippa'yı ne için arıyorsunuz ki?"

"Endişelenmeyin," dedi Quinn. "Çok önemli değil."

***

Everett arabasını kilitleyip Iffley Caddesi'ne çıktı; Vicky bir stüdyo dairede yaşadıysa burası başlamak için iyi bir yerdi. Elinde kiralık mülklerin bir listesi vardı ve ilerlemenin tek yolu kapıları tek tek çalmaktı. İçinde, şehir büyüklüğündeki bir samanlıkta iğne arıyormuş hissi vardı.

Haritasına baktı. Listedeki ilk ev karşı sokaktaydı. Dışarıda bir yığın bisiklet, ön bahçeye rastgele bırakılmış tekerlekli çöp kutuları vardı. Zili çalıp dikildi ve kapı açılana kadar bekledi.

"Dedektif Verity Everett," dedi rozetini göstererek. "Size birkaç soru sorabilir miyim?"

***

Robert Gardiner ile görüşme,
St Aldate's Polis Merkezi, Oxford
5 Mayıs 2017, 14.44
Görüşmedekiler, DA A. Fawley, DK A. Baxter, P. Rose (avukat)

AF: Bay Gardiner, zaman ayırıp geldiğiniz için teşekkür ederiz. Acilen çağırdığımız için kusura bakmayın. Karınızın ölümüyle ilgili bazı ek sorularımız olduğu için sizinle konuşmak istedik.

RG: *[sessizlik]*

AF: Bay Gardiner?

RG: Neler söyleyeceğinizi duymak için bekliyorum. Bana yüzlerce kez sormadığınız ne kalmış olabilir? Yanıtlar farklı olmayacak. Ama buyurun, sorun.

AF: Bildiğiniz gibi, o güne ait zaman çizelgemizi, birkaç tanığın karınızı o sabah Wittenham'da görmelerine dayanarak oluşturduk. Artık hatalı olduklarını biliyoruz. Bu yüzden

de birkaç kişiyi yerleri hakkında tekrar sorgulamamız gerekiyor. Siz de dâhil.

RG: Demek konu bu. Beni bununla mı sıkıştırmaya çalışacaksınız? Peki ya şu herif... Harper, artık ismi neyse?

AF: 33 Frampton Caddesi'ndeki bodrumda bulunan genç kadın ve çocukla ilgili olarak kısa süre içinde suçlamaların yapılmasını bekliyoruz. Henüz bu suçla karınızın ölümü arasında bir bağlantı olduğunu gösteren kesin bir kanıtımız yok.

RG: Yani başka seçeneğiniz olmadığı için bana bir kez daha saldıracaksınız, öyle mi? Tıpkı geçen sefer olduğu gibi.

AF: Ortaya yeni bir bilgi çıktı Bay Gardiner...

RG: Anladım, yani şu an Hannah'yı gerçekten benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz? Kendi oğlumu terk ettiğimi?

AF: Böyle bir şey söylemedim.

RG: Söylemeniz de gerekmiyor.

AF: Bakın, ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Bunun için de yardımınıza ihtiyacımız var. İş birliğinize...

PR: Müvekkilim size makul olan her şekilde yardım etmeye fazlasıyla istekli. Henüz haklarını söylemediğiniz için onu bir şüpheli olarak değil de bir tanık olarak sorguladığınızı anlıyorum?

AF: Şu an için evet. Şimdi, yaşananların üzerinden tekrar geçelim.

RG: Daha kaç kere geçeceğiz? Evden 07.15'te çıktım ve Reading'e giden trene 07.57'de...

AF: O sabah değil, Bay Gardiner. Önceki gece. 23 Haziran Salı gecesi.

RG: Ama sabah Hannah'nın hayatta olduğunu biliyorsunuz. Sözlerime inanmanıza bile gerek

yok. O sesli mesajda Hannah'yı kendiniz de duydunuz. Bir gece önce yaşananların ne önemi var?

AF: Yine de soruya yanıt vermenizi istiyoruz.

RG: *[iç çeker]* Hatırladığım kadarıyla işten dönerken Toby'yi kreşten almıştım. 17.00 civarı olmalı. Yani 17.30 gibi eve varmışımdır. Günün çoğunda birkaç Alman yatırımcıyla toplantıdaydım, bu yüzden oldukça yorgundum. Sakin bir gece geçirdik.

AF: Bunu doğrulayabilecek biri var mı?

RG: Hayır. Söylediğim gibi, sadece üçümüzdük. Ben, Hannah ve Toby.

AF: Dadınız, sizinle değil miydi?

RG: Hayır. 19.00 gibi gitti.

AF: Döndüğünüzde eşiniz evde miydi?

RG: Hayır. 20.00'ye kadar gelmedi.

AF: Peki nasıldı?

RG: Bu ne demek?

AF: Mutlu? Gergin? Yorgun?

RG: Sanırım biraz dalgındı. Aklında çok şey vardı. Ertesi gün yapacağı röportaj... pek çok şey ona bağlıydı.

AB: Wittenham'daki röportaj mı? Malcom Jervis'le yapacağı?

RG: Evet. Bunu biliyorsunuz. Sayısız kez üstünden geçtik. Onun için çok önemliydi. Büyük bir haberdi. Aylardır üzerinde çalışıyordu.

AF: Yani o öğleden sonra Summertown'daydı. BBC'de.

RG: Bildiğim kadarıyla evet.

AF: Bildiğiniz kadarıyla mı?

RG: Yeter, bu nedir böyle? Bana söylemediğiniz bir şey mi var?

AF: Sadece gerçekleri anlamaya çalışıyoruz, Bay Gardiner. Başka bir yerde olabilir miydi?

RG: Bana Summertown'da olduğunu söyledi.
AB: Döndüğünde mi?
RG: Evet.
AB: Sekizde?
RG: Evet.
AF: Öyleyse 14.45'te BBC ofisinden ayrıldığını ve geri dönmediğini öğrenmek sizi şaşırtır mı?
RG: Siz neden bahsediyorsunuz? Bunu ilk kez duyuyorum.
AF: Daha önce kontrol etmek için bir nedenimiz yoktu. Biraz önce söylediğim gibi. Ama artık var.
AB: Ayrıca karınızın arabasının plaka tanıma sistemine saat 16.30'da Cowley Caddesi'nde yakalandığını tespit ettik.
RG: *[sessizlik]*
AF: Orada ne yaptığını biliyor musunuz?
RG: Hayır, bilmiyorum.
AF: Üzerinde çalıştığı başka bir haber var mıydı?
RG: Bildiğim kadarıyla yoktu.
AF: Ayrıca o öğleden sonra, kontörlü cep telefonundan eşinizin ofisi aranmış. O çıkmadan bir saat önce... Bu konuda bir şey biliyor musunuz?
RG: Hayır. Size söyledim. Hem herhangi biri olabilirdi. Bir haberi olan halktan biri. Herhangi biri. Kamptaki protestoculardan biri. Hepsinin bu tür telefonları vardı.
AB: Peki neden Cowley'ye gitti?
RG: Ben nereden bileyim?
AF: Bunu dile getirdiğim için üzgünüm, Bay Gardiner ama oğlunuz… Toby. Sizin biyolojik çocuğunuz değil, değil mi?
AB: Bize çocuk sahibi olamayacağınızı söyleyen bir tanıkla konuştuk…

RG: Ne? Nasıl cüret edersiniz! Bu kişisel bir konu. Ve bunların hiçbiriyle alakası yok.

AF: Ben bundan o kadar emin değilim, Bay Gardiner. Eğer Toby'nin babası siz değilseniz, kim peki?

RG: Hiçbir fikrim yok.

AF: Karınızın bir ilişkisi mi vardı?

RG: [güler]
O kadar yanılıyorsunuz ki size acıyorum. Teoriniz bu, öyle mi? Karımı, Cowley Caddesi'nde çocuğu peydahladığı gizemli bir kabadayı olduğunu öğrendiğim için öldüresiye dövdüm? Ve sonra, muhtemelen benim olmadığı için Toby'yi Wittenham'da terk ettim?

AB: Böyle miydi? Eşinizin bir ilişkisi mi oldu?

RG: Hayır, tabii ki olmadı. Tamam, evet, çocuk sahibi olamam. Bunu hiçbir zaman sır olarak saklamadım ama Facebook'ta da yayınlamadım.

AF: 2015'te Hannah kaybolduğunda bunu bize neden söylemediniz?

RG: Çünkü a) konumuzla hiçbir ilgisi yoktu ve b) bu sizi hiç ilgilendirmezdi. Ve bu arada, bunların ikisi de hâlâ geçerli.

AF: Yani Toby evlatlık mı?

RG: Hayır, donör aracılığıyla hamile kaldı. Hannah'nın bununla bir sorunu yoktu.

AF: Ama diğer ilişkilerinizde sorunlara yol açmıştı, doğru mu?

RG: *Eski kız arkadaşlarımı mı sorguluyorsunuz?*
[Bayan Rose'a döner]
Bunu yapmaya hakları var mı?

PR: Başka bir şey var mı, Dedektif? Bay Gardiner'ın bir gün için yeterince zorlandığını düşünüyorum. Hâlâ karısının cesedinin bulunmasıyla yüzleşmeye çalışıyor. Hem de korkunç koşullar altında.

AF: Korkarım henüz işimiz bitmedi. Karınızın cesedine sarılı bulunan battaniye analizi, üstünde DNA'nızın olduğunu gösteriyor. Sizin, karınızın ve oğlunuzun. Hepsi bu. Başka kimsenin yok. Bunu açıklayabilir misiniz?

RG: *[sessizlik]*

AF: Bunu açıklayabilir misiniz, Bay Gardiner? Böyle bir battaniyeniz olmuş muydu?

RG: Hiçbir fikrim yok.

AF: Kırmızı ekose desenli koyu yeşildi. Belki hafızanızı tazeler.

[sessizlik]

RG: Aklıma gelen tek şey, eskiden arabanın arkasında taşıdığı piknik battaniyesi. Attığımızı sanıyordum ama hâlâ bagajda olabilir.

AB: Nasıl görünüyordu?

RG: Gerçekten hatırlamıyorum. Koyu renkliydi. Belki yeşil.

AF: Ayrıca parmak izi kanıtı da var. Karınızın cesedi bantla sarılmıştı. Koli bandı.

PR: Bu gerçekten gerekli mi, Dedektif? Bu tür ayrıntılar son derece üzücü.

AF: Özür dilerim, Bay Rose, ama bunlar sormamız gereken sorular. Bantta parmak izleri vardı, Bay Gardiner, ama çoğu net bir sonuç veremeyecek kadar dağılmış. Ancak bir tanesi sizinkiyle kısmen eşleşiyor.

PR: Kısmi eşleşme? Burada kaç puandan bahsediyoruz?

AF: Altı ama söylediğim gibi…

PR: Tanrı aşkına, muhtemelen benim parmak izlerim bile altı puan eşleşir. İlk aşamaya geçmek için bile *en az* sekize ihtiyacınız var, Dedektif. *Bunu siz de biliyorsunuz.*

AF: Saldırgan bir adam mısınız, Bay Gardiner?

RG: Ne? Yine mi? Hayır, elbette saldırgan değilim.
AF: Görünüşe göre kaybolmadan birkaç hafta önce karınızın yüzünde bir morluk varmış.
RG: *[güler]*
Bunu kim söyledi? Lanet olası Beth Dyer mı? O olmalı. Ortalığı karıştırmayı nasıl da sever... Hep böyle biriydi. İlla bilmeniz gerekiyorsa Toby yaptı. Oyuncaklarından biriyle Hannah'nın yüzüne vurdu. Kazaydı. Küçük çocuğunuz varsa böyle şeyler kaçınılmazdır. Eğer ikinizden birinin çocuğu olsaydı bunu bilirdiniz.
AB: Dedektif Çavuş Quinn dün bakıcınızın kolunda da morluk görmüş.
RG: Tamam, suç duyurusunda bulundu mu?
AB: İfade vermesi için onu getireceğiz. İşi daha ciddi bir aşamaya götürmek istemesi mümkün.
RG: *[sessizlik]*
Ona neredeyse dokunmadım bile. Gerçekten. Sadece beni kızdırdı, hepsi bu.
[sessizlik]
Bakın, bana hamile olduğunu söyledi. Benim olduğunu söyledi ve başkasıyla yattığını inkâr etti. Şey, siz bile iki ile ikiyi toplayıp dört sonucuna varabilirsiniz.
AB: Yani Bayan Walker kız arkadaşınız.
RG: Kız arkadaşım değil.
[sessizlik]
Yattık. *Bir kez.* Tamam mı? Sinirli ve moraliniz bozukken gerçekten aptalca bir şey yapıp sonradan pişman olduğunuz oldu mu hiç? Olmadı mı? Eh, bakın şu işe.
AF: Yani çocuğu sizinmiş gibi göstermeye çalıştığında itidalinizi kaybetmediniz mi?
RG: Kızdım. Alışkanlık hâline getirmiyorum.
AF: Gerçekten mi? Bana alışılmadık derecede çabuk öfkeleniyorsunuz gibi geldi.

AB: 2015'te de böyle mi oldu? Hannah sizi kızdırdı mı?

RG: Saçmalamayın artık.

AF: Yoksa başka bir şey miydi? Toby'ye bir şey mi oldu? Karınızın hatası olduğunu düşündüğünüz bir şey?

RG: *[sessizlik]*
Bunu söyleyip sonra oğluma bakmak için eve gideceğim. Tutuklamadığınız takdirde beni durdurmak için yapabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum. Eşimi en son 24 Haziran 2015 sabahı 07.15'te gördüm. Hayatta ve sağlıklıydı. Ona hiç vurmadım, onu kimin öldürdüğüne dair hiçbir fikrim yok ve cesedinin Frampton Caddesi'ne nasıl gittiğini bilmiyorum. Yeterince açık mı?

AF: Kesinlikle.

PR: Teşekkürler beyler, kendimiz çıkarız.

***

Odadan çıktığımda Quinn dışarıda bekliyordu. Sorguyu izlemişti. Gergin görünüyordu. Bu, karakterine aykırıydı.

Gardiner ve Rose'un koridorda gözden kaybolmasını izlerken, "Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne mi düşünüyorum? Bence kızgın, savunmada ve öngörülemez biri. Fakat katil olduğundan hâlâ emin değilim."

Quinn başıyla onayladı. "Bir öfke ânında karısını öldürdüğünü görebiliyorum ama çocuğu terk etmek? Bu abartmak olur."

"Biliyorum. Walsh veya Harper, evet, ama Gardiner değil. Ne var ki Hannah'nın o gün nereye gittiğini kesinlikle bilen tek kişi Gardiner."

"Aslında patron," dedi Baxter dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, "bundan pek emin değilim. Hannah'nın Mini'sinin özelliklerini kontrol ettim. Uydu navigasyonu varmış. Wittenham yol tarifini bir gece önce kolayca sisteme yükleyebilirdi. Ki bu durumda..."

Quinn ellerini havaya kaldırdı. "Bu durumda, o arabaya binen herhangi biri onun nereye gittiğini bilebilirdi. *Tanrım!* Başa döndük."

Baxter, "Bu durumda paramı Harper'a değil, Walsh'a yatırırdım," diye devam etti sakince. "Anladığım kadarıyla bırakın uydu navigasyonlu modern bir arabayı, Harper'ın hiçbir zaman kişisel bilgisayarı bile olmamış. Nereden başlayacağını bile bilmezdi."

"Pekâlâ," dedim. "Gislingham'a git ve ondan Walsh'un arabasında uydu navigasyonu olup olmadığını kontrol etmesini iste. Geri döndüğünde Cowley Caddesi ipucunu takip etmesini söyle. Orada Hannah'yı tanıyan var mı bir baksın. Bunca zaman sonra çok uzak bir ihtimal ama yine de bakmakta fayda var."

"Haklısın," dedi Quinn. Gitmek için döndüğünde onu durdurup Baxter'a baktım.

"Sen halledebilir misin?"

Baxter başıyla onayladı ve omzunun üzerinden arkasına sorgulayıcı bir bakış atıp koridorda ilerlemeye başladı.

*

İşitme mesafesinden çıktığında Quinn'e döndüm. "İki konu var. Birincisi, Pippa Walker hangi cehennemde? Onu getireceğini sanıyordum?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Üstünde çalışıyorum."

"Hızlan o zaman. İkincisi, Erica Somer'la aranızdaki sorun her neyse çöz. Kimle ne yaptığın umurumda değil ama bunun soruşturmanın önüne geçmesine izin veremem. İkinci kez söyletme bana."

"Tamamdır," dedi. Kulağa tuhaf gelse de neredeyse rahatlamıştı.

***

Saat 16.00'da Cowley Caddesi yeni yeni canlanıyordu. Kasalarda egzotik meyve yığınları, Polonyalı bakkalın önündeki kaldırımı süpüren biri... Çocuklar ve bisikletler, anneler ve puseller, kaldırımda bağdaş kurmuş sigara içen bir çift Rastalı, çiçekli bir alışveriş arabasının üzerine eğilmiş yaşlı bir kadın, tek başına dışarı çıkmış pis bir teriyer... Gislingham, Hannah'nın arabasını yakalayan plaka tanıma kamerasının yerini tespit etti ve sıra sıra dükkânların olduğu sokağa doğru baktı. Üç bahis dükkânı, 7/24 açık bir market ve yarım düzine restoran: Slovak, vegan, Lübnan, Nepal, Vietnam. Çoğunun iki yıl önce burada olmadığına bahse girerdi. Ancak bir tanesi vardı. Bırakın on yılı, muhtemelen bir nesildir orada olan geleneksel aile kasabı. Vitrinde turtalar ve sosisler, eski moda çizgili bir tente; daha da eski moda, dışarıda neşeyle, elleri belinde duran gerçek boyutlu bir plastik kasap. Gislingham sıranın önüne doğru ilerledi ve kasaba konuşabilir miyiz diye sordu.

"Sorun nedir, dostum?" dedi adam Gislingham'ın kimlik bilgilerine bakarken bir yandan da bir sığır bacağını ustalıkla evire çevire kesiyordu.

"Sorun yok. Sorun falan yok. Sadece bu kadını gördünüz mü diye merak ediyordum?"

Hannah Gardiner'ın fotoğrafını açtı. O zamanlar kullandıkları fotoğraf... Hannah, sırtı kapıya dönük hâlde dikiliyordu;

uzun siyah saçları at kuyruğu yapılmıştı, lacivert kapitone bir ceket giymişti ve arkada tarla, koyun ve dağ manzarası vardı. Lake District'te bir yerdi.

"Onu hatırlıyorum. Kaybolan kadın değil mi o?"

"Onu hatırlıyor musun? Buradan mı? Ne zamandı?"

Adam üzgün göründü. "Hayır, üzgünüm dostum. Fotoğrafı hatırlıyorum demek istemiştim. Tüm gazetelerde bu vardı."

"Sence onu hiç gördün mü peki? Arabası, kaybolmadan bir gün önce buradaki trafik kameralarına yakalanmış. Parlak turuncu bir Mini Clubman ama buraya yürüyerek de gelmiş olabilir."

"Ama bu en az bir yıl önceydi, değil mi?"

"Aslında iki. 23 Haziran 2015."

Adam yağ parçalarını bir kenara itip ipe uzandı. "Üzgünüm, imkânsız. Çok zaman geçmiş."

"Buralarda onun gidebileceğini düşündüğün bir yer var mı? Gazeteciydi."

Adam omuz silkti. "Kim bilir? Her şey olabilir. O hafta çıkan gazeteleri inceledin mi? *Oxford Mail*'i? Belki sana bir ipucu verebilir."

Gislingham, ben bunu neden düşünemedim, diye kendine kızdı. "Teşekkürler, dostum. Gerçekten yardımcı oldu."

Adam başını kaldırıp baktı. "Sorun etme. Polise yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım. Gitmeden önce sosis ister miydin? Müessesenin ikramı?"

Kaldırıma geri dönen Gislingham, müessesenin özel yapımı olan paketli sosiyi ceketinin cebine tıkıştırdı ve Quinn'i aradı.

"Evet, ne oldu?"

"Sanırım Hannah Gardiner hakkında bir fikrim olabilir. Kontrol etmek için karakola dönüyorum."

"Tamam, keyfin bilir."

Gislingham kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Sesin bir tuhaf geliyor."

Sessizlik oldu. "Şey, merak ediyorsan, sanırım çuvalladım."

Demek sorun buymuş, diye düşündü Gislingham. Erica değil. Ya da sadece Erica değildi. Bekledi. Çok meraklı davranamazdı. Ya da sinsi.

"Gardinerların çocuk bakıcısı," dedi Quinn, "Pippa Walker. Onunla tanıştın, değil mi?"

Korkunç bir an için, Gislingham, Quinn'in ne söyleyeceğini bildiğini sandı. Ama bunu yapmazdı, değil mi?

"Bana yapmadığını söyle, yapmadım de."

"Hayır, elbette yapmadım. Başka bir şey yaptım. Kalmasına izin verdim."

"'Kalmasına izin verdim' derken ne demek istiyorsun?"

"Gardiner onu evden atmıştı. Gidecek bir yeri yoktu, ben de bende kalmasına izin verdim."

"*Dairende* mi? Tanrım, Quinn..."

"Biliyorum, biliyorum. Bak, hiçbir şey olmadı, yemin ederim..."

"Ama mevzu bu değil, yanılıyor muyum? Onu hemen oradan çıkarmalısın."

"Çoktan gitmiş. Şimdi döndüm ve burada değil."

"Ama ifade vermek için geliyor yine de, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek *bilmiyorum*? Numarasını almışsındır. Arasana?"

Quinn iç çekti. "Bana verdiği numaraya ulaşılamıyor."

Gislingham artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. "Ah, harika, yani artık nerede olduğunu bilmiyoruz, onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yok ve Gardiner aleyhine elimizdeki tek tanık o olabilir."

Quinn derin bir nefes aldı. "Başka bir şey daha var. Telefonuna baktım, mesajlarına falan... Bir dakikalığına, o duştayken..."

"Kahretsin, dostum, çukura düştüysen kazmayı bırakacaksın. Bunu yapmak için izne ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Bu yüzden kahrolası işini kaybedebilirsin..."

"Bunu biliyorum, tamam mı?" diye çıkıştı Quinn. "Elimin *altındaydı*...Ve artık..."

Sessizlik oldu.

"Artık?"

"Artık Gardiner'ın yalan söylediğini *biliyorum*. Hannah kaybolmadan en az bir hafta önce Pippa ona mesaj atıyormuş."

"Evet, şey, bu o kadar da önemli değil, sonuçta çocuğuna bakıyordu. Ona ara sıra mesaj atması gerekiyordur..."

"Öyle değil, Gis. İnan bana."

Ben asıl bizi boka *bulaştıracağına* inanıyorum, diye düşündü Gislingham. "Şimdi ne yapacağız peki? Doğru numarayı bulsak bile herhangi bir şekilde şüpheli olduğunu iddia edemeyeceğimiz için bize muhtemelen telefonu inceleme izni vermezler. Gardiner'la sevişiyor olsa bile Hannah'nın kaybolduğu sabah için çok sağlam bir mazereti vardı. Ve gerçekte aradığımız şeyi açık edemeyiz çünkü bu seni boka batırır."

"Hey, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Gislingham derin bir iç çekti. "Sanki başka seçeneğim var."

***

Saat beşi biraz geçiyordu ve adli ses tanıma işimizi yapan teknoloji firmasında Baxter'la birlikteydim. Bir dizi bilgisayar ekranının önündeydik. Bu şeylerin yarısının ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanımızda oturan analist on beş yaşından çok da büyük görünmüyordu.

"Tamam," dedi bir süre sonra. "Ses şimdi yüklendi, hadi bir dinleyelim."

24/06/2015 06:50:34
Benim. Neredesin? Yakında çıkmam gerek. Beni arar mısın?

Boğuk bir ses, birkaç tıkırtı geldi ve ardından hat kesildi. Sesi kızgın geliyordu, öfkenin eşiğindeydi. Analist geri dönüp tekrar oynattı ve Hannah Gardiner'ın gerilimi ekranda bir dizi iniş çıkış olarak belirdi. Gürültü, tizlik, yoğunluk. Analist arkasına yaslandı, sonra bana döndü.

"Sorun, çok az şey söylemesi. Sadece sekiz sözcük ve epey bozuk. Elimden geldiğince temizledim ve Hannah Gardiner'a ait olduğunu kesin olarak bildiğimiz başka bir kayıtla karşılaştırdım. BBC web sitesindeki haberlerle falan."

Döndü ve ekranda daha fazla dalga örüntüsü açtı. "Bakın, bunların üçü de aynı kişi. Bunu çıplak gözle, analiz yapmadan bile anlayabilirsiniz."

Sesli mesajın oluşturduğu örüntüyü sürükledi ve diğer örneklerle hizaladı. "Bu da sesli mesajınız." Arkasına yaslandı. "Dediğim gibi, kesin bir eşleşme için sekiz sözcük gerçekten yeterli değil ama bana kalırsa onun sesi."

"Yani o sabah saat 06.50'de Crescent Meydanı'nda sağ salim miydi?"

Başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

***

"Quinn? Benim."

Gislingham nefes nefeseydi, sesi kesik kesik geliyordu. Quinn arka planda trafiği duyabiliyordu.

"Neredesin?"

"Otoyolda. Cowley'den dönüyordum ve sanırım az önce Pippa Walker'ı gördüm. O değilse de ona çok benzeyen biriydi."

Quinn telefonu sıktı. "*Nerede*... Onu nerede gördün?"

"Queen's Lane'deki otobüs durağında. Şimdi oradayım. Dönebildiğim kadar çabuk döndüm ama gitmişti."

"Yanında çanta var mıydı? Valiz falan?"

"Görebildiğim kadarıyla yoktu. Sadece bir poşet vardı sanırım."

"Eğer şanslıysak hâlâ Oxford'dadır."

"Kamera kaydı alabilir miyiz diye bakacağım. Belki hangi otobüse bindiğini bulabiliriz."

"Teşekkür ederim, dostum. Sana borçlandım."

"Evet," dedi Gislingham yavaşça. "Biliyorum."

***

Gönderildi: Cuma 05/05/2017, 18.05
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk

Konu: DNA sonuçları: 33 Frampton Caddesi

Sizi ayrıca arayacağım ama ulaşamazsam diye göze çarpan noktalar şunlar:

Kulübe
Hannah Gardiner'ın cesedini sarmak için kullanılan battaniyenin sonuçlarını iki kez kontrol ettik. Ne Donald Walsh'a ne de William Harper'a ait DNA var. Daha önce belirtildiği gibi Hannah Gardiner dışındaki tek DNA, kocası Robert Gardiner ve oğlu Toby Gardiner'a ait.

Bodrum

Genç kadının yatağında iki erkek DNA'sı bulundu: Donald Walsh'un tükürüğü ve William Harper'ın hem tükürüğü hem de menisi.

Çocuk

Sosyal Hizmetler'in yardımıyla alınan örnekler üzerinde DNA testi yaptık ve çocuğun yatağında bulunan bazı küçük kan lekeleriyle çapraz kontrol yaptık. Bodrumdaki çocuk William Harper'ın oğlu.

***

John Rad'deki servise yeni varmıştım ki Challow'dan telefon gelince hemşire bana onaylamayan bir bakış attı.

"Bu tür cihazları kapatmanız gerekiyor, Dedektif."

"Biliyorum. Özür dilerim ama bu önemli."

Ve önemliydi de.

"Emin misin? Şüphe yok mu?" Derin bir soluk aldım. "Tamamdır. Hastanedeyim. Onunla konuşacağım. Doğrulatmayı deneyeceğim."

Hemşire bana keskin bir sabırsızlıkla bakıyordu. "Artık hazır mısınız?"

"Evet, özür dilerim."

***

Onu son gördüğümden bu yana kırk sekiz saatten az zaman geçmişti ama Vicky çok daha iyi görünüyordu. Biri saçlarını yıkamasına yardım etmişti ve pencerenin yanındaki sandalyede bir kot pantolon ve büyük bir süveterle oturuyordu. Kucağında bir dergi vardı ve aniden dünyaya yine bağlanmış göründü. Tekrar sıradan bir kızdı. Tüm bunları kim yaptıysa ona ses-

sizce teşekkür ettim ve hemşireyle göz göze geldiğimizde o olduğunu anladım. Gülümsedi.

"Bence Vicky kendini bugün biraz daha iyi hissediyor. Hatta onu bir şeyler yemeye ikna etmeyi bile başardık."

Yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ettim. "Yanına birkaç dakika oturabilir miyim, Vicky?"

Bana bir bakış attı, sonra başıyla onayladı. Sandalyeyi biraz daha yaklaştırıp oturdum.

"Bizim için bir şeyler yazabildin mi?"

Kızarıp bakışlarını çevirdi.

"Vicky hâlâ konuşamıyor," dedi hemşire. "Zorlamamak en iyisi diye düşünüyoruz. Ağırdan alalım."

"Bence bu çok iyi bir fikir," dedim güven verici görünmeye çalışarak. "Ne var ki az önce Adli Tıp laboratuvarımızdan bir telefon aldım ve hazır olduğunu düşünüyorsan sana birkaç soru sormak istiyorum. Hazır mısın?"

Bana baktı. Hareket etmedi.

"Gerçekten netleştirmemiz gereken bir şey var. Size saldıran tek bir kişi miydi yoksa iki kişi mi? Elimizdeki DNA sonuçlarına bakarak kesin bir yanıt alamıyoruz. Eminim bunu kesin olarak bilmemizin önemini anlıyorsundur. Yani, bana söyleyebilir misin, Vicky? Tek bir adam mıydı yoksa başkası var mıydı?"

Bir an için gözlerini dikip bana baktı. Yanakları tekrar kızarmaya başlamıştı. Sonra başıyla onayladı.

Telefonumu çıkardım, görseli bulup ona gösterdim.

"Bu adam mıydı?"

Bana baktı, sonra fotoğrafa baktı, ardından başını hayır anlamında salladı.

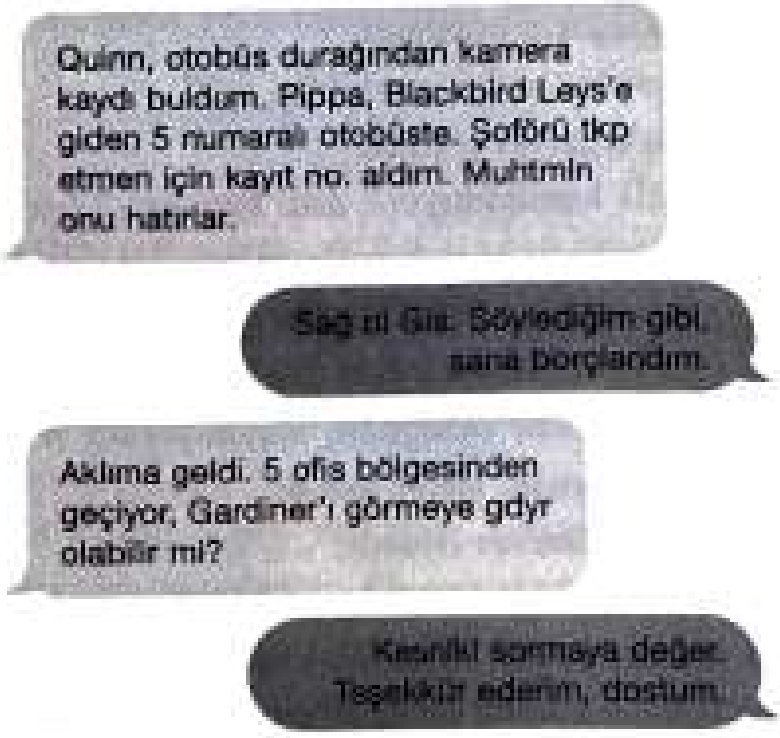
Görseli değiştirdim.

"Peki bu mu?"

Biraz nefes kesildi ve elini ağzına götürdü. Gözyaşları belirdi.

"Evet," diye fısıldadı, uzun süre suskun kaldığından dolayı boğuk bir sesle. "Evet."

***

***

"Son durum nedir, Adam?"

Emniyet Amiri Harrison'ın ofisindeydim. Cumartesi sabahıydı. Hafta sonu kendinizi burada bulmanız için çok az iyi neden vardı ama rahatsızlık cetvelinde bir ile on arasında bir değerlendirme yapacak olsam muhtemelen beşte kalırdı. Ve adil olmak gerekirse durumu bilmesi gerekiyordu.

"Vicky, Harper'ı onu kaçıran kişi olarak teşhis etti, efendim. Adli Tıp sonuçları da bunu destekliyor."

"Ya kızın yatağındaki Walsh'un DNA'sı?"

"Harper bize bir iki kez yatılı kaldığını söylemişti ve Challow, kullandığı yatak oysa, salyanın yatağa bulaşabileceğini belirtti. İmkânsız değil."

"Yani Harper kızı tek başına kaçırdı. Walsh'la gizli bir anlaşması yok."

"Öyle görünüyor. Vicky onu tanımadı."

"Ama daha önce hiç şiddete başvurmamış bir adamdan bahsediyoruz. Harper'ın demansının bir faktör olduğunu düşünüyor musunuz hâlâ? Bir şekilde Vicky'nin karısına olan rahatsız benzerliği adamı tetikledi mi?"

Derin bir nefes aldım. Harper olduğundan son derece emindim ama sonra günlük beni aksine ikna etmişti. Ne var ki o zamandan beri Harper'ın Donald Walsh tarafından kendi çarpık amaçları için sömürülen zavallı bir ihtiyar olduğunu düşünüyorum. Ama öyle değildi. Olamazdı.

"Aslında, efendim, bence bu dava çok daha karışık. Harper şu anda demans belirtileri gösteriyor olsa bile üç yıl önce çok farklı bir adam olabilir. Vicky'nin günlüğüne bir bakın. Orada onu hapseden adamın savunmasız bir zihinsel durumda olduğuna dair hiçbir ima yok. Bence ne yaptığını tamamen biliyordu. Ve evet, Vicky'nin Priscilla'ya benzerliği bir etken olabilir ama bunun nedeni, kafa karışıklığı olmazdı. İntikam duygusundan olurdu. Bir tür sapkınca intikam fikrinden."

"Ama bodrumdan korktuğunu, aşağıdan sesler duyduğunu söylememiş miydi?"

"Bunun nedeni, kötüleşen demans bence. Kızın orada olduğunu bile unutmuş olabilir. Bu ayrıca yiyecek ve suyun neden bittiğini de açıklar."

Harrison arkasına yaslandı. "Hâlâ bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Walsh çok daha muhtemel görünüyordu."

"Biliyorum, efendim. Ben de böyle düşünmüştüm."

"Ama DNA yalan söylemez. Oğlan, Harper'ın çocuğu."

"Evet, efendim."

"DNA demişken, Gardiner meselesinde ne durumdasınız?"

"Onu tekrar sorguladık. Bantta kısmi parmak izi ve cesedin sarılı olduğu battaniyede DNA örneği var ama hepsi ikinci dereceden. Hiçbiri mahkemede kabul görmez. Fakat çocuk bakıcısına şiddet uygulamış gibi görünüyor. Bunun bir örüntünün parçası olup olmadığını bulmaya çalışıyoruz."

"*Uygulamış gibi görünüyor?* Bu konuda kadınla konuşmadınız mı?"

"Henüz değil, efendim. İzini bulmakta zorluk yaşıyoruz."

Kaşlarını çattığını görünce Quinn'e lanet okudum.

"Ama Harper'ı elemiyorsun, her iki suçu da işlemiş olması hâlâ mümkün, değil mi? Hem bodrumdaki kız *hem de* Hannah Gardiner?"

"Evet, efendim. Bu hâlâ mümkün."

"Tıbbi durumu düşünüldüğünde Kraliyet Savcılığı ona dava açacak mı?"

"Bilmiyorum. Henüz o aşamaya gelmedik."

"Peki bu esnada uygun şartlarda mı kalıyor?"

Başımla onayladım. "Banbury yakınlarında güvenli bir demans servisinde. Sonuç ne olursa olsun, Frampton Caddesi'ne geri dönmeyecek. Ev de muhtemelen sonunda satılır."

"Eh, böylece Thames Valley Emniyeti en azından bir kişiyi memnun edebilir."

"Efendim?"

"Yandaki yıkıntıyı satın alan ahmaktan bahsediyorum."

Quinn'in benden uzak durduğu izlenimine kapılmaya başlamıştım ve onu otoparktaki Audi'sinde oturmuş sandviç yerken bulduğumda haklı olduğumu anladım.

Pencereyi tıklattım. "Quinn?"

Pencereyi indirip ağzındaki lokmayı yutmak için acele etti. "Evet. Ne vardı, patron?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şey, öğle yemeğimi yiyorum."

Ona "tabii canım" dercesine bir bakış attığımda en azından mahcup görünme nezaketinde bulundu.

"Pippa Walker'ı getirdin mi?"

"Şey, patron, bir sorun var."

Demek buydu.

"Ne tür bir sorun?"

"Onu bulamıyoruz."

Çiğnemeyi bırakıp sandviçi çantasına geri koyana kadar ona dik dik baktım.

"Cep telefonu denen faydalı küçük cihazlar varmış..."

Yüzü kızardı. "Biliyorum ama numarası yok. Bana verdiğine erişilemiyor. Özgünüm. Efendim."

Bir şeyleri bok etmediyse Quinn'den genellikle "efendim" kelimesini duymazdım. Yaptığının sonuçlarına katlanmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"2015'te ondan ifade aldık. Orada bir adres vardır."

Başıyla onayladı. "Arundel Sokağı."

"Tamam, oradan başla. Bildiği bir yere dönmesi mantıklı geliyor."

"Doğru," dedi Quinn ve motoru çalıştırdı. "Endişelenme. Ben batırdım, ben temizleyeceğim."

***

"Memur Somer? Ben Holman Sigorta'dan Dorothy Simmons. Daha önce Doktor Harper'ın koleksiyonu hakkında konuşmuştuk."

"Ah, evet, bana özellikle hafta sonu döndüğün için teşekkür ederim."

"Gönderdiğiniz fotoğraflara baktım ve Doktor Harper'ın dosyasındakilerle karşılaştırdım. Haklısınız, bazıları kesinlikle aynı."

"Değerliler mi?"

"Ah, evet. Doktor Harper 2008'de koleksiyona değer biçtirdiğinde yaklaşık 65 bin pound ediyordu. Aslında, değerlendirmeyi güncelletmesini sağlamaya çalışıyordum, eksik sigortalandığından endişeleniyordum. Ama yazışmalarıma hiç cevap vermemiş gibi görünüyor."

"Bu gerçekten yardımcı oldu, Bayan Simmons. Teşekkürler."

"Bir şey daha var. Ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama Bay Walsh'ta *netsuke*nin sadece bir kısmı var. Bazıları kayıp."

"Ondakiler pahalı olanlar mı?"

"Biri öyle. Ama geri kalanlar muhtemelen koleksiyonun en az değerli olanları. Bu önemli mi bilmiyorum."

Muhtemelen önemli, diye düşündü Somer. Eğer Quinn haklıysa ve Walsh sadece pahalı olanları çalmakla ilgileniyorsa. "Manevi değer" ve "aile mirası" buraya kadarmış. Ama yine de bu ilginç bir soruyu gündeme getiriyordu.

Diğerleri neredeydi?

***

Arundel Sokağı'nda boşa kürek çeken Quinn'in günü yakın zamanda güzelleşecek gibi görünmüyordu. Üçe doğru karakola döndüğünde koridorda gördüğü ilk kişi Gislingham'dı.

"Otobüs şoförünü buldun mu?"

Gislingham ona baktı. Senin pisliğin, diye düşündü, kendin temizle. "Hayır," dedi yüksek sesle. "Yapacak işlerim vardı. *Kendi* işlerim."

Quinn bir elini saçlarının arasından geçirdi. Saçlarıyla gurur duyuyor ve çok para harcıyordu. Gislingham yersiz olduğunu bilse de buna kızdı. Banyo aynasında yeni fark etmeye başladığı kelliğin muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

"Doğru," dedi Quinn. "Özür dilerim. Fawley sıkıştırıp duruyor da."

Evet ama gerçeği bilseydi iki katı sıkıştırırdı, diye düşündü Gislingham.

Kahve makinesine döndü ve cappuccino ile latte arasında kalmış gibi davrandı ve her zamankini seçti (zaten tadı diğerleriyle aynıydı). Ardından Dedektif Çavuş'una bakmak için döndü.

"Bak, fırsat bulduğumda sana yardım edeceğim, tamam mı?"

Quinn ona baktı; bir yanı Gis'i azarlamak istiyor, diğer yanı ise ona borçlu olduğunu hatırlatıyordu. Diğer yanı kazandı.

"Tamam," dedi. "Tamam. Teşekkürler."

***

"Pazartesi mesai bitimine kadar onlara dönebileceğini düşünüyor musun?"

Alex Fawley cep telefonunu bir elinden diğerine aldı. Meslektaşlarından biriydi, en önemli müvekkilleri için cuma öğleden sonraya kadar gönderilmesi gereken bir şeyi kovalıyordu. Alex, vakayı asistanına teslim etmekten kaçınmaya çalışıyordu ama iş yükünü ve ufak bir çocuğu idare etmek kolay değildi. Jake varken yeterince kötüydü ama şimdi...

"Alex?"

"Özür dilerim. Ajandama bakıyordum. Evet, sorun olmaz."

Sesi dalgın çıkmış olmaydı ki adam tekrar sordu, sesindeki şüpheyi duymamak imkânsızdı.

"Emin misin? Yani, her zaman..."

"Hayır, hayır. Gerçekten. Sorun değil."

Tam da o sırada diğer odadan bir çarpışma sesi geldi. Ve ağlama sesi bağırtıya döndü.

"Tanrım, Alex, bu da neydi böyle?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey. Dekoratörler vardı. Bir şey düşürmüş olmalılar. Dinle, özür dilerim Jonathan ama gitmem gerek. Dokümanları sana en kısa zamanda göndereceğim, söz."

***

İki numaralı sorgu odasında Donald Walsh resmen suçlanıyordu. Gizlemek için çok uğraşsa da sinirli bir adamdı. Everett bu sefer kısa çöpü çekmişti ancak ağır ironiye karşı derisini epey kalınlaştırmıştı ki bu iyi bir şeydi muhtemelen.

"Bay Walsh, Oxford, Frampton Caddesi, otuz üç numarada oturan Doktor William Harper'dan bazı eserleri çalmakla suçlanıyorsunuz. Avukatınızın haklarınızı ve bundan sonra olacakları size açıkladığını düşünüyorum? Durumu anlıyor musunuz?"

"Tek heceli sözcükler olduğu düşünülünce anlamakta pek zorlanmadım."

"Sulh Ceza Mahkemesi için size bir tarih verildi, az önce konuştuğumuz gibi size..."

"Evet, evet, her şeyi yeniden anlatmanıza gerek yok, Dedektif. *Geri zekâlı* değilim."

Everett formu doldurmayı bitirip Walsh'a verdi, o da tek kelime okumadan imzalayarak harika bir gösteri yaptı.

"Yine de bütün bu yaygaranın nedenini hâlâ anlamış değilim," dedi alıngan bir şekilde. "Sadece koleksiyona sahip çıkıyordum. *Aklı başında* herhangi bir kişi, Bill'in bunu yapacak durumda olmadığını hemen anlar. Oraya son gittiğimde, parçalardan biri çoktan kaybolmuştu. Tek bildiğim, üstüne sifon çekmiş olabileceği. Zaten öldüğünde bana kalacaklar. Çocuğu yok, başka kim var? Aslında daha fazlasının uzun zaman önce çalınmamış olması bile laner bir mucize. Herhangi biri oraya girmiş olabilir, güvenlik yok."

"Meslektaşlarım içeri girmek için kapıyı kırmak zorunda kaldılar."

"Evet, şey, *beyinlerini* kullanıp arkayı deneselerdi kış bahçesinin işler durumda bir kilidi bile olmadığını anlarlardı. Pencerelerin yarısı kırılmıştı, o kahrolası kedi bile içeri girmişti, şu Siyam, yukarıdan gelen sesini duydum. Eşyaların çalınmasına şaşmamalı. Bu, incelemeniz için ısrar edeceğim bir şey."

Ki bu, diye düşündü Everett, durum düşünüldüğünde epey komik. Ama bunu söylemeyecek kadar aklı başındaydı.

Walsh formu Everett'e doğru itti. Form masanın üstünden kayıp yere düştü. "Pekâlâ, sizin için de uygunsa artık eve gidebilirim *sanırım*?"

***

Saat 16.30'du ve Alex hâlâ çalışmaya başlamamıştı. Sağanak yağıyordu ve o, ayaklarının dibindeki çocukla mutfakta oturuyordu. Bu uzatmayı yaptırmak tam bir kâbus olmuştu ama tüm evi değiştirmişti. Hareket alanı katmıştı. Ve ışık. Kapalı havada bile tavan penceresinden içeri ışık süzülüyordu. Sandalyeden kalktı ve yere, çocuğun yanına oturdu.

"Seninle bir oyun oynayalım mı?"

Oğlan temkinli bir biçimde ona baktı. Bir elinde oyuncak ayı vardı. Jake'in oyuncak ayısı... Adam'ın daha doğmadan önce ona aldığı oyuncak ayı.

"Çok kolay bir oyun," dedi. "Bak."

Yere dümdüz yatıp yukarı, gökyüzüne baktı. Altın rengi yağmur damlaları, ışığı yakaladıktan sonra tavan penceresine çarparak yıldızlara bölünüyordu.

"Gördün mü? Yağmurun düşüşünü izleyebilirsin. Mucize gibi."

Oğlan başını kaldırıp baktı. Sonra saf, çocuksu bir neşeyle gülerek ellerini ışığa doğru kaldırdı.

***

Oxford Otobüs Firması'ndan otobüs şoförü Terry Hurst ile telefon görüşmesi
6 Mayıs 2017, 17.21
Aramayı yapan Dedektif Çavuş G. Quinn

GQ: Bay Hurst, dün 16.35'te Queen's Lane'de otobüsünüze binen genç bir kadının izini sürmeye çalışıyoruz.

TH: Ah, evet, neler oluyor?

GQ: Bu bir polis soruşturması, Bay Hurst. Sizi ilgilendirmesi gereken tek şey bu.

TH: Peki bu kız neye benziyordu?

GQ: Yaklaşık 1.70 boyunda, uzun sarı saçlı. Yeşil gözlü. Kot şort, tığ işi bluz ve sandalet giyiyordu. Ve güneş gözlüğü vardı.

TH: Ah, evet, onu çok iyi hatırlıyorum.

GQ: Nerede indiğini hatırlıyor musunuz? Ofis bölgesinde olabileceğini düşünüyoruz.

TH: Hayır, tam olarak orada değildi. Otobüs tıka basa dolu olduğu için ayakta duruyordu ve

insanların kolaylıkla indiğini kontrol etmek için etrafa baktığımı hatırlıyorum. O zamana dek çoktan inmişti.

GQ: Otobüste kameranız var mı?

TH: Hayır, o otobüste yok.

GQ: Yani nerede indiği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

TH: Öyle söylemedim. Aslına bakarsanız muhtemelen Cowley Caddesi'ndeki Tesco'nun orada indiğini düşünüyorum. Bu yardımcı olur mu?

GQ: Bu da bir başlangıç. Elinizden gelenin en iyisi buysa.

TH: Rica ederim.

[söylenir]

Ahmak.

***

Uyandığımda saat sabahın iki ya da üçü olmalıydı. Gökyüzü, yaz başlarındaki asla tam kararmayan koyu mavi renkteydi. Perde hafifçe aralıktı ve soğuk esintinin fısıltısını hissettim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım. Odasına girdiğimde orada öylece durduğunu gördüm. Bebek karyolasında... Sessizce... Gözleri, pencereden sızan ışıkta parlıyordu. Bir parmağı ağzındaydı, diğer elindeyse Jake'in oyuncak ayısı vardı.

"Ne oldu? Kötü rüya mı gördün?"

Bana bakıp hafifçe sallandı, sonra başını iki yana salladı.

"Biraz süt ister misin?"

Bu sefer başıyla onayladı.

Yaklaştım. "Seni kucağıma almamı ister misin?"

Başını kaldırıp bana baktı, sonra kollarını uzattı. Eğilip onu kucağıma aldım. Buraya geldiğinden beri ilk kez onu kucağıma almıştım ve karanlık yüzünden duyularım keskin-

leştiği için fiziksel varlığını eskisinden daha keskin bir şekilde fark ettim. Onunla sadece zihinsel ve duygusal olarak mesafeli olduğumu ve bunun beni fiziksel olarak da mesafeli yaptığını biliyordum. Fakat şimdi ilk defa teni tenime değmiş, kokusu burnuma dolmuştu. Sabun, süt, çiş, küçük çocukların her zaman sahip olduğu o tatlı bisküvi kokusu... Göğsüme yaslandı ve kıpırdadığını hissettim. Alex çocuğu olmayan kadınların kedi sahibi olmasının her zaman bir nedeni olduğunu söylerdi. Bir bebek gibi sıcak ve canlı, tıpkı bir çocuk gibi kaldırıp göğsünüzde tutabileceğiniz bir şey. Bunda bilinçli sevginin ötesine geçen derin bir fizyolojik zevk vardı. Orada durmuş çocuğu göğsümde tutarken ben de bunu hissettim.

Sabah ilk ben kalktım ve Alex aşağı indiğinde bizi mutfakta buldu. Mama sandalyesinde bir kâse muz püresiyle çocuk ve bulaşık makinesinin başındaki ben... Makinenin içine koyduğu her şeyi yeniden düzenleyerek Alex'i delirttiğim için o aşağıya inmeden bitirmeye çalışıyordum. Radyo açıktı ve şarkı mırıldanıyordum. Ama bunu Alex gelene kadar fark etmemiştim. Açık renk bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, saçlarını salmıştı. Makyaj yapmadığında bir şekilde daha genç görünüyordu. Belki de onu avukat modunda çok fazla görüyordum.

Gülümsedi. "Sesin mutlu geliyor."

Bulaşık makinesine göz attı ama yorum yapmamaya karar verdi, havayı bozmamaya kararlıydı.

"Olmamam gerek. Muhtemelen kötü bir gün geçireceğim."

Çocuğa yaklaştı ve elini nazikçe saçlarına dokundurdu. "Bütün hafta sonu çalışmak zorunda kalacak mısın?" Sesi, bu gibi durumlarda genellikle olduğundan daha hafifti.

"Özür dilerim. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Meyve suyu kutusunu alıp salladı. "Kötü oldu. Bir şeyler yaparız diye umuyordum. A..."

Kendini durdurdu ama kelimeyi yine de duydum. *Ailece.*

Bulaşık makinesine döndüm ve bardakları, tabakları tekrar düzenlemeye başladım. Kelimenin tam anlamıyla yer değiştirme etkinliği. "Bu arada, bilmen gereken bir şey var."

Bir fincan kahve doldurdu. Dikkatli, abartılı bir sakinlikle. "Ah, öyle mi?"

"DNA sonuçlarını aldık. Oğlanın babası Donald Walsh değil."

Tezgâha yaslanıp bardağı dudaklarına götürdü. "Anlıyorum. Yani William Harper'mış, öyle mi?"

"Evet. Vicky kimliğini onayladı."

Gözleri hafifçe irileşti ama verdiği tek tepki buydu. "Konuşmaya başladı mı?"

"Biraz. Birkaç sözcük. Onu acele ettirmeyi göze alamayız."

"Yok," dedi hemen. "Kesinlikle olmaz. Bu tarifsiz bir zarar verebilir."

Doğrulduğumda bacaklarımdaki acıyı hissettim. "Bak, Alex..."

"Ne söyleyeceğini biliyorum, Adam. Bu sadece birkaç gün için. Onun annesi değilim."

Biraz yaklaşıp elimi koluna koydum. "Canının yanmasını istemiyorum. Ona bağlanmanı ve esasen onun da sana bağlanmasını istemiyorum. Adil olmaz bu. İyi de olmaz."

Dudakları titredi. "Onun için mi? Benim için mi?" Gözleri yaşlarla dolarken onu kendime çektim ve kollarımı ona dolayıp saçlarını öptüm. Oğlan kâsesinden başını kaldırıp bize baktı, kocaman gözleri benimkilere kilitlenmişti.

***

Sabah 07.15'te Gislingham iç saattir uyanıktı. Sonunda tekrar uyumaya çalışmaktan vazgeçip yataktan usulca çıkmış ve Janet'i Billy'nin bile bölemediği uykusuyla bırakmıştı. Şimdi oğlu göğsündeki ana kucağında dururken mutfakta dolaşıyor, ortalığı topluyor, sütü ısıtıyor ve Johnny Cash söylüyordu.

"Kim erkekler aynı anda birden çok işi yapamaz demiş, ha Billy?" diyordu mırıldanan bebeğe gülümseyerek. "Ama bu aramızda kalsın, tamam mı? Annen öğrenirse ikimize de kolun kadar uzun bir ev işi listesi verir. Aslında şunu *benim* kolum kadar yapalım. Hey," dedi tombul bir ayak yakalayıp, "sağlam sol tekmen olacak, evlat. En yakın zamanda seni Stamford Bridge'e kaydettireceğim."

"Ah, hayır, kaydettirmeyeceksin," dedi Janet sabahlığı ve yalın ayaklarıyla mutfağa girerken. "Elimden ne gelirse yapacağım." Kendini mutfak sandalyelerinden birine bırakıverdi.

"Tükenmiş görünüyorsun," dedi Gislingham dikkatlice. "Biraz daha uyu istersen?"

Janet başını iki yana salladı. "Çok işim var."

Gislingham mutfağa şöyle bir göz attı. "Bence ben çoğunu hallettim. Çamaşır makinesi çalışıyor, bulaşıklar yıkandı, Billy'nin karnı doyuruldu."

Janet iç çekti, sonra tekrar ayağa kalktı ve Gislingham'ın yanına gelip Billy'yi ana kucağından almak için uzandı. Küçük çocuk tekmelemeye ve sonra ağlamaya başladı, avaz avaz bağırırken yüzü kızardı.

"İyiydi," dedi Gislingham. "Gerçekten."

Janet, Gislingham'ın eve gelirken getirdiği poşetten bebek bezi almak için eğilirken omzunun üzerinden, "Altını değiştirmem gerek," dedi ve ardından hâlâ bağıran Billy'yle yukarı çıktı.

Gislingham ortaya, "Pekâlâ, *ben* bez değişimine ihtiyacı olduğunu düşünmemiştim," dedi. Ana kucağını çıkarıp boş

poşeti almaya gitti. Onu geri dönüşüm için top yaptı ama sonra durdu. Masaya oturup telefonunu çıkardı.

Aklıma bir fikir geldi. Pippa'nın otobüs durağında yanında taşıdığı poşet. Sanırım Fridays Child'dan. Kamera görüntüsü biraz bulanıktı ama logoyu tanıdım. O mağaza Commarket'te

"Gönder"e basıp su ısıtıcıyı tekrar kaynaması için açtı. Yukarıda Billy hâlâ ağlıyordu. Bir çay poşetini bardağa bıraktı ve telefonun bip sesini duydu.

Bu, yalnızca kredi kartıyla ödeme yaptıysa işe yarar.

Gislingham telefona yüzünü ekşiterek bakıp iç çekti. *Her boku benim mi yapmam lazım?*

J'nin dg hediyesini oradan aldım. Kasada kampanyalardan falan haber almak için kaydolduğun bir liste var. Adını ve numaranı bırakman gerekiyor. Muhtemln zor iş ama denemeye değer?

Bu sefer yanıt neredeyse hemen gelmişti.

Son bir dürtün. Teşekkürler dostum, haber veririm. Sana bira borcum var.

Gislingham bir kez daha yüzünü buruşturup telefonu masanın diğer ucuna attı ve çay yapmak için kalktı.

* * *

"İsmi Walker. Pippa Walker. Hiçbir şey olmadığına emin misiniz?"

Kasadaki kız gözlerini devirdi. "*Baktım*, görüyorsunuz."

Dışarıdaki tabelada FRIDAY'S CHILD... SEVGİ DOLU VE CÖMERT! yazıyordu ama kasadaki kız mesele bilgi olduğunda pek cömert değildi. Sakız çiğniyordu, ağzı hafif açıktı ve burnunda ve üst dudağında piercingler vardı. Parlak pembe ve altın renkli süslü takılarla biraz tezat bir görüntü sergiliyordu. Quinn derin bir nefes aldı. Normalde kadınlarla arası epey iyiydi ama bu kadın tamamen bağışık görünüyordu. Lez, diye düşündü. Şansa gel.

"Tekrar bakabilir misiniz? Hatta daha iyisi, benim yapmama izin verir misiniz?"

Kız ona şüpheyle baktı. "Buna yönelik kanunlar falan olması gerekmiyor mu? Kişisel verilerin korunması gibi bir şey?"

Gülümsedi. "*Ben* bir polis memuruyum."

Ki bu doğruydu. Bir dereceye kadar.

Ancak o anda bir grup Japon kız öğrenci, payetli çantalar ve çiçekli saç bantlarıyla dolu bir rafa aniden heyecanla bağırınca gerekli boşluk oluştu.

Kasada yalnız kalan Quinn uzanıp listeyi kendine doğru çevirdi. Aşağıya doğru inceledi ve "Walker"ı buldu, yalnızca baş harfi P'den çok T'ye benziyordu. Numara, Pippa'nın kendisine verdiği numaraya çok benziyordu; yalnızca iki hanenin yeri değişikti. Kolayca yapılabilecek bir hataydı. Telefonunu çıkarıp aradı. Direkt sesli mesaja düştü. Ama oydu; Pippa'nın sesiydi. Bip sesini bekledi. "Benim, Gareth. Şu ifade hakkında. St. Aldate's'e gelebilir misin?" Durdu. "Şey, bu yüzden başımın bayağı belaya girdiğini bilmeni isterim. Yani gelirsen gerçekten sevinirim. Tamam mı?"

***

Başı ağrıyan ve boğazı tahriş olan Gislingham, bilgisayarının başında *Oxford Mail*'in Haziran 2015 haberlerini tarıyor ve Cowley Caddesi'nde Hannah Gardiner'ın ilgisini çekebilecek şeylere dair bir ipucu arıyordu. Bunun kısa yanıtı, her şey ve hiçbir şeydi. Okul şenlikleri, çocuk futbol ligi, yeni trafik düzeni. Hepsi iyi ve değerliydi ama pek sürükleyici değildi. En azından büyük kısmı. Yirmi dakika sonra pes edip farklı bir yol denedi. Google'da "Hannah Gardiner" ve "Cowley Caddesi"ni aratıı ve BBC'de ele aldığı birkaç haber ve bir yığın fotoğraf buldu. Biri, tartışmalı bir planlama uygulamasıyla ilgili yaptığı bir haberdi, diğeri ise 2014'te Cowley Caddesi festivalinde Facebook'ta paylaştığı bir selfieydi. Kuş tüylü dansçılar, bir Çin ejderhası, cambaz ayaklıklı bir adam vardı. Önde de aile: Rob, Hannah, Toby.

Fotoğrafın çıktısını alıp Erica Somer'ın panonun yanında durduğu afet odasına götürdü. Elinde kırmızı bir tahta kalemi vardı ve bazı *netsuke* fotoğraflarının çevresine halka çiziyordu.

Gislingham biraz daha yakından bakarak, "Bunların nesi bu kadar özel?" diye sordu.

Somer dönüp kocaman gülümsedi. "Ana neden, kayıp olmaları. Görünüşe göre gerçekten nadir olan bir tane var. Bu: *Nautilus kabuğu şeklindeki fildişi netsuke*," dedi bir çıktıdan okuyarak, "*Kyoto döneminin en büyük üstatlarından biri olan Masanao tarafından yapıldı. Uzunluk, beş santimetre; genişlik, altı santimetre. Değeri yirmi bin pound.*"

Gislingham ıslık çaldı. "Kimin aklına gelirdi?"

Somer tahtadan biraz uzaklaştı. "Üniformalılar fotoğrafları sanat tüccarlarına ve antikacılara dağıtıyor. Belki birileri tanır. Sende ne var?" diye sordu elindeki kâğıda bakarak.

"Bu mu?" dedi. "Hannah Gardiner'ın Ağustos 2014'te Facebook sayfasında paylaştığı bir fotoğraf. Cowley Caddesi

festivalinde Rob'la. Orada sahip olabileceği bağlantıları arıyordum ve bunu buldum."

Arkalarından bir ses geldi ve Everett kapıyı çarparak içeri girdi. Yorgun görünüyordu.

"Banbury Caddesi, Summertown'a kadar tıkanmış. *Pazar* günü," dedi çantasını masaya atarak. Onlara bakmak için döndüğünde Gislingham'ın panoya iğnelediği fotoğrafı gördü. "O nedir?"

"Hannah'nın fotoğrafı," dedi. "Bak."

Everett onlara katılmak için yanlarına gitti.

Somer, Everett'e dönerek, "Gerçekten göründüğü kadar mutlu mu yoksa sadece kamera için mi, karar vermeye çalışıyorum," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ama Everett başka bir şeye bakıyordu.

Aslında başka birine.

***

Quinn resepsiyona indiğinde kız pencerenin önünde durmuş sokağa bakıyordu. Onu görünce yanına geldi ama Quinn hemen kızı tutup tekrar pencereye, çalışma masalarından uzağa götürdü.

"Hangi cehennemdeydin?"

"Arkadaşımdan birkaç günlüğüne kanepesinde uyuyabileceğimi söyleyen bir mesaj aldım." Masmavi ve "hadi ama" diyen gözleriyle gülümseyerek ona baktı. "Külotumu getirdin mi?"

Quinn omzunun üzerinden baktı; nöbetçi polis büyük bir merakla onları izliyordu. "Böyle şeyler söyleme," diye kızdı. "Burada olmaz. Beni kovduracaksın."

Kız omuz silkti. "Tamam, gideyim o zaman."

Kızın kolunu kavradı. "Hayır, bunu yapma. O tanık ifadesini vermene ihtiyacımız var. *Benim* ihtiyacım var."

Kız başını yana eğip onu inceledi. "Tamam," dedi en sonunda.

"Sana başka şeyler de sormam gerekecek. Hannah'nın kaybolduğu gün olanlar gibi. Ayrıca öncesi hakkında da... Doğruyu söylemen önemli, tamam mı?"

"Tamam," dedi kaşlarını hafifçe çatarak.

"Hayır, ben ciddiyim. *Tüm* gerçeği. Bir şey daha var." Yutkundu. "Adresin olarak arkadaşının evini ver. Şimdi kaldığın yeri. Dairemde kaldığına dair hiçbir şey söyleme."

Kız uzunca bir süre ona, gizlemeyi beceremediği kaygısına baktı ve gülümsedi. "Elbette. Sadece bana bir iyilik yapmaya çalışıyordun, değil mi? Aslında hiçbir şey *olmadı*."

"Hayır," dedi hemen. "Elbette olmadı."

***

İki numaralı sorgu odasının bitişiğindeki odada, Quinn'in Pippa Walker'ı sorguladığı video yayınını izliyordum. Kız çevreden veya sıcaktan rahatsız görünmezken Quinn, Thomas Pink gömleğinin içinde gözle görülür şekilde terliyordu.

"Tekrar üstünden geçelim," dedi. "Sizi Bay Gardiner'ın dairesinde gördüğümde, tartıştığınızı ve bileğinizdeki morluklara onun neden olduğunu söylediniz. Bu doğru, değil mi?"

"Şey, evet. Fakat istemeden oldu. *Sizin* ima ettiğiniz gibi değil yani."

Quinn sandalyesinde kıpırdandı. "Yine de bu bir saldırı, Bayan Walker."

Kız omuz silkti. "Öyle diyorsanız..."

"Bay Gardiner'la ilişkiniz var, doğru mu?"

Kız arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Evet. Bir süredir."

"Bayan Gardiner kaybolmadan önce de var mıydı?"

Kız şaşırmış göründü. "Hayır. Beni istiyordu falan ama aslında hiçbir şey *olmadı*."

Dudaklarında minik bir gülümsemeyle Quinn'e baktı ve Quinn gereksiz yere evraklarıyla oynayarak bakışlarını hızla kaçırdı.

"Kesinlikle emin misiniz?" dedi ona bakmadan, "Hannah kaybolmadan önce ikinizin arasında hiçbir şey olmadı mı?"

Kız boş bir ifadeyle baktı. "Hayır. Az önce de söyledim."

Quinn yine evraklarını karıştırdı. "Hannah, kaybolduğu günün sabahında ilk iş sizi aradı."

"Evet ama mesajı sonra gördüm. Bakın, bunların hepsini polise zaten anlattım."

Ancak Quinn işin peşini bırakmıyordu. "Peki *duyduğunuzda* size tuhaf gelen bir şey var mıydı?"

Tekrar omuz silkti.

"Hannah'nın sesi sinirli geliyordu. Nedeni ne olabilir?"

Kız gözlerini devirdi, sanki Quinn'in bu kadar aptal olabildiğine inanamıyordu. "İşe vaktinde gitmemiştim, değil mi? Hastaydım. Bu yüzden de yapacağı röportaja Toby'yi yanında götürmesi gerekecekti. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. 'Profesyonel' olmadığını düşünüyordu."

"Toby'yi Bay Gardiner alamaz mıydı?"

"*Bisikletle* mi? *Sanmıyorum.*"

"Peki daha sonra, Hannah'nın kaybolduğunu öğrendikten sonra bile aramayla ilgili hiçbir şey size tuhaf gelmedi mi?"

Kaşlarını çattı. "Ama hepsi sonra oldu. O sabah iyiydi, değil mi?"

Quinn bir süre daha oturdu, sonra evraklarını topladı ve odadan çıktı. Kız uzanıp çantasından cep telefonunu çıkardı.

Kapı gümbürtüyle açıldı ve Quinn içeri girip ceketini bir sandalyenin üzerine fırlattı.

Ona doğru baktım. "Bu neydi böyle?"

Kravatını gevşetti. "Bir kez olsun şu yerin lanet sıcaklığını neden doğru ayarlayamıyorlar?"

"Quinn, sana ne olduğunu sordum. Seninle o kız arasında."

Evraklarını masaya bıraktı. "Hiçbir şey, patron. Hiçbir şey, yemin ederim. Sadece bize her şeyi *söylemediğini* düşünmüyorum, hepsi bu. Bence bir şey saklıyor."

"Aslında patron, bence haklı."

Gislingham kapıdaydı. "İkinizin de bunu görmesi gerek."

Masada önümüze bir fotoğraf koydu.

"Hannah'nın neden Cowley Caddesi'nde olabileceğine dair sebepler ararken buldum. 2014 festivalinde o ve Rob."

Fotoğrafa baktım. Hannah gülümsüyordu, Toby'yi göğsüne bastırmış, kamerayı tutuyordu. Rob arkalarında etrafa bakıyordu ama bir kolunu Hannah'nın beline dolamıştı. Aşk gibi görünüyordu ama çok iyi bildiğim gibi fotoğrafların insanı kandırması için Photoshop'a ihtiyacı yoktu. Kontrol çoğu zaman şefkat gibi görünebilirdi.

"Burada," dedi işaret ederek Gislingham. "Arkada, solda."

"Sarı saçlı kız mı?"

"Yüzündeki gölgelerden dolayı emin olmak biraz zor ama bence *o* Pippa Walker."

Quinn ıslık çaldı. "Kahretsin, haklı olabilirsin."

"Rob Gardiner da doğrudan ona bakıyor."

Önce fotoğrafa, sonra Gislingham'a baktım. "Gardinerlarla ilk kez ne zaman tanıştığını söylemişti?"

"İlk ifadesini biraz önce kontrol ettim," dedi Gislingham sessiz bir zaferle. "2014 Ekim olduğunu söylemiş. Bu fotoğraf çekildikten iki ay *sonra*."

"Tamamdır," dedi Quinn gitmeye yeltenerek. Ancak onu durdurdum. Video yayınında kız makyaj aynasında kendine bakıyordu.

"Bu sefer yanında bir kadın olmasını istiyorum."

"Ne?" dedi. "Neden?"

"Sorguya Ev de katılsın. O yoksa Somer'ı bul."

Bana bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Gislingham ise yüzündeki ifadeyle poker oynayabilirdi.

"Tamam mı, Quinn?"

"Tamam, patron."

***

"Ama burada sana ihtiyacım var."

"Özür dilerim," dedi Everett. Sinyal bozuluyordu, arabada olduğu açıktı. "Gezmem gereken bir sürü antika dükkânı var. Şu kayıp *netsuke*lerin takibini yapıyorum."

Quinn sinirini zar zor gizleyebiliyordu. "Ama o üniformalıların işi. Alt tarafı kötü bir hırsızlık."

"Benim kararım değildi, Çavuş. Fawley dedi ki..."

"Evet, evet, biliyorum."

"Neden bu kadar önemli? Gislingham oralarda olmalı ve Baxter..."

"Neyse. Unut gitsin, tamam mı?"

Yalnızca "Tamam" doğru düzgün duyulabildi ve bunun üzerine Everett aramayı sonlandırdı. Bu sırada Quinn'in ise yutması gereken zor bir lokması vardı. Somer masasında değildi, amiri kantine bakmasını önerdi. Ama sıkıtmadan edememişti, Quinn ise bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

Somer kantinin bir köşesinde elinde kahve ve kitapla oturuyordu. Kocaman bir kitaptı bu, bir Penguin Classics baskısıydı. Quinn onun eskiden Edebiyat öğretmeni olduğunu unutmuştu. Masaya geldiğinde Somer gölgesinin sayfaya düştüğünü gördü ve başını kaldırıp baktı. Zoraki gülümsedi. Yapaydı ama en azından gülümsemişti.

Kitabı göstererek, "Esir edilen ve tecavüze uğrayan genç bir kadınla ilgili," dedi. "1747'de yayımlanmış ama bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

Quinn ellerini ceplerine soktu. Pek göz teması kurmuyordu. "Pippa Walker'ı tekrar sorgulayacağım. Fawley senin de katılmanı istiyor."

"Benim mi? Neden..."

"Bir kadın istiyor ve Everett burada değil."

Yani Fawley'nin fikri, senin değil. Düşünce yüzünden açık biçimde okunuyordu.

"E, vaktin var mı?"

Dik oturup kitabı kapadı. "Elbette. Her türlü yardıma hazırım, Çavuş."

Quinn herhangi bir iğnelemeye karşı tetikte, ona baktı. Ama yüzünde küçümseme yoktu.

"Görüşme notlarını okumak için on dakika ister misin?"

"Çoktan okudum. Sadece bir 'üniformalı' olsam da takip etmeye çalıştım."

Soruşturmayı kariyerini ilerletmek için kullanmasıyla ilgili imalı yorum yapmasını beklerdi ama gelmedi. Eşyalarını toplayıp koridor boyunca ve bir kat aşağıdaki iki numaralı sorgu odasına kadar onu takip etti ve kapının önünde durdu. İkisi de cam panelden kızı görebiliyordu. Telefonunda oyun oynuyordu. Yerlerine oturduklarında başını kaldırmadı ve Quinn ondan telefonunu kaldırmasını istediğinde derin derin iç çekti. Temkinli bir şekilde Somer'a baktı.

"O kim?"

"Memur Somer. Sorgu sırasında bizimle olacak."

Pippa arkasına yaslandı. "Burada *daha ne kadar* kalacağım?" dedi bu kentte baskın olan o melodik üst-orta sınıf aksanıyla.

"Sadece birkaç sorumuz daha var."

"Ama size bildiğim her şeyi söyledim." Yine öne doğru eğildi. "Gerçekten *çok* yardımcı oldum, değil mi? Olduğumu söyledin."

"Oldunuz," dedi Quinn biraz kızararak. "Ama yaşananlar konusunda gerçekten net olmamız gerekiyor. Tekrar başa dönelim."

Kız gözlerini devirdi.

"Hannah Gardiner'la Ekim 2014'te North Parade'de bir tezgâhta tanıştınız."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bunun olanlarla ne alakası var?"

Cowley Caddesi festivali fotoğrafını masanın üstünden ona doğru itti. "Bu fotoğraf çekildiğinde –Ağustos 2014– ne Rob Gardiner ne de karısıyla tanıştığınızı söylemiştiniz."

Kız fotoğrafa baktı, sonra arkasına yaslanıp omuz silkti. "Orada yüzlerce insan olmalı. Belki binlerce..."

"Yani sadece bir tesadüftü."

Gülümsedi. "Evet. Öyle."

"Doğrudan size bakıyor olması da mı tesadüf?"

Başını yana eğip saçının bir tutamını parmağında döndürmeye başladı. "Erkekler bana bakar. *Siz* de baktınız."

Quinn bu kez renkten renge girdi. "Yani bu fotoğraf çekildiği sırada siz ve Rob Gardiner kesinlikle tanışmamış mıydınız?"

"Hayır..."

"Bir ilişkiniz yok muydu?"

Tekrar gülümsedi. "Hayır, bir 'ilişkimiz' yoktu." Quinn'e kaçamak bir bakış attı. "Ama olgun erkeklerden hoşlanırım..."

Fawley belki de bu yüzden bir kadının bu sorguya dahil olmasını istedi, diye düşündü Somer. Çünkü ben bu sevimli saçmalığa kanmam.

Somer, Quinn'in dosyasını kendine doğru çekip bir kâğıt çıkardı. "Az önce bize her şeyi anlattığınızı söylediniz. Ancak

hamile olduğunuzu söylemediğiniz kesin. Babası kim? Çünkü Rob Gardiner değil, yanılıyor muyuz?"

Pippa gözlerini ona dikti. "Bunu size kim söyledi? Bu sizi alakadar etmez."

"Çocuk sahibi olamadığını bilmiyor muydunuz?"

Pippa ona yüzünü ekşitti ama hiçbir şey söylemedi.

"Bileğinizdeki o izler de... öğrendiğinde mi oldu? Karısına vurduğu gibi size de mi vurdu?"

Pippa bluzunun kollarını aşağıya indirdi. "Bu konuda bir daha konuşmayacağım." Ancak ses tonu değişmişti. Cesareti kaybolmuştu.

"Polise yalan söylerseniz mahkemeye düşebileceğinizin farkında mısınız?" dedi Somer soğukkanlılıkla.

Pippa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Quinn'e baktı. "Neden bahsediyor?"

"Şey..." diye söze başladı Quinn ama Somer onun sözünü kesti.

"Şu anda karısının ölümünde olası şüpheli olarak Robert Gardiner'ı soruşturuyoruz. Bu, hayatının her santimini didik didik edeceğimiz anlamına geliyor. Telefon kayıtları, mesajları... Ne zaman neredeydi... *Ve kiminle birlikteydi.* Durumu anlıyor musunuz?"

Pippa başıyla onayladı, yanakları kıpkırmızıydı.

"Eğer bize yalan söylediğinizi öğrenirsek kendinizi bir suçlamayla karşı karşıya bulabilirsiniz."

Somer, Quinn'in kendisine baktığını görse de umursamadı. Quinn durumu abarttığını bilse de kız bilmiyordu.

Pippa'nın rengi attı. Quinn'e döndü. "*Bana*, Rob'a suçlamada bulunmayı düşünmemi söyledin. *Beni* tutuklayacağınızla ilgili hiçbir şey söylemedin."

"Bebeğinizi gerçekten hapiste mi doğurmak istiyorsunuz?" diye devam etti Somer. "Aslında, bebeğinizi büyütmeyi istiyor

musunuz? Çünkü bence Sosyal Hizmetler, bir başkasının evlat edinmesinin daha iyi olacağı görüşünü benimseyecektir. Adaleti yanıltmanın hapisle cezalandırıldığını biliyor muydunuz?"

"*Hayır*," dedi Pippa, artık son derece korkmuştu. "Lütfen... Beni hapse göndermeyin."

"Öyleyse," dedi Somer arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak, "konuşmaya başlasanız iyi olur, değil mi? Ve bu sefer gerçeği duymak istiyoruz."

Tanrı aşkına, bir şey söyleme, diye içinden yalvardı Quinn'e. Onu bununla yüzleşmeye zorla. Karar vermeye...

"Tamam," dedi Pippa en sonunda. "Anlatacağım. Ama sadece beni korursanız. Ondan. Öğrendiğinde bana yapacaklarından..."

Bir saat sonra odadan çıktıklarında Quinn, Somer'a döndü. "Vay be, istediğin zaman soğuk sürtüğün teki olabiliyormuşsun."

Somer tek kaşını kaldırdı. "Önemli olan tek şey sonuç almak. Doğru piçi parmaklıkların arkasına koymak. Böyle söylememiş miydin?"

Somer arkasını döndü ama Quinn arkasından seslendi. "İtirafı etmek istemiştim. Öyle anlaşılmadıysa özür dilerim."

Somer ona döndü, her zamanki havası tuhaf biçimde sönmüş görünüyordu. Aslında ifadeyi aldıkları süre boyunca oldukça sessiz kalmıştı. "Açıkçası ikisi de umurumda değil," dedi. Ama uzaklaşırken kendine hafifçe gülme izni verdi.

***

PIPPA WALKER'IN İFADESİ

7 Mayıs 2017
DOĞUM TARİHİ: 3 Şubat 1995
ADRES: Daire 3, 98 Belford Sokağı, Oxford

Her biri tarafımca imzalanmış iki sayfadan oluşan bu beyan, bilgim ve inancım dahilinde doğrudur ve kanıt olarak sunulması hâlinde, yanlış veya doğru olduğuna inanmadığım herhangi bir şeyi kasten beyan ettiğim takdirde, kovuşturmaya tabi olacağımı bilerek vermekteyim.

Ekim 2014'te Gardinerlar için çalışmaya başladım. Daha önce onlarla hiç karşılaşmamıştım. Festivaldeki o fotoğraf gerçekten bir tesadüf.

Rob'u çok görürdüm. Karısı dışarıda fazla vakit geçirirdi, bu yüzden birlikte çok zaman geçirdik. Benden hoşlandığı oldukça açıktı, dolayısıyla aslında sadece an meselesiydi. Bana karısıyla mutlu olmadığını ve onu terk edip benimle olmak istediğini söyledi. Onunla konuşacağını söyledi ama erteleyip durdu.

23 Haziran 2015'te, Hannah bizi yatakta bastı. Rob'a geç kalacağını söylemişti ama aslında altıyı biraz geçe geldi. Kendini tamamen kaybetti. Ona bağırmaya, küfretmeye, kıyafetlerimi yırtmaya başladı. Rob, Toby'nin yan odada olduğunu ve her şeyi duyabildiğini söyledi ama Hannah umursamadı. Rob'u yataktan çekerek çıkardı ve ona vurmaya başladı. Rob onu itmeye çalıştı ama Hannah kendini kaybetmişti; bana küfürler yağdırıyordu, benim bir sürtük ve fahişe olduğumu ve bana asla güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Rob bana eşyalarımı alıp gitmemi, her şeyin yoluna gireceğini ve bununla ilgileneceğini söyledi. Ben de gittim. Onları son gördüğümde mutfaktalardı. Rob'un beni arayacağını düşündüm ama aramadı ve ona mesaj attığımda cevap alamadım. Bu nedenle gece yarısına doğru oraya geri döndüm. Kapıyı

açar açmaz kötü bir şey olduğunu hemen anladım. Gerçekten tuhaf görünüyordu ve beni içeri almak istemedi.

Her şeyin yolunda olduğunu, hallettiklerini ve eve gitmem gerektiğini söyledi. Ertesi sabah uyandığında, daha önce de söylediğim gibi, midem gerçekten kötüydü. Bu yüzden akşama kadar Hannah'nın bıraktığı o sesli mesajı görmedim ve o zamana kadar da onun kaybolduğu haberi televizyonlarda dönmeye başlamıştı. Bir gece önce bana söylediği onca şeyden sonra o gün hâlâ Toby'ye bakmamı istemesi hiç mantıklı değildi. Ama mesajdakinin o olduğunu biliyordum. Kulağa biraz garip gelse de kesinlikle onun sesiydi. İnce. Normalde beni aradığında böyle konuşmazdı.

Ev arkadaşım polise gitmem gerektiğini söyledi ama çok korkmuştum. Rob'un onu nasıl öldürebileceğini anlamamıştım veya ya benim yaptığımı düşünürlerse? Ya onlara benim yaptığımı söylerse? DNA'm dairedeydi ve o bir bilim insanıydı. Polisten daha zekiydi ve kolayca bir şeyler uydurabilirdi. Bu yüzden ilişkimiz olduğunu polise hiç söylemedim. Benim yaptığımı düşünmelerinden korkmuştum. Bunun cinayet işlemek için bir gerekçe olarak sunulmasından... İkimiz arasında kaldıklarında insanlar kime inanacaktı? Ne olursa olsun, onu seviyordum. Bana istediği her şeyi yaptırabilirdi. Canımı yakmayı hiç istemediğini biliyorum. Sonrasında hep üzgün olurdu.

Pippa Walker

Bu ifade tarafımdan St. Aldate's Polis Merkezi'nde 17.15'ten itibaren alınmaya başlanmış ve 18.06'da bitirilmiştir. Ayrıca Polis Memuru Erica Somer da ifade sırasında hazır bulunmuştur. Akabinde, ifadeyi Pippa Walker'a okudum ve o da benim huzurumda okuyup imzaladı.

DÇ Gareth Quinn

***

Afet odasında, Quinn alkışlarla karşılandı ama o, şu anda olmasını beklediğim geçit töreni yapan general tavrından çok uzaktı. Aslında asıl ilerlemeyi Somer'ın kaydettiği konusunda ısrar etme zarafetini bile gösterdi ki bu alışık olmadığımız bir şeydi. Bunu kabul etmekten çok rahatsız görünse de neden bunu söyleme zahmetine girdiğini merak ettim.

Bir iki dakika sonra tebrikleri yarıda kestim. "Tamam millet, meseleye bir bütün olarak bakalım. Pippa'nın ifadesi, ileriye doğru atılmış büyük bir adım ama tek başına yeterli değil. Bize yalan söylediğini *kanıtlasa* da Gardiner'ın, karısını öldürdüğünü *kanıtlamaz;* ona bir gerekçe sağlar. Daha önce elimizde ikisi de yoktu. Ancak yine de bizi tutarsız bir zaman çizelgesiyle baş başa bırakıyor. Hannah Gardiner 23 Haziran gecesi öldüyse ertesi sabah 06.50'de nasıl telefon etti?"

Baxter tek elini kaldırdı. "Aslında benim bir fikrim var. Bana bırak."

"Tamam." Odaya şöyle bir baktım. Altı gündür ara vermeden vakada çalışıyorduk. Herkes yorgunluktan tükenmişti. "Sabah tekrar üzerinde çalışalım. Rob Gardiner hiçbir yere gitmiyor. Hepiniz eve gidip biraz uyuyun. Sen de dâhil, Gislingham. Tükenmiş görünüyorsun."

Gislingham ensesini ovuşturdu. "Evet, şey, bebek. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bir saat sonra garaj yoluna girdim ve bir an orada oturup eve doğru baktım. Üst katta pencereler açıktı ve tüller esintide sallanıyordu. Güneş batıyordu ve sokağın karşısındaki evi parlak mavi bir gökyüzünde aydınlatıyordu. Buna Oxford'ın Altın Saati diyorlardı; batan güneşin, taşı içeriden aydınlatıyormuş gibi parlattığı o kısa zaman dilimi...

Motoru kapattım ve yad ettim. Eski zamanları... Öncesini... Alex'in yemek yapmasını... Bir kadeh soğuk beyaz şarap... Jake ayaklarının dibinde yerde oynardı ya da daha sonra bahçede top sektirirdi. Huzur. Sükûnet. Altın saat.

Kapıyı açtığımda duyduğum ilk şey ağlama sesi oldu. Yemek yoktu. Mutfak savaş alanına benziyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendim çantamı koridora bırakarak.

"Evet, yolunda. Sadece banyo yapmak istemiyor, hepsi bu."

Banyo kapısını iterek açtığımda ne demek istediğini anladım. Oğlan sırtüstü yatmış ağlıyordu ve zemin göle dönmüştü, Alex de sırılsıklamdı. Alex başını kaldırıp baktı, yüzü kızarmıştı. "Üzgünüm, eski yeteneklerimi kaybetmişim, hepsi bu. Şimdiye kadar çok iyiydi, gerçekten iyiydi. Ama oyuncağını çamaşır makinesine koymak zorunda kaldım ve o zamandan beri sakinleşmiyor."

"Benim ilgilenmemi ister misin?"

"Yorgun değil misin?"

"Ufak bir çocukla başa çıkabilirim."

"Tamam," dedi bariz bir rahatlamayla ayağa kalkarak. "Ben de akşam yemeğini hazırlarım."

Kapı kapandığında çocuk aniden bağırmayı bıraktı ve bana bakmak için döndü. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

"Merhaba dostum, neyin var?"

*

Alex bir saat sonra dışarı çıktığında bahçede sigara içiyordum. Hava serindi ve çimenler nemliydi ama gökyüzünde hâlâ bir parıltı vardı. Işığı yakacakken onu durdurdum. Bazı şeylerin karanlıkta söylenmesi gerekirdi.

Bana bir kadeh şarap verip yanıma oturdu. "Nihayet uyudu."

Bahçeye baktı. "Geçen sene ektiğimiz lavantaya bak, arılarla dolup taşıyor. Onlara bakması için onu buraya getirmeliyim."

Sigaramdan bir nefes çektim ve sessizliğin uzamasına izin verdim.

"Zor bir gün müydü?" dedi hafifçe, istersem ona söyleme izni vererek. İstersem...

"Bu davayı çözdüğümü her düşündüğümde başka bir şeye dönüşüyor. Daha da korkunç bir şeye."

"Öncekinden daha kötü nasıl olabilir? Zavallı kız esir tutulup tecavüz edilmiş. Hannah Gardiner öldüresiye dövülmüş..."

"Sabah kocasını tutuklayacağız. Çocuk bakıcısı bize onu suçlayan bir ifade verdi."

Alex elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım..."

Sonra durdu. "Bir şey daha var, değil mi."

Sigarayı söndürdüm. "Evet. Vaka hakkında değil. Bizim hakkımızda... Oğlan hakkında..."

"Ah, öyle mi?"

"Onu banyoda kucağıma aldığımda bazı sesler çıkarmaya başladı, bana doğru hareket etti... sanki... şey..."

Ama yüzünden ne demek istediğimi tam olarak anladığını gösteren bir ifade vardı.

"Biliyor muydun?"

Başıyla onayladı. "Şu nazik hemşire. Beni uyardı. Bunu daha önce bir kez yaptığını ve paniğe kapılmamamı söyledi. O bodrumda, anlayamayacak kadar ufak olduğu bir sürü korkunç şeye maruz kalmış olmalı. Annesinin... şey, biliyorsun. Bana Emma Donoghue kitabını okumamı önerdi, *Oda* mıydı adı? Uzun zamandır Kindle'ımdaydı ama bir türlü başlayamamıştım."

"Yardımcı oluyor mu?"

Alacakaranlıkta bana döndü. "Beni ağlatıyor."

Pazartesi sabahı. Alex kahvaltısını bana çocukla yapmayı planladığı her şeyi anlatarak geçirdi. Ördek besleyecek, salıncağa binecek, nehir boyunca yürüyeceklerdi. Zihninde, Jake'le yaptığımız her şeyi işaretleyen bir listesi vardı âdeta. Ben yapamıyordum. Çok benzerdi. Ayrıca çocuğa haksızlık değil miydi? Onu başka bir çocuk için ayrılmış alana zorla koymak? Belki de bahane arıyordum sadece. İhtiyacım yoktu aslında. En azından şimdilik.

Afet odasına gittiğimde, ses tanıma analisti de dahil neredeyse herkes oradaydı. Haber yayılmış olmalıydı çünkü oda beklentiyle yüklüydü.

"E, ne buldun?"

Analist gözlüğünü burnunun biraz daha yukarısına itti. Bu kadar büyük bir izleyici kitlesine alışkın olmadığı belliydi.

"Şey, Dedektif Baxter'ın önerdiği şeye baktım ve evet, bu mümkün. Bunu *kanıtlayamam* ama spektral girişim deseni gerçekten de..."

"Bir saniye. Anlayacağımız şekilde açıkla lütfen."

Yanakları kızardı. "Arka plan gürültüsü, sesin kalitesi gibi nedenlerden dolayı görüşmedeki sesin bir kayıt olması mümkün."

Şu anda kesinlikle bir arka plan gürültüsü yoktu. İnsanların nefeslerini tuttuğunu duyuyordunuz neredeyse.

"O zaman açık olalım," dedim. "Gardiner'ın eski bir mesajı telefonda yeniden oynatabileceğini mi düşünüyorsun? Halihazırda kendi sesli mesajında zaten olan bir kaydı?"

Analist başıyla onayladı. "Yüzde yüz değil. Ama evet, yapmış olabilir. Bu, sesin hafif yankılı oluşunu da açıklar."

"Ancak unutmayalım," dedi Baxter yakaladığı ipucundan en iyi şekilde faydalanmaya çalışarak. "Hannah o aramada ne bir isim ne de saat verdi. Onu o güne bağlayan hiçbir şey yok."

Tekrar zaman çizelgesine döndüm.

"Tamam, böyle olduğunu varsayalım. Gardiner, önceki gece Hannah'yı, Pippa Walker'la yatakta yakalandıktan sonra öldürdü. Cesedi Harper'ın kulübesine gömdü ve Pippa gece yarısı tekrar ortaya çıktığında, muhtemelen hâlâ kanı temizlediği için onu içeri almadı. Sonra ertesi sabah, karısı hâlâ yaşıyormuş gibi göstermek için saat 06.50'de Pippa'yı arıyormuş numarası yaptı. Ama yine de bir sorun var, değil mi?"

Onlara bakmak için döndüm. "Bu arama saat 06.50'de Crescent Meydanı'ndaki sabit hattan yapılmış, yani Rob Gardiner o sırada Crescent Meydanı'nda *olmak* zorunda. 07.57 treni için Wittenham'a gidip geri dönmesine yetecek zaman olmadığı için onu daha önce şüpheli olarak elemiştik. Ve bu hâlâ geçerli. Tutmuyor."

"Tutabilir, efendim."

Somer'dı. Arkadaydı. Ayağa kalkıp öne çıktı.

"Ya o trene binmediyse?"

Baxter kaşlarını çattı. "Bindiğini biliyoruz. Elimizde Reading'e gelme görüntüleri var."

Ama Somer başını iki yana salladı. "Nerede indiğini biliyoruz. Ama nereden *bindiğini* bilmiyoruz."

Gislingham'a bakınca Gislingham onu başıyla onayladı. "Haklısın. O gün Oxford kamera kayıtları çalışmıyordu."

Dönüp haritaya baktı. Wittenham, Oxford, Reading. İşaret etti: "Ya burada bindiyse?"

Didcot Parkway, Reading'in yarı yoluydu ve karayoluyla Wittenham'dan sadece sekiz kilometre uzaktaydı.

Gislingham telefonunu kontrol etti. "Oxford'dan kalkan 07.57 treni, 08.15'te Didcot'ta duruyor."

"Pekâlâ," deyip kalemi aldım ve ilkinin yanına ikinci bir zaman çizelgesi çizdim. "Hadi üzerinde çalışalım. O sahte ses kaydını oynatıp Oxford'dan saat yedi olmadan ayrıldıysa, Wittenham'a ne zaman varır?"

Gislingham düşündü. "Arabayla, sabahın o saatinde, sanırım sadece yarım saat sürer."

"Bu da onu 07.30'da Wittenham'a getirir. Belki 07.25. 08.15'te Didcot'ta trene binmek için Wittenham'dan 07.50 civarında ayrılması gerekir. Soru şu: Bu zaman yeterli mi? Arabadan kurtul, bebek arabasını tepeye çıkar, çocuğu bırak ve git. Hem de yarım saatten az bir sürede..."

"Bence yeterli, efendim," dedi Somer. "Zaman dar ama mümkün. Yapabilirdi."

Gislingham başıyla onaylıyordu. Baxter da öyle. Ama tek kelime bile etmeyen bir kişi vardı.

Quinn.

***

Afet odasından çıktıklarında Gislingham, Quinn'i durdurdu ve onu yan taraftaki boş ofise çekti.

"Ne yapıyorsun? Eceline falan mı susadın? Fawley'nin sana tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Böyle devam edersen şüphe uyandırman uzun sürmez."

Quinn'in sırtı dönüktü ama yavaşça ona doğru döndü. Gislingham onu hiç bu kadar bitkin görmemişti.

"Ne oldu? Bir sorun var, değil mi?"

Quinn bitkin biçimde oturdu. "Yalan söyledi. Pippa, ifadesinde... Belki bir kısmında ama yalan söylediğini biliyorum."

Gislingham bir sandalye çekti. "Mesajlardan mı anladın?"

Quinn başıyla onayladı. "O gece Gardiner'a mesaj attığını söyledi ama yazmadığını biliyorum. Ona yazdığı tüm mesajları gördüm. O gece hiçbir şey yoktu."

"Belki silmiştir?"

"Telefonu benimkiyle aynı. Birini silersen tüm diziyi silersin. Mesaj *yoktu*." Başını ellerinin arasına aldı. "Lanet bir kâbus gibi. Çözmeye çalıştıkça daha da kötüleşiyor. Fawley, güvenilir olmadığını *bildiğim* bir tanığın ifadesine dayanarak Gardiner'ı tutuklayacak ama yine de kendimi geri dönülemez bir şekilde boka batırmadan hiçbir şey söyleyemem."

"Pekâlâ," dedi Gislingham durumu düzeltme moduna girerek. "Walker'ın telefon kayıtlarına bakmak için sadece izin almamız yeterli, değil mi? Bu şekilde sen temiz kalırsın. Tüm bunlar olmasa bile ifadeyi doğrulamamız gerekiyordu zaten."

"Ama Sulh Mahkemesi neden kızdan kahrolası telefonuna bakmak istemediğimizi merak edecek. Sadece bir tanıksa neden izin belgesine ihtiyacımız olduğunu..."

"Evet, şey," dedi Gislingham, "buna bir yanıt düşünmen gerekiyor o zaman, değil mi?"

"Ama Pippa'yı sıkıştırdığımız anda ne olacağını biliyorsun. Söyleyecek, değil mi? Dairemde kaldığını... bizim... biliyorsun işte..."

"Şey, *yaptın* mı peki?"

"Hayır. Sana *söyledim*."

Ama yapmış bir adam gibi terliyordu.

"Bak," dedi Gislingham. "Kız öyle söylerse itiraf etmen gerekecek. Bence Fawley'ye bir dangalak olduğunu söyle ve

fazla uzatmak istememesi için dua et. Ama bu arada yararlı bir şeye odaklan. Şu lanet izni almaya çalışmak gibi."

"Tamam," dedi Quinn hafif yükselen bir sesle.

"Bunu yaparken de biraz daha her zamanki sinir bozucu, kibirli hâlin gibi davranmaya çalış, olur mu? Bu hak edene hakkını verme meselesi tüylerimi ürpertiyor."

Quinn hüzünle gülümsedi. "Denerim."

***

Robert Gardiner ile görüşme,
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
8 Mayıs 2017, 11.03
Görüşmedekiler, DA A. Fawley, DK V. Everett,
P. Rose (avukat)

PR: Bu işin tehlikeli bir şekilde tacize doğru gittiğini söylemem gerek, Dedektif. Müvekkilimi tutuklamak için gerçekten yeterli gerekçeniz var mı? Eşini öldürmekten? Elinizde hangi yeni "kanıt" olabilir, anlayamıyorum ve şu anda müvekkilimin kalıcı bir çocuk bakıcısı olmadığı düşünüldüğünde bu son derece rahatsız edici.

AF: Dün öğleden sonra dedektiflerim Bayan Pippa Walker'ı sorguladı. Şehri terk ettiğini düşündünüz sanırım, Bay Gardiner. Ya da öyle umdunuz.

RG: *[sessizlik]*

AF: Ama hâlâ burada.

RG: *[sessizlik]*

AF: Karınızın ortadan kaybolmasıyla ilgili ifade verdi.

RG: Bu saçmalık. Size bir şey söylemiş olamaz çünkü hiçbir şey *bilmiyor*.

VE: Ayrıca doktorumuza bileğindeki morluklara baktırdık. *Sizin* neden olduğunuz morluklara...

RG: Bakın, öyle değildi. Daha önce söyledim. Başkasının çocuğunu benim çocuğummuş gibi göstermeye çalıştığını öğrendim... insanlarla yatıp kalktığını...

VE: Peki bu, size ona vurma yetkisi mi veriyor?

RG: Ona vurmadım. Size söyledim. Sadece tuttum; muhtemelen fark ettiğinden daha sıkı... Eğer size daha farklı anlattıysa yalan söylüyor demektir.

AF: *(sessizlik)*
İyi sonuçlanmayacağını tahmin ediyorum, yanılıyor muyum?

RG: Neden bahsediyorsunuz?

AF: İşverenlerinizle. Üst düzey yöneticilerinden birinin aile içi şiddet nedeniyle yargılanmasından pek mutlu olacaklarını sanmıyorum.

RG: Kaç kere daha söyleyeceğim. Aile içi şiddet değildi. Tartıştık. Arada fark var.

AF: Size tavsiyede bulunmak elbette haddime değil ama savunma olarak buna güvenmezdim.

RG: Bakın, Dedektif...

AF: Ama devam edelim. Bayan Walker'la ilişkiniz ne zaman başladı?

RG: Efendim?

AF: Gayet basit bir soru, Bay Gardiner.

RG: Bunun konumuzla ne alakası var?

AF: Soruya yanıt verin lütfen.

RG: Bir ilişki yok. Size söyledim. Sadece birkaç kez yattık. Hannah ortadan kaybolduktan *sonraydı*. Aylar sonra.

VE: Bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu söylediğinizi sanıyordum?

RG: Bir, iki, üç kez. Ne fark eder? Ortada ilişki falan yoktu, sadece seksti.

AF: Bu durumda karınızın ölümünden çok önce başlayan bir ilişkiniz olduğuna dair herhangi bir iddia tamamen yanlış. Size göre.

RG: Tabii ki öyle! Böyle mi söylüyor?

AF: Peki, evinize ne zaman taşındı? Tam olarak.

RG: Şey, arada sırada kalıyordu. Bakın, Hannah kaybolduktan sonra kendimi kaybettim. Yemek yemiyordum, çamaşırları bile yıkayamıyordum ve Toby'yi düşünmem gerekiyordu. Bir gün Pippa kapıda belirdi ve benim için endişelendiğini söyleyip yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. İşe gidiyordum. Döndüğümde her yer temizdi, buzdolabında yiyecek ve ocakta yemek vardı. Sonrasında birkaç kez kanepemde yattı ve dairesinden çıkmak zorunda kalacağını söylediğinde birkaç hafta kalabileceğini söyledim.

VE: Peki bu ne kadar zaman önceydi?

RG: Bilmiyorum. Üç ay. Biraz daha uzun. Henüz bir yer bulamadı.

VE: Bahse varım bulamamıştır.

RG: Ne demek istiyorsunuz?

AF: Bilmelisiniz ki, Bay Gardiner, Bayan Walker'ın sorgusuna istinaden karınızın ölümüyle ilgili önceki teorimizi tamamen gözden geçirdik.

RG: *[bir memurdan diğerine bakar ama hiçbir şey söylemez]*

AF: Hikâyenin ana hatları şöyle: Haziran 2015 itibarıyla siz ve Pippa en az altı aydır yatıyorsunuz. Oğlunuza bakıyor olması, ilişkinize mükemmel bir kılıf sağlıyor. Ama 23 Haziran Salı günü karınız eve erken geliyor. Beklenmedik bir şekilde... Ve sizi Bayan Walker'la seks yaparken buluyor.

SG: Size böyle mi söyledi – seks yaptığınızı mı?

AF: Şiddetli bir tartışma yaşandığını, karanızın size vurduğunu; sizin de Bayan Walker'ı "halledeceğinizi" söyleyerek evden gönderdiğinizi söyledi. Size mesaj attı ama cevap alamadı. Birkaç saat sonra tekrar geldiğinde onu içeri almadınız.

SG: Bunların hiçbiri olmadı…

AF: O tartışma sırasında karınızın, kafasına ağır bir darbe aldığına inanıyoruz. Belki kaza, belki nefsi müdafaa. Gerçek ne olursa olsun, elinizde ciddi bir sorun vardı. Karınızın arabasından battaniyeyi aldınız ve bedenine sararak koli bandıyla bantladınız. Sonra, hava karardığında, cesedi binanın arkasından çıkardınız ve yıkık dökük çiti aşıp William Harper'ın bahçesine getirdiniz. Neredeyse hiç kullanılmadığını bildiğiniz bir bahçeydi. Birkaç aydır dairenizden net bir şekilde görebiliyordunuz. Mezar kazmak için bir şey ararken kulübeye girdiniz ve şansa bakın ki yerde bir döşeme kapağı gördünüz. Sonra cesedi altına sakladınız. Kim nereden bilecekti ki? Ya da siz öyle düşündünüz. Ertesi sabah, daha önce eşinizden aldığınız bir sesli mesajı kullanarak Pippa Walker'a sahte bir mesaj bıraktınız. Sonra Mittenham'a gittiniz, hem arabayı hem de bebek arabasındaki oğlunuzu oraya bıraktınız, birinin onu birkaç dakika içinde bulacağını düşünüyordunuz ki bunun yanlış olduğu ortaya çıktı. Daha sonra, Didcot'a bisikletle gidip Reading trenine bindiniz. Neredeyse mükemmel bir cinayetti. Neredeyse ama tam olarak değil.

SG: *[sessizlik]*

PR: Bir dakika, bir kazadan bahsettiğinizi sanıyordum? Nefsi müdafaa?

AF: İlk darbe kazayla olmuş olabilir ama müvekkilinizin de gayet iyi bildiği gibi, onu öldüren, bu değildi. Ne oldu Bay Gardiner, hareket mi etti? Acıyla bağırdı mı? İşinizi bitirmediğinizi o zaman mı fark ettiniz? Onu bağladığınız zaman mı? O zaman mı *kafatasını yardınız?*

RG: *[ayağa kalkar ve kusmak için odanın kenarına koşar]*

PR: Bu kadar yeter, Dedektif. Herhangi bir şüpheye mahal vermemek adına, Bay Gardiner olayların bu yeni yorumunu tamamen ve kati surette reddediyor. Bunlar baştan sona hayal ürünü ve bildiğim kadarıyla bunu destekleyecek en ufak bir kanıtınız yok.

AF: Bay Gardiner'ın dairesinde tam bir adli inceleme yapacağız…

RG: *[öne eğilir]*

Eh, hiçbir şey bulamayacaksınız, boşa vakit…

PR: *[Gardiner'ı durdurur]*

Daha fazla konuşmana gerek yok, Rob.

[Fawley'ye döner]

Müvekkilimin, karısının ölümüyle hiçbir ilgisi olmayıp karısı kaybolduğunda Bayan Walker'la bir ilişkisi *bulunmamaktadır.* Size tavsiyede bulunmak bana düşmez elbette, ama o genç hanımın ciddi bir açıklama yapması gerektiğini önerme cüretinde bulunuyorum.

AF: Teşekkürler, Bay Rose, yorumlarınız dikkate alınacaktır. Sorgu 11.34'te sonlandırıldı.

***

BBC News
08 Mayıs 2017 Pazartesi | Son güncelleme: 12.39

SON DAKİKA: Hannah Gardiner'ın kocası cinayetten tutuklandı

BBC, Robert Gardiner'ın, Haziran 2015'te ortadan kaybolan karısı Hannah'yı öldürmek şüphesiyle tutuklandığını öğrendi. Polis, Bayan Gardiner'ın 23 Haziran akşamı Oxford, Crescent Meydanı'ndaki dairelerinde çıkan bir tartışmanın ardından öldüğünü düşünüyor. Bay Gardiner'ın oğlu Toby'nin Sosyal Hizmetler'in gözetiminde olduğu anlaşıldı.

Thames Valley Emniyeti, olayla ilgili otuz iki yaşındaki bir adamın tutuklandığını doğruladı ama adını açıklamayı reddetti. Buna ek olarak, Bayan Gardiner'ın cesedinin bulunduğu evin bodrum katında genç bir kadın ve bir çocuğun bulunması ile Bayan Gardiner'ın ölümü arasında bağlantı kuracak hiçbir kanıt olmadığını ısrarla belirttiler ancak "soruşturma devam ediyor".

Bu bir son dakika haberidir ve güncellenmektedir. Daha fazla ayrıntı kısa süre içinde yayımlanacak. Tam yazıyı okumak için lütfen sayfayı yenileyin.

***

"Fawley? Ben Challow."

Hatta yankı vardı, sesi kanalizasyondaymış gibi geliyordu.

"Neredesin?"

"Crescent Meydanı'nda," dedi. "Gardiner'ın evinde. Bence gelsen iyi olur."

Daireye vardığımda Adli Tıp ekibi mutfaktaydı. Erica Somer ise oturma odasında çekmeceleri, rafları ve kitapların arkasını kontrol ediyordu. Mutfak, Shaker tasarımlarından biriydi. Farrow & Ball tarzı krem rengi, soluk ahşap... Granit yüzeyler... Çokça krom... Ve temizdi. Tertemiz.

"E, ne var? Ne buldunuz?"

Challow'un suratı asıktı. "Aslında sorun daha çok *bulamamamız*."

Kadın Adli Tıp uzmanına başıyla işaret verdi, o da jaluziler ile ışıkları kapadı.

"Neye bakmam gerekiyor?"

Challow yüzünü ekşitti. "Sorun da bu. *Hiçbir şey yok.* Tüm katı aydınlattık ama hiçbir yerde gram kan izi yok."

"Gardiner bir bilim insanı. Hangi ağartıcıyı kullanacağını bilir..."

Ama Challow bunu mantıklı bulmamıştı ve dürüst olmak gerekirse ben de bulmuyordum.

"Döşeme ahşap," dedi. "Doğru kimyasalla ve çok fazla zamanın olsa bile ahşaptan her şeyi temizleyemezsin. Kaybettiği kan miktarı düşündüğünde olmaz."

"Dairenin başka bir yerinde olmuş olabilir mi?" Samanlıkta iğne aramaya devam ediyordum.

Başını iki yana salladı. "Banyolar hariç, döşeme her yerde aynı. Şimdiye kadar da hiçbir şey bulamadık."

Dışarı çıkıp oturma odasına gittim. "Pippa hangi odada kalıyordu, Somer?"

"Şurada, efendim."

Toby'nin yatak odasıydı. Aynı Jake'inkine benziyordu. Ama eski hâline değil, şimdiki hâline. Dağınık, yaşam ve oğlan

çocuğu kokusuyla dolu. Yerlerde oyuncaklar ve sandalyenin arkasında giysiler. Duvara yaslanmış bir çekyat. Demek ki Rob Gardiner, Pippa'yı uzakta tutuyordu. Onunla sevişiyor olabilirdi ama yine de ona bir mesaj veriyordu.

Oturma odasına döndüğümde Somer atık kâğıt kutusunu karıştırıyordu.

"Fotoğraflar," dedi onları bana göstererek. "Görünüşe göre Bay Gardiner, Bayan Walker'ın tüm izlerini hayatından silmekle meşgulmüş."

Fotoğrafları bana tek tek uzattı. Pippa, Toby'yi havaya kaldırıyordu; Toby, Pippa'nın kucağında kadının boynundaki kolyeyle oynuyordu; Toby onun kollarında, ona gülümsüyor, küçük elleriyle alkış tutuyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi. "Rob serbest mi kalacak?"

Başımı iki yana salladım. "Tam olarak değil. Burada ölmemesi onu öldürmediği anlamına gelmez. Sadece suç mahallini bulmamız gerekiyor."

"Yine de..."

Konuşmaya devam etmedi.

"Ne var?"

"Hiç. Muhtemelen yanılıyorum..."

"Şu ana kadar içgüdülerin doğruydu. Söyle bana."

"Rob Gardiner gerçekten o sabah 07.30'da Wittenham'a ulaştıysa birinin Toby'yi bulması nasıl üç saat sürdü? Elimizde bir sürü tanık ifadesi var. Orada bir sürü insan vardı. Birinin bebek arabasını daha kısa sürede bulması gerekmez miydi?"

Bu gerçek de beni rahatsız eden diğer şeylere katıldı. İlki, bağlamaydı. Hâlâ neden buna ihtiyacı olduğunu anlamıyordum. O ilk darbeden sonra hâlâ hareket ediyor olsa bile mücadele edecek durumda olduğundan şüpheliydim. Ostelik Hannah'nın kaybolduğu gün Gardiner'ı ben de görmüştüm ve üzerinde hiçbir iz yoktu. Ne tırmalama, ne çizik ne de başka bir şey.

Gerçekten bu kadar şiddetli bir tartışma yaşasalardı sanırım izlerini görürdüm.

O sırada cep telefonum çaldı. Nöbetçi polisti.

"Size bir mesaj geldi, efendim. Vicky'den. Onu Vine Lodge'a almışlar. Sizi görmek istiyor. Önemli olduğunu söylüyor."

"Ona yolda olduğumu söyleyin."

Vine Lodge, Viktoryen tarzı dört katlı bir evdi, burada, Botley Caddesi'nin dışında, halı galerisi manzaralı sanayi bölgesinin kenarında değil de Kuzey Oxford'da olsaydı William Harper'inki kadar değerli olurdu. Ona tek kişilik bir oda vermişlerdi; bu da küçük olacağı anlamına geliyordu ama en azından, Tanrı'ya şükürler olsun, alt katta değildi. Yine de üç kat merdiven bana formumu ne kadar kaybettiğimi hatırlattı.

Yönetici yukarı çıkarken, "Endişelenmeyin, onun kim olduğunu diğer sakinlere söylemedik," dedi. Küpeli, boynunda dövmeler olan, neşeli, saçları kazınmış bir adamdı. Belki de denetlediğiniz insanlara benzemek yardımcı oluyordu.

"Sizin de istediğiniz gibi, onu gazetelerden ve haberlerden uzak tutmaya çalışıyoruz. Ama ne kadar başarılı olduğumuzdan emin değilim."

"Durumu nasıl peki? Genel olarak?"

Bir an için durup düşündü. "Beklediğimden daha iyi. Çok sessiz." Omuz silkti. "Ama bu pek de şaşırtıcı değil. Sanırım bir süre daha psikiyatrla görüşecek."

Başımla onayladım. "Oğlan hakkında konuştu mu?"

Başını iki yana salladı. "Benimle konuşmadı. Ama geldiğinde alt katta televizyon açıktı ve şu bebek reklamlarından biri vardı. Pampers mı ne... Ona bakmaya dayanamadı."

Merdivenlerin kalanını sessizce çıktık. Bir yerden müzik geliyordu ve sahanlığın pencerelerinin önünden geçerken

dışarıda bazı çocuklar gördüm. Birkaçı sigara içiyordu. İki delikanlı top oynuyordu.

Yönetici evin üst katındaki kapıyı tıklattı, sonra aşağı geri indi. Vicky pencerenin yanında oturmuş bahçedeki çocuklara bakıyordu. Kendi yaşındaki insanlarla vakit geçirmeyeli ne kadar zaman olduğunu merak ettim.

"Merhaba Vicky, beni görmek istediğini söylemişsin?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Hâlâ aşırı zayıf görünüyordu. Bol kıyafetler de bunu sadece daha çok vurguluyordu.

Sandalyeyi işaret ettim, başıyla onayladı.

"Burada ihtiyacın olan her şey var mı? Yemeğin kötü olmadığını duydum. Şey, belki de 'daha kötü olabilirdi' daha doğrudur."

Biraz gülümsedi.

Sandalyede öne doğru eğildim. "Peki, benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Hâlâ izliyordu. Hâlâ sessizdi.

"Önemli olduğunu söylemişsin? Belki de bize tam ismini söylemek istersin? Böylece aileni bulabiliriz?"

Kazağının eteğiyle oynuyordu. Konuştuğunda, ilk kez fısıltıdan başka bir şey döküldü ağzından. İlk kez sesini gerçekten duydum. Beklediğimden daha kalındı. Daha yumuşak...

"Haberleri gördüm. Televizyonda."

Bekledim. Fakat kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı.

O anda gözyaşları belirdi. "Görünce hatırladım. Başka bir kız daha olduğunu ve onu bahçeye gömdüğünü söylemişti. Yaşlı adam... Sadece beni korkutmak için söylediğini sanmıştım."

"Başka bir şey söyledi mi? Adını, ona ne yaptığını?"

Başını iki yana salladı.

"Başka bir şey hatırlamadın mı?"

Tekrar başını iki yana salladı.

Bu yeterdi. Yetmek zorundaydı.

Ayağa kalktım, kapı eşiğinde durduğumda yine pencereden dışarı bakıyordu. Sanki buraya hiç gelmemişim gibi.

***

Rebecca Heath ile telefon görüşmesi
8 Mayıs 2017, 16.21
Aramayı yapan DK A. Baxter

RH: Dedektif Komiser Baxter'la mı görüşüyorum?
AB: Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?
RH: Adım Rebecca Heath. Sanırım bana ulaşmaya çalışıyormuşsunuz. Rob Gardiner'ın eski eşiyim.
AB: Ah, evet, Bayan Heath, size birkaç mesaj bıraktık.
RH: Karışmak istemediğim için size dönüş yapmadım. Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Ama haberleri yeni gördüm. Rob'u tutuklandığınız söylendi. Hannah'yı öldürmekten...
AB: Bir tutuklama yapıldı ama maalesef ayrıntıları konuşma yetkisine sahip değilim.
RH: Pekâlâ, eğer tutukladığınız Rob'sa yanlış kişiyi tutuklamışınız. O gece, 23'ünde, otaya gittim.
AB: Bayan Gardiner kaybolmadan önceki gece Bay ve Bayan Gardiner'la mı görüştünüz?
RH: Hayır, tam olarak değil. Annem çok hastaydı ve Rob'un onu görmek isteyebileceğini düşündüm. Hep çok yakınlardı.
AB: İlk ifadenizde, Hannah'nın kaybolduğu gün Manchester'da olduğunuzu söylemiştiniz, sanırım bu doğrulanmıştı.

RH: Oradaydım. Annem orada oturuyor. 24 Haziran'da Manchester Piccadilly'ye giden ilk treene bindim. Saat çok erkendi. 06.30 falandı sanırım. Ama önceki gece hâlâ Oxford'daydım.

AB: Yani Crescent Meydanı'na gittiniz?

RH: Telefon edip Hannah'yla konuşma riskine girmek istemedim, bu yüzden oraya gittim. Rob'u tek başına yakalayacağını umuyordum. Ama tam sokağa döndüğümde Hannah da geldi.

AB: Saat kaçtı peki?

RH: Akşam sekiz civarı. Rob, poşetleri içeri taşımasına yardım etmek için dışarı çıktı. Ama başka bir yere park etmiş olmalı çünkü arabayı görmedim.

AB: Nasıl görünüyorlardı?

RH: Mutlu. Kolunu eşinin beline doladı. Hannah gülümsüyordu. Açıkçası oldukça can sıkıcı görünen çifte kızmışlardı.

AB: Peki ne yaptınız?

RH: Biraz etrafta takıldım. Bir banka oturdum. Perdeleri açıktı, onları görebiliyordum. Sanırım yemek pişiriyorlardı. Bir noktada Rob'un Toby'yi omuzlarında taşıdığını gördüm.

AB: Kapıyı çalmadınız mı?

RH: Hayır. On beş dakika sonra ayrıldım.

AB: Bunu neden polise o zaman söylemediniz?

RH: Hiç sormadınız. Her neyse, herkes onun ertesi gün Wittenham'da görüldüğünü söylüyordu. Önceki gece nerede olduğunun ne kadar mühim olduğunu anlamamıştım.

AB: Çocuk bakıcısına görmüş olabilir misiniz peki?

RH: Eh, size şunu söyleyebilirim: O gece kesinlikle dairede değildi.

AB: Nasıl bu kadar eminsiniz?

RH: Çünkü döndüğümde onu Banbury Yolu'nda gördüm. Kim olduğunu, onu şehir merkezinde Toby'yle

bir ya da iki kez gördüğüm için biliyordum. Birkaç delikanlıyla bir duvarın üstünde oturuyordu. Muhtemelen öğrencilerdi. Hepsi oldukça sarhoş görünüyordu.

AB: Teşekkür ederiz, Bayan Heath. Gelip resmi bir ifade verebilir misiniz?

RH: Mecbursam.... Açıkçası Hannah'ya katlanamıyordum. Ama onu öldüren Rob değil. Bundan eminim.

***

Arabaya döndüğümde telefonumu çıkardım.

"Quinn? Ben Fawley."

"Neredesin? Sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Vine Lodge. Vicky beni görmek istedi."

"Bak, Gardiner'ın eski eşi aradı. O gece Rob ve Pippa'yı kesin olarak görmüş. Eğer söylediği doğruysa Hannah'yı nasıl öldürmüş olabileceğini anlamıyorum."

"Biliyorum. Vicky bir şey hatırladı. Harper'ın başka bir kız hakkında böbürlendiğini söyledi. Başka bir kızı öldürüp bahçeye gömdüğünü söylemiş. Hannah olmalı. Hannah, Frampton Caddesi'nde öldü ve onu William Harper öldürdü. Bu iki vaka hep bağlantılıydı ve o bağlantı da William Harper. Sadece bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Tamamdır..." diye başladı.

"Ayrıca Quinn?" dedim lafını keserek. "Dadıyı, Pippa'yı tekrar getirin. Gardiner hakkında aslı astarı olmayan bir hikâye uydurmuş gibi görünmeye başladı ve bunun peşini bırakmayacağım."

Sessizlik oldu. "Emin misin?" diye sordu sonunda. "Sonuçta kız da sadece bir çocuk. Onu fiilen hiç *suçlamadı*. Muhtemelen sadece kendisini korumak is..."

Fawley kanunu. Üç yalan söylersen elenirsin; ya da bu durumda yakalanırsın.

"Ne zamandan beri bu kadar anlayışlısın, Quinn? *Resmi ifadede yalan* söyledi. İlk iş onu getirin ve suçlamayı yapın."

Endişesini neredeyse duyabiliyordum. "Neyle?"

"Başlangıç olarak büyük aptallıkla."

İçimden bir ses bana bundan suçlu olan tek kişinin o olmadığını söylüyordu.

Bir buçuk saat sonra kendi evimin önünde arabada oturuyordum. Kendi düşüncelerimde kaybolmuştum. Sonra içeride bir perde hareket etti ve arabada çok uzun süre kaldığımı fark ettim. Alex endişelenecekti. Ceketimi yolcu koltuğundan alarak arabadan indim. Kapıya vardığımda Alex kapıyı açtı, soluk sarı bir ışık huzmesinin altında duruyordu. Benim güzel, yalın ayaklı karım...

İçeride bana bir kadeh şarap koydu ve aniden sessizliğimin huzurlu olmadığını fark ederek bana döndü.

"İyi misin?"

"Bugün Vicky'yi gördüm. Harper'ın ona daha önce birini öldürdüğünü anlattığını söyledi. Başka bir kızı kaçırdığını ve onu bahçeye gömdüğünü."

Soluğunun kesildiğini duydum. "Hannah Gardiner mı?"

Başımla onayladım.

"Yani Gardiner yapmadı."

"Hayır, Gardiner yapmadı."

Şaraptan bir yudum aldım ve sıcaklığın damarlarımda dolaştığını hissettim.

"Peki o zaman ifadeyi veren kız neden yalan söyledi?"

"Gardiner, başkasının çocuğuna hamile olduğu için onu kapı dışarı etmiş. Ucuz, küçük bir intikam girişimi olabilir."

Alex bahçeye doğru baktı. "'*Tis Pity She's a Whore.*"[12]

"Efendim?"

Başını iki yana salladı. "Bu vaka tam bir Jakoben trajedisine dönüyor."

"İzlediğimiz oyun muydu o? Neredeydi?"

"Stratford. Aslında o, *Women Beware Women*'dı[13]. Ama bu oyunların hepsi hemen hemen aynı: intikam, şiddet, yanlış kimlik. Ve kan. Çok fazla kan."

O oyunu şimdi hatırladım; üstüme başıma kan sıçramış hâlde dışarı çıkmıştım. Fakat ilk kez gerçek kan değildi.

Daha sonra, arabadan bir şey almak için dışarı çıktığımda, yukarıdaki pencerede bir hareket oldu. Yukarı baktığımda çocuğun bana baktığını gördüm. Oğlumun yerinde yaşayan bir peri yaratığı[14].

***

Rob Gardiner dairesinin kapısını açtı ve ardından sessizce kapadı. Küçük oğlu kollarının arasında uyuyordu. Kanepeye gidip onu nazikçe yatırdı. Toby başparmağını emerken biraz kıpırdanıp döndü. Gardiner oğlunun saçlarını nazikçe okşayıp düzeltti. Oda alacakaranlıkta kalmışsa da lambaları açmadı.

---

12 (İng.) John Ford tarafından yazılan oyun. Ensest ilişki yaşayan Annabelle ile Giovanni'nin, Annabelle'in hamile kalmasından sonra talibi Soranzo'yla evlenmesinin ardından yaşanan intikam hikâyesini konu edinir. –*e.n.*

13 (İng.) Thomas Middleton tarafından yazılan ve ilk kez 1657'de yayımlanan Jakoben bir trajedi. –*e.n.*

14 Avrupa halk hikâyelerinde, periler tarafından çalınan bebeğin yerine bırakılan mahlûka gönderme yapılıyor. –*e.n.*

Arka pencereye doğru yürüdü ve bahçeye baktı. Sonra perdeleri kapadı ve bir koltuğa ağır ağır oturdu. Karşısında, şömine rafının üstündeki gümüş fotoğraf çerçeveleri, alacakaranlıktaki loş ışığı yansıtıyordu. Fotoğrafları göremiyordu ama hepsi zihnine kazınmış durumdaydı. Toby ve Hannah. Üçü birlikte. Hannah, tek başına. Bir zamanlar sahip olduğu hayat.

Bir hıçkırık boğazından dökülünce oğlunu uyandırmamak için elini ağzına bastırdı. Rob karanlıkta otururken gözyaşları sessizce dökülmeye başladı.

Geçmişi hatırladı.

***

Ertesi sabah ilk iş ekibe durumumuz hakkında bilgi verdim, Vicky'nin söylediği, Pippa'nın uydurduğu ve Rob Gardiner'ın yapmadığı şey hakkında.

"Bu da," dedim sonunda, "orijinal zaman çizelgemize geri dönüyoruz demek: Hannah 06.50'de Pippa'yı arayıp saat 07.30 civarında Toby'yi de alarak Wittenham'a gitmek üzere evden ayrıldığında hayattaydı. Temel varsayım, birkaç dakika sonra arabasını almaya gittiğinde sokakta Harper'la karşılaştığı ve Harper'ın onu bir şekilde evine götürmesi. Tıpkı Vicky'ye yaptığı gibi..."

Herkes huzursuzlandı çünkü başladığımız yere geri dönmüştük çünkü ne kanıtımız ne de cinayet mahallimiz vardı.

"Sonraki adım ne o zaman?" diye sordu Baxter. Sesindeki bıkkınlığı duyabiliyordum.

"Frampton Caddesi'ne geri dönmeni ve Challow'un ekibiyle birlikte çalışarak evi yeniden aramanı istiyorum."

"Ama zaten her yeri aradık. Adli Tıp her odayı inceledi..."

"Umurumda değil. Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

Koridora çıktığımda nöbetçi polis dışarıda bekliyordu.

"Profil uzmanı sizi bekliyor, Amirim. Bryan Gow."

"Öyle mi? Aberdeen'de olduğunu sanıyordum."

"Değilmiş. Ona daha sonra gelmesini söylememi ister misiniz?"

"Hayır, önemli olmasaydı gelmezdi. Gönder gelsin. Bir de bize kahve getirecek birini bul, olur mu? Düzgün bir şey olsun, şu makinenin saçmalıklarından değil."

Ofisime dönerken Emniyet Amiri tarafından pusuya düşürüldüm, bu yüzden nihayet ofisime girdiğimde Gow çoktan gelmişti. O anda neden geldiğini anladım: Önündeki masada Vicky'nin günlüğünün bir fotokopisi vardı. Bir de sokağın yukarısındaki kafeden bir kahve...

"Onu nereden aldın?"

Tek kaşını kaldırdı. "Latteyi mi?

"Günlüğü."

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Ayağını hafifçe sallıyordu. "Alan Challow gönderdi. İlginç bulacağımı düşündüğünü söyledi ki elbette ilginç buldum."

Karşısındaki koltuğa geçtim. "Eee?"

"Kafamda oluşmaya başlayan bazı düşünceler var."

"Onları sıradan bir polisle paylaşmak ister misin?"

Hafifçe tebessüm etti. "Elbette. Ama kızı da gözlemlemek isterim. Bu mümkün mü?"

"Vicky'den gelip ifade vermeye başlamasını istedim. Yarın gelecekti ama arayıp öne çekip çekemeyeceğimizi sorabiliriz."

Gow uzanıp bardağını aldı. "Mükemmel."

Everett'i bulup ondan Vine Lodge'la iletişime geçmesini istedim. Odaya döndüğümde Gow günlüğün sayfalarını karıştırıyordu.

"Aklımı asıl karıştıran çocuk," dedi. "Ya da daha doğrusu, kızın çocukla ilişkisi. Anladığım kadarıyla hastanede bir araya getirmeye çalışmışlar ama başarılı olamamışlar?"

"Kız o kadar çok bağırdı ki çocuğu götürmek zorunda kaldılar. Zorlamanın durumu daha da kötüleştireceğini söylediler."

"Peki sonra? Ne tür ilişkileri oldu?"

"Hiç olmadı."

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Demek istediğim, kesin olarak bilemezsin..."

Pes ettim. "Aslında biliyorum çünkü çocuk benim evimde." Kanın yüzüme akın ettiğini hissettim. "Sadece birkaç günlüğüne... Daha kalıcı bir yer bulunana kadar."

Çeneni kapa, Fawley. Sadece çeneni kapa.

Gow gözlerini bana dikmişti. "Şey, bu tam olarak standart protokol değil..."

"Sen sormadan söyleyeyim, Harrison onay verdi."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra başıyla onayladı. "Anlıyorum. Peki kız onu sordu mu, bildiğin kadarıyla?"

"Hayır. Tek bildiğim, televizyonda bebek görünce kötü tepki verdiği."

Gow arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirdi. "Başka bir şey var mı?"

"John Rad'deki psikiyatrist bunun TSSB olabileceğini söyledi. Başına gelenleri görmezden geldiğini ve çocuğun da bunun bir parçası olduğunu."

Gow başıyla yavaşça onayladı. "Eğer çocuk tecavüzün sonucuysa, tecavüzün fiziksel ve hiç silinmeyen bir hatırlatıcısı olacaktır. Onunla bağ kuramamasının tek sebebi bu olabilir."

Bryan Gow hakkında bildiğim bir şey varsa o da sözcüklerini çok dikkatli seçtiğiydi. "*Eğer?*"

Tekrar günlüğe dönüp sayfaları karıştırdı. "Burada çocukla ilgili çok net bir psikolojik gidişat görüyoruz. Harper'ın cinsel saldırılarına duyduğu dehşetten, doğduktan sonra bebeği reddetmeye, çocuğu kademeli olarak kendi çocuğu gibi kabul etmeye doğru. Örneğin burası: *'Onun benim olduğunu düşünmeye çalıştım. Sadece benim olduğunu, o korkunç yaşlı sapıkla hiçbir ilgisi olmadığını.'*"

"Yani?"

"Mesele şu ki bu, kızın şu anki davranışlarından tamamen farklı. Çocuğu şiddetle reddetmesi, onu görmezden gelmesi... Günlükte yazılanlarla tamamen çelişiyor."

"Peki, doğru ama biraz önce okuduğun kısım, yiyecek ve su bitmeden önceydi. Belki de yaşadığı travma nedeniyle duyguları değişti?"

Gow başını iki yana salladı. "Bana söylenene göre elindeki yiyecek ve içeceği çocuğa veriyormuş. Bu, o zamana kadar onunla daha *güçlü* bir bağ kurduğunu gösteriyor. Tersini değil."

"E, o zaman nasıl açıklıyorsun?"

"Bence bir çeşit anlaşma olmuş olabilir. Psikolojik bir anlaşma demek istiyorum. Stockholm sendromunun bir çeşidi. Bu yüzden onu kendim görmek istiyorum." Arkasına yaslandı. "Onu sorguladığında onunla çocuk hakkında konuş," dedi. "Ama tarafsız sözcükler kullan: 'Bebek' yerine 'doğum' gibi. Duyguları karıştırma. Sonra yavaş yavaş baskıyı artır. Bakalım nasıl tepki verecek."

***

"Nasıl hissediyorsun, Vicky?"

"İyiyim."

Gerçekten de iyiye, geçmişte olduğundan çok daha yakındı. Yine de gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Vine

Lodge'un yöneticisi de onunla gelmişti. Vicky ona bakınca adam cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim, Vicky. Bunun çok yardımı dokunacak."

Everett'le oturduk, ardından evraklarımı masanın üstüne koydum. "Seni kaçıran adama dava açmak çok karmaşık bir süreç ve çok miktarda ayrıntılı kanıt toplamamız gerekiyor. Muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta içinde seninle birkaç kez daha konuşmamız gerekecek ve senin için uygunsa bunu burada yapmamızı isteyeceğiz. Böylece gerekirse görüşmeleri kaydedebilir ve mahkemede kullanabiliriz." Ayrıca Bryan Gow yan odadan izleyecekti. Elbette bunu söylemedim. "Burası pek hoş değil, biliyorum ama işimizi kolaylaştırıyor. Senin için sorun olur mu?"

Bana dikkatle baktı. "Hayır, sorun değil."

"Bay Wilcox, bizim 'sorumlu yetişkin' dediğimiz kişi olmayı kabul etti. Bu, olaylara senin bakış açından bakacağı anlamına geliyor."

Tekrar Wilcox'a bakıp gülümsedi.

"Ara vermen gerektiğini düşünüyorsan ya da bunalırsan bana söyle."

Dosyamı açtım. "Pekâlâ, kayıt için, adınla başlayabilir misin?"

"Vicky. Vicky Neale."

"Adresin?"

"Yok. Artık yok."

"En son nerede oturuyordun?"

"Doğu Oxford'da bir stüdyo dairede. Oradan pek hoşlanmıyordum."

"Hangi sokak?"

"Clifton Sokağı. Elli iki numara."

"Ev sahibinin adı neydi?"

Omuzlarını kaldırdı. "Bilmem. Asyalıydı. Rajid gibi bir şey. Orada sadece birkaç hafta kaldım."

"Peki ya ondan önce?" diye sordu Everett başını not defterinden kaldırıp. "Evin neresiydi?"

"Harlow. Ama orası *evim* değildi."

"Bir adres olsa gerçekten yardımcı olur."

Tereddütle Wilcox'a baktı.

"Annenle babanın nerede olduğunu bilmesini istemiyor musun? Uzun süredir kayıp..."

"Babam öldü. Annemin de umurunda olmaz. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek yaşta olduğumu ve düşünmesi gereken yeni bir ailesi olduğunu söylüyor. Muhtemelen şimdiye çoktan taşınmıştır. Kuzeye gitmeyi düşündüklerini söylemişti. Yeni herifle birlikte."

Fawley kanunu hakkında çok konuşurdum fakat deneyimlerime göre bir soruya üç cevap asla iyi bir işaret değildi. Yine de gözlerindeki acı yeterince gerçekti.

"Yine de onun izini sürebileceğimizi düşünüyorum," dedi Everett. "Onu aramamız sorun olmaz herhâlde?"

Vicky ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. "Siz bilirsiniz. Fakat dediğim gibi, bilmek istemeyecektir."

"Sana olanları, çektiğin çileyi öğrendikten sonra bile mi? Her anne elbette..."

"Benimki değil. Muhtemelen hepsinin benim hatam olduğunu söyler. Bu kadar aptal olmamam gerektiğini."

Gözlerini kırpıştırarak yaşları durdurdu, ağlamayı reddediyordu. Aniden gözümün önünde küçük bir kız çocuğuyken nasıl göründüğü canlandı.

"Peki bize nasıl olduğunu anlatabilir misin?" dedim nazik bir sesle. "Doktor Harper seni nasıl kaçırdı? Üzgünüm, bunun üzücü olduğunu biliyorum ama her şeyi anlatmana ihtiyacımız var."

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Başka bir stüdyo daireye bakmaya giderken ayakkabımın topuğu kırıldı. Duvarında otururken dışarı çıktı ve benim için tamir edebileceğini söyledi. Tuhaf biri gibi de görünmüyordu. Bana babamı anımsatmıştı. Bu yüzden içeri girdim."

Everett başını kaldırdı. "Peki bu tam olarak ne zamandı?"

"Temmuz 2014. Ayın 5'i. Hatırlıyorum çünkü bir gece önce havai fişekler patlamıştı ve biri, 'Amerikalılar olmalı,' demişti."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"On altı. On altı yaşındaydım."

Everett, Harper'ın fotoğrafını uzattı. "Bahsettiğin adamın bu olduğunu doğrulayabilir misin, Vicky?"

Vicky önce baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Sonra başıyla onayladı.

"Sana çay verdi," dedim. "Böyle oldu, değil mi?"

"Evet. Gerçekten sıcak bir gündü ve soğuk bir şeyi yoktu. Yine de içine bir şey koymuş olmalı çünkü bir an korkunç kokan mutfağında oturuyordum, sonra o bodrumda uyandım."

"Ve seni orada tuttu. Seni kilitledi ve sana tecavüz etti?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum."

Dudağı titredi ve başını aşağı yukarı salladı.

Sonraki sayfayı çevirdim.

"Bana yiyecek ve sudan bahseder misin?"

Gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. "Yiyecek ve su derken ne demek istiyorsunuz?"

"Üzgünüm, zor olduğunu biliyorum ama savcılık böyle şeyleri jüriye açıklamak zorunda kalacak."

Başıyla onayladı. "Peki. Anlıyorum. Su şişeleri bırakırdı. Konserveler. Hep yaşlı insanların kullandığı şeyler. Şeftaliler.

Bozuk yahni. Plastik bir kaşığım vardı. Bileklerim kabloyla önden bağlanmıştı. Ama yemek yiyebiliyordum. Hemen hemen."

"Ve yazabiliyordun," dedim ona gülümseyerek. "Bu çok etkileyici. Pek çok insan bunu yapacak kadar aklı başında olmazdı."

Çenesini kaldırdı. "Herkesin neler olduğunu bilmesini istedim. Eğer orada ölürsem insanların onun yaptıklarını bilmesini istedim."

"Diğer kıza yaptığı gibi."

"Bununla hava atardı. Onu bahçeye gömmesiyle... Doğru olduğunu düşünmedim. Sadece beni korkutmak istediğini sandım. İstediğini yapmam için."

"Onu nasıl öldürdüğünü sana hiç anlattı mı? Ne zaman yaptığını?"

Gözleri kocaman açıldı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama o zamanlar uzun süredir bodrumdaydım."

"Doktor Harper'ın bodrumunda yaklaşık üç yıl kaldın, değil mi?"

"Ne kadar olduğunu bilmiyordum. Çıkınca öğrendim."

Ufak bir hıçkırığı andıran minik bir ses çıkardı.

"Seni hamileyken bile orada mı tuttu?"

Tekrar başıyla onayladı.

"Peki ya kasılmalar başladığında? O zaman çıkarmıştır herhâlde?"

Başını öne eğdi. Bana doğru çevirdiği gözleri yaşlarla doluydu.

Kapı tıklatıldı ve dedektiflerden biri belirdi. Ayağa kalkıp yanına gittim.

"Özür dilerim, patron," dedi alçak sesle. "Ama seni çağırıyorlar. *Yan* kapıdan." Bana manalı bir bakış attı.

Vicky'ye döndüğümde Wilcox'a yaslanmış, sessizce ağlıyordu.

"Gerçekten üzgünüm, Vicky. Seni üzmek istemedim. Şimdilik durmak ister misin?"

Wilcox başını kaldırdı. "Bence en iyisi bu olur. Bugünlük yeterince anlattı."

"Yarın devam edelim o zaman? On gibi?"

Başıyla onayladı ve kızın ayağa kalkmasına yardım etti.

İkisinin koridorun aşağısına doğru yürüyüp döner kapıdan çıkmasını izledim. Bir noktada Wilcox elini hafifçe kızın omzuna koydu.

Gow'a katılmak için kapıyı açtığımda ifade görüntülerini tarıyordu.

"Şurada," dedi etrafa bakmadan. "Ona yiyecek ve suyu sorduğun yer. Cevap vermeden önce gözlerini yere indirdi, sonra sağa baktı. Nöro-Linguistik Programlama'ya inanıyorsanız, ki ben tesadüfen inanıyorum, bu kocaman bir uydurma belirtisi. Fakat tek belirti bu değil. Ona o soruyu sorduğunda tekrarladı. Bunu başka bir yerde yapmıyor. Kendisine zaman kazandırmaya çalışıyordu." Öne eğilip gösterdi. "Sonra cevap verirken elini ağzına götürüyor. Bak."

"Yani gerçeği söylemiyor muydu?"

"Kesinlikle gerçeği, yalnızca tüm gerçeği söylemiyordu." Arkasına yaslanıp yüzünü bana döndü. "Sanırım anlaşma konusunda haklıydım, sanırım Harper'la bir tür uzlaşmaya vardı. O sırada çaresizlikten kabul ettiği ama şimdi son derece utanç verici bulduğu bir uzlaşma. Utanç, bugünlerde oldukça modası geçmiş bir duygu: Modern dünya bize artık yaptığımız ya da düşündüğümüz hiçbir şey için utanmamıza gerek olmadığını söylüyor. Ama utanç tepkisi hâlâ var, psişede[15]: kendinden iğrenme, pişmanlık, ani duygu değişimleri. Bunlar son derece

15 İnsan zihninin, bilincinin ve bilinç dışının tamamı. –*e.n.*

güçlü duygular, özellikle de özne inkâr hâlindeyken. Bu kız her ne yaptıysa itiraf etmek istemiyor; ne sana ne de az önce gördüğüm kanıtlara göre kendine."

Arkasına yaslandı ve gözlüğünü temizlemeye başladı. Bu onun "poker ifşası"ydı ama bunu *söylemeye* asla cesaret edememiştim.

"Peki bu onun tüm hikâyesini geçersiz kılar mı?"

Gözlüğünü taktı. "Elbette hayır. Bu sadece o evde olanlarla ilgili henüz bilmediğimiz bazı unsurlar olduğu anlamına gelir."

"Peki gerçeği nasıl öğreneceğiz? Harper'a soramayız. Hâlâ bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor; o da herhangi bir şey söylemeye uygun bir durumda olduğu zaman."

Yüzümdeki bıkkınlığı görebiliyordu. Saatine bakıp ayağa kalktı. "Dedektif olan sensin, Fawley. Çözeceğinden eminim."

Telefonum öttü. Baxter mesaj atmıştı.

Frampton Caddesi'ndeyim. Somer bir şey bulmuş olabileceğini düşünüyor.

Bu sırada Gow kapıda durmuştu. "Günlüğe tekrar bakmaya değer. Kesin bir şey diyemiyorum ama doğru gelmeyen bir şeyler var."

***

Frampton Caddesi'nde, kapıda üniformalı bir polis memuru ve yukarıda hareket sesleri vardı. Her ne bulduysalar yukarıdaydı. Birinci sahanlıktaki banyonun döşeme tahtaları artık açıktaydı ve eski muşamba yuvarlanıp köşeye konmuştu. Ebeveyn yatak odasındaki halı da kaldırılmıştı. Uzun süre maruz kalmadıkça fark etmeyeceğiniz o çok hafif Luminol kokusu vardı.

En üst kattaydılar. Baxter, Adli Tıp uzmanı Nina Mukerjee, Erica Somer ve adını hatırlayamadığım başka bir üniformalı daha oradaydı.

"Evet, ne buldunuz?"

Baxter, Somer'ı gösterdi. Bu hareketi, boşa kürek çekiyoruz, bu yüzden işler ters giderse sorumlusu ben değilim, o, diyordu.

Somer, "Burası efendim," dedi.

Ön cephedeki oda... Tavana açılmış alçak penceresi ve dökme demirden küçük şöminesiyle muhtemelen bir zamanlar hizmetçi odasıydı. Somer özür diler gibi bana döndü.

"Bunun çılgınca bir fikir olduğunu düşüneceksiniz; yine İngiliz Edebiyatı mezunu olmamdan dolayı..."

"Hayır, devam et. Seçeneklerimiz tükendi. Elimizdeki bir tek çılgın fikirler kaldı zaten."

Biraz kızardı ve bu ona epey yakışıyordu. "Pekâlâ. Eğer Hannah'nın kesinlikle bu evde öldüğünü varsayarsak..."

"Bence burada öldü. Burada öldüğünü *biliyorum*."

"Tamam ama adli tıp hiçbir şey bulamadı. Bu gerçekten imkânsız."

"Aslında değil, olabilir."

"Hayır," dedi ısrarcı bir tavırla. "*Olamaz*. Kanıt *olmalı*. Sadece biz onu bulamadık."

"Challow'un bana sürekli hatırlattığı gibi her katı Luminolledi̇ler..."

"Kesinlikle, peki ya bakmamız gereken yer katlar değilse?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum..."

Dönüp yukarıyı işaret etti. "Bakın."

Kenarları daha koyu, garip bir biçimde kalp şeklinde, mat kahverengi bir leke. Tavanın geri kalanı rutubet ve zaman yüzünden lekeliydi ama bu... Bu farklıydı. Daha koyu... Daha ağır...

En üst kattaydılar. Baxter, Adli Tıp uzmanı Nina Mukerjee, Erica Somer ve adını hatırlayamadığım başka bir üniformalı daha oradaydı.

"Evet, ne buldunuz?"

Baxter, Somer'ı gösterdi. Bu hareketi, boşa kürek çekiyoruz, bu yüzden işler ters giderse sorumlusu ben değilim, o, diyordu.

Somer, "Burası efendim," dedi.

Ön cephedeki oda... Tavana açılmış alçak penceresi ve dökme demirden küçük şöminesiyle muhtemelen bir zamanlar hizmetçi odasıydı. Somer özür diler gibi bana döndü.

"Bunun çılgınca bir fikir olduğunu düşüneceksiniz; yine İngiliz Edebiyatı mezunu olmamdan dolayı..."

"Hayır, devam et. Seçeneklerimiz tükendi. Elimizdeki bir tek çılgın fikirler kaldı zaten."

Biraz kızardı ve bu ona epey yakışıyordu. "Pekâlâ. Eğer Hannah'nın kesinlikle bu evde öldüğünü varsayarsak..."

"Bence burada öldü. Burada öldüğünü *biliyorum*."

"Tamam ama adli tıp hiçbir şey bulamadı. Bu gerçekten imkânsız."

"Aslında değil, olabilir."

"Hayır," dedi ısrarcı bir tavırla. "*Olamaz*. Kanıt *olmalı*. Sadece biz onu bulamadık."

"Challow'un bana sürekli hatırlattığı gibi her katı Luminollediler..."

"Kesinlikle, peki ya bakmamız gereken yer katlar değilse?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum..."

Dönüp yukarıyı işaret etti. "Bakın."

Kenarları daha koyu, garip bir biçimde kalp şeklinde, mat kahverengi bir leke. Tavanın geri kalanı rutubet ve zaman yüzünden lekeliydi ama bu... Bu farklıydı. Daha koyu... Daha ağır...

"Kuru," dedi. "Kontrol ettim. Ve bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Yani orada nasıl ölmüş olabilir? Bu hiç mantıklı değil ama *Kaybolan Masumiyet*'in bir bölümünde..."

Ama dinlemeyi bırakmış, çoktan sahanlığa çıkmıştım. Çatı katı kapağı doğrudan merdivenlerin üzerindeydi. Viktorya dönemi insanları sağlık ve emniyet gibi hoş kaygılarla kısıtlanmamıştı.

"Kimse burayı kontrol etmedi mi?"

Baxter yüzünü ekşitti. "Üniformalıların yapması gerekiyordu ama görünüşe göre unutmuşlar. Özür dilerim, efendim."

"Pekâlâ, o zaman kendimiz bakalım, tamam mı?"

Baxter yan odada bir sandalye buldu, ben de üstüne çıktım. Kapak sert olduğu için açarken zorlamam gerekti. Ama sandalyeden yukarıyı doğru dürüst göremiyordum.

"Fenerin var mı, Baxter?"

"Arabada bir tane var, efendim. Kış bahçesinde de bir merdiven var. Gördüğümü hatırlıyorum."

"Tamam, sen feneri al, ben de merdiveni getireyim."

Geri döndüğünde merdiveni kapağa dayıyordum.

"Ben tutarım, efendim," dedi Somer hemen. "Oradan düşerseniz boynunuzu kırarsınız."

Tırmanmaya başladım, tavan kapağını geriye doğru gidip zemine çarpana kadar ittim. Soğuk hava akımı nedeniyle yüzüme toz ve kum savruldu. En üst basamağa geldiğimde, kendimi kaldırıp kenara oturdum. Pantolonuma ne yaptığımı düşünmek istemiyordum. Somer feneri uzatınca ben de açıp ışığı etrafa tuttum. Kutular, ıvır zıvır, eski eşyalar; bodrumda da aynı boklar vardı. Duvarda, eski hizmetkârların çanları için kablolar... Etiketlerini güçlükle seçebiliyordum. *Kahvaltı odası. Salon. Çalışma odası.* Uzak tarafta, kiremitlerde yumruğum büyüklüğünde bir delik vardı.

Yavaşça ayağa kalkıp çatı kirişlerine çarpmamak için eğildim ve tahtaların üstünde dikkatle yürüdüm. Çoğu çivilenmemişti ve ağırlığımın altında biraz sallanıyorlardı. Aniden, bir anda bir şey hareket etti. Karanlıkta beliren bir kanat, yüzümde kösele gibi bir şey...

Bağırdığımı duymuş olmalılardı.

"İyi misiniz, efendim?" diye seslendi Baxter.

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu. "Evet, yarasaymış. Korktum sadece."

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Tavandaki lekenin nerede olması gerektiğini hesapladım. Evet, burada bir şey vardı. Şekilsiz, biraz kambur. Nina'ya yukarı çıkması için seslendim ve ışığı lekeye tuttum. Yavaşça ilerleyerek yanıma geldi; o lateks eldivenlerini takarken ben hâlâ ışığı tutuyordum. Nesneyi dikkatlice kaldırdığında koyu renkli, yayılmış ve kurumuş lekeyi gördük.

***

Açmamız biraz zaman aldı. Plastik o kadar kurumuş ve sertleşmişti ki çatlıyordu ve laboratuvar masasında düz durmuyordu. Laboratuvar stajyeri, Ölü Deniz Yazmaları'nı açmaya benzediğiyle ilgili şaka yaptı ama sonra bunun bu koşullarda biraz aptalca olduğunu fark edip sustu. Sonrasında sessizce çalıştılar, ta ki tepedeki lambanın parıltısında plastik önlerinde tamamen açılana kadar.

Nina Mukerjee telefonu aldı ve Challow'u aradı.

Birkaç dakika sonra Challow laboratuvar önlüğünü giyerek masaya yaklaşırken, "E," dedi, "düşündüğümüz şey mi?"

Nina başıyla onayladı. "Araba brandası... Muhtemelen yetmişlerden kalma ve muhtemelen yoldaki Cortina için."

Orada durup ona baktılar. Bu sefer Luminol'e gerek yoktu.

"Tanrım," dedi Nina fısıldarcasına. "Hortum tutmaya bile tenezzül etmemiş."

***

Botley Caddesi, saat 19:00. Vine Lodge'daki tek ses mutfaktan geliyordu. Boğuk sesler, buzdolabı kapısının açılıp kapanması, kahkahalar.

Kızın odasında sessizlik vardı. Ama bu, uykunun sessizliği değildi.

Vicky yatakta oturuyordu, kolları dizlerinin etrafına sıkıca sarılıydı, hafifçe ileri geri sallanıyordu. Sahanlıktan bir ses gelince başını kaldırdı. Kapıya koşup kolu çevirdi. Kapı açıldı ve bir an orada öylece durdu, derin derin nefes aldı, yumruklarını o kadar sıkmıştı ki morumsu teninde parmak boğumları görünüyordu.

***

Gönderildi: Salı 09/05/2017 19.35 **Önem: Yüksek**
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Konu: Acil - Frampton Caddesi.

Günlük hakkındaki teorini test etmenin bir yolunu bulmuş olabileceğimi söylemek istedim. Laboratuvar da istediğin diğer testleri yaptı. Sonuçlardan biri bize doğru gelmedi, bu yüzden yeniden yaptılar. Ama hata yokmuş. En üst katta, arkadaki odada yerde mekonyum izleri var. Bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yok.

***

"Bu koku da ne?"

Gislingham dönüp mutfak kapısında duran karısına baktı. Kendisi ocağın başındaydı, omzunda kurulama bezi, elinde de spatula vardı. Üstelik keyfi de yerindeydi. Masanın diğer tarafında Billy mama sandalyesinde oturuyordu ve belli ki plastik kâsesindeki yumuşak lapadan çok babasının ne pişirdiğiyle ilgileniyordu.

"Brunch," dedi. "Mesaimin başlamasına daha var, tadını çıkarayım dedim."

Janet Gislingham ocağa yaklaşıp tavaya baktı. "Sosis mi?"

Gislingham sırıttı. "Halkın minnettar bir üyesinden ufak bir teşekkür hediyesi. Adam kaşaptı."

"Dikkatli ol, yetkili makamlar sizi rüşvet almakla suçlayabilir."

Gislingham, korkmuş gibi yaparak ellerini kaldırdı ve Cockney aksanıyla konuştu. "Siz harika bir aynasızsınız, sayın memur. Beni iş üstünde yakaladınız."

Janet tek kaşını kaldırdı. "'Suç üstü' olmasın o?"

Gislingham kahkaha atıp tavaya döndü ve biraz sosis kesti. "Tadına bak bakalım."

Janet bir an tereddüt etti ama kokusu enfesti. Bıçağın ucundaki et parçasını aldı.

"Ah, sıcakmış!" diye bağırdı elini ağzına doğru sallayarak.

"Harika, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Nereden aldın?"

"Cowley Caddesi. Finest Old English."

"En son ne zaman sosis pişirdiğimi hatırlayamıyorum."

Gislingham onun en son ne zaman bir şey pişirdiğini hatırlamıyordu ama önemli değildi. Yüzü gülüyordu.

"Çenende yağ var." Uzanıp parmağıyla sildi, sonra spatulayı tavaya bırakıp karısını kollarının arasına aldı. Billy homurdanmaya başlayınca Gislingham oğluna göz kırptı.

Güzel olacak. Her şey güzel olacak.

***

Kantinde, Quinn kendi kâbusunun altıncı günündeydi. O kadar çok olumsuz enerji yayıyordu ki yemekhane günün bu saatinde her zaman kalabalık olmasına rağmen insanlar onunla oturmaktan kaçınıyordu. Pippa'nın kaldığını söylediği Belford Sokağı'ndan geliyordu ama hâlâ cevap yoktu. Telefonu neredeyse hiç dokunmadığı yumurta ve domuz pastırması tabağının yanına attı. Kız artık numarasını tanıyordu, açmamasına şaşmamak gerekirdi. Başkasına denetmeliydi ve şu anda sorabileceği tek bir kişi vardı.

Yemekhaneyi şöyle bir taradı. Gislingham hangi cehennemdeydi?

***

Saat on olmadan Vicky ve Vine Lodge'un yöneticisi yine bir numaralı sorgu odasındaydı. Gow ve ben onları video yayınından izliyorduk. Geldiklerinde Wilcox'u kenara çekip sordum: Vicky hâlâ çocuğu sormamıştı.

Gow elimdeki kâğıtlara baktı. "Challow'dan günlüğe o testleri yapmasını istemek zekice bir karardı."

"Günlüğün inandırıcı gelmediğini söyleyen sendin. Benimki sadece içgüdüydü."

"Seni işinde iyi yapan da bu. Ama bu iş başına bela açacak, değil mi?"

Ona döndüm.

"O testleri Harper'ın avukatına açıklamak zorunda kalacaksın."

Yüzümü ekşittim. "Biliyorum. Hepimiz onlarla ne yapacaklarını biliyoruz."

Kapı tıklatıldı. Everett.

"Hazır mısınız efendim?"

***

Gislingham nihayet merkeze geldiğinde Quinn'i bulmaya gitti.

"Şu cep telefonu kayıtlarını aldık mı?" diye sordu Quinn'in masasının kenarına oturarak. Bu, genelde Quinn'in nefret ettiği bir şeydi. Ama kedinin başı derde girdi mi fare başına buyruk yaşardı.

Quinn başını iki yana salladı. "Yargıç tam olarak senin söylediğini söyledi." Her nasılsa önceki günden bile daha kötü görünüyordu. "Şimdi de Fawley, yalan beyanla suçlamak için onu getirmemi istiyor. Fakat bana verdiği adreste kimse yok. Telefonuna da cevap vermiyor."

"Muhtemelen numaranı tanıdı. Bir de ben deneyeyim."

Gislingham numaraları cep telefonuna girdi ve bekledi.

"Açmıyor," dedi sonunda. Onun bitmek bilmeyen iyimserliği bile biraz darbe almıştı. Belki de almamıştı çünkü o sırada Quinn telefonda konuşuyordu ve telaşla Gislingham'a işaret ediyordu.

"Emin misin?" dedi. "Adının Pippa Walker olduğunu açıkça söyledi mi?"

Elini yumruk yaptı. "Woods," dedi, "sen tam bir can-kurtaransın."

***

"Tekrar geldiğin için teşekkürler, Vicky," dedim yerimize otururken. "Yanımda yine Dedektif Everett var, sorun olmaz umarım. Bir şey kaçırırsam diye..."

Hafifçe gülümsedi. Başını salladı. Yine kazağının eteğiyle oynuyordu.

"Sana teşekkür ederek başlamak istiyorum, Vicky. Diğer kız hakkında söylediklerinden sonra evi tekrar aradık. Ve bir şey bulduk. Naylon bir örtü."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Üstünde kan var. Bunun diğer kıza ait olduğuna inanıyoruz, kaybolan kıza. Yani haklı olduğunu düşünüyoruz. Başka birini öldürmüş."

Bir an için gözlerini kapadı. Sonra başını öne eğdi.

Everett'e baktım. Başıyla belli belirsiz onayladı.

Derin bir soluk aldım. "Maalesef bulduğumuz tek şey bu değildi, Vicky. Evin üst katında üç boş oda var. Yıllardır kimse oralara girmemiş gibi görünüyordu. Ama yine de hepsini tahlil ettik, emin olmak için. Arkadaki en küçük odada çok sıra dışı bir maddenin izine rastladık. Sadece küçük izler var ama günümüzdeki ekipman sayesinde, böyle bir izi son derece dikkatli temizlesen bile asla tamamen silemezsin. O maddenin ne olduğunu biliyor musun?"

Tepki vermedi.

"Buna mekonyum deniyor. Bebeklerin, anne karnındayken bağırsaklarında bulunan atık madde. Kendine hastır ve doğumdan sonra sadece birkaç saatliğine var olur. Bunun tek bir açıklaması var, Vicky. O odada bir bebek vardı. Hatta muhtemelen o odada bir bebek *doğdu*."

Kız gözlerini benimkilere çevirdi. Artık yüzünde cüretkâr bir ifade vardı.

"Neden bize söylemedin?"

"Çünkü tıpkı şimdiki gibi beni suçlamaya başlayacağınızı biliyordum."

"Seni neyle suçluyoruz, Vicky?"

"Kaçmamakla."

"Peki neden kaçmadın? Neden kaçmaya çalışmadın?"

"Bakın," dedi, "sadece suyum geldiğinde beni dışarı çıkardı ve beni orada hiç yalnız bırakmadı. Bir kez bile. Kaçmam imkânsızdı. *İmkânsız*."

Everett not defterinden başını kaldırıp baktı. "Yukarıda aşağı yukarı ne kadar kaldın?"

Kız omuz silkti. "Belki birkaç saat. Geceydi. Dışarısı hep karanlıktı. Bakın, beni bir şeyle mi suçluyorsunuz? O piç bana tecavüz etti, bana *iğrenç* şeyler yaptı..."

"Bunu biliyoruz, Vicky," dedim sessizce.

"O zaman neden benimle suçluymuşum gibi konuşuyorsunuz?"

"Bak Vicky, anlıyorum, *hepimiz* anlıyoruz. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordun. Seni kaçıran adamla bir tür anlaşma yapmak zorunda kaldıysan, şey, bunda utanılacak bir şey..."

"*Utanmıyorum*," dedi doğrudan gözlerime bakarak, elleri masanın üstünde dümdüz duruyordu, "çünkü o iğrenç yaşlı sapıkla hiç anlaşmadım. Yeterince açık mı?" Yanaklarda tehlikeli biçimde koyu benekler belirmişti.

"Pekâlâ," dedim hemen. "Başka bir şey konuşalım." Dokümanlarımı karıştırdım. "Dün, Doktor Harper'ın konserve getirdiğini söyledin, bu doğru mu?"

Gözlerini devirdi. "Bunların üstünden *tekrar* geçmemiz gerekli mi?"

Wilcox bana bir bakış attı. "Nasıl bir oyun bu, onu üzdüğünü görmüyor musun?" diyen bir bakıştı bu.

Vicky sahiden de üzgündü. Ama düşündüğü sebepten değil.

"Peki ya bebeğin, Vicky? Doktor Harper onun için de yemek getirdi mi? Küçük oğlun için?"

Sözcüğü duyunca irkildi. "Onu emzirdim. İstemiyordum ama yaşlı adam beni zorladı. Bunu yaparken ellerimi serbest bırakıyor, sonrasında tekrar bağlıyordu."

"Ah, evet, şimdi hatırladım. Ancak kafamı karıştıran bir şey daha var."

"Ya, öyle mi?" dedi arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. Gow her zaman beden dilinin inceliklerinden bahsederdi ama bunu yorumlamak için yardımına ihtiyacım yoktu.

"Bodrumdaki o çöp torbası... onda biraz bebek maması vardı. Yani sadece emzirmiyordun, değil mi?"

Tırnaklarına bakmaya başladı. "Evet, çocuğa bir şeyler aldı. Yakın zamanda ama. Büyüdüğünde."

"Peki Doktor Harper yiyecekleri nereden aldı?"

"Nereden *bileyim*," diye çıkıştı. "Yanında *değildim*, değil mi? Her yerden olabilir. Orada her yerde dükkânlar var."

"Aslında şaşırtıcı biçimde azlar. Hatta yürüme mesafesinde daha da az var. Doktor Harper en az bir yıldır araba kullanamıyor ve artriti yüzünden çok hareket edemiyor. Yürüyerek gidebileceği sadece iki dükkân var. Dün öğleden sonra Dedektif Everett oraya gidip personelle konuştu."

"Onlara Doktor Harper'ın fotoğrafını gösterdiğimde hepsi tanıdı," dedi Everett. "Ona birçok kez hizmet vermişler. Anladığım kadarıyla çoğunlukla bira almış. Ancak hiçbiri ona bebek ürünü satmamış."

"Tahmin edebileceğin gibi," diye devam ettim, "böylesi bir şey akıllarına takılırdı. Onun gibi yaşlı bir adamın böyle şeyler alması yani."

"Ah," dedi Everett hemen, "ama süpermarket siparişi de vardı, değil mi, patron? Belki de oradan almıştır?"

Vicky ona baktı ve yemi yuttu. "Ah, evet, şimdi hatırladım."

Başımı eğip dosyama baktım. "Haklısın. *Bodrumda* bulduğumuz atıkların bir kısmı gerçekten de Doktor Harper'ın

süpermarket siparişinden gelmişti. Sorun şu ki, içinde hiç bebek maması yoktu. Kontrol ettik. Siparişin içeriği sosyal hizmetler görevlisi tarafından ayarlanmıştı ve hiç değişmiyordu."

Gözlerini dikip bana baktı. "Bakın, ben *bodrumdaydım*. Nereden aldığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bebek maması kutularından da parmak izi aldık. Seninki var, Vicky, başkalarınınki de var. Ama Doktor Harper'in parmak izi yok. Bazı konserve kutularında var ama bebek eşyalarının üzerinde yok. Hem de hiç. Bana bunu açıklayabilir misin, Vicky?"

Omuz silkti. "Sormanız gereken kişi o. Ben değilim."

"Ah, soracağız. Kesinlikle soracağız. Ama dürüst olmak gerekirse, durumu pek iyi değil..."

"*Güzel*," dedi hemen. "Umarım bana yaptıklarından dolayı cehennemde çürür. Bakın, bitirdik mi? Yoruldum..."

"Fazla kalmadı, söz veriyorum. Ancak mahkemede senden bu ayrıntıların çoğu istenecek, bu yüzden ne söyleyeceğini duymamız gerekiyor. Örneğin günlük hakkında."

Kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

"Adli Tıp uzmanımızdan tekrar bakmasını istedim. Bu sefer daha önce bulamadığı bir şey buldu. Daha önce bakmayı düşünmediği bir şey."

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri kısılmıştı. Gardını almıştı.

"Elektrostatik Algılama Aparatı adı verilen özel bir cihaz kullandı. Günümüzde oldukça eski moda bir araç."

Hatta o kadar eskiydi ki son on beş yılı bir dolabın arkasında geçirmişti. Alan Challow'un bu kadar berbat bir istifçi olmasına ilk kez minnettar kalmıştım.

"Ama yine de çok yararlı bir işlevi var," diye devam ettim. "Kâğıda ne kadar baskı uygulandığı konusunda oldukça iyi bir fikir verebiliyor. Başka bir deyişle, yazarın kalemi ne kadar sert bastırdığını ya da yazarken hiç durup durmadığını

söyleyebiliyor. Senin günlüğünde de baskı olağanüstü biçimde dengeliydi."

"Yani?"

"Bu son derece sıra dışı. Demek istediğim, iki yıldan fazla bir süre önce yazılmış bir şey için. Normalde böyle olmaz. Ama tüm sayfalar aynı anda yazılmışsa bunun olma olasılığı çok daha yüksek."

Wilcox sandalyesinde biraz kıpırdandı. Aklından geçenleri tahmin edemiyordum.

"Farklı olan tek sayfa, sonuncu sayfaydı. Suyun bitmesinden, birinin gelmesini nasıl çaresizce beklediğinden bahsettiğin yer..."

Avuçlarını masaya vurdu. "*Öleceğimi* düşündüğüm içindi. Bunu anlamıyor musunuz?"

"Ah, evet Vicky, anlıyorum."

Wilcox ona baktı. "Ara verebilir miyiz?" dedi. "Burası çok... stresli."

"Peki. Size kahve göndereceğiz, yarım saat sonra yeniden başlarız."

Afet odası tıklım tıklımdı. Hatta Gow bile oradaydı. Eksik olanlar sadece Quinn ve Gislingham'dı. Bir an için ne haltlar döndüğünü merak ettim çünkü bir şey olduğu açıktı. Artık Gislingham da bunun bir parçasıydı.

"Yani Harper *onu dışarı mı çıkarmış*?" diye sordu Baxter bizi görür görmez. "Neden kaçmaya çalışmamış?"

"Yeni doğum yapmıştı, Baxter..."

"Evet, doğru ama bu onun tamamen aciz olduğu anlamına gelmez, değil mi, efendim? Bir pencere kırıp birine seslenemez miydi? Yapabileceği *bir şey* olmalı."

Everett düşünceli görünüyordu.

"Ne var, Ev?"

"Donald Walsh sorgudayken evin üst katında bir şeyler duyduğundan bahsetmişti. Caddenin aşağısındaki kedi olduğunu sanmış. Siyam kedisi. Teyzemde de vardı. Lanet mızmız şey. Ama ne var, biliyor musunuz? Sesi rahatsız edici derecede bebeğe benziyordu."

Baxter gözlerini ona dikmişti. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Everett omuz silkti. "Yalnızca doğum için üst katta olduğunu nereden biliyoruz? Belki birden fazla kez dışarı çıkmasına izin verdi. Belki bebek mamasını *kendisi* aldı."

Gow'a döndüm. "Bu mümkün mü? Aralarında bir tür gizli anlaşma olabileceğini söylemiştin."

Hemen cevap vermedi, her zaman dramatik bir es verirdi. "Evet, olabilir," dedi en sonunda. "Harper'la yaptığı anlaşma bu olabilir: Bir tür taviz karşılığında bodrumdan bir süreliğine çıkmasına izin vermek."

"Seks gibi mi yani?" dedi Everett.

"En muhtemeli bu. Ama tecavüzlerle karşılaştırıldığında farklı bir sevişme türü. Bir tür ilişkileri varmış gibi rol yapmayı kabul etmiş olabilir. Aile olduklarını. Günlükte bunun ipuçları var."

"Eğer adam onu bodrumdan çıkardıysa neden kaçamadığını hâlâ anlamış değilim," dedi Baxter. "Özellikle de dışarı çıkmasına gerçekten izin verdiyse."

Gow odanın etrafına bakındı. "Bu tür durumlarda, kaçıran kişinin, anne ve çocuğu uzun süreler boyunca ayrı tutması alışılmadık bir durum değil. Aralarındaki bağı zayıflatmak için. Harper ara sıra kızın dışarı çıkmasına izin verip oğlanı kilit altında tutmuş olabilir. Yani sonuç olarak çocuk bir tutsaktı. Kız onu ardında bırakmadan kaçamazdı."

Baxter başını sertçe iki yana salladı. "Buna hiçbir şekilde inanmıyorum. Bence çocuğu tereddüt bile etmeden orada bırakıp giderdi."

Gow hafifçe gülümsedi. "Sadece olasılıkları sıralıyorum, Komiser. Profil oluşturma, sosis makinesi değil. Bir düğmeye basıp cevabı alamazsınız. Gerçekten ne *olduğunu* belirlemek polisin görevi."

Kapı itilerek açıldı. Üniformalılardan biri gelmişti. Bir tepside kola ve kahve taşıyordu. Odaya bakınıp beni buldu. "Efendim, karınız burada. Acil olduğunu söylüyor."

"*Karım* mı?"

Alex buraya asla gelmezdi. Asla derken, gerçekten asla gelmezdi. Buradan nefret ediyordu. Yalan koktuğunu söylerdi. Yalan ve tuvalet.

Üniformalı biraz utangaç görünüyordu. "Evet, efendim. Danışmada."

Alex duvarın önüne dizili gri plastik sandalyelerden birinde oturuyordu. Oğlan onun yanında, sandalyede ayağa kalkmış pencereden dışarı bakıyordu. Alex elini oğlanın sırtına koymuş, düşmesin diye tutuyordu.

Hızla ona doğru yürüdüm. "Gerçekten burada olmamalısın," dedim kısık sesle.

"Özür dilerim, yoğun olduğunu biliyorum."

"Ondan değil. Vicky burada. Binada. Tuhaf olabilir... Yani, oğlanı görmesi..."

Oğlan pencereye vurmaya başladığında Alex ellerini tutmak için uzandı.

"Sorun ne, Alex? Neden aramadın?"

"Romanı bitirdim. *Oda*."

Hatırlamam bir an sürdü. "Ha. Tamam. Ama gerçekten dönmem gerekiyor, akşam anlatsan olmaz mı?"

"Sonunda bir kısım var, kız serbest kaldıktan sonra. Küçük oğlunun daha önce hiç görmediği bir dünyaya alışması gerekiyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Yeni şeyler öğrenmesi gerekiyor. Tüm hayatını bir odada geçirdiği için daha önce hiç yapmadığı şeyleri öğrenmesi gerekiyor. Birinci kattaki bir odada. *Merdivenleri olmayan.*"

Dönüp oğlana baktım. Hâlâ pencereye vuruyor ve gülüyordu. Hatırlamaya, hayal etmeye çalıştım.

"Yapabiliyor," dedi aklımı okuyarak. "Onu gördüm. Birkaç kez."

"Peki hemen mi yaptı?"

Başıyla onayladı. "Merdivenleri hiç zorluk çekmeden çıktı. Çünkü *daha önce çıkmıştı.*"

***

Quinn, Audi'yi eski hapishanenin yanına park etti; şimdilerde hapishane, taş döşeli avlusunda barların ve pizzacıların olduğu gösterişli bir oteldi. İnsanlar dışarıda oturmuş kahve içiyor, konuşuyor, gün ışığında gülümsüyordu.

"Mağaza müdürüne biz gelene kadar kızı orada tutmasını söyledim," dedi motoru kapayarak.

"Woods o üniformalıyı dükkândaki hırsızlığı rapor ederken duyduğun için çok şanslısın," dedi Gislingham, şans Quinn'in yüzüne güldüğü için biraz kırgındı. Belki de tüm puanları kendisi toplamak istediği içindi.

Quinn omuz silkti. "Kızın izini sürmeye çalıştığımı biliyordu, bu yüzden dikkatini çekmiş olmalı."

"Peki kesinlikle aynı Pippa Walker mı?"

"O olduğundan eminim. Kız bir çanta ponponu ceplemiş. Pahalı bir özel tasarımmış. Çantasını gördüm, o şeylerden bir sürü vardı."

"Çanta ponponu ne ki?" diye mırıldandı Gislingham, Carfax'a doğru Quinn'i takip ederken. Hantal kalabalık, nereye

gittiğine bakmayan insanlar, kurallara uymayan ve aniden fırlayan küçük çocuklar; alışveriş yapan kişiler, aylaklar, kayıplar arasında ilerlemekte zaman zaman zorlanıyordu. Lüks mağaza, duruma uygun biçimde, caddenin yukarısındaydı. Düz cam vitrinde, krom küplerde, mücevherler, ayakkabılar, çantalar ve güneş gözlüklerini sergileniyordu.

Quinn kapıyı iterek açarken raflardan birini işaret etti.

"Vay," dedi Gislingham, "el çantası ponponu böyle bir şeymiş demek. Kim bilebilirdi ki?"

Müdürün kapının yanında nöbet tuttuğu belliydi. Onları, leopar desenli başörtüleri inceleyen son derece zayıf birkaç yaşlı Amerikalının yanından hızla uzaklaştırdı.

"E," dedi Quinn etrafa bakarken. "Kız nerede?"

"Ondan ofiste beklemesini istedim," dedi müdür kısık sesle. "Biraz, şey, *gürültü* çıkarmaya başlamıştı."

Bahse varım çıkarır, diye düşündü Gislingham.

"Bize gösterebilir misiniz?" dedi Quinn, tedirginliği açıktı.

Onu, satış katının aşırı beyaz parlaklığından sonra karanlık, darmadağın ve ıssız olan arka tarafa doğru takip ettiler. Müdür bir kutu promosyon broşürünü bir kenara itip ofis kapısını açtı. Ancak içeride kimse yoktu. Sadece plastik bir sandalye, bir bilgisayar ve evrak dolu raflar vardı. Quinn kadına döndü. "Onu burada tutmanız gerekiyordu! *Hangi cehennemde?*"

Müdürün rengi attı. "Ön taraftan çıkmış olamaz, onu görürdüm. Üstelik Chloe bütün sabah burada sayım yaptı ya da en azından öyle olması gerekiyordu..."

O anda bir gürültü oldu –sifon sesi– ve başka bir kapı açıldı. Bir kadın dışarı çıktı, onları görünce kızardı.

"Chloe, senin Bayan Walker'a göz kulak olman gerekmiyor muydu?" dedi müdür sertçe.

Kadın telaşla bir elini karnına götürdü. "Ofiste değil mi? Bir saniye önce oradaydı. Sadece bir dakikalığına tuvalete git-

tim. Dayanabildiğim kadar dayandım ama hamileyken nasıl olduğunu bilirsiniz..."

Quinn ellerini havaya kaldırdı. "Kahretsin, bizi duymuş olmalı."

"Başka bir çıkış var mı?" diye araya girdi Gislingham.

Müdür işaret etti. "Covered Market'ta arka kapı var ama biz onu yalnızca çöpü atmak için kullanıyoruz..."

İki adam çoktan gitmişti bile.

Quinn kapıdan fırladığı gibi çarşıya daldı ve önünden geçtiği her dükkânı kontrol etti. Sandviç dükkânını, Thai restoranını, butiği, fırını... Her yer aniden uzun saçlı kızlarla dolmuş gibiydi. Aynı sesler, aynı kıyafetler, aynı uzun sarı saçlar ve pahalı röfleler... Yüzler ona döndüğünde ya irkiliyor ya sinirleniyor ya da şaşırıyordu. Hatta biri ona gülümsemişti. Sonra merkezdeki açık alanda, karşı taraftan kendisine doğru koşan Gislingham'ı gördü. İkisi orada dönüp durarak ara sokaklara bakındı. Fotoğraf çerçevesi satıcısı, turtacı, ayakkabı tamircisi... Çiçekçinin önündeki bitki rafları, üniversite bahçelerinde konserler, sanat gösterileri ve oyunlar için posterlerin asılı olduğu ilan panosu. Her yöne giden caddeler. Samanlıkta iğne aramak gibiydi.

"Onu görebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Gislingham gözleri kalabalığı tararken. "Burayı tek başımıza arayamayız, her yerde olabilir."

Quinn hızla nefes alıp veriyordu. "Burada saklanmaya çalışsan nereye giderdin?"

Gislingham omzunu silkti. "Üst katı olan bir yere?"

"Muhtemelen. Şu kahve dükkânın adı neydi?"

"Georgina," dedi Gislingham, "ama orayı asla bulamıyorum..."

Ama Quinn çoktan harekete geçmiş, koşmaya başlamıştı bile. "*Bu taraftan.*"

Köşeyi döndü ve ahşap merdivenleri tırmanarak kafeye girdi, kapıda durduğunda tepsi taşıyan bir garsona çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu. İçerideki insanların yarısı ona bakmak için döndü ama hiçbiri Pippa değildi.

"Affedersiniz," dedi. Sonra arkasını dönüp aşağı indi, bu sefer daha yavaştı. Gis hangi cehennemdeydi?

Telefonu çaldı.

"Onu buldum," dedi Gislingham. "Market Sokağı. Çabuk ol."

Quinn açık havaya çıktığında kızın nereye gittiğini hemen anladı. Neden gittiğini de...

"İçeride mi?"

Gislingham başıyla onayladı. "Bir iki dakika önce girdi. Sadece bu kapısı var. Tek yapmamız gereken beklemek."

"Siktir et, hadi girelim."

"Burası kadınlar tuvaleti, içeri gireme..."

Ama Quinn kartını göstererek sabırlı orta yaşlı kadınlardan oluşan sırayı geçmeye başlamıştı bile.

"Polis. Kenara çekilin lütfen. Kenara çekilin."

Kadınlar mırıldanarak geri çekilince Quinn kapıları yumruklamaya başladı. "Polis, açın kapıyı."

Kapılar birer birer açıldı. Başörtülü Asyalı bir kadın, yüzü yere dönük ve göz teması kurmadan kucağında çocuğuyla dışarı fırladı. Yaşlı bir kadın zorlukla hareket ederek dışarı çıktı. Sonra da tüvitli güçlü kuvvetli bir kadın, "bunu amirlerine bildireceği"yle ilgili yüksek sesle şikâyet ederek gitti. Geriye sadece en sondaki kapı kalmıştı. Quinn ona gitti. "Bayan Walker," dedi yüksek sesle. "Sizinle konuşmamız gerekiyor. Kapıyı açın yoksa kırmak zorunda kalacağız."

Koşmaktan kalbi çok hızlı atıyordu. Belki de adrenalinden. Ayırt etmesi zordu.

Sessizlik oldu, ardından çekilen sürgünün sesi geldi.

***

Çocukken Escher resimlerine büyük ilgim vardı. Hani şu siyah beyaz ve geometrik olanlara, bilirsiniz. O zamanlar alengirli web siteleri olmadığı için elimizdeki tek şey kâğıttı ama optik illüzyonları severdim ve bunlar en iyisiydi. Yatak odamın duvarında Escher resimlerinden biri vardı, *Gündüz ve Gece*. Mutlaka görmüşsünüzdür: Gecenin beyaz kuşları mı yoksa gündüzün kara kuşları mı olduğunu ayırt etmek imkânsızdı. Afet odasının kapısını açarken de tıpkı böyle hissediyordum. Ne gördüğünü neye baktığın değil, nerede durduğun belirliyordu.

Ekip başını kaldırdı. Yüzümü görünce sustular.

Onlara eşimin söylediğini söyledim.

Haberi sindirirlerken uzun bir duraksama oldu, sonra birdenbire hepimiz Gow'a baktık.

"Harper'ın çocuğu da dışarı çıkarmış olması ihtimal dâhilinde," dedi sonunda, gözlüğünü çıkarıp mendilini aldı. "Kızın bunun pazarlığını yapmış olması."

"Ama?" Çünkü burada bir *ama* vardı. Büyüktü de, yüzünden okuyabiliyordum.

"Harper'la uzlaşmaktan utandığını inkâr ettiğinde, vücut diliyle ilgili her şey bana onun doğruyu söylediğini gösteriyordu. Yani çelişki yaşadığı şey her neyse, o değil. Öyleyse kendime soruyorum, bu çocuğun Bayan Neale'in iddia ettiği gibi kısa hayatının tamamını o bodruma hapsedilmiş olarak *geçirmediği* gerçeğini nasıl açıklarız? Şahsen," dedi gözlüğünü tekrar takıp bana bakarak, "en bariz açıklamaya yönelirdim."

Ockham'ın usturası. En basit cevap her zaman doğrudur.

Ekiptekiler duyduklarına inanamamış gibiydi.

Daha neler... Yapmış olamaz...

Ama bence yapmıştı.

"Her şeyi uydurdu," dedim. "Kaçırılma, tutsaklık... Hepsini. Hepsi yalan."

Hepsinin şaşakaldığını duyabiliyordum. Gow saatine bakıp ayağa kalktı. "Tam otuz beş dakika içinde vermem gereken bir seminer var. Ama ihtiyaç duyarsanız sonrasında beni arayabilirsiniz."

Kapı arkasından kapandığında insanlar hareket edip yerlerini değiştirdiler. Günlerce daireler çizdikten sonra zamanın aniden ileriye doğru aktığını hissediyorlardı.

"Bana çok mantıklı geldi," dedi Baxter, kollarını göğsünde kavuşturarak. Haklı çıkmıştı. "*Hiç tutsak edilmediysen* kaçmana gerek kalmaz. O kız bunca zamandır orada kamp kurmuş. Harper'ın evinde yaşamış. Harper'ın yemeğini yemiş. Zavallı ihtiyarın kilo vermesine şaşmamalı."

Somer bana döndü. "Gerçekten *üç yıldır* orada yaşıyor olabileceğine inanıyor musun? Yani, yaşamak için ucuz bir yer aradığını biliyorum ama bu çok saçma. Biri illaki fark etmez miydi?"

Fotoğrafı işaret ettim. "Pek emin değilim, şuraya bak. En üst katı yıllardır kimse kullanmamış. Tek komşu, o duvarlardan bir şey duyması zor olan yaşlı bir kadın. Ziyarete gelen tek kişi, on beş dakikadan fazla kalmayan ve asla yukarı çıkmayan..."

"Walsh çıktı," diye sözünü kesti Baxter, "o *netsuke*leri çalmak için."

"Doğru," dedi Everett, "ve kedi sandığı bir ses duydu. Ama bahse girerim ki o, Vicky'nin bebeğiydi."

"Peki ya Harper?" diye sordu arkadaki dedektiflerden biri. "İki çocuğum da bebekken evi inletiyordu. Harper, aklını kaybediyor olsa bile bunca ay *bir şeyler* duymaz mıydı?"

Sessizlik oldu. Everett'in sonlandırdığı bir sessizlik.

"Adli Tıp uzmanlarının üst katta bulduğu uyku haplarını hatırlıyor musunuz? Ya Vicky de onları bulduysa? İhtiyarı susturmak için ona ilaç vermiş olabilir."

"Sadece ona değil," dedi Somer sessizce. "Tek susturmak istediği o değildi."

"Challow'u arayacağım," dedi Baxter sertçe. "Oğlandan alınan örneklerde birkaç test yapmasını isteyeceğim. Eğer bunu yaptıysa kanıtlarlar."

Somer başını iki yana salladı. "Düşük doz bile o kadar ufak bir çocuk için inanılmaz derecede tehlikeli. Onu öldürebilirdi."

Everett omuz silkti. "Bana kalırsa umurunda değil. O ikisi arasında kesinlikle *hiçbir* bağ yok. Bu meslekte yeterince işlevsiz ilişki görüyoruz ama ilk kez hiçbir bağı olmayan bir anne ve çocukla karşılaşıyorum."

"Ama asıl soru bu, değil mi?" dedi Somer usulca. "Çocuk. Aralarındaki bağ değil. Çocuğun var olması bile..."

Baxter anlayarak ona döndü. "Çünkü tutsak değilse tecavüz edilmiş de olamaz, değil mi? Gerçekten *bildiğimiz* tek şey, Harper'ın o çocuğun babası olduğu. Peki ona tecavüz etmediyse o zaman ne oldu? Gerçekten onunla sevişmek mi *istedi*? İğrenç... Yani neden bunu yapsın ki?"

Bu sefer aklıma gelen Ockham'ın usturası değildi, Gislingham'dı. Hâlâ burada olmayan lanet Gislingham. Her zaman, "Aşk değilse paradır," diyen Gislingham.

Panoya döndüm. Yanıt hemen oradaydı. İlk günden beri gözümüzün önündeydi: 33 Frampton Caddesi. En hafif tahminle bile *3 milyon pound* değerindeydi.

"Harper'ı dava edecek," dedim. "Onu tecavüz ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılmakla suçlayıp tazminat isteyecek. Çocuk da ona William Harper'ın sahip olduğu her şeyden bir pay verecek. O sadece bir 'çocuk' değil, bir servet dümeni."

Odaya bakındım. Garip bir şekilde kadınlar erkeklerden daha fazla inanmış görünüyordu. Arkada olmasına rağmen Somer'ın kaşlarını çattığını gördüm.

"Ama onun gibi bir kız bunu gerçekten *yapabilir* mi?" diye sordu dedektiflerden biri Everett'e dönerek. "Yani sen yapar mıydın?"

Everett omuz silkti. "Büyük para. Bu kadar çok paraya birkaç hızlı sevişmenin değeceğini düşünmüş olabilir. Gözlerini kapa ve İngiltere'yi falan düşün."

Baxter ufak bir ıslık çaldı. "Tanrım," dedi. "Zavallı ihtiyar piç kurusu..."

"Pekâlâ," dedi Somer araya girerek. "Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Vicky bir şekilde Harper'ın yalnız yaşadığını ve sadece haftada bir kez birini gördüğünü öğrendi. Eve taşındı ve en üst katta yaşamaya başladı. Üstelik adam fark etmez bile. Ayrıca, Harper'a göre, o fark etmeden hamile kalmayı da başardı..."

"Bence damlalık[16] kullandı," diye alay etti dedektiflerden biri, biraz mahcup bir kahkahayla.

"...ve sonra, tutsaklığıyla ilgili sahte bir günlük yazıp kendini bodruma kilitleyerek Harper'ı insan kaçırma ve tecavüzle suçladı."

Artık herkes gözlerini ona dikmişti.

"Ama yapamazdı, değil mi? Kendini kilitleyemezdi yani. Kapı *dışarıdan* sürgülenmişti." Odanın etrafına bakındı. "Peki bunu kim yapmış olabilir?"

Baxter'a başımı salladım. "O sürgüde herhangi bir parmak izi bulabildik mi?"

Ekranına dönüp Adli Tıp raporuna tıkladı ve aşağı kaydırdı. "Hayır. Sadece Quinn'in. Onu kurtardıkları zamandan kalmış."

Yani biri silmiş olabilirdi. Silmiş *olmalıydı*.

"Bana sorarsanız," dedi Baxter, "Harper olmalı. Oradan sesler duyduğu için korktuğunu söylememiş miydi? Bir gün

16 Seks sonrası kondomda biriken spermi damlalıkla alıp vajinaya boşaltarak suni döllenme yöntemi. Genellikle sporculardan hamile kalmak isteyen kadınların kullandığı yöntem olarak bilinir. *–y.n.*

aşağı inmiş, o odada biri olduğunu fark etmiş ve sürgüyü kapamış olmalı. Böylece Vicky kendi tuzağına düşmüş oldu ki düşününce oldukça ironik."

Somer yavaşça başıyla onayladı. "Sanırım bu mümkün, yaptığını hatırlamıyor gibi görünse de..."

"Adam zaten pek bir şey *hatırlamıyor*," diye çıkıştı Everett ki bu pek ona göre bir hareket değildi. Aynı düşünceyi Somer'in yüzünde de gördüm; Everett bakışlarımı görünce biraz kızardı.

"Hatırlasa da hatırlamasa da bu makul bir teori," dedim. "Öyleyse bunu doğrulayabilecek miyiz bir bakalım, tamam mı? Vicky'yi şimdilik Vine Lodge'a geri gönderin. Onunla tekrar konuşmadan önce konuyla ilgili doğruları netleştirmemiz gerekiyor."

***

Gönderildi: Çar 10/05/2017, 11.50 **Önem: Yüksek**
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk,
CID@ThamesValley.police.uk

Konu: Acil - Frampton Caddesi

Araba brandasında bulunan kan, saç ve beyin parçacıkları kesinlikle Hannah Gardiner'a ait. Katilin bunu vücut sıvılarının yere sızmasını önlemek için kullandığı açık, bu yüzden evin başka bir yerinde kesin bir cinayet mahalli belirleyemedik. Maktul muhtemelen bilinçsiz hâle getirilmiş, ardından ikinci ve ölümcül darbeden önce brandaya sürüklenmiş. Brandanın üzerinde bununla örtüşen çizikler mevcut. Tek parmak izi William Harper'a ait, tabii arabasında olduğu düşünülürse bu normal. Başkası yaptıysa eldiven takmış olmalı.

***

Pippa Walker ile görüşme,
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
10 Mayıs 2017, 12.10
Görüşmedekiler, DÇ G. Quinn, DK C. Gislingham

GQ: Kaydın lehine, bu görüşme ihtiyatla yapılıyor. Bayan Walker, avukat tutma hakkı da dâhil olmak üzere hakları konusunda bilgilendirildi. Avukat istemediğini onayladı.

PW: Kimseye ihtiyacım yok. Suçlu olan Rob, ben değilim. Ben hiçbir şey yapmadım.

GQ: Ama bu doğru değil, değil mi? Yalan söylediniz. Hem de büyük bir yalan. Üstelik bunu kanıtlayabiliriz.

PW: Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

GQ: Üç gün önce Hannah Gardiner'ın sizi ve Rob'u yatakta yakaladığını ve korkunç bir tartışma çıktığını iddia eden bir ifade verdiniz.

PW: Eee?

GQ: Adli Tıp uzmanlarımız Crescent Meydanı'ndaki dairede kapsamlı bir inceleme yaptı. Hannah Gardiner'ın orada öldüğünü gösteren hiçbir delil yok. Hiç. Neden yalan söylediniz?

PW: Yalan söylemedim. İki yıl önceydi. O zamandan beri iki kez dekore ettirdi.

GQ: Bu bir şeyi değiştirmez. Yine de iz olurdu. Özel bir temizleyici kullanılsa bile…

PW: Evet ama o bir bilim insanı, değil mi? Ne yapması gerektiğini bilirdi.

GQ: Mesele şu ki, Bayan Walker, artık Hannah'nın, cesedinin bulunduğu 33 Frampton Caddesi'nde öldüğüne inanmak için nedenlerimiz var. Ölümünü o evle ilişkilendiren adli delillerimiz var.

PW: *[sessizlik]*

CG: Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey var mı?

PW: Benimle ne alakası var? Orada hiç bulunmadım. *[ayağa kalkar]* Artık gidebilir miyim?

GG: Hayır. Oturun lütfen, Bayan Walker. Hâlâ soruya yanıt vermediniz. Neden dairede olanlar hakkında yalan söylediniz?

PW: Yalan *söylemedim.*

GG: 23 Haziran gecesi sizi gören bir tanık çıktı. Banbury Caddesi'ndeki otobüs durağında iki delikanlıyla birlikteymişsiniz. O esnada Hannah ve Rob Gardiner, evlerinde huzurlu ve kavgasız bir akşam geçiriyorlarmış.

PW: *[sessizlik]* Ondan korkuyordum... Bana vurmuştu...

CG: Yani dairede hiçbir şey olmadığını kabul ediyorsunuz?

PW: *[sessizlik]*

CG: Kayda geçmesi için: Bayan Walker, 7 Mayıs 2017 tarihli ifadenizde tarif ettiğiniz gibi 81 Crescent Meydanı'nda şiddetli bir tartışma oldu mu, olmadı mı?

PW: *[sessizlik]* Olmadı.

CG: Hannah Gardiner o akşam eve gelip sizi kocasıyla yatakta bastı mı?

PW: Hayır.

GG: Yani yalan söylediniz. Daha da kötüsü, masum bir adamı, karısını öldürmekle suçlama girişiminde bulundunuz.

PW: Masum değil... Piçin teki...

GG: Durumun ne kadar ciddi olduğunun farkında mısınız? Başınızın ne kadar belaya gireceğinin?

PW: *[Dedektif Quinn'e döner]*
Başının ne kadar belaya gireceğini biliyor musun? Onlara ne yaptığını söylediğimde, dairene girmeme izin verdiğini, benimle sevиştiğini…

GQ: Öyle bir şey olmadığını bili…

PW: Evet ama bu, benimkine karşı senin sözün olacak, değil mi?

CG: Bence jüri, Dedektif Çavuş Quinn'e inanmaya daha meyilli olacaktır, ne dersiniz?

PW: *[cep telefonunu çıkarır ve DÇ Quinn'e bir fotoğraf gösterir]*
Bu, *senin* yatağında duran *benim* iç çamaşırım. Şimdi kime inanacaklar?

GQ: Bunu sen ayarladın… Ben yokken…
[DK Gislingham'a döner]
Yalan söylüyor... Hepsi yalan...

PW: Avukat istiyorum. İstersem tutabilirim, değil mi?

CG: Evet, zaten söylediğimiz gibi…

PW: O zaman istiyorum. Şimdi. Avukatım gelene kadar da konuşmayacağım.

CG: Pippa Walker, sizi adaleti yanıltma şüphesiyle tutukluyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz ama mahkemede istinat edeceğiniz herhangi bir şeyden sorgu aşamasında bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söylediğiniz her şey kanıt olarak sunulabilir. Şimdi yasal temsilcinizin gelmesini beklemek üzere hücreye götürüleceksiniz. Ayrıca sizden cep telefonunuzu da teslim etmeniz istenecektir. Sorguya 12.32'de ara verildi.

***

"Bu konuda hâlâ çekincelerim var, Dedektif."

William Harper'ın avukatıyla birlikte Frampton Caddesi'ndeki mutfağın eşiğinde dikiliyordum. Koridordan baktığımda Harper'ın doktorunun ona polis arabasından inmesine yardım ettiğini gördüm. Küçülmüş görünüyordu. Bir şekilde büzüşmüştü. Yolun karşısında durmuş, olan biteni izleyen iki üç kişiye dehşet içinde baktı. Bunu ona biz yapmıştık. Bunu biliyordum. Amacımız bu değildi ve doğru sebeplerle yapmıştık. Ama yine de suçlu bizdik.

Erica Somer sürücü koltuğundan inip arabanın etrafını döndü ve Lynda Pearson'la birlikte Harper'ın koluna girdiler. Adam basamakta tökezledi, iki büklüm olmuştu, elleri sanki artık gözlerine güvenmiyormuş gibi önüne uzanmıştı.

Avukata döndüm. Bu tatbikle neyi kanıtlamaya çalıştığımızı biliyordu ama bunu neden şimdi aniden yaptığımızı bilmiyordu. "Bu, müvekkilinizin yararına. Böyle olması gerektiği için üzgünüm ama fiziksel kanıta ihtiyacımız var. Anlayacağınızdan eminim."

Somer'la Pearson, Harper'ı mutfak sandalyelerinden birine oturturken, "Benim *anladığım*, Dedektif," dedi, "bu sözde 'kanıtı' en başta edinip savunmasız bir hastayı son derece gereksiz bir stresten koruyabilirdiniz ki onu hapsetmenizden bahsetmiyorum bile. Resmî şikâyette bulunma niyetindeyim."

Somer'ın bana baktığını gördüm ama avukata sinirlenmeyecektim. Haklıydı. En azından kısmen haklıydı.

"Bunu yapmakta özgürsünüz, elbette. Fakat Doktor Harper'ı tutuklamaktan başka seçeneğimiz olmadığını anladığınızdan eminim. O sırada elimizdeki kanıtlara göre böyle yapmasaydık görevimizi ihmal etmiş olurduk. Ayrıca bu tatbikin, sonuçları ne olursa olsun, müvekkilinizin üç yıl önceki, yani sözde kaçırılma sırasındaki fiziksel durumuyla hiçbir ilgisi yok."

Biraz küstah bir şekilde burnunu çekti ve cep telefonunu almak için cebine uzandı. "Şu işi bitirelim artık, olur mu?"

Arkamda kamerayla duran Baxter'a döndüm, bunu filme alacak tek kişi avukat değildi.

"Pekâlâ, Doktor Harper, hazır mısınız?"

Başını kaldırıp bana baktı, sonra sanki darbeden korkar gibi titreyen elini yüzüne kaldırdı.

"Korkacak bir şey yok, Bill," dedi doktor. "Bu bir polis memuru. Senin canını yakmayacak."

Harper'ın sulanmış gözleri benimkilere döndü. Beni tanıdığına dair hiçbir işaret göstermedi.

Pearson çömelip elini Harper'ın koluna koydu. "Sadece bir dakikalığına bodruma inmemiz gerekiyor."

İhtiyar adamın gözleri kocaman açıldı. "Olmaz... Aşağıda bir şey var..."

"Her şey yolunda, Bill. Artık aşağıda bir şey yok, söz veriyorum. Ben hep yanında olacağım. Bu nazik polis hanım da öyle."

Kadın doğrulup hafifçe gülümseyen Somer'la bakıştı.

Baxter kapıya gidip sürgüyü çekti, sonra uzanıp tepe lambasını yaktı. Somer, Harper'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Pearson ile Harper'ı aralarına alarak merdivenlerin tepesine getirdiler.

"İlk ben gireceğim," dedi Somer. "Ne olur ne olmaz."

"Aşağıya tek başına inmesi gerekiyor," dedim kısık sesle. "Amacımız bu."

"Biliyorum, efendim," dedi kızararak. "Sadece..."

Sesi kısıldı ama ne demek istediğini anladım.

Baxter arkamdan, "Videoyu başlattım," dedi.

"Hadi, Bill," dedi Pearson nazikçe. "Acele etme. Gerekirse tırabzana tutun."

Yaklaşık yirmi dakika sürdü. İki eliyle tırabzana tutunarak, her adımda mırıldanarak ve titreyerek geri geri indi. Bir iki kez düşmenin eşiğine geldi ama sonunda hepimiz boş bodrumda

duruyorduk. Rutubetli, leş kokulu ve kasvetli, titreyen ışıklı bodrumda...

Avukat bana döndü. "Bu neyi kanıtlıyor, Dedektif?"

"Artriti son birkaç ayda açıkça kötüleşmesine rağmen Doktor Harper'ın fiziksel olarak buraya kendi başına inebileceğini kanıtlıyor."

Baxter'la göz göze geldik ve ne düşündüğünü anladım: Harper buraya indi, korku ve kafa karışıklığıyla Vicky'yi içeriye kilitleyerek genç bir kadın ile küçük bir çocuğu, yalnızca şanslı bir tesadüfün engel olduğu korkunç ve yavaş bir ölüme mahkûm etti. Ama bunu yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen suçsuz olduğunu düşünmüştü. Bırakın cinayeti, adam öldürmeye teşebbüs bile değildi.

Pearson, "Bill'i tekrar yukarı çıkarabilir miyiz, Dedektif?" diye sordu. "Gerilmeye başladı."

Başımla onayladım. "Ama bunu yine kendi başına yapması gerekiyor, lütfen."

"Bir saniye bekleyin, efendim."

Somer odanın diğer tarafında, iç kapının yanındaydı. Tepedeki sürgüye bakıp uzandı.

Dönüp bana baktı. "Bunu kapamaya boyum yetmiyor. Bir şeyin üstüne çıkmadan imkânsız."

Sonuç açıktı ve avukat hemen buna atladı. "Boyunuz kaç, Memur Hanım?"

"Bir yetmiş."

"Müvekkilim dik dursa bile bir yetmiş beşten uzun değil. Hareket kabiliyeti *çok* sınırlı ve elleri de artrit nedeniyle tutmuyor."

Bana göre "tutmuyor" biraz abartılıydı ama önemli bir noktayı vurgulamaya çalışmasını takdir ettim.

Baxter'a döndüm. "O şeyde suç mahalli fotoğrafları var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu kamerada yok. Ama telefonumda birkaç tane var."

"Tamam, onlara bir bakalım."

Ekranı kaydırarak geçmişe gitti. İç oda, pis nevresim takımları, boş teneke dolu torba, iğrenç tuvalet. Sonra içinde bulunduğumuz oda. Kırık mobilyalar, karton kutular, siyah çöp torbaları, ıvır zıvırla dolu eski bir teneke küvet. Üzerine çıkacak kadar sağlam hiçbir şey yoktu.

"Peki ya şu merdiven?" dedim kısık sesle. "Kış bahçesindeki hani?"

Başını iki yana salladı. "İmkânsız. Örümcek ağlarıyla kaplıydı. Kimse aylardır ellememiş. Vicky bodrumda üç haftadan fazla kalmış olamaz."

Haklıydı. Elbette haklıydı. Bulduğumuz yiyecek ve suyun o kadar uzun süre dayanması mucize olurdu.

"Mutfaktan bir sandalye getirebilir misin?"

Harper'a kaçamak bir bakış attı. "Tabii getirebilirim, patron, ama ben *onun* yapabileceğini sanmıyorum, demek istediğimi anladıysan."

"Ben müvekkilimi video kaydıyla daha çok aşağılamamız gerektiğini düşünmüyorum, ya siz?" dedi avukat yüksek sesle. "İtirazınız olmadığını varsayarsak onu *rızan* eylemlerinizin mahkûm ettiği bakımevine geri götüreceğim."

Avukatla doktorun Harper'ın merdivenlerden çıkmasına yardım etmesini izledik, ardından koridorda ilerleyen ayak seslerini ve arkalarından çarpan kapıyı duyduk.

Somer dudağını ısırarak, "Kendi kendime zaten bir huzurevine gönderileceğini söyleyip duruyorum," dedi. Ne demek istediğini biliyordum.

Baxter sonunda, "Onu içeri kilitleyen Harper değilse," dedi, "kalan tek olasılık, Walsh. Evet, Vicky'ye tecavüz etmediğini biliyoruz ama onun burada olduğunu kolaylıkla anlaya-

bilirdi. Yukarıdan o sesi duyduğunu itiraf etti ve evet, bunun bir kedi olduğunu düşündüğünü *iddia ediyor* ama ya yalan söylüyorsa? Ya Vicky'nin neyin peşinde olduğunu anladıysa ve ondan kurtulmaya karar verdiyse? Muhtemelen paçayı da sıyıracaktı. Hem çocuktan alınan DNA hem de yaşlı adamın mevcut durumu yüzünden. Her şey Harper'ı işaret ederdi."

"Sen ne düşünüyorsun, Somer?"

Cebinden bir mendil çıkarıp ellerindeki kiri temizlemeye başladı. "Walsh, Vicky'nin neyin peşinde olduğunu gerçekten anladıysa ondan kurtulmak için harika bir nedeni vardı. Vicky'den *ve* çocuktan. Walsh bunu zaten söyledi. O ve kız kardeşi, Harper öldüğünde parasının onlara kalacağını düşünüyorlar. Bunu rezil, küçük, genç bir dolandırıcıyla paylaşmak isteyeceğini sanmıyorum." Yüzünü ekşitti. "Bu arada, onu tam olarak böyle tarif ederdi."

"Sence onları içeri kilitleyebilir mi? Bunun ne anlama geleceğini bile bile?"

Mendilini cebine geri koydu. "Evet efendim, kilitleyebilir. Onda bir acımasızlık var. Yalnız yaşamasının tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Baxter, Somer'ın kendisiyle net biçimde aynı fikirde olmasına kıkırdadı. "*Üstelik* Walsh daha sonra sürgüyü silmeyi hatırlayacak kadar da kurnaz."

Buna itiraz etmeyecektim.

"Zaten," dedi Baxter, "Walsh değilse kim? Başka biri *yoktu*. Başka hiç kimsenin bir amacı yoktu. Fırsatını da bulamazdı."

Derin bir nefes aldım. "Peki. Vine Lodge'a gidip Vicky'yi tutuklayın. Dolandırıcılık teşebbüsü."

Baxter başıyla onayladı. "Ya Walsh?"

"Vicky'nin ne zaman bulunduğunu ve orada üç haftadan fazla kalmadığını biliyoruz. Walsh'un o sırada nerede olduğunu öğrenelim."

***

"Fawley nerede?"

Somer başını masasından kaldırdı, Quinn'in bunu sorabileceği birçok kişi olmasına rağmen kendisini seçmesine şaşırmıştı.

"Amirin yanında. O da *senin* nerede olduğunu merak ediyordu." *İki gündür ortalıkta yoksun. Ayrıca bok gibi görünüyorsun.* Ama elbette bunları söylemedi.

Quinn ensesini ovuşturdu. "Evet, şey, bilirsin. Zor vaka."

Kapı hızla açıldı, gözaltı memuru Woods odayı taradı ve Quinn'i görünce onu çağırdı. Somer, ikisinin kafa kafaya vermesini ve ardından Quinn'in hızla Gislingham'ın yanına gitmesini izledi. Yüz ifadelerinden bir sorun olduğunu anlamıştı. Kendini nasıl bir belaya bulaştırdıysan, diye düşündü, umarım Gislingham'ı da beraberinde aşağı çekmiyorsundur. Gislingham'ı seviyordu; Quinn'in hatalarının bedelini ödemeyi hak etmiyordu.

Ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü, sonra iki bölme ilerideki masada bir şey arıyormuş gibi yaptı. Sesleri alçaktı ama ne söylediklerini duyabiliyordu.

"Üstünde *bir şey* olmalı," dedi Gislingham. "Kredi kartı? Pasaport? Ehliyet, o zaman... Araba kullandığını biliyoruz."

"Woods yok diyor," dedi Quinn. "Olsa bilirdi."

Gislingham bilgisayarına döndü. "Pekâlâ, ehliyet kontrolü yapalım."

Bir şeyler yazdı, ardından klavyeye bakarak kaleminin arkasını ısırdı. Kaşlarını çatıp başka bir şey denedi.

Sonra dönüp Quinn'e baktı.

"Kahretsin," dedi.

***

Harrison'a son durum hakkında bilgi verdikten sonra afet odasına geri döndüm. Odada herkes harıl harıl çalışıyordu. Baxter öndeydi, tahtaya yazı yazarak anlatıyordu.

DONALD WALSH

VICKY NEALE

Gerekçe
Para – Harper'ın evi, cinsel?

İmkân
Suçu işleyecek / sürgüye ulaşacak kadar fit

Fırsat
Bodruma erişimi olan, bilinen bir ev ziyaretçisi

Mazeret??

HANNAH GARDINER

Gerekçe
Sapık???

İmkân
Erişebilir:
• Araba brandası vs.
• Olası cinayet silahları
Bedeni hareket ettirecek / çatıya yardımsız tırmanacak kadar fit

Fırsat
Çatıya/kulübeye erişimi olan, bilinen bir ev ziyaretçisi
Hannah'yla caddede karşılaşmış olabilir

Mazeret??

"Söz konusu üç hafta boyunca nerede olduğuna dair bir şey bulabildiniz mi?" diyordu Baxter.

"Frampton Caddesi ile Banbury arasındaki güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ediyoruz," dedi arkadaki dedektiflerden biri. "Ama büyük bir iş. Zaman alacak."

"Peki ya 24 Haziran 2015?"

Somer masasından, "Hâlâ haber bekliyorum," dedi. "Zaman çizelgesine göre o sabah saat 10.30'dan itibaren dersi varmış, bu da Wittenham'a gidip gelmesini neredeyse imkânsız kılıyor. Okuldan o gün hasta olup olmadığını kontrol etmelerini istedim ama Gardiner'ı aramaya başladığımızda takibi bıraktım. Özür dilerim."

"Ama Banbury polisi ona göz kulak oluyordur?"

"Evet, iş üstündeler. Onu yakalayacak yeterli kanıtımız olur olmaz oraya gideceğimizi biliyorlar."

Baxter tahtaya arkasını dönünce beni gördü. "Tamam mı, patron?"

"Ne yapıyorsun?"

"Walsh davası üzerinde çalışıyorum. Söylediğiniz gibi."

"Vicky'nin mazeretini kontrol etmeni söyledim. Hannah hakkında hiçbir şey söylemedim."

Somer önce Baxter'a, sonra bana baktı. "Bir sonraki mantıklı adım gibi görünüyordu, efendim. Harper bodrumun kapısını açmak için sandalyeye çıkamadıysa iki yıl öncesi bile olsa o araba brandasını çatıya çıkarmasına imkân yok. Ondan otuz yaş genç olmanıza rağmen siz bile zorlandınız, üstelik merdiveni tutuyorduk." Hafifçe kızardı.

"Ayrıca söylediğim gibi," diye araya girdi Baxter, "başka kim var? Walsh hem imkânları hem de fırsatı olan tek kişi."

Tahtaya doğru gidip Baxter'ın "Gerekçe" başlığı altında yazdıklarına baktım.

"Daha önce konuşmuştuk, efendim," dedi. "Walsh'un o evi kadınları avlamak için nasıl kullanmış olabileceğini. Porno zulası var. Kimse bunu açıklayamadı, değil mi?"

"Haklı, patron," dedi Everett. "Harper'ın değilse Walsh'un olmalı."

"Hannah'nın cinayeti cinsel amaçlı olabilir, efendim." Yine Somer'dı. "Evde ne kadar kaldığını bilmemizin hiçbir yolu yok. Orada kadını günlerce tutmuş olabilir. Hem çıplak hem de bağlıydı."

Dönüp onlara baktım. "Tüm bu süre boyunca Vicky çatı katında ve her şeyden habersiz miydi?"

Bir yanım buna inanmak istiyordu ama bu kadar tesadüf bir araya gelmiş olamazdı.

Birbirlerine bakıyorlardı. Bunun nereye varacağından emin değillerdi.

"Bakın," dedim. "Walsh'un Vicky'yi içeri kilitlediğini kabul ederim. Bu mantıklı. Dahası onun bakış açısına göre mükemmel bir suç: kan yok, irtibat yok. Kurbanlarına bakması bile gerekmiyor. Sürgüyü çekip gitti mi neredeyse hiçbir yakalanma ihtimali kalmıyordu. Ama Hannah cinayeti? Hayır. O olay farklı. Acımasızca ve pis. Son derece riskli olmasından bahsetmiyorum bile."

"Yani ne demek istiyorsunuz?"

Dönüp tekrar panoya baktım. Haritalar, zaman çizelgesi, fotoğraflar. Aklımda anlaşılır olmaya çalışan bir resim vardı.

"Bence bu suç önceden tasarlandı," dedim yavaşça. "Hannah'nın tanıdığı biri tarafından en ince ayrıntısına kadar planlandı. Onu, cinayetten paçayı kurtarmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi hazırladığı yere çeken biri. Silah, koli bandı, örtü, araba brandası. Daha sonra o araba brandasını nereye saklayacağını bile düşünmüş biri. Başka bir deyişle, sadece onun ölmesini istemeyen, aynı zamanda o *evi bilen biri*."

Somer'ın rengi attı. "Ama bunu yapabilmesi için... O kişinin..."

"Psikopat olması mı gerekir? Haklısın. Ben Hannah Gardiner'ı öldüren kişinin bir psikopat olduğunu düşünüyorum."

"Patron?"

Bunu söyleyen Quinn'di. Kapıdaydı. Gislingham'la beraber.

"Nihayet teşrif edebildiniz." Evet, kulağa o kadar alaycı gelmişti. "Siz ikiniz, son birkaç gündür neler olup bittiğini artık açıklayacak mısınız?"

Quinn mahcup göründü. "Hepsi benim suçum, patron. Gis sadece yardım etmeye çalışıyordu."

İkisi bakıştı.

"Ofisine gidebilir miyiz?" dedi Quinn. Gözlerimi ona diktim, sonra Gislingham'a.

"Umarım faydalı bir şeydir."

Öyleydi de. Fakat Quinn için değil.

Yarım saat sonra üçümüz odanın ön tarafına doğru yürürken herkes işini bırakıp bize baktı.

Quinn'e döndüm. "Başla."

Yutkundu. Az önce hayatının en büyük azarını yemişti ve başı hâlâ beladaydı. Hem de ne bela...

"Birkaç saat önce Pippa Walker'ı adaleti yanıltma teşebbüsüyle suçlamak için geri getirdik. Ama gözaltı memuru onu kaydederken kimliği yoktu. Kimliği olmadığını iddia etti. Tabii ki saçma olduğunu düşündük ve ehliyet kayıtlarından izini sürmeye çalıştık. Ama," derin bir nefes aldı, "doğum tarihi onunkiyle eşleşen bir Pippa Walker yok."

"Philippa'yı denediniz mi?" diye sordu Everett.

Quinn başını iki yana salladı. "O da sonuç vermedi. Pippa'nın kısaltması olabilecek her ismi denedik. Penelope, Patricia..."

Dedektiflerden biri haylaz bir gülümsemeyle telefonundan başını kaldırdı. "Burada Pippa'nın İtalyanca oral seks demek olduğu yazıyor. Bu bağlantılı olabilir mi, Çavuş?"

Zapt edilen kahkahalar duyuldu, Gis'in sırıtmasını gizlemek için bakışlarını yere indirdiğini gördüm. Quinn daha önce hiç görmediğim kadar kızarmıştı. Somer alaycılık ve endişe arasında kalmış bir şekilde arkadan onu izliyordu. Umarım alaycılık kazanırdı; Somer onun için fazla iyiydi. Dahası Quinn bu olayda kendi kuyusunu kendisi kazmıştı. Her açıdan...

"Ya banka hesabı?" dedi biri kahkahalar dinerken.

"Henüz bulamadık," dedi Quinn, hâlâ kıpkırmızıydı.

"Hat sözleşmesi?"

Gislingham başını iki yana salladı. "Kontörlü."

"Yani sahte bir isim mi kullanıyor?" dedi Everett kafası karışmış bir hâlde. "Neden buna ihtiyacı olsun ki?"

Aniden ne yapmam gerektiği kafama dank etti. Kalkıp koltuğun arkasından ceketimi aldım.

Ben uzaklaşırken Gislingham, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Bu sorunun yanıtını bulacağım."

***

"Sıradaki soru: Mary Ann Nichols, Elizabeth Stride, Catherine Eddowes ve Mary Jane Kelly arasındaki bağlantı nedir?"

Odada yüksek sesli kahkahalar ve birkaç neşeli bağırtı duyuldu: "Alkol! Alkol!"

Bryan Gow şöminenin yanındaki masasında sırıtıp ekibinin cevabını kâğıda yazdı. Pub sınavları onun saplantılarından biriydi. Tren koleksiyonculuğu ve ikinci derece denklemlerle birlikte... Şaka yapmıyordum. Bu özel ekibin diğer üyeleri, eski bir laboratuvar teknisyeni ve emekli bir adli patoloji pro-

fesörüydü. Kendilerine *Criminal Minds* diyorlardı ama Alex, biraz iğneleyici bir şekilde, dizinin daha önce yayınlandığını söyleyene kadar son derece zekice olduğunu düşünmüştüm.

Bu pub, çarşamba öğleden sonraları Gow'un mekânıydı. Eskiden, kömür rıhtımındaki işçiler gelirken salaş bir yerdi ama son birkaç yılda son derece lüks bir mekâna dönüşmüştü. Kışın yanan odun ateşleri, gri ve deniz mavisi boya tonları, siyah beyaz yer karolarıyla özenle restore edilmişti. Alex burayı seviyordu ve birası da hâlâ güzeldi. Gow'a bir tane istiyor mu diye işaret ettim. Başıyla onayladı, soru turu bitip kâğıtlar toplandığında ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve yanıma geldi.

Birasını alırken, "Bunu hak edecek ne yaptım?" diye sordu alayla.

"Bana psikopatlardan bahset. Sosyopatlardan ve psikopatlardan."

Kaşını, demek sen de bu sonuca vardın, dercesine kaldırdı. Üst dudağındaki köpüğü yaladı. "Eh, bazı dış belirtiler son derece benzerdir. Her iki tip de manipülatif ve narsisttir, mütemadiyen yalan söylerler, eylemlerinin sorumluluğunu alamazlar ve neredeyse hiç empati kuramazlar. Önemli olan, düşünebildikleri tek şey, kendi ihtiyaçlarıdır."

"Peki onları nasıl ayırt edebiliriz?"

"Psikopatlar çok daha düzenli ve çok daha sabırlıdır. Sosyopatlar dürtüsel hareket etme eğilimindedir, bu da hata yaptıkları anlamına gelir, böylece senin gibi insanlar onları daha kolay yakalarlar. Onların durumunda, genellikle çocuklukta bazı travmatik faktörler vardır. İstismar, şiddet, ihmal. Olağan şüpheliler..."

"Peki psikopatlar?"

Yüzünü ekşitti. "Psikopat doğulur, olunmaz." Artık beni izliyordu. "Yardımcı oldu mu?"

Arkasında gözetmen insanları bir sonraki tur için yerlerine çağırıyordu.

Başımla onayladım. "Evet. Sanırım."

Gitmek için bardağını aldı ama onu durdurdum. "Son bir şey."

"*Columbo*[17] hayranı olduğunu bilmiyordum, Fawley," dedi kuru bir gülümsemeyle.

Ama sorumu duyunca yüzü düştü.

***

Kapıyı açıp beni gördüğünde yüz ifadesi ânında ihtiyatlı bir hâl aldı.

"Ne istiyorsunuz?" dedi düşmanlığını saklamaya bile çalışmadan. "Özür dilemeye mi geldiniz? Umarım öyledir."

"İçeri girebilir miyim? Önemli."

Tereddüt etti ama başıyla onaylayıp kapıyı açtı. Toby, önünde bir çizgi film videosu, göğsüne sıkıca bastırdığı oyuncak köpekle kanepede mışıl mışıl uyuyordu.

Gardiner televizyonu kapadı. "Toby'yi yatırıp geliyorum."

Daire tıpkı ilk geldiğim zamanki gibi görünüyordu. Yemek kokusu vardı ve çok fazla temizlik yapmış olmalıydı çünkü Adli Tıp ekibinden hiç iz yoktu. Tek dağınıklık mutlu-küçük-çocuk karmaşasıydı. Gardiner, belli ki oğlunun hayatını normale döndürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

Geri gelip kanepeye oturdu. "Eee?"

"Özür dilemek için geldim. Son birkaç gündür yaşadıklarınız için. Düşünmeye bile dayanamıyorum."

---

17 Columbo veya Komiser Columbo: Peter Falk'un başrolünde olduğu, 1971 ila 1978 yılları arasında NBC televizyon kanalında yayınlanmış olan dizi. *–e.n.*

Bana ters bir bakış attı. "Peki, bu kimin hatasıydı?"

"Özür dilerim. Ancak başka seçeneğimiz yoktu. Tüm olasılıkları elemeniz gerekiyordu. Tüm kanıtları kovalamamız."

"Evet, şey, sorun da bu zaten, değil mi? 'Kanıt' yoktu. Bana karşı yoktu. Sadece kötü niyetli yalanlar vardı."

"Buraya gelmemin bir nedeni de bu. Sizinle Pippa Walker hakkında konuşmak istiyordum."

Yüzü sertleşti. "Ne olmuş ona?"

"Bize verdiği ifadeyi kendisinin uydurduğunu biliyoruz."

"Tabii ki kendi uydurdu." Sesi yükselmişti, sonra kendini düzeltti.

Hafifçe öne doğru eğildim. "Ama *hepsini* uydurdu mu? O gece kavga etmediğinize inanıyorum ama karınız ölmeden önce onunla yattınız mı gerçekten? Bakın, sizi tuzağa düşürmeye çalışmıyorum. Bu yüzden bunu karakol yerine burada yapıyorum. Hannah kaybolmadan bir hafta kadar önce size birkaç mesaj gönderdiğini biliyoruz. Açık saçık mesajlar. Neden bahsettiğimi biliyorsunuzdur."

Gardiner elini saçlarının arasından geçirdi, sonra derin bir nefes alıp bana baktı. "Peki, bilmeniz gerekiyorsa, bir kez yattık. Depresif ve kızgın olduğun için pişman olduğun bir şey yapmakla ilgili söylediklerim, şey, bununla alakalıydı. Benimle ilgilendiğini açıkça belli ediyordu. Bir gece Hannah evde yoktu ve ben çok içmiştim, birden... oldu."

"Bu, karınız kaybolmadan hemen önceydi, değil mi?"

"Yaklaşık iki hafta önceydi. Hannah, Nuneaton'daydı. Malcolm Jervis'e dair diğer gelişmeler hakkında araştırma yapıyordu."

"Peki, Pippa sonrasında mı mesaj atmaya başladı?"

Bakışları acı doluydu. "Beni rahat bırakmıyordu. Bir *anlamı* olduğunu sandı. Birlikte bir geleceğimiz olduğunu,

onu gerçekten sevdiğimi. Deli saçmasıydı. Her mesajı sildim, *hiçbirini* yanıtlamadım..."

"Biliyorum," dedim kısık sesle.

"Bu yüzden de ona başka bir iş bulması gerekeceğini, diğer türlüsünün zor olacağını söyledim."

"Bunu nasıl karşıladı?"

"Bu konuda gerçekten çok olgun görünüyordu. Bir süre sessiz kaldı, sonra durumu yanlış anladığı için üzgün olduğunu söyledi. Hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğimizi... Ama birkaç gün sonra bunun işe yaramayacağını anladım, bu yüzden ona başka bir iş bulması gerektiğini söyledim."

"Ne dedi?"

"Sorun etmedi, endişelenmemem gerektiğini ve aramaya başlayacağını söyledi."

"Peki, bunu Hannah'ya nasıl açıkladınız?"

"Sadece değişiklik için iyi bir zaman olduğunu söyledim. Bu tarz bir şey. Hemen kabul etti."

"Bunların hepsi ne zaman oldu?"

"Hannah kaybolmadan birkaç gün önce. Sanırım Pippa'yla cuma günü konuştum."

Daha önce kafamın içinde çanlar çalmamışsa da şimdi çalıyordu.

"Peki bunları neden bize daha önce söylemediniz, Bay Gardiner?"

Bıkkın göründü. "Çünkü bunun bana hapsi boylatacağını düşündüm ve tam da bu oldu, değil mi? Pippa'yla yattığımı düşünür düşünmez iki ile ikiyi topladınız ve karımı öldürdüğümü varsaydınız."

"Yine de bize söylemeniz gerekirdi," dedi nazikçe. "Uzun vadede sizin için daha iyi olurdu. Bizim için de öyle."

"Özür dilerim," dedi. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Biliyorum. Üzgünüm."

Bir an için sessizce oturduk.

"Bildiğiniz kadarıyla Pippa'nın Frampton Caddesi'nde tanıdığı biri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bana kimseden bahsetmedi."

"Otuz üç numarayı ziyaret etmesi için aklınıza gelen bir neden var mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Gitmediğinden eminim. Bodrumdaki şu kız, haberlere çıktığında bana hangi ev olduğunu sordu. Neden bunu soruyorsunuz?"

Bunu en iyi şekilde nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Ne var ki bir baba ve dul bir adam olmasının yanı sıra bilim insanıydı da. Dürüstlüğü kaldırabilirdi.

"Pippa'nın Hannah'nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

Gözlerini bana dikti. "*Pippa?*"

"Hiç aklınıza gelmedi mi?"

Şok olduğu açıktı. "Elbette hayır, *karımı* öldürdüğünü bilseydim burada yaşamasına, Toby'ye bakmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz? Size söylediğim gibi, Hannah ortadan kaybolduktan sonra kendimi kaybettim. Yardım edecek birine ihtiyacım vardı ve o her konuda harikaydı, Toby onu seviyordu..."

Sesi gitgide kısıldı. Yutkundu. "Yani, evet, bir noktada biraz yorucuydu ama bu sadece bir gençlik aşkıydı. Tutkunluktu. Üstesinden geldi. O yaşlarda nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir an dünyanın sonu gelmiştir, sonra tüm yaygaranın ne hakkında olduğunu bile hatırlayamazsınız. Tanrı aşkına, sadece çok gençti. Lanet bir psikopat değil."

***

"Tabii yanılıyordu." Odaya bakındım. Nereye ve neden gittiğimi merak ettilerse artık biliyorlardı. "Bence tam da öyle. Bence Pippa Walker, Hannah'yı öldürdü ve niyeti de buydu."

Ama yüzlerinden benimle hemfikir olmadıklarını anlayabiliyordum, henüz değil. Ama onları suçlayamazdım; Pippa güzel, kibar bir orta sınıflıydı ve sadece yirmi iki yaşındaydı. O evde iki yıl önce gerçekleşmiş olması gereken katliamı gerçekten yapabilir miydi? Ben de onlara Gow'un söylediklerini aktardım. Psikopat olunmadığını, psikopat doğulduğunu. Onun deneyimine göre, kadınların erkeklerden daha narsist, daha bencil, kışkırtıldığında daha kinci olduğunu.

"Gow tam olarak 'gazabı cehennemde bile görülmez' deyişini kullandı."

"Bahse varım bu sözün nereden geldiğini de söylemiştir," diye mırıldandı Gis.

"Mesele şu ki, o kişilik tipine sahip biri dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünür. Diğer insanlar sadece ortadan kaldırılması gereken engellerdir. Gardiner'ı istediğine karar verdiyse adamın zaten karısı olması gibi küçük bir ayrıntı onu durduramazdı.

Bir zamanlar eski bir BBC polis programı olan *Waking the Dead*'de gördüğüm bir sahne vardı, gerçekten izlediğim bölümlerinden birinde. Aklımda kalan, profil uzmanı kadının insanların neden katil olduğuna dair söyledikleriydi. Erkeklerin para uğruna ya da öfke veya kışkırtmayla öldürdüğünü söyledi. Ama kadınlar farklıydı. Kadınlar, önlerine bir şey çıktığı için öldürüyordu.

"Ve istediğini aldı, değil mi?" dedi Everett yüzünde tatsız bir ifadeyle. "Onun yanına taşındı. Hamile kalarak her şeyi batırmasaydı Gardiner onunla evlenebilirdi bile."

"Onun gibi bir kız, birinin kafatasını ezecek kadar güçlü olabilir mi?" diye sordu Baxter. Her zamanki gibi dogmacıydı.

"O olabilir," dedi Quinn yüzünü ekşiterek. Eski Quinn yavaş yavaş dönüyordu. "Hem Hannah darbeyi arkadan yedi, unuttun mu? Çok fazla kaba kuvvet gerektirmezdi."

"Peki, cesedi nasıl taşıdı? Pippa onu gerçekten o kulübeye kendi başına götürmüş olabilir mi?"

"Bana sorarsanız, evet," dedi Quinn. "Hannah o kadar da iri değildi. Pippa da genç, fit..."

Arkadaki dedektiflerden biri Quinn'in arkasından "tabii tabii" ifadesi yaptı.

"... Bence yapabilirdi, yeterince zamanı olduğu sürece."

"Sonrasında," dedi Gislingham, "her şey tıpkı söylediğimiz gibi ilerlerdi. Pippa, Wittenham'a gidip arabayı orada bırakıp otobüsle dönebilirdi. Çocuğu terk etmek de onu o kadar rahatsız etmezdi, hele ki bütün amaç Gardiner'ı elde etmekse. Ben size, bunu küçük bir çocuğa ancak bir psikopat yapar, demedim mi? Görünüşe göre haklıymışım."

"*Dahası* arabada DNA'sını bulduk," dedi Everett. "Sadece hiç dikkat çekmedi çünkü arabayı sık sık onun kullandığını biliyorduk."

Somer, "Yani o insanların çocuk arabasıyla gördüğü kişinin Pippa olduğunu mu söylüyoruz?" diye sordu. "Saç rengi yanlış değil mi? Pippa sarışın, Hannah esmer."

Gislingham omuz silkti. "Peruk bulmak çok da zor değil. Hele ki amirin söylediği gibi her şeyi planladıysa."

"Bir dakika," dedi Baxter. "Hepimiz kendimizi kaptırmadan önce... Cinayet Frampton Caddesi'nden oldu, değil mi? Walsh'un o eve istediği zaman gidebileceğini biliyoruz, peki ya Pippa? Oraya nasıl girdi?"

Herkesin şeytanın avukatına ihtiyacı vardır ve Baxter, Yaşlı Nick'ten onay almıştı.

"Aslına bakarsanız," dedi Quinn, "bence o kadar da zor değil. Dışarıdan bile evin ne durumda olduğunu görebiliyo-

ruz. Oraya gidip arkaya dolanmış ve kırık bir kilit olduğunu görmüş..."

"Harper anlamadan mı?"

"Kafası biraz karışıktı, içki içiyordu, uyku hapı alıyordu. Bence çoğu zaman kendinden geçmiş hâldeydi."

"Peki," dedi Everett, "böyle olduğunu düşünelim. Sadece tartışmak için. Sıradaki soru: Pippa, *Hannah*'yı oraya nasıl soktu?"

Gislingham ellerini kaldırdı. "Ah, bu kolay. O sabah Frampton Caddesi'nde onu bekledi. Hannah'nın oraya park ettiğini biliyordu, o yüzden uygun anı kolladı. Ayrıca Hannah'nın Wittenham'a gideceğini biliyordu. Aslında bunu kesinlikle *bilen* birkaç kişiden biriydi. Bu nedenle orada bekleyip Hannah'yı ikna etmiştir, ona yaralı bir kedi falan gördüğünü söylemiştir. Gözlerden uzaklaştıkları an..."

"Peki, mantıklı," dedi Baxter. "Ama bunların hiçbiri evde bulunduğunu *kanıtlamıyor*, değil mi? Hepsi ikinci derecede kanıt. Kraliyet Savcılığı bundan daha fazlasını isteyecek. Onu cinayetten tutuklayamazsak avukatı diğer suçlamadan kefaletle serbest bırakılmasını sağlar ve bu onu son görüşümüz olur."

Sessizlik oldu. Fotoğraflar bize bakıyordu. Hannah. Pippa. Toby. Annesini inciten kötü adam hakkında bize hiçbir şey söyleyemeyen Toby. Çünkü hiçbir zaman kötü adam olmamıştı. Her zamanki gibi bakıcısı sadece onu arabasıyla güzel bir gezintiye çıkarmıştı. Bu fotoğraflara yüzlerce kez bakmış olmalıydım. Ama şimdi, ilk defa, bir şey canımı sıkıyordu. Pippa'daki bir şey.

Baxter'a döndüm. "Cowley Caddesi festivalindeki bu kare. Bizde bunun elektronik hâli var, değil mi?"

"Evet, patron," dedi ve çalışma masasına gidip bilgisayarında açtı.

Yanına gidip eğilerek ekrana baktım. Sonra gördüm.

"Kolye. Ona yakınlaşabilir misin?"

Odada uğultular yükselmeye başladı ve insanlar etrafıma toplandı. Bir şey bulduğumu düşünüyorlardı. Baxter görüntüyü büyütüp kolyeyi yakınlaştırdığındaysa bulduğunu biliyorlardı.

Zincir uzun ve gümüştü. Ucunda kabuk biçiminde, ayrıntılı bir şekilde oyulmuş bir nesne vardı. Ufak, güzel ve paha biçilemez.

Kayıp *netsuke*.

Uğultu, keşfin adrenaliniyle gürültüye döndü. Yapbozun parçaları aniden anlam kazanmıştı. Kısa süre içinde herkes ekranın etrafına toplandı, bir kişi hariç. Somer. Tahtada Baxter'ın yazdığına bakıyordu.

Ayağa kalkıp yanına gittim. "Ne düşünüyorsun?"

"Walsh hakkında söylediğiniz şeyi, efendim. Vicky'nin haberi olmadan Hannah'yı o evde öldürmüş olması mümkün değil."

Bekledim. "Ve?"

"Aynısı Pippa için de geçerli, değil mi? Her şeyi çok dikkatli bir şekilde planlamış olması gerektiğini anlıyorum ama ne kadar düzenli olursa olsun, Vicky kesinlikle *bir şeyler* duyardı, değil mi? Vicky en üst katta kamp kurmuşsa, Pippa'nın o araba brandasını Vicky'nin haberi olmadan çatı katına koyması *imkânsız*."

Arkamı dönüp sesimi yükselttim. "Herkes sussun. Bunu duymanız gerekiyor. Hadi Somer, hepsini tekrar anlat."

Anlattı. Tabii yanakları kızararak.

"E, teorin nedir?" dedi Quinn. "Vicky bir ses duyar, aşağı iner ve doğruca kan banyosunu mu görür?"

"Neden olmasın?" dedi Somer. "Ama kendi dümenini açık etmeden polise gidemezdi. O parayı almak için yaşadığı onca şeyden sonra; bebek yapmak, o evde saklanmak... Her şeyi kaybetmeyi göze alması gerekirdi."

Quinn kaşlarını çattı ama bu umursamadığını değil, düşündüğünü gösteren bir ifadeydi. "Yani birbirlerinin izlerini örttüklerini mi söylüyorsun? Karşılıklı garantili imha?"

Somer artık zincirlerini kırmıştı ve sözlerinin herkeste yer ettiğini görebiliyordum. "Bir düşünün, Vicky'nin isteyeceği *son* şey etrafta polisin dolanması olurdu. *Her iki* kızın da dikkatleri Frampton Caddesi'ndeki evden başka yöne çekmek için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. Böylece bir anlaşma yaptılar. Pippa, Vicky hakkında çenesini kapalı tutacaktı, Vicky de Pippa'nın izlerini örtmesine yardım edecekti. Cesedin taşınmasına, araba brandasının saklanmasına, pisliğin temizlenmesine yardım eden *Vicky*'ydi..."

"Oha, oha," dedi Gislingham ayağa fırlayıp bir kâğıt yığınını karıştırırken. "Kahretsin. Ben neden bunu daha önce düşünmedim."

Sayfayı bulup başını kaldırdı, beti benzi atmıştı. "2015'te Pippa'nın mazereti olan ev arkadaşı var ya? Pippa'nın bütün sabah kustuğunu söyleyen? İsmi *Nicki Veale*'ydi." Etrafına bakıp her kelimeyi vurgulayarak söyledi. "Vicky Neale ve Pippa'nın ev arkadaşı. *İkisi aynı kişi.*"

***

Bir saat sonra Everett, Iffley Caddesi'nin dışında bir park yeri arıyordu. Görev paylaşımı yaptıklarında, Pippa'nın 2015'te nerede yaşadığına dair keşif yapmasına izin vermesi için Quinn'i ikna etmişti. Quinn, bunun basit görevlerden biri olduğunu düşünmüş ve böyle söylemişti. Ama Everett'in içinde, kızın gerçek adını öğrenmek için sahip oldukları en iyi şansın bu olabileceğine dair bir his vardı. Ama bunu herkesin içinde, özellikle de Fawley'nin önünde söylemeyecekti. Hele de Somer'ın. Somer'ı kıskandığı yoktu, tam olarak değil, ama bi-

raz fazla göz önündeydi, hele ki polis soruşturmasındaki bir üniformalı için. Bunun üstüne bir de görünüşü eklendiğinde, şey, biraz kıyıya köşeye atılmış hissetmemek için bir patates çuvalı olmanız gerekirdi. Everett, çocukken babasının onu tam olarak böyle tarif ettiğini hatırlamamaya çalıştı ve Fiat'ı bir arabadan yalnızca biraz daha uzun olan bir alana ustalıkla soktu. Summertown'da iki yıl yaşamanın bazı avantajları vardı.

Arabayı kilitleyip emlakçıya doğru yürüdü. İçerideki genç adam dükkânı kapatıyordu ama rozetini gösterdiğinde pes edip kapıyı açtı. Manchester United forması ve bol, beyaz, pamuklu bir pantolon giyiyordu.

"Geçen hafta da gelmiştiniz, değil mi?" dedi. "Hâlâ şu kızı mı arıyorsunuz? Vicky bir şeydi, değil mi?"

"Bu sefer farklı bir kız. Elinizde 2015 yazının kayıtları var mı? Arundel Sokağı yirmi yedi numara için?"

Genç adam dizüstü bilgisayarını açtı ve bazı dosyaları aşağı kaydırarak inceledi. "Evet, ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kiracılar arasında Pippa Walker var mı?"

Bir listeyi inceledi ve "Evet, bir Walker var. Ekime kadar kalmış."

"Pippa Walker mı?"

Yüzünü ekşitti. "Bilmem. O zamanlar burayı babam yönetiyordu ve sadece soyadı kullanıyordu. Bu yüzden geçen sefer buradayken bir şey bulamadık, devam edecek kadar bilgi yoktu."

"Ama insanlar bir yer tuttuğunda size kimlik vermek zorunda, değil mi?"

Ona kocaman bir biçimde gülümsedi. "Elbette, Dedektif. Burada işimizi düzgün yapıyoruz."

"Belki elinizde size verdiği kimliğin kopyası vardır?"

Yüzü düştü. "Muhtemelen hayır. Bu kadar zaman sonra değil. Biraz zaman alabilir ama bakarım. Babam teknolojiyi

bir türlü benimseyememişti. Tarayıcıyla arasında sürekli bir savaş vardı."

Everett gülümsedi. "Endişelenmeyin, bekleyebilirim."

Adam işaret etti. "Kahve makinemiz var."

Everett makineye baktıktan sonra hızla başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim."

Delikanlı sırıttı. "En güzeli. Bence kahvesi berbat."

O dosyalarını karıştırırken Everett ofiste dolaştı, duvarlara yapıştırılmış mülk ayrıntılarına baktı ve şehrin bu bölgesindeki küçücük stüdyo daireler için bile istenen fiyatlara hayret etti. Görünüşüne bakılırsa buna rağmen tutuluyorlardı. Çoğunda "TUTULDU" yazan büyük kırmızı çıkartmalar vardı. Bir an sonra birinin önünde durdu, defterini çıkarıp sayfaları çevirdi. Quinn'in bir tableti olabilirdi ama mütevazı dedektifler hâlâ kâğıda bağımlıydı. Bu, Gislingham'ı sürekli sinir ediyordu.

Aniden, "Bu ev," dedi arkasını dönerek. "Clifton Sokağı elli iki numara. Bu da sizde mi?" Vicky, kaçırıldığını iddia ettiğinde orada yaşadığını söylemişti.

Başını kaldırıp onayladı. "Evet."

"Benim için buna bakabilir misiniz?"

"Yine 2015 mi?"

"Hayır. Önceki yıl. İlkbahar 2014, Temmuz öncesi."

"Tamamdır," dedi. Sonra, "İşte burada. Kimi arıyoruz?"

"Listede Neale diye biri var mı?"

Delikanlı başıyla onayladı. "Evet."

Yani Vicky en azından bu konuda doğruyu söylüyordu.

Ama sonra delikanlı ekrandan başını kaldırdı. "Bunu görmek isteyebilirsiniz, Dedektif."

Everett masanın etrafından dolanıp yanına gitti. Adam bilgisayar ekranını gösterdi. Vicky Neale oradayken Clifton Sokağı elli iki numarada oturan diğer kiracıların listesiydi.

Anwar, Bailey, Drajewicz, Kowalczyk.

Ve Walker.

"Diğer kimliği boş verin," dedi Everett hemen. "Asıl bunu görmek istiyorum."

***

"Buraya gelmemi söyleyen bir mesaj aldım."

St. Aldate's'teki nöbetçi polis başını kaldırıp baktı. Kot ceket ve dar kot pantolon giyen bir kadın gördü. Röfleli sarı saçları ve üzerinde uçuk pembe bir maymun tılsımı asılı olan bir kol çantası vardı. Giyim tarzı nedeniyle arkadan bakıldığında yirmiden fazla görünmüyordu. Ama önden bakıldığında en az iki katıydı.

"Özür dilerim hanımefendi, isminiz nedir?"

"Kızım hakkında bir mesaj aldım. Bir kadından, Dedektif Komiser Everton–"

"Everett."

Tek kaşını kaldırdı. "Siz öyle diyorsanız. Peki, onu görebilir miyim? Vicky'yi? *Sanırım* buradadır."

Polis, telefonunu kaldırdı. "Afet odasını arayıp birinin sizi almasını isteyeceğim. Lütfen oturun, Bayan Neale..."

"Artık Moran, bir mahsuru yoksa."

"Bayan Moran. Uzun sürmez."

Kadın onu baştan aşağı süzdü. "Umarım sürmez çünkü bunun için ta Chester'dan geldim."

Sonra kısa ve ince topuklarının üstünde dönüp en uzaktaki sandalyeye oturdu ve cebinden cep telefonunu çıkardı.

***

Pippa Walker ile görüşme,
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford

10 Mayıs 2017, 16.17
Görüşmedekiler, DA A. Fawley, DK C. Gislingham, Bayan T. York (avukat)

TY: Dedektif, sizi buraya müvekkilimin Dedektif Çavuş Gareth Quinn'in davranışları hakkında resmî bir şikâyette bulunduğunu haber vermek için çağırdım.

AF: Elbette. Bu, onun hakkı.

TY: Ayrıca, kendisine savcılık tarafından bir tür dokunulmazlık verilmedikçe daha fazla soru cevaplamamaya karar verdiğini de söylemeliyim.

AF: Tam olarak hangi konuda dokunulmazlık istiyor? Hâlihazırda adaleti yanıltma teşebbüsüyle suçlandı. Bu ortadan kalkmayacak.

TY: Müvekkilim, Bayan Hannah Gardiner'ın ölümüyle bağlantılı olmasıyla ilgili haksız yere suçlanabileceğinden korkuyor.

AF: Böyle düşünmesinin sebebi nedir?

TY: Bayan Walker bu soruşturmayla ilgili bilgi sahibi ama bahsettiğim güvenceler olmadan bunları paylaşmaya hazır değil. Onunla durumun uygunluğunu ve böyle bir dokunulmazlığın verilme olasılığını konuştum ama kendisi son derece kararlı.

AF: Bayan Gardiner'ın ölümüyle ilgili soruşturmalar hâlâ devam ediyor. Henüz suçlama yapacak bir konumda değiliz.

PW: Saçmalık. Buna inanacak değilim.

TY: *(müvekkilini durdurur)* Frampton Caddesi'ndeki evde müvekkilimin parmak izlerini bulamadığınızı varsayıyorum.

AF: *(tereddüt eder)* Hayır, bulamadık.

TY: Ya da onu suçla ilişkilendiren başka bir adlî kanıt?

AF: *[tereddüt eder]*
Suç mahallinin tam analizi henüz sonuçlanmadı.
TY: Peki o zaman.
PW: *[avukatın elini iter]*
Onu kimin öldürdüğünü öğrenmek mi istiyorsunuz? O zaman bana dokunulmazlık verin. Vermezseniz ağzımı bile açmayacağım.

***

"Yürek yemiş, hakkını yiyemem," dedi Quinn afet odasına döndüğümde. Video yayınını izlemişti. "Bu arada, sahte olan şeyin sadece ismi olmadığını fark ettin mi? Orta-üst sınıf aksanı da biraz kaymış."

Haklıydı. Maskesi düşmüştü. Kız aynıydı ama başka bir insandı. Gecenin beyaz kuşları, gündüzün kara kuşları.

Kapı açıldı, dedektiflerden biri yanında bir kadınla gelmişti. Tanımadığım biriydi ama yine de bir şekilde tanıdık geliyordu. Kadın bana doğru geldi, sonra durdu. Önce panoya, sonra bana baktı.

"Ne oluyor burada? Bana bunun Vicky hakkında olduğu söylendi."

Dedektif hemen öne çıktı. "Bu hanımefendi Bayan Moran, efendim. Vicky'nin annesi."

Önce ona, sonra bana baktı. "Doğru," dedi tahtaya doğru yürüyüp parlak fuşya tırnağıyla panoya vurarak. "Ben *Vicky*'nin annesiyim. Lütfen biri bana Tricia'mın bu fotoğrafıyla ne yaptığınızı açıklayabilir mi?"

***

"Tricia," dedi Asyalı delikanlı, Everett'e bakarak. "Tricia Walker, kiracının adı buydu. Bakın."

Pasaport sayfasının taramasını açtı. Yüz, ifade... Saç modeli çok farklı olsa bile o olduğu açıktı. Ve sadece saçı da değil: makyajı, ifadesi, onunla ilgili her şey artık daha zarif, daha özenli, daha pahalıydı.

"Bu bir işe yarar mı?" dedi.

Everett delikanlıya sırıttı. "Hem de nasıl yarar... Çıktısını alabilir misin?

Telefonunu çıkarıp afet odasını aradı.

"Quinn? Benim, Everett. Dinle, Pippa Walker'ın gerçek adını biliyorum. *Tricia*. O ve Vicky, düşündüğümüz gibi Frampton Caddesi'nde tanışmadı. *Daha eskiden tanışıyorlar*. 2014'te aynı evde yaşamışlar. Ve sadece bu da değil. Emlakçıya kaydolduklarında *aynı eski adresi* vermişler. O iki kız, bence onlar..."

"Kız kardeş. Evet, Ev. Biliyoruz."

***

"Bu durumdan pek mutlu değilim, efendim."

Gözaltı memuru tedirgin görünüyordu, gecenin sekizinde buraya sık sık dedektif geliyor olamazdı.

"Avukatı burada olmalı. Videoya alınmalı..."

"Biliyorum ve ona bunları söyleyeceğim. Benimle konuşmak istemezse vazgeçeceğim."

Hâlâ ikna olmamış görünüyordu ama kalkıp anahtarlarını aldı, biz de koridordan hücreye indik. Gözetleme kapağını açıp içeriyi kontrol etti, ardından kapının kilidini açıp kapıyı itti.

"Masada olacağım," dedi.

Dar bir yatakta oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmişti. Loş ışıkta solgun görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi tedirgince.

"Aslında burada olmamam gerekiyor."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü seninle konuşmak istiyorum. Fakat istersen avukatını çağırabilirsin."

Bir an bana baktı. İlgisini mi çekmişti yoksa tartışamayacak kadar yorgun muydu, ayırt edemedim. "Pekâlâ."

"Bana anneni görmek istemediğini söylediler."

Bunun üzerine gözleri titredi, biraz daha yaklaştım.

"Onu bulmamıza şaşırmışsındır herhâlde. Son birkaç yılda iki kez taşınmış. Evlenmiş de."

Omuz silkti. "Söylemiştim. O sadece yeni sevgilisini umursuyor. Beni umursamıyor. Artık değil."

"Onunla bizzat konuştuğum için korkarım seninle aynı fikirdeyim."

Bu kez kesinlikle tepki vermişti ama görmemi istediği bir tepki değildi.

"Geçen hafta bütün gazetelerde çıkan kızın sen olduğunu ona anlattım ama maalesef pek bir fark yaratmadı. Kendi suçun olduğunu düşünüyor."

Vicky çenesini dizlerine koydu. "Söylemiştim." Ama şimdi sesinde daha önce olmayan bir titreme vardı.

"Ayrıca ona yeni bir torunu olduğunu da söyledim ama maalesef bu da pek etkili olmadı. Tam olarak ne söylediği bilmek ister misin?"

Çıt çıkarmadı.

"Annen, 'Eğer ona bakacağımı falan sanıyorsa çok yanılıyor,' dedi."

Hâlâ kolları dizlerine sarılıydı. Ama parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Açık konuşmak gerekirse artık bakması gereken bir bebeği var." Vicky başını kaldırıp baktı. "Söylemedim mi? Bir

kız. Adı Megan. Yani kız kardeşin. Daha doğrusu, üvey kız kardeşin."

Yatağın ucuna oturup elimdeki dosyayı açtım.

"Ama senin zaten bir kız kardeşin var, değil mi? Tam adı Tricia Janine Walker. 8 Ocak 1995 doğumlu. Doğum belgesi babasının adına ama annen ve Howard Walker aslında hiç evlenmedi, değil mi? Üç yıl içinde ayrıldılar ve annen Arnold Neale'la evlendi ve seni doğurdu."

Sessizliğin uzamasına izin verdim. Yoğunlaşmasına... Tekrar konuştuğumda sesimin soğuk, rutubetli duvarlarda yankılandığını duydum.

"Bize neden Tricia'dan bahsetmedin, Vicky? Bunca zaman neden Oxford'da yaşayan bir kız kardeşin olduğunu bize söylemedin?"

Omuz silkti ama bir şey söylemedi.

"Seni hastanede görmeye gelebilirdi, Vine Lodge'a gitmek yerine onunla kalabilirdin."

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi en sonunda.

"Ne yazık ki sana inanmıyorum, Vicky. Bence nerede olduğunu kesinlikle biliyordun. Rob Gardiner'ın dairesindeydi. William Harper'ın evinden *görebileceğin* bir daire."

Başımı eğdim, bana bakmasını sağlamaya çalıştım. "Rob'u ilk orada mı gördü? Frampton Caddesi'nin üst katından? Çünkü ikiniz de oradaydınız, değil mi? En azından başlangıçta."

Gözleri kısıldı. "Bunu kanıtlayamazsınız."

"Aslında kanıtlayabiliriz. Çünkü Tricia, Doktor Harper'ın süslerinden birini çaldı. Ağustos 2014'teki Cowley Caddesi festivalinden bir fotoğrafta takıyor, bu yüzden o dönemde o evin içinde olduğunu biliyoruz. Parmak izlerini hiçbir yerde bulamadık çünkü temizlemek için çok zaman harcamışsınız ama Tricia o *netsuke*'ye karşı koyamadı, değil mi? Onu şans

eseri mi seçti yoksa ne kadar değerli olduğunu biliyor muydu? Onun için yirmi bin pound alabileceğini biliyor muydu?"

Vicky bana bir bakış attı.

"Bence biliyordu, Vicky. Çünkü zeki, değil mi? Gösterdiğinden çok daha zeki. Her şeyden önce senden daha zeki. Kendileriyle oynandığını göremeyecek kadar aptal erkeklerden istediğini almak için seksi kullanıyor. Nakit, güvenlik, dikkat, kontrol... Seks amaca giden yolda sadece bir araç. Eğer seks işe yaramazsa pek umurunda olmuyor çünkü başka birçok seçeneği var. Biliyorum. Onu iş üstündeyken izledim ve itiraf etmeliyim ki epey becerikli. Rob Gardiner'ı ve çavuşumu kandırdı. Hatta beni bile kandırdı. Ama en çok seni ve Hannah'yı kandırdı."

Women beware women[18].

Tıpkı Alex'in söylediği gibi.

"Hepsini beraber planladınız, değil mi? Eve taşınmayı, çocuğu doğurmayı, Harper'ın parasını almayı. Başından beri dümenin bir parçasıydı. Ve her şey çok iyi gidiyordu, ta ki bir gün Rob Gardiner'ı görene ve önemli olan tek şey Rob olana kadar. Ne yazık ki çoktan Harper'ın çocuğuna hamile kalmıştın. Ne yazık ki kız kardeşinin aksine o evde tutsak kalmıştın. Aslında nasıl olacaktı, Vicky? Gerçekmiş gibi görünmesi için birkaç gün bodrumda takılıp sonra Derek Ross'un evde olduğunu bildiğin bir anda sendeleyerek merdivenleri mi çıkacaktın? Kaçışını nasıl açıklayacaktın? Yaşlı adamın aklını kaybetmesiyle ilgili bir hikâye mi uyduracaktın? Kapıyı yanlışlıkla açık bıraktığını mı söyleyecektin?"

Vicky aniden doğrulup sırtını hücre duvarına yasladı. "Sen öyle olduğumu düşünsen de ben *aptal* değilim. Söylediğin her şey saçmalıktan ibaret. Buna kanacak değilim."

---

18 Kadın kadının kurdudur. –*y.h.n.*

Gülümsedim. "Çok komik çünkü kardeşin de aynı ifadeyi kullanıyor. Bu mesleğin bana öğrettiği bir şey varsa o da etin tırnaktan ayrılmadığıdır."

Kapı tıklatıldı ve Woods başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı diye kontrol ediyorum, efendim."

Kıza baktım ama hiçbir şey söylemedi.

"Biz iyiyiz, Çavuş. Belki Vicky biraz çay ister ama?"

Kız başıyla onayladıktan sonra Woods kapıyı kapadı. Birkaç kapı ileride başka bir hücrenin gözetleme kapağını açtığını ve ardından sesleri duyduk. Woods'un. Ve bir kızın. Sonra anahtarları şıngırdayarak koridorun sonuna doğru ilerledi.

Vicky gerildi. Sesi tanımıştı. Yüzünde başka herhangi bir durumda korku diyeceğim garip bir ifade vardı.

"Ah, söylemedim mi? Tricia burada. Hemen koridorun ilerisinde. Bir suçlamayla karşı karşıya."

Vicky yeniden içine çekildi. Bana suçlamanın ne olduğunu sormak istese de bana bu zevki yaşatmak istemiyordu. Ama umurumda değildi. Ona zaten söyleyecektim.

"Üç gün önce bize ifade verdi. Hannah Gardiner'ın ölümü hakkında... Hannah'nın Rob'la kendisini yatakta bastıktan sonra ikisinin şiddetli bir şekilde tartıştığını ve Rob'un onu öldürdüğünü söyledi."

İşte orada, gözlerinde... Sadece ne aradığımı bildiğim için gördüğüm o küçük şüphe ve şaşkınlık titremesi. Benden söylememi beklediği şey bu değildi, ikisinin anlaştığı şey bu değildi.

"Ama *sen* bize bunu William Harper'ın yaptığını söyledin. Başka bir kızı öldürdüğünü, sonra onu bahçeye gömdüğünü ve yaptıklarıyla ilgili sana övündüğünü."

Omuz silkti. Her neyse...

"Tricia'nın asıl planı buydu, değil mi?" Hannah'nın cesedi bulunduğunda, polisin hemen Harper'ın onu öldürmüş

olabileceğini varsayacağından emin olmak istemişti. Onun eviydi, başka kim olabilirdi ki? Şanslıysanız başka bir şüpheli aramaya zahmet bile etmeyebilirdik. Biliyor musun, bu neredeyse işe yarıyordu. Öyleyse neden, diye sordum kendi kendime, Tricia bize tamamen farklı bir şey söyleyerek tüm bu özenli hazırlığı neden birdenbire riske attı? Yalan olduğunu kanıtlayacağımızı bile bile."

Tekrar bana baktı. Bunun gerçek mi yoksa tuzak mı olduğunu anlayamamıştı.

Biraz daha yaklaştım. "Birkaç gece önce karım bana yıllar önce seyrettiğimiz bir oyunu hatırlattı. Benden çok onun ilgi alanı, beni her zaman başka türlü asla gitmeyeceğim şeylere sürüklüyor."

Bana baktı. Konuşmanın nereye varacağı konusunda temkinliydi.

"Bu tür oyunlara intikam trajedisi denir ve bence Tricia bu yüzden hikâyesini değiştirdi. İntikam için. Rob'u karısını öldürmekle suçlamaya çalıştı çünkü hamile olduğunu söylediğinde Rob onu kapı dışarı etti..."

Vicky ağzını açtı, sonra hemen bakışlarını yere indirdi. Ama beni kandıracak kadar çabuk değildi. Kız kardeşinin hamile olduğunu bilmiyordu.

"Rob'u onu terk ettiği için öylece affedemezdi, değil mi? İntikamını almalıydı. Bu, onu cinayetle suçlamak anlamına gelse bile. Bu, tüm planını riske atmak anlamına gelse bile. Sana ihanet etti, Vicky. Tıpkı seni Donald Walsh gibi pis bir adamın insafına bıraktığında yaptığı gibi."

Başını kaldırdı. "O kim?"

O anda fark ettim ama muhtemelen daha önce fark etmem gerekirdi. O sürgüyü itip onu içeri kilitleyenin kim olduğunu hiç öğrenmemiş olabilirdi. Muhtemelen yaşlı adam olduğunu düşünmüştü.

"William Harper'ın yeğeni. Ne iş karıştırdığınızı öğrendiğini düşünüyoruz. O da şu *netsuke*leri çalıyordu. Sahiden kişi kendinden biliyor işi."

Başını yine öne eğmişti, bir an sonra ağladığını fark ettim.

"Tricia'yla konuştun mu, Vicky? Ona neden geri dönmediğini, neden bir şeylerin korkunç derecede ters gittiğini anlamadığını sordun mu? O inşaatçıların sizi bulması... Tamamen şans işiydi. Günlüğün son sayfası... O gerçekti işte. Öleceğini düşündün. O bodrumda, yalnız başına. Karanlıkta."

"Yanlışlıkla olmuştur," dedi yüzünü asarak. "Öyle olmalı. Ben olmadan para falan alamazdı."

"Bundan emin misin?" Dosyamdan bir başka sayfa daha çekip çıkardım. "Kız kardeşinin internet geçmişine bakıyorduk. Telefonundan aradıklarına bir bak."

Sayfayı ona verip okumasını izledim. Nefesinin kesilmesini, elini ağzına götürüşünü ve ardından kâğıdı avucunda buruştururken bakışlarında alevlenen hiddeti izledim.

Aniden dışarıda bir kargaşa meydana geldi, kapı hışımla açıldı. Gözaltı memuru kapıdaydı, göğsü inip kalkıyordu.

"*Ne...*"

"Gelseniz iyi olur, efendim. Diğeri... Tricia mı, Pippa mı adı neyse artık. Sanırım düşük yapıyor."

Çoktan ayağa fırlamıştım. "Ambulansı aradınız mı?"

"Geliyor. Dedektif Everett yanında gidecek."

"Kızın annesinin numarası var mı?"

"Sordum ama onunla iletişime geçmemizi istemediğini söylüyor."

"Tamam ama yine de iki memura ihtiyacımız olacak. Memur Somer'ı uyandırıp uyandıramayacağınıza bakın, Everett'le John Rad'de buluşmasını isteyin."

Vicky beni geri çağırdığında kapıdaydım.

"Bundan emin misin?" dedi kâğıdı işaret ederek. "Gerçekten doğru mu?"

Başımla onayladım. "Biriyle konuşmak istediğini söylediği bir e-posta bile göndermiş." Başka bir sayfa çıkarıp ona verdim. "Bak. Özür dilerim, Vicky ama yanlışlık falan yok. Başlangıçta böyle planlamamış olabilir ama Hannah'nın ölümü... Bu her şeyi değiştirdi çünkü ne yaptığını bilen tek kişi sendin. Sırrını bilen tek kişi sendin."

***

Kapıda dikilen kız tereddüt etti. Bunca aydan sonra yapma sırası gelmişti ve artık emin değildi. İçerisi çok ufaktı. Çok pisti. Ve kokuyordu.

"Fikrimi değiştirdim. Artık yapmak istemiyorum."

"Of, Tanrı aşkına, Vicky! Bunu yapmayacaksan o kahrolası çocuğu niye peydahladın?"

Vicky dudağını ısırdı. "Bu senin *fikrindi."*

"Evet ve nedenini biliyorsun. Geri adım atarsan beş kuruş alamayacağını biliyorsun. Yeterince bekledik, sen *yeterince bekledin..."*

"Peki bu kimin hatası?" diye çıkıştı Vicky. "Sen gidip her şeyi mahvetmeseydin bunu ta ne zaman yapabilirdik. Sen canın ne istiyorsa yaparken, o kahrolası öğrencileri arkadan eve sokarken ben aylardır bu lanet evde tıkılıp kaldım. Çocuğun seni Danny'yle sevişirken gördüğünü biliyorsun, değil mi?"

Tricia kahkaha attı. "Biliyorum, Dan başını kaldırdı ve onun izlediğini gördü. Ödünü patlattı. Çok komikti."

Vicky tek kelime etmedi. "Bak," dedi Tricia uysal bir şekilde. "Son zamanlarda pek eğlenmediğin için üzgünüm ama şimdi bunu tamamen bitireceğiz. Buna mecburuz. Sosyal hizmetler görevlisini duydun. İhtiyar aptalı bir bakımevine yerleştirecek."

Uzanıp kız kardeşinin çenesini tuttu. "Üst katı temizledim ve ihtiyacın olan her şeyi aldım. Sana yemek, su ve fener bıraktım. Günlük onların bulması için. Sadece birkaç günlüğüne. Sadece gerçek görünmesini sağla."

Hurda poşetlerinden birini tekmeleyen küçük çocuğa döndü ve onu kaldırdı. Koyu saçları omuzlarından aşağıya bukleler hâlinde dökülüyordu. Bilerek kesmemişlerdi.

"Bu bir macera, değil mi?" dedi neşeyle. Oğlana uzanıp eliyle yüzüne dokundu. "Bak? O da öyle düşünüyor."

Vicky uzanıp oğlunu aldı ve göğsüne bastırdı. Bir an tereddüt etti, sonra eşiği geçti.

Kapı arkasından kapandı. Sonra yerde sürüklenen bir sandalyenin ve kayan sürgünün sesi geldi.

Vicky kapıya koşup yumruğuyla vurdu, kalbi hızla çarpıyordu. "Tricia! Ne yapıyorsun?"

"Gerçek görünmesini sağlıyorum, seni salak. Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Ama bundan daha önce hiç bahsetmemiştin..."

"Çünkü yapmayacağını biliyordum, o yüzden. Ama tek yol bu. İnsanları gerçekten burada kilitli olduğuna ikna etmenin tek yolu bu."

"Lütfen... Bunu yapma... Kapıyı aç..."

"Bak, sadece birkaç günlüğüne, tamam mı? Sonra isim bırakmadan polisi arayıp onlara bir şey duyduğumu söyleyeceğim. Onlar da gelip seni salacaklar. Ve parayı alacağız. Sadece bunu düşün. Üç milyon. Birkaç gün bok gibi yaşamaya değer, değil mi?"

"Hayır... İstemiyorum... Yapamam... Lütfen..."

Ama sonra ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıktı ve kapının altındaki ışık söndü.

Kucağında tuttuğu çocuk kaskatı kesildi, vücudu kasıldı ve ağlamaya başladı.

***

Ambulans acilin önünde durduğunda ve iki hemşire hızla dışarı koşturduğunda Somer çoktan orada bekliyordu.

Ambulansın arka kapısını açan sağlık görevlisi, "Olası düşük," dedi. "Çok kan kaybetmiş."

Sedyeyi indirirlerken Somer, kızın renginin solduğunu ve karnını tutarak gözle görülür şekilde titrediğini gördü.

"Pekâlâ, tatlım," dedi hemşire. "Tricia, değil mi? Seni içeri götürüp bakalım."

***

Vicky Neale ile görüşme,
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
10 Mayıs 2017, 21.00
Görüşmedekiler DA A. Fawley, DÇ G. Quinn,
M. Golden (görevli avukat)

AF: Kayıtlara geçmesi için: Bayan Neale daha önce yanlış beyan vermekten tutuklanmış ve kefaletle serbest bırakılmıştır. Şimdi, 2015 yılındaki Hannah Gardiner cinayetiyle bağlantısı nedeniyle tutuklandı ve kendi özgür iradesiyle, bu meseleye tam olarak ne ölçüde dâhil olduğunu açıklığa kavuşturmak amacıyla ifade vererek polise yardım etmek için burada bulunmaktadır. Bu doğru, değil mi, Vicky?

VN: *[başıyla onaylar]*

AF: Pekâlâ o zaman. Neden bize olanları anlatmıyorsun? Kendi cümlelerinle.

VN: Nereden başlamamı istiyorsunuz?

AF: En başından. Oxford'a ilk gelişinden. Ne zamandı?

VN: 2014. Nisan 2014. İlk ben geldim ve Clifton Sokağı'ndaki o yeri tuttum. Sonra bir gün Tricia çıkageldi.

AF: Kız kardeşin Tricia Walker. Şu anda Pippa adını kullanan geç kadın.

VN: *[başıyla onaylar]*

AF: Ama plan bu değil miydi? Onu beklemiyor muydun?

VN: Onu aylardır görmemiştim. Büyük bir kavga etmiştik ve basıp gitmiştim.

AF: Annenin evinden mi?

VN: Zaten orada yaşamaktan bıkıp usanmıştım. Annem her zaman yeni sevgilisinin evindeydi ve Tricia'nın bana sürekli ne yapacağımı söylemesinden sıkılmıştım.

AF: Neden kavga etmiştiniz?

VN: *[sessizlik]*
Hoşlandığım bir çocuk vardı. Şey, bilirsiniz.

AF: Tricia'yı mı tercih etti?

VN: Tricia onu elimden aldı. Ondan o kadar hoşlanmıyordu bile. Sadece yapabildiği için yaptı. Annenin erkek arkadaşlarına da aynısını yapardı. Ne zaman gelseler Tricia neredeyse çıplak bir şekilde etrafta yürürdü. Sanki hamle yapmaları için onlara meydan okurdu.

AF: Peki bu hiç oldu mu?

VN: Bir kez. Tony isimli bir herif.
[sessizlik]
Annem ikisini yatakta bastı. Tricia, bunun Tony'nin fikri olduğunu iddia etti. Onu "kandırdığını" falan söyledi. Elbette Tony reddetti ama annem yine de onu kovdu.

AF: Sence ne oldu? Tony'ye inandın mı?

VN: Bakın, Tricia yapmak istemediği bir şeyi asla yapmaz. Tony'yi istediği falan yoktu. Sadece

isterse onu elde edebileceğini kanıtlamak istemişti.

AF: O zaman kaç yaşındaydı?

VN: Bilmem. On beş falandı herhâlde.

AF: Peki Oxford'a geldiğinde ne oldu?

VN: Yanıma taşındı. Belgeleri imzaladı. Babam öldüğünde bana bıraktığı param vardı ama fazla değildi. Trish parasızlıktan hep nefret ederdi. O yüzden bu fikri bulmuştu. Her şey, olan biten her şey, hepsi onun fikriydi.

AF: Tam olarak ne?

VN: Hepsini biliyorsunuz.

AF: Bize söylemen gerek, Vicky. Senden duymamız gerekiyor.

VN: Almanya'da bodrumdaki kadınla ilgili bir televizyon programı izlemişti. Hani şu çocukları olan... Böyle bir şey yapabileceğimizi ve bir ton para kazanabileceğimizi söyledi. Sadece doğru kişiyi bulmamız gerekiyordu. Tek başına yaşayan yaşlı bir herif. Alzheimerlı biri, gerçekten istediği buydu.

AF: Herkes gibi siz de iş bulamaz mıydınız?

VN: Ben bulurdum ama Tricia üç kuruş için boktan bir işte vaktini harcamayacağını söylerdi.

AF: Peki Doktor Harper'ı nasıl seçtiniz?

VN: Otobüsle Kuzey Oxford'a gittik. Herkes oranın zengin bir muhit olduğunu, orada büyük evlerde yaşayan bir sürü yaşlı insan olduğunu söylerdi. İkinci gidişimizde onu gördük. Caddede tek başınaydı. Pijama giyiyordu ve bir kutu birası vardı. Tricia onun mükemmel olduğunu söyledi, biz de onu evine kadar takip ettik. Hava kararıktan sonra geri gittik ve içeri girdik. Arka tarafta kırık bir kilit vardı. Adam oturma odasında

horluyordu. Kırmızı elbiseli bir kadının fotoğrafına otuz bir çekmişti. Gerçekten mide bulandırıcıydı.

AF: Sonra evin kalanının boş olduğunu mu fark ettiniz?

VN: Birinci kattaki yatak odasında eşyalar vardı ama Trish en üst katında yaşayabileceğimizi ve kimsenin fark etmeyeceğini söyledi. Bu yüzden evi biraz izledik ve gelen tek herifin sosyal hizmetler görevlisi olduğunu ve on dakika içinde gittiğini fark ettik. Ondan sonra da taşındım.

AF: Sadece sen mi? Ya Tricia?

VN: O, dairede kaldı. Ama bazen yanıma gelirdi.

AF: Robert Gardiner'ı ilk ne zaman gördü?

VN: Sanırım birkaç ay sonraydı. Onu bahçede küçük oğlanla gördü. Ona deli oluyordu. Rob'a yani...

AF: Onu gizlice takip etmeye başladı. Örneğin Cowley Caddesi festivalinde.

VN: Zor değildi. Ne zaman dışarı çıkacaklarını biliyorduk, en üst kattan dairelerinin içini görebiliyorduk. Bir gün seviştiklerini bile gördük. Tricia bu yüzden tamamen aklını kaçırdı. İşte o zaman dadıları olarak işe başlamaya karar verdi.

AF: Bunu nasıl yaptı?

VN: Karısıyla pazarda tanışma işini ayarladı, bilirsiniz, "tesadüfen".
(parmaklarıyla alıntı işareti yapar).
Karısının her şeyin kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamak istedi. Tricia bu tür şeylerde gerçekten çok iyidir. İnsanlara kendi istediğini onlar farkına varmadan yaptırır. Dediğim gibi, istediğinde etkileyici olabiliyordu. Özellikle de erkeklerde...

AF: *[Dedektif Quinn'e bakar]*
Peki ne zaman kendisine Pippa demeye başladı?

VN: Pippa'nın daha afili olduğunu düşündü. Bunun Gardinerlar gibi insanlar için önemli olduğunu söyledi. Sadece kendileri gibi insanlardan hoşlandıklarını...

AF: Tek neden bu muydu?

VN: *[tereddüt eder]*
Hayır. Biz okuldayken başka bir kızın yüzüne çatal sapladı. Kızın Tricia'nın sandalyesinde oturmasıyla ilgili aptalca bir tartışmaydı. Her zaman böyleydi. Eğer biri ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışırsa kendini tamamen kaybederdi. Annem onu dikkate almayı uzun zaman önce bırakmıştı. Uğraşmaya değmezdi. Ama okul bok gibiydi. Okuldan uzaklaştırıldı ve şu danışmanlardan birine gönderildi. Gardinerların, onun geçmişini inceleyip bunu öğrenirse çocuklarına bakmasına izin vermeyeceklerinden korkuyordu.

AF: O işe girdiğinde sen zaten hamileydin, değil mi? Sanırım bu da Tricia'nın fikriydi?

VN: *[sandalyesinde kıpırdanır]*
Böyle yaparsak daha çok para alacağımızı söyledi. O DNA'nın ihtiyarın bana tecavüz ettiğini kanıtlayacağını.

GQ: Peki ya günlük?

VN: *[duraksama]*
Bunu yaparsak insanların bana daha çok inanacağını söyledi. Mahkemede daha iyi görüneceğini. Bana söylemem gerekenleri anlattı.

AF: Günlüğü sana o mu yazdırdı?

VN: O uydurdu, ben de yazdım. Daha gerçek görünmesi için günlüğü suyla yıpratttı.

GQ: Peki bu sen hâlâ üst katta yaşarken mi oldu?

VN: *[başıyla onaylar]*

AF: Ama bebeği doğurmak Tricia'nın fikriyse bunu neden kendi yapmadı? Böylece parayı alan o olurdu.

VN: Benim daha iyi bir kurban olacağımı söyledi.

CQ: Tam olarak böyle mi söyledi? Senin "daha iyi bir kurban" olacağını?

VN: İnsanların bana daha çok üzüleceğini söyledi. Kimse onun bu kadar aptal olabileceğine inanmazmış.

AF: Ama senin olabileceğine inanırlar mıydı?

VN: *[dudağını ısırır ama konuşmaz]*

AF: Peki ya para?

VN: Onunla paylaşacağıma dair bana söz verdirdi. *[biraz sıkılarak]* Benim için yaptığı her şeyden sonra bunu ona borçlu olduğumu söyledi.

***

"Harika görünüyorsun. Tıpkı onun gibisin."

Tricia geride durup eserine baktı. Kırmızı elbise, ruj, saç. Hepsi mükemmeldi.

"Sence nasıl?"

Vicky aynada kendine baktı. Tricia haklıydı. Benzerlik tüyler ürperticiydi. Titredi. Ölü biri gibi görünmekten hoşlandığından emin değildi.

"Hazır mısın?" Tricia kapıdaydı, açık tutuyordu. "Son baktığımda sırtüstü yatıyordu. Bira suratından akıyordu. Umarım hâlâ kaldırabiliyordur ya da sen kaldırabilirsin."

"Onunla sevişmeyeceğim, Tricia. Gerçekten sevişmeyeceğim."

Tricia somurttu. "Kaç kere daha söyleyeceğim? Sevişmen gerekmiyor. Sadece onu boşalt. Meniyi alıp sana koyarız."

"Peki ya hatırlarsa? Ya birine söylerse?"

Tricia kahkaha attı. "Tabii canım. O adam aptalın teki, Vicky. Çoğu zaman ağzından mantıklı bir şey çıkmıyor. Kimse ona inanmaz. Hem zaten tüm bu süsün amacı bu. Onun eşi olduğunu düşünecek. İşte bu yüzden bu harika bir fikir. Bir şey söylerse insanlar onun şu an olduğundan daha da deli olduğunu düşünecek. Ne kadar deli olduğunu düşünürlerse bizim için o kadar iyi. Unuttun mu?"

Vicky titredi. Lanet ev hep buz gibiydi.

"Al," dedi Tricia bir şişe Smirnoff uzatarak. "İç bitir. Yardımcı olur."

Votka Vicky'nin boğazını yaktı.

"Tamam," dedi.

Oturma odasında, William Harper kamp yatağında horluyordu. Vicky kapıda tereddüt etti ama Tricia onu ileri doğru itti. Bir an yatağın yanında durdu, sonra yatak örtüsünü çekti. Harper sadece yelek giyiyordu. Yelek ve çorap. Buruşmuş cinsel organı kalçasına doğru sarkmıştı.

"Hadi," diye fısıldadı Tricia.

"Çok iğrenç, ona dokunmam."

"Yap gitsin, hadi. Zaten hemen boşalır."

Vicky uzanıp Harper'ın aletini eline aldı. Adamın gözleri aniden açıldı, bir an orada donup kalmış hâlde birbirlerine baktılar. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı.

"Sikeyim, Vicky," diye söylendi Tricia.

Vicky daha sıkı kavradığında Harper'ın gözleri büyüdü. "Priscilla?" diye fısıldadı sinerek. "Canımı yakma. Hiçbir şey yapmadım. Ne olur canımı yakma."

Vicky aletini bıraktı. "Bunu yapamam."

Tricia öne çıktı ve onu sertçe kenara itti. "Lanet olsun, her boku ben mi yapacağım?"

Tricia yatağa tırmanıp Harper'ın dizlerinin üzerine çıkarken Vicky kapıya doğru geriledi. Bir elinde plastik bir poşet vardı.

"Hadi," dedi, "seni pis yaşlı pedo. Neyin var neyin yok görelim."

Vicky dönüp koridora çıktı.

Merdivenlerden çıkarken yaşlı adamın bağırışlarını duyabiliyordu.

***

AF: Pekâlâ, Vicky. Haziran 2015'e geçelim. Frampton Caddesi'ndeki evde yaşıyorsun, hamilesin ve Tricia, Toby'nin çocuk bakıcısı olarak çalışıyor. Bize Hannah'yı anlat. Hannah Gardiner'ın nasıl olduğunu.

VN: Bunun olmaması gerekiyordu. Hiçbirinin...

GG: Kaza olduğunu söyleyerek bizi kandırmaya çalışma, inanmıyorum. O lanet araba brandasının üzerinde hâlâ beyin parçaları vardı.

MG: Bu gereksizdi, Çavuş. Müvekkilim son derece yardımsever davranıyor.

VN: Sizi *kandırmıyorum*. Doğruyu söylüyorum.

AF: Pekâlâ, plan neydi? Çünkü bir planınız vardı, değil mi? Senin ve Tricia'nın? Hannah o eve şans eseri girmedi.

VN: Tricia, karısı uzaktayken bir gece Rob'la sevişti ve karısı aradan çekilirse onunla olacağını söylemeye başladı ama Rob onu terk etmeyecek kadar düzgün birisiydi. Ne yapacağımı bilemedim, olacaklardan endişeleniyordum...

AF: Ne demek istiyorsun?

VN: Kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorum. Bir şey isterse onu elde eder. Kimin canını yaktığının önemi yoktur.

AF: Hannah'yı uyarmaya çalışacak kadar endişeli miydin?

VN: *[başıyla onaylar]*
Ama öğrenirse Tricia'nın ne yapacağından korkmuştum. Bana yani.

GQ: Bir dakika, Hannah'nın ölmeden bir gün önce aldığı o arama, cep telefonuna gelen arama. *Sendin*, değil mi?

VN: *[başıyla onaylar]*
Kim olduğumu söylemedim. Ona adımı söylemedim.

AF: Ne oldu peki? Ne söyledin?

VN: Rob hakkında hiçbir şey söylemedim. Sadece Pippa'nın gerçekten Pippa olmadığını söyledim. Clifton Sokağı'nda oturduğunu, orada onun gerçek adını bilen insanlar olduğunu ve onu kontrol etmesi gerektiğini söyledim. Tricia'nın okulda o kıza ne yaptığını öğrenir de onu kovarlar diye umuyordum.

AF: Demek bu yüzden Hannah o öğleden sonra Cowley Caddesi'ne gitti. "Pippa"yı bulmaya.

VN: *[başıyla onaylar]*
Ama konuşacak birini bulduğunu sanmıyorum. İmkânsız.

AF: Peki ertesi gün ne oldu? Planınız neydi?

VN: *Size söyledim*, bir plan yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Yukarıdaydım. Bir ses duyunca aşağıya indim. Sonra... sonra...

***

"Aman Tanrım, Tricia, ne yaptın?"

Tricia kış bahçesinin penceresinin önünde dikiliyordu. Elinde bir çekiç ve ayaklarının dibinde yerde yüzüstü yatan genç bir kadın

vardı. Kan, siyah saçlarına yayılırken korkunç sesler çıkarıyordu. Elleri havayı kavramaya çalışıyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Vicky bir adım yaklaştı. "Aman Tanrım... Bu Hannah..."

"Biliyorum, salak dana, başka kim olacaktı?"

"Ama burada ne yapıyor? Ne oldu?"

Tricia sinirle kız kardeşine baktı. "Söylemiştim ya *seni salak. Unuttun mu?"*

"Bana Rob'la birlikte olmak istediğini söyledin, *kadını* öldüreceğini *değil."*

"Şey, erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman karılarını boşayacaklarını söyler ve asla boşamazlar. Bu şekilde ortadan kalkmış oldu. Son."

Arkasındaki rafa dönüp bir çift lateks eldiven aldı. Orada ikinci bir çift eldiven, bir rulo koli bandı, bir kutu endüstriyel çamaşır suyu, koyu renkli bir peruk da vardı. Dün hiçbiri orada değildi.

"Tanrım, Tricia, bunların hepsini planladın *mı?"*

"Elbette planladım. Başka türlü paçayı sıyıramayız."

"Sıyıramayız da ne demek? Benim bununla hiçbir alakam yok, beni zorla..."

"Hem de öyle bir zorlarım ki... Çünkü bana yardım etmezsen küçük iğrenç planını herkese anlatırım. Taşıdığın o veledi; o zavallı, savunmasız, yaşlı herifi nasıl dolandırdığını. En az üç dört yıl yersin."

Vicky'nin gözleri doldu. "Ama bunların hepsi senin fikrindi..."

"Evet," dedi alayla. "Ama kimse *bunu bilmiyor, değil mi? O yüzden sızlanmayı bırak da bana yardım et."*

Yerdeki kadın birden inleyip elini kaldırmaya çalıştı. Tricia hızla eğilip saçlarından tutarak başını sertçe yukarı çekti. Kadının ağzından kan geliyordu ve doğruca... Vicky'ye bakıyordu.

"Al," dedi Tricia kadını bırakarak. "Seni gördü artık, başka seçeneğin yok. Biraz toparlan, tamam mı?"

Vicky. "Ne yapmamı istiyorsun?" dedi sesi boğazında düğümlenerek. Hannah hafifçe inledi. Oğlunun adını sayıkladı.

Tricia ikinci eldivene uzanıp onları kardeşine fırlattı. "Arabaya git ve bagajdaki battaniyeyi al. Çocuğu da getir."

"O da mı arabada? Tek başına? Ya bağırmaya başlarsa? Ya yaşlı adam duyarsa?"

Tricia kahkaha attı. "Yaşlı piç ölü sayılır. Her zamanki gibi. Birasına biraz daha uyku hapı attım. Ne olur ne olmaz diye çocuğa da vereceğim."

"Bunu yapamazsın, o daha ufacık..."

"Of, dırdır edip durma artık. Bunu hep yapıyorum. Onu sessiz tutmanın tek yolu bu."

"Ama..."

Tricia gözlerini ona dikti. "Gidiyor musun, gitmiyor musun?"

***

AF: Böylece Tricia'ya mazeret de sağladın, değil mi? Rob Gardiner'ı arayıp hasta olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktın. Daha sonra, polis doğrulamak için seni aradığında, adının Nicki Veale olduğunu söyledin.

VN: *[dudağını ısırır]* Tricia buna gerçekten çok kızmıştı. Farklı bir şey seçmem gerektiğini söyledi; gerçek adıma pek benzemeyen bir şey. Tek başıma yapmam gereken tek şeyin bu olduğunu ve bunu bile beceremediğimi söyledi.

AF: Ama mesele de bu, değil mi, Vicky? Tricia senden çok daha iyi bir yalancı. Peki bize Hannah'nın nasıl öldüğüne dair kendi versiyonunu anlattığında ve bu seninkinden çok daha ikna edici olduğunda ne olacak? O zaman ne olacak?

VN: Doğruyu söyleyen benim. Onu öldürmek için bir nedenim yoktu, değil mi?

MG: Bu çok doğru, Dedektif. Müvekkilimin Bayan Gardiner'ı öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Kız kardeşinin akaine.

AF: Ben çok da emin değilim, Bay Godden. Tricia çok becerikli. Eminim çok mantıklı bir hikâye uyduracaktır. Şimdiden kulaklarımda çınlıyor: Hannah'nın o gün etrafta dolandığını, dairesinin penceresinden bir şey gördüğünü ve araştırmak için geldiğinde sözde sadece yaşlı bir adamın oturduğu bir evde yedi ya da sekiz aylık hamile genç bir kadın bulduğunu söyleyecek. Hannah bir muhabirdi: Vicky bodrumdaki hikâyeyi insanlara anlatır anlatmaz Hannah onu tanırdı. Bunun Vicky'nin onu öldürmesi için fazlasıyla yeterli bir sebep olduğunu söyleyebilirim.

VN: Ama öyle olmadı...

AF: Ama bunu nereden bilebiliriz? Kanıtlayamazsın ki. Kardeşinin avukatının tek yapması gereken, makul bir şüphe yaratmak...

[ara - Gözaltı memuru, DA Fawley'le acil görüşme talep eder]

GG: Sorguya 09.42'de ara verildi.

***

"Ne var Woods?"

"Üzgünüm, efendim."

Nezarethaneye kadar onu takip ettim, Quinn de hemen arkamdaydı. Hücre kapısı hâlâ açıktı ve nevresim takımları ile klozette kan vardı.

Woods'a döndüm. "Ee?"

Yatağı işaret etti. Birbirine dolanmış battaniyelerin arasında, ancak iki hap alacak kadar büyük, küçük bir kabarcıklı paket vardı. Boştu.

"Siz sormadan söyleyeyim, onu içeri aldığımızda yanında yoktu," dedi Woods kıpkırmızı bir yüzle.

"Onu iyice aramış mıydın?"

"Elbette aradım. İlaç kullananlar doktor kontrolünden geçer. Prosedürü biliyorum. Bu lanet mesleği yıllardır yapıyorum."

Ona inanıyordum. Fakat insanların ne kadar hilekâr olabileceğini aklınız almazdı. Yıllar içinde buraya gizlice neler neler sokmuşlardı. Karşılaştırıldığında, iki ufak hap çocuk oyuncağı olurdu.

Woods paketi alıp bana uzattı. Arkasını çevirip folyodaki adı okudum ve derin bir nefes aldım. "Bunu yalnızca internetten alabilirdi. Hiçbir meşru doktor bunu ona vermezdi."

"Nedir o?" diye sordu Quinn.

Dönüp ona baktım. "Misoprostol. Düşük yapmak için."

"Kahretsin," dedi.

Woods'un yüzü kırmızıdan beyaza döndü ve ağır ağır yatağa oturdu.

"Everett'i ara," dedim Quinn'e. "Kızı gözünün önünden ayırmamasını söyle."

Ama aklımı okumuş, çoktan aramaya başlamıştı bile.

"Ev? Ben Quinn. Dikkat et, Pippa, adı her neyse..." Bana baktı, dinledi, sonra yüzünü buruşturdu. "Peki, söylerim. Bir şey bulursan beni ara."

"Çok geç," dedi aramayı sonlandırarak. "Gitmiş. Acildeki bölmelerden birindeymiş, bir şekilde arkadan çıkmış olmalı..."

"Tanrım, yanında kimse yok muydu?"

"Somer hemen dışarıdaymış. İçeride hemşirenin muayene ettiğini düşünmüş ama aslında hemşire daha gelmemiş. Basit bir dalgınlık. Hepimiz yaptık."

Elbette yapmıştık. O kesinlikle yapmıştı; ben de. Sadece mesele bu kadar önemliyken değildi.

"Hastaneyi arıyorlar mı?"

Quinn başıyla onayladı. "Ama en az on dakika avantajı varmış. Oranın nasıl olduğunu biliyorsun. Lanet bir labirent gibi."

"Durumu düşünülünce fazla uzaklaşmış olamaz."

Quinn somurttu. "Çoktan kaçtıysa şaşırmam. Onu az çok tanıdık, muhtemelen her şeyi planlamıştır."

Biliyordum. Ben de bundan korkuyordum.

* * *

BBC Midlands Today
11 Mayıs 2017 Perşembe | Son güncelleme: 17:34

SON DAKİKA: Bodrum şüphelisi suçlama yapılmadan serbest bırakıldı

Thames Valley Emniyeti, genç bir kızı kaçırıp tutsak ettiğinden şüphelenilen Oxford, Frampton Caddesi'ndeki evin sahibinin herhangi bir suçlamayla karşılaşmayacağını doğrulayan bir açıklama yaptı. Polis şüphelinin kimliğini açıklamadı ama sakinler tarafından yetmişli yaşlarında emekli bir akademisyen olan William Harper olduğu söyleniyor. Şimdilerde Alzheimer hastası olan Doktor Harper'ın, acımasız bir dolandırıcılığın kurbanı olabileceğine dair spekülasyonlar var.

Dedektif Amir Adam Fawley, kaçırılma iddiasının 2015 yılındaki Hannah Gardiner cinayetiyle bir şekilde bağlantılı olduğu yönündeki söylentileri tartışmayı ve vakada ne zaman suçlamalar yapılacağını yanıtlamayı reddetti. "Bir şüphelimiz var," dedi. "Fakat henüz hiçbir tutuklama yapılmadı."

***

Everett haberleri kapadı. Sabahtan beri her yerdeydi. Televizyon, gazeteler, internet. *"Fritzl yalnızlığı": Genç bir kadın para için kendini bodruma kilitledi. Oxford vakası yalnız yaşayan yaşlılar hakkındaki endişeleri gün yüzüne çıkardı.* Gazeteciler, bir yorum, eve erişim veya Vicky'nin bir fotoğrafını almak için polis memurlarını arıyor ve sıkıştırıyordu. Fawley hepsini reddetmişti.

Kucağına kıvrılmış kedisine baktı.

"Artık seni kaldırmam gerek, Hector. Yemek yapmam lazım."

İri tekir kedi gözlerini kırparak ona baktı, bunun, rahatını bozmak için iyi bir sebep olduğuna ikna olmadığı açıktı. Ama sonra kapı çaldı.

"Hadi, kalk, Hector," dedi onu kaldırıp yanına koyarak.

Ayağa kalkıp kapıya gitti.

"A," dedi kim olduğunu görünce.

Erica Somer çekinerek gülümsedi, elinde bir şişe Prosecco tutuyordu. Sivil giyimliydi; soluk bir kot, siyah bir tişört giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Seni böyle şaşırttığım için üzgünüm. Komşun dışarı çıkarken içeri girmeme izin verdi."

Everett hâlâ kapıyı tutuyordu.

"Bak, düşündüm ki sen ve ben... Doğru bir başlangıç yapmamış olabiliriz." Şişeyi uzattı. "Bir kadehe ne dersin?"

Everett hâlâ bir şey söylememişti ama sonra Somer şaşkınlıkla iç çekti. "A, senin kedin mi?"

Yere çömelip kediyi kollarının arasına aldı ve kulaklarının arkasını okşamaya başladı. Kedi gözlerini kapatıp gürültüyle mırladı, mutluydu.

"Dikkatli ol, bunu yapmaya devam edersen ölene kadar arkadaşın olur," dedi Everett temkinli bir gülümsemeyle.

Somer başını kaldırıp ona gülümsedi. "Kedi sahiplenmek istiyorum ama apartmanımda hayvanlara izin vermiyorlar."

Everett isteksizce güldü. "Burayı sırf yangın merdiveni olduğu için seçtim ki dışarı çıkıp gelebilsin. Diğer baktıklarım yarı fiyatınaydı. Herkes aklımı kaçırdığımı düşünmüştü. Üstelik lanet pislik yangın merdivenini kullanmıyor bile."

İki kadın bir an için birbirlerine baktı, sonra Everett geri çekilip kapıyı açtı.

"İçkiden bahsetmiştin sanki?"

***

Üç hafta sonraydı.

Bahçedeydik.

Annemle babam, oğulları ve gelinleriyle pazar günü öğle yemeğinde giyilmesi gerektiğini düşündükleri şeyleri giymişlerdi. Muhtemelen eve gider gitmez hepsi dolaba geri girecekti. Masa muhtemelen sadece azıcık tadacakları yiyeceklerle doluydu. Füme tavuk, roka salatası, incir, ahududu, *pecorino* peyniri. Alex, annem ve oğlanla aşağıda, yan komşunun kızıl-beyaz, büyük tüylü kuyruğu olan sevimli kedisiyle konuşuyordu. Oğlan ara sıra uzanıp onu tutmaya çalışınca Alex elini nazikçe geri çekiyordu.

Babam masada yanıma geldi.

"Hep güzel bir sofra hazırlıyorsunuz."

Gülümsedim. "Alex hazırladı, ben değil. Sanırım marketi satın aldı."

Sessizlik oldu. İkimiz de hiçbir zaman ne söyleyeceğimizi bilemezdik.

"Şu aradığın kızı bulabildin mi? Zavallı genç kadını öldüreni?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, henüz değil. Limanları ve havaalanlarını izliyoruz ama ülkeden kaçmış olması mümkün."

"Peki ya oğlan?" dedi kendine bir tane daha düşük alkollü bira açarken.

"Toby mi? İyi. Babası onu karmaşadan koruyor."

"Hayır, *bu* oğlanı kastediyorum," dedi bahçeyi işaret ederek. "Onu burada tutmak... Gerçekten iyi bir fikir mi?"

"Bak, baba..."

"Sadece senin için endişeleniyorum. Jake'le olanlardan sonra... Kolay olmadı, değil mi? Alex için yani. Ve elbette senin için de," diye ekledi hemen.

"Biz iyiyiz. Gerçekten."

Böyle dedim. Hep böyle derdim.

"Ona ne olacak?" diye devam etti. Oğlan tekrar ağlamaya başlayınca Alex onu kucağına aldı. Annemin kaygılandığını görebiliyordum.

"Bilmiyorum. Buna Sosyal Hizmetler karar verecek."

Alex çocukla banka oturdu. Çocuk hâlâ ağlıyor, annem de ne yapacağını bilmeden yanlarında duruyordu.

"Çocuk için zor olacak," dedi babam onlara bakarak. "Bir gün biri o çocuğa gerçeği söyleyecek. Kim olduğunu yani... Babasının kim olduğunu, annesinin ne yaptığını. Bununla yaşaması kolay olmayacak."

Hep bir oğlu olsun isteyen William Harper'ı düşündüm. Artık bir oğlu olduğunu biliyor muydu? Onunla tanışmak istiyor muydu? Yoksa son birkaç haftanın stresi onu daha da karanlığa mı itmişti? Frampton Caddesi'nden son geçmemde evin önünde *Satılık* tabelası vardı. Kendime zaten bir huzurevine yatma noktasında olduğunu söylemeye çalıştım ama bu, vakanın kolay kolay unutulmayacak bir yönüydü.

"Bazen böyle bir şeyle yüzleşmemek daha kolaydır," dedim kendimi âna dönmeye zorlayarak. "Bazen sükûnet daha merhametlidir."

Bana baktı ve bir an için, sadece bir an için, bir şey söyleyeceğini sandım. Bana nihayet gerçeği söyleyeceği zamanın geldiğini. Benim hakkımda. Onlar hakkında. Kim olduğum hakkında.

Ama sonra annem bahçeden bize seslendi ve babam nazikçe omzuma dokunup kapıya doğru gitti.

"Haklı olduğuna eminim, evlat," dedi.

***

Ekim sonuydu. Şiddetli bir yağmur yağıyordu; hani şu kemiklerinize işleyen, ince, kötü huylu yağmurlardandı. Nehirler, kanallar, bataklıklar: Şehir suyla çevriliydi. Kışın taş ıslaklığı emiyordu. Frampton Caddesi boyunca bazı evlerin pencerelerinde Cadılar Bayramı süslemeleri vardı, en azından aile evlerinde. Alaycı gulyabaniler, Drakulalar, yeşil saçlı cadılar. Bir iki merdivende de göz ve diş oyulmuş balkabakları vardı.

Mark Sexton, 31 numaranın garaj yolunda bir golf şemsiyesinin altında durmuş çatıya bakıyordu. Artık Noel'e kadar bitmeyeceği kesindi. Ama en azından inşaatçılar nihayet geri dönmüştü ya da öyle olmalıydı. Saatine belki dördüncü kez baktı. Hangi cehennemdelerdi?

O sırada sözleşmişçesine açık kasalı bir kamyon sokağa döndü ve evin önünde durdu. İki adam indi, biri ustabaşı Trevor Owens'tı. Daha genç olan arkaya gidip aletleri indirmeye başladı.

Sexton temkinli bir şekilde, "Sadece ikiniz mi varsınız?" dedi. "Herkesin bugün döneceğini söylememiş miydin?"

Owens kapıya geldi. "Merak etmeyin, Bay Sexton. Yoldalar. Bazı malzemeleri almak için yapı mağazalarına uğradım. Bodrumdaki küçük soruna bir kez daha bakabilelim diye ben önden geldim."

"Bana *küçük bir sorun* gibi görünmedi," dedi Sexton ama dönüp kapıyı açtı.

İçerisi leş gibi rutubet kokuyordu. Bu işi yazın bitirmek istemesinin bir başka saçma sapan nedeni de buydu.

Owens koridordan mutfağa indi ve bodrumun kapısını çekerek açtı. Düğmeye bastı ama ışık yanmadı.

"Kenny!" diye seslendi arkaya. "Fener yanında mı dostum?"

Delikanlı büyük sarı bir plastik fenerle ortaya çıktı. Owens feneri açıp ışık soketine baktı. Ampul yoktu.

"Pekâlâ," dedi, "elimizde ne var bir bakalım."

Basamaklardan inmeye başladı ama birdenbire bir çatırtı, bir bağırış ve bir takırtı duyuldu.

"Ne oldu?" dedi Sexton öne eğilerek. "O da neydi öyle?"

Eşikte durup aşağı baktı. Owens merdivenlerin ortalarındaydı, sırtüstü düşmüştü, tahta basamaklardan geriye kalanlara tutunuyordu.

"*Siktir*," dedi hızla nefes alıp verirken. "*Siktir*, aşağıda, *bak*."

Fener aşağıya düşmüştü ve ışık konisi zeminde parlıyordu. Karanlıkta bir düzine boncuk gibi gözlerin parıltısı, ayak sesleri.

Sıçanlar.

Ama Owens'ın kastettiği bu değildi.

Bir zamanlar merdivenler olan şeyin dibinde yatıyordu. Bir bacağı normal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Yeşile dönmüş uzun saçlar, incecik kollar, siyah oje. Genç'ti. Muhtemelen bir zamanlar güzeldi de ama artık bunu söylemek imkânsızdı

Çünkü artık bir yüzü yoktu.

***

Daily Mail
21 Aralık 2017

"KAÇIK KIZ KARDEŞLER" VAKASINDA KARAR VERİLDİ
Vicky Neale "acımasız ve olağan dışı" dolandırıcılıktan mahkûm edildi. Hannah Gardiner cinayetinde hâlâ suçlama yok

Peter Croxford

"Bodrum dolandırıcısı" Vicky Neale, emekli William Harper'ı asılsız olarak hürriyetten yoksun kılma ve tecavüzle suçlayarak dolandırma teşebbüsü suçunu kabul ettikten sonra, dün Oxford Kraliyet Mahkemesi tarafından altı yıl hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme, Neale ve kız kardeşi Tricia Walker'ın yaşlı adama nasıl işkence edip aşağıladığını, onu evdeki gaz sobasında birkaç kez yaktığını ve töhmet altında bırakmak için pornografi yerleştirdiğini dinledi. Kararı veren Yargıç Theobald Wotton QC, on dokuz yaşındaki gencin davranışını "acımasız ve olağan dışı" olarak nitelendirdikten sonra suçu, "zarar vermemiş, kırılgan ve savunmasız yaşlı bir adama kalpsiz ve bencil bir saldırı girişimi" diyerek kınadı.

Kararın ardından konuşan Thames Valley Emniyeti Amiri John Harrison, adaletin yerini bulmasından memnun olduğunu söyledi ve polisin, BBC muhabiri Hannah Gardiner'ın 2015 yılında öldürülmesiyle ilgili olarak Kraliyet Savcılığına sunmak üzere bir dosya hazırladığını doğruladı. Pek çok yorumcu, iki ay önce William Harper'ın evinin bitişiğindeki evin bodrumunda Tricia Walker'ın kısmen çürümüş cesedinin bulunmasından sonra, Neale'in bu suça ne kadar dâhil olduğunu belirlemenin artık mümkün olmayacağından şüphe duyuyor. Korkunç kalıntılar, boş evin sahibi tarafından bulundu. Polis, Walker'ın düşük yaparak gözaltından kaçtıktan sonra orada saklandığına inanıyor. Otopsi, kan kaybı ve muhtemel baş dönmesi yaşarken tehlikeli bodrum merdivenlerinden düşüp bacağını kırdığı

sonucuna vardı. Adli Tıp susuzluk nedeniyle kazara ölüm kararı verdi. Geriye tek bir gizem kalıyor: Walker'ın William Harper'dan çaldığı ve boynuna taktığı paha biçilmez Japon süsüne ne oldu? Gümüş zincir yerde kırık hâlde bulundu ancak süsün kendisine dair hiçbir iz yoktu. Metropolitan Polisi Sanat ve Antika Birimi tarafından yürütülen kapsamlı aramada hiçbir iz bulunamadı.

Hannah Gardiner'ın öldürülmesiyle ilgili henüz herhangi bir suçlama yapılmamış olmasına rağmen o zamandan beri korkunç ölümüne dair bazı ayrıntılar ortaya çıktı. Tricia Walker'ın cinayeti titizlikle planladığı, bir sapık işi gibi göstermek için Bayan Gardiner'ın vücudunu soyup bağladığı düşünülüyor. Vicky Neale, Bayan Gardiner'ın ölümüyle doğrudan bir bağlantısı olduğunu reddedip Walker'ın cinayeti örtbas etmesine, yalnızca tamamen onun kontrolü altında olduğu ve itaat etmezse hayatından olacağından korktuğu için yardım ettiğini iddia etti.

İngiltere'yi Sarsan Suçlar dizisi danışmanı kriminal psikolog Laurence Finch, bunun iki kişinin birlikte çalışarak işlediği *folie à deux* adlı suçun klasik bir örneği olduğunu söyledi: "Bu gibi vakalarda, neredeyse her zaman tek bir baskın partner vardır ama bunun bir erkek olması ve iradesini bir kadın partnere, genellikle de bir eşe veya kız arkadaşa dayatması daha yaygındır. Örneğin Moors Katilleri'ne bakın. Bu cinayetin iki kadını –ve iki kız kardeşi– içermesi onu bu kadar sıra dışı kılıyor."

Doktor Finch, ayrıca Tricia Walker'ın nadir bir kadın psikopat örneği olduğuna da inanıyor: "Böyle suçlar işleyen erkeklere alışkınız ama kadınlar da aynı oranda muktedir, özellikle de doğru tetikleyiciler varsa. Pek çok potansiyel psikopat, tüm hayatını suç işlemeden geçirir çünkü hiçbir zaman istediğini elde edemeyeceği bir duruma düşmez. Karşı çıkılmadıkları veya herhangi bir şekilde engellenmedikleri sürece bu insanlar tamamen normal görünebilir. Belki oldukça manipülatiflerdir ama çoğu durumda son derece etkileyicidirler. Alanında önde gelen uzmanlardan birinin bir ke-

resinde söylediği gibi, bir psikopat size iyi vakit geçirtir ama ağır bedeli ödeyen siz olursunuz."

389 yorum

Danielaking07
Bana kalırsa Hannah Gardiner'ın kocası ve oğlu, bu iki lanet dananın gerçek kurbanları. O küçük çocuk annesiz büyüyor. "Ağır bedel" diye ben buna derim.

Zandra_the_sandra
Ben asıl yaşlı adama üzüldüm. Sosyal hizmetler görevlilerinin düzgün iş yapması için yeterli para sağlanana kadar daha kaç yaşlı insan helak olacak?

GloriousGloria
Benim bilmek istediğim, son derece iyi bir aileden gelen iki kızın nasıl böyle canavarlara dönüşebildiği? Bildiğim kadarıyla istismar falan edilmemişler?

> **Otter_mindy1776**
> Bana sorarsanız, internetin cevaplaması gereken çok şey var. Bahse girerim o zavallı ihtiyarı istismar ederken selfie bile çekmişlerdir.

FireSalamander33
En azından Vicky'nin küçük oğlu artık hayata iyi bir başlangıç yapma şansı yakalayacak. Evlat edinildiğini duydum. Sosyal Hizmetler koyu renk saçlarından dolayı ona Brandon lakabını takmış. "Küçük kuzgun" demek. Çok tatlı, değil mi?

SON SÖZ

Dışarıdaki yaz güneşine rağmen bina soğuktu. Yaşanmayan bir yerin serinliğine sahipti. Vücut ısısı ve sıcak nefes yoksunluğundan doğan bir neme... Ama bu bir yanılsamaydı çünkü bir köşede boş kola kutuları, yarısı yenmiş hamburger ve bir torba hijyenik ped arasında oturan bir kız vardı. Duvara yaslanmıştı ve bir ceketi üstüne battaniye gibi sarmıştı. Ceket lacivertti. Kapitone.

Kapı yavaşça açıldı. Orada biri duruyordu, arkasındaki ani güneş ışığı yüzünü karanlıkta bırakmıştı.

Tricia ayağa kalkmaya çalıştı ama irkildi. Acı çektiği çok açıktı.

Vicky ona baktı. "Bebeği düşürdüğünü söylediler."

"Evet, öyle, ne kadar kısa sürede kurtulursam o kadar iyiydi. Sadece Rob'u istediğim için hamile kalmıştım. Lanet *çocuğu* istemedim. Şansıma bak ki şanssız piç boş atıyormuş."

Vicky tek kelime etmedi.

"Onlara ne söyledin?" dedi Tricia. "Polise?"

"Hiçbir şey. Burada olduğumu bilmiyorlar. Kefalet aldım."

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?"

"Ne düşündüğünü biliyorum. *Seni* tanıyorum. Gerçek seni. Herkesten daha iyi."

Tricia yüzünü ekşitti. "Ama o insanlardan hiçbiri *seni* tanımıyor, değil mi, Vicky? Onlara yalan söyledin."

"Sen de öyle. *Sen bana* da yalan söyledin. Yaptığın şey yüzünden neredeyse ölüyordum. *Ölebilirdim.*"

Vicky kapıyı ani bir gümbürtüyle kapayınca yerdeki gazete sayfaları esintiyle uçuştu.

"Şu Dedektif... Fawley. Bana telefonunda ne bulduklarını gösterdi. Baktığın web sitelerine. Parayı talep etmek hakkında."

Tricia duruşunu hafifçe değiştirdi. "Evet, ne yapacağımızı belirlemeye başlamamız gerekiyordu, değil mi?"

"Ama *biz* diye bir şey yoktu, yanılıyor muyum?" Vicky'nin dudakları titriyordu ama gözlerinde vahşi ve insafsız bir şeyler vardı. "Sadece *sen* vardın. Hem sadece internetteki şeylere de bakmamışsın, bir hukuk firmasına e-posta göndermişsin. Birini *kız kardeşini öldürdüğü* için dava edersen ne kadar alacağını bilmek istediğini söylemişsin."

Sessizlik oldu.

"Yanlışlıkla olmadı, değil mi, Tricia? Beni bilerek öldürmek istedin. Sonra da Harper'ın yaptığını söyleyecektin."

Birbirlerine baktılar. Aralarındaki düşmanlık açıktı.

"Nerede?" diye sordu Vicky sert bir sesle.

"Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bana ver."

Tricia'nın gözleri kısıldı. "Bunu neden yapayım?"

"Bana verirsen çıkar giderim, sen de çıkarsın. Yoksa..."

"*Yoksa*?"

Soru aralarında asılı kaldı.

Cevapsız bir şekilde.

TEŞEKKÜRLER

Artık "Fawley ekibi"nde harika bir grup insan var ve hepsi bu romanı oluşturmama, şekillendirmeme ve geliştirmeme yardım etti. En önemlisi muhteşem, sabırlı ve destekleyici temsilcim Anna Power ve eşit derecede tatlı ve bilgili olan Penguin'deki iki editörüm Katy Loftus ve Sarah Stein. Ayrıca hem İngiltere'deki Poppy North, Rose Poole ve Annie Hollands hem de ABD'deki Ben Petrone ve Shannon Kelly'deki harika halkla ilişkiler ekibine teşekkür etmek istiyorum.

Uzman danışmanlarıma da içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Suç mahalli eskizlerini çizen olağanüstü suç mahalli uzmanı Joey Giddings'e; yasal tavsiyeleri için Nicholas Syfret QC'ye; polis prosedürü konusunda paha biçilmez yardımları için Dedektif Amir Andy Thompson'a. Ayrıca Dr. Ann Robinson ve Nikki Ralph'a. Öyküyü mümkün olduğu kadar hatasız yapmaya çalıştım ama tüm kurgu eserlerde olduğu gibi, bir dereceye kadar sanatsal müdahale uyguladığım birkaç yer var. Örneğin, savunmasız yetişkinleri sorgulama prosedürleri çok karmaşıktır ve her bir detayı yüzde yüz yakalamış gibi davranamam. Söylemeye gerek yok, herhangi bir hata veya yanlışlık varsa bunlar sadece bana ait.

"İlk okurlarıma" da teşekkürler: Kocam Simon ve sevgili arkadaşlarım Stephen, Elizabeth, Sarah ve Peter. Ayrıca mükemmel editörüm Karen Whitlock.

Ve son olarak, bir şehre teşekkür etmek tuhaf görünüyor ama bu kitabı Oxford'a has "şehir dehasından" faydalanmadan yazamazdım. Sonsuz ilham kaynağı ve şaşırtıcı bir şehir. Burada yaşadığım için çok şanslıyım. Ancak söylemeye gerek yok ki karakterlerim tamamen benim hayal gücümün ürünleri ve

hiçbir gerçek kişiye dayanmıyorlar. Çoğu yer benim uydurmam olsa da bazıları değildi. Wittenham Clumps, Cuckoo Pen, Money Pit ve kuzgun efsanesi gerçek. Demir Çağı'na ait bir adamın, çocuğun ve parçalanmış bir kadının kalıntıları son yıllarda gerçekten de Clumps'ta bulundu ve bir teori, kadının insan kurban töreninin bir parçası olduğu yönünde. Ancak bildiğim kadarıyla bölgede bir toplu konut inşa etme teklifi hiç yapılmadı.